

Лора Джо Роуланд

триумф

Кейсей

Криминалните разследвания
на самурая Сано Ичиро

ПОДСЯДКИ ЗАГЛАВКИ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД КЕЙСЕЙ

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Япония, Едо, 1693 г.

В една мразовита нощ в квартала на удоволствията Йошивара е убит наследникът на императора. В убийството е заподозряна една от най-красивите и влиятелни проститутки, най-обичаната *кейсей*, Глициния. Този път следователят Сано Ичиро е изправен както пред предизвикателството да открие убиеца преди своите врагове, така и пред съвестта и съпружеската си чест, тъй като Глициния е била и негова любовница.

Япония, Период Генроку^[1]
Година VI, Месяц XI
(т.е. Декабрь 1693 г.)

ПРОЛОГ

Добродетелни люде са рекли в поезия и в класически творби, че домовете на разврата със скъпи жени за плътска наслада и с уличници са червясалото място на градовете — малки и големи. Но те са нужно зло и премахнат ли се, мъжете с нечестиви устои ще заприличат на усукано влакно.

Из седемдесет и трета част на наследството на първия шогун от династията Токугава^[2].

На северозапад от великата столица Едо^[3] кварталът на удоволствията Йошивара, уединен сред блата и оризища, грееше в зимната нощ подобно на ярко и безвкусно бижу. Светлините му образуваха сияен димен ореол над високите стени; лунното отражение трепкаше в сребристи отблясъци върху окръжаващия защитен ров. Покрай стрехите на чайните и бордеите, разположени от двете страни на улиците във вътрешността на квартала, пламтяха цветни фенери. Куртизанки, натруфени в ярки кимона, стояха зад препречените с решетки прозорци и на висок глас отправяха прелъстителни предложения към мъжете, които обикаляха наоколо в дирене на удоволствия. Улични продавачи предлагаха чай и кнедли, а настойчив амбулантен търговец приканваше минувачите в магазина, където се продаваха картини на най-красивите проститутки. Късният час и мразовитото време обаче бяха принудили повечето клиенти да се скрият на топло.

В чайните момичета разливаха sake; пияни посетители извисяваха глас в неприлични песни. Музиканти свиреха за гости,

сбрани за пиршество в елегантни приемни, а зад прозорците любовни двойки се отдаваха на сладните си желания.

Мъжът в една от стаите за клиенти на улица „Агеячо“ лежеше в забрава, далеч от веселбата и развлеченията. Пиянско вцепенение го бе приковало към леглото, което сякаш се тресеше и люшкаше под него. Песните, трелите на шамисен^[4] и смехът от салона на долния етаж го връхлитаха на талази от фалшиви звуци. Очите му бяха полуотворени и смътно различаваха червените светлини, които се плъзгаха и се виеха като отражения във водовъртеж.

Встрани зърна неясен пейзаж от рисувани градини, който се мърна и изчезна. Замаян и едва удържайки се да не повърне, той изстена. Опитва се да си спомни къде е и как се бе озовал тук.

Имаше смътен спомен за езда през зимни полета и много чашки горещо саке. Осветено от лампата красиво женско лице със свенливо сведени очи. Още саке, съпровождащо изпълнен с флирт разговор. Гореща, трескава плетеница от тела, страст, възторжена наслада и още много саке. Носеше на пиене, тъй че не можеше да си обясни как това обичайно за него количество го бе опило толкова. Някаква особена слабост бе плъзнала по вените му. Чувстваше се странно отделен от тялото си, което му тежеше, все едно бе от камък, и в същото време сякаш се носеше из въздуха. В замъгленото му съзнание отекна внезапен пронизващ страх, но вцепенението притъпяваше чувствата му. Докато се опитваше да проумее какво се бе случило с него, усети, че не е сам в стаята.

Долови нечий бързи стъпки по сламената постелка около леглото. Въздухът над лицето му бе разсечен от подвижни ръбове на пъстра роба. От слабо долавяната музика се отдели шепот, който се размиваше в непонятен монотонен поток от звуци. В следващия миг видя над него да се надвесва човешка фигура — тъмен, неясен силует, очертан от въртящата се пурпурна светлина. Шепотът се усили, стана задъхан и пронизителен. Усети опасност; тревога прониза вцепенението му. Но тялото му се възпротиви на усилието да се раздвижи. Летаргията бе парализирала крайниците му. Устните му се извиха в беззвучна молба.

Фигурата се надвеси още по-ниско. Стискаше в ръка дълго тънко острие, което се разлюля пред замъгления му поглед. В следващия миг силуетът замахна срещу него с неочаквана сила. Почувства в лявото си

око пареща болка, която разбуди съзнанието му. От гърдите му се изтръгна мъчителен стон. Музика, смях и вик се сляха в неясна глъч. В стаята се разлюляха вихрени сенки. Видя ослепителна светкавица, която прониза мозъка му, и чу как сърцето му отекна гръмовно в ушите му. Ударът отпрати във въздуха ръцете и краката му, които се разлюляха, докато тялото му се гърчеше в неконтролируеми спазми. Но непоносимата болка в окото го приковаваше към леглото. Кръв обagri зрението му в алено и замъгли чертите на човека, стиснал острието, което го държеше свой пленник. Той се замята в мъчителна агония. Постепенно съпротивата му отслабна; ударите на сърцето му се забавиха. Звуци и усещания все повече заглъхваха, докато накрая черна несвяст угаси светкавицата и смъртта сложи край на мъките му.

---

[1] Септември 1688 — Март 1704 — Б.р. ↑

[2] Династия шогунни във феодална Япония през периода 1603–1867 г. — Б.р. ↑

[3] Старото име на Токио — Б.р. ↑

[4] Японска старинна триструнна китара — Б.р. ↑

ГЛАВА 1

Заповедта да се яви в двореца дойде призори. Крепостта Едо, извисила се властно на своя хълм над града, бе устремила наблюдателници и островърхи покриви към небе от стомана, покрито със скреж. Вътре двама от хората на шогуна и техните войници, яхнали коне, бързаха между постройките на охраната, които заобикаляха представителните домове на висшите дворцови служители. Студен поривист вятър развяваше флаговете на войниците и накъсваше дирята от пушека от фенерите им. Групата се спря пред портата на Сано Ичиро — сосакан^[1] сама^[2] на шогуна, най-почитания следовател на шогуна за събития, ситуации и хора.

В имението си Сано спеше под камара топли завивки. Сънуваше, че се намира в храма „Черният лотос“ — мястото на престъплението, което бе разследвал преди три месеца. Обезумели монаси и монахини се сражаваха срещу него и отрядите му; избухваха взривове, бушуваха огньове. Но дори когато размахваше меч срещу фантоми от спомените си, сетивата му оставаха настроени за реалния свят и доловиха приближаването на действителна заплаха. Той се сепна, вече буден, отметна завивките и седна в постелята в студената си спалня.

До него се раздвижи съпругата му Рейко.

— Какво става? — попита тя сънено.

В този момент отвън се разнесе гласът на неговия главен васал — Хирата:

— Сосакан сама, съжалявам, че ви безпокоя, но са дошли пратеници на шогуна по нетърпящ отлагане въпрос. Държат да се срещнат с вас незабавно.

Сано се облече бързо и след малко вече седеше в приемната заедно с двамата пратеници. Прислужничката им сервира купички чай. По-възрастният емисар, достоен самурай на име Ота, съобщи:

— Носим вести за сериозно произшествие, което изисква личното ви внимание. Братовчедът на негово превъзходителство шогуна, почитаемият господар Мацудайра Мицуйоши, се спомина.

Както без съмнение сам разбирате, той беше не просто роднина на шогуна, а негов вероятен наследник.

Шогунът нямаше синове; ето защо в случай на внезапна негова смърт като наследник на поста му върховен диктатор на Япония трябваше да бъде посочен достоен роднина. Сано знаеше, че вероятният кандидат бе Мицуйоши — двайсет и пет годишен мъж, любимец на шогуна.

Ота продължи:

— Мицуйоши сан^[3] прекара миналата вечер в Йошивара — квартала на удоволствията в Едо и единственото място в града, където проституцията бе законна. Мъже от всички класи ходеха там да пият, да се веселят и да се наслаждават на услугите на куртизанките — жени, продадени за проституция от обеднелите им семейства или осъдени да работят в Йошивара като наказание за извършени престъпления. Кварталът бе разположен на известно разстояние от Едо, за да не накърнява обществения морал и благоприличие. — Там е бил намушкан и е умрял на място.

Сано се сепна. Това наистина бе сериозно престъпление, тъй като всяко нападение срещу член на управляващата династия Токугава представляваше атака срещу властващия режим и се смяташе за държавна измяна. А убийството на обществена фигура, тъй близка на шогуна, бе престъпление от изключителна важност.

— Може ли да попитам при какви обстоятелства е бил намушкан? — попита той.

— Подробности не са ни известни — отвърна по-младият пратеник от охраната на шогуна, капитан с мускулесто телосложение. — Ваше задължение е да ги установите. Шогунът нареди да разследвате убийството и да заловите престъпника.

— Започвам незабавно — докато се покланяше на пратениците, Сано почувства новата отговорност като бреме, което не бе сигурен, че можеше да издържи. Макар че детективската работа бе негово призвание, а духът му се нуждаеше от предизвикателството да предоставя убийците в ръцете на правосъдието, все още не бе готов за нов тежък случай. Разследването на сектата „Черният лотос“ го бе изтощило физически и психически. Чувстваше се като ранен воин, принуден да влезе в ново сражение, преди да е излекувал раните си. В

същото време си даваше сметка, че този случай криеше не по-малка заплаха за трагични последици от заговора на „Черния лотос“.

Продължителната езда в мразовитата утрин го отведе заедно с Хирата и петима от отряда му за разследване в квартала на удоволствията. Над керемидените покриви на Йошивара се виеха снежинки; околният защитен ров отразяваше затуленото от облаци небе. Над рохката угар се носеше дрезгаво и пронизително грачение на ято гарвани. Сано и хората му слязоха от конете при високите стени, които скриваха разгулния живот в квартала и не позволяваха на куртизанките да избягат. Духаше мразовит вятър и дъхът от устата им излизаше на облачета. Оставиха конете си на един млад коняр и прекосиха пеша моста към портата, боядисана в яркочервено и здраво залостена. Посрещнаха ги глъч и суматоха.

— Пуснете ни! — от вътрешната страна няколко мъже се бяха покатерили на портата и бяха промушили глава между дебелите дървени пречки под покрива. — Искаме да си вървим у дома!

Отпред стояха четирима пазачи от охранителния отряд на Йошивара. Един от тях отвърна на задържаните:

— Никой няма право да напуска. Полицейско нареждане.

Последваха шумни протести; дебелите дъски на портата се разтресоха от яростно думкане.

— Очевидно полицията се е озовала на местопрестъплението преди нас — каза Хирата. Младежкото му лице помръкна от тревога.

Сърцето на Сано се сви, тъй като независимо от високия си ранг и положение на приближен на шогун очакваше полицията на Едо по-скоро да възпрепятства разследването, отколкото да му съдейства.

— Поне са задържали снощните клиенти на Йошивара. Това ще ни спести неприятностите около издирването на очевидци.

Той се приближи до пазачите, които побързаха да се поклонят на него и хората му. След като се представи и обяви причината за идването си, Сано попита:

— Къде е умрял господарят Мицуйоши?

— В агея^[4] „Овария“ — беше отговорът.

Сано знаеше, че Йошивара е затворена система със собствен протокол и йерархия. Там живееха близо петстотин куртизанки с положение, което съответстваше на тяхната хубост, елегантност и цена. Заемащите най-високо положение бяха известни като таю.

Разпространен епитет за тях бе кейсей — разрушителки на дворци, — тъй като влиянието им можеше да съсипе богаташи и да унищожи империи. Макар че всички проститутки живеяха в публични домове и повечето приемаха клиенти на същото място, таю забавляваха мъжете, които търсеха услугите им, в агея — домове за уговорени срещи, използвани специално за целта, но не и за подслон на куртизанките. „Овария“ беше престижна агея, запазена за най-богатите и властни мъже.

— Отворете портата и ни пуснете! — нареди Сано на пазачите.

Те се подчиниха. Сано и хората му влязоха в квартала на удоволствията, а в това време пазачите едва удържаха ревящата и напиреща отвътре тълпа. Сано поведе отряда си надолу по „Наканочо“ — главната улица, която разполовяваше Йошивара. Вятърът блъскаше загасените фенери, които висяха от стрехите на дървените постройки, и разнасяше мирис на урина. Чайните бяха пълни с навъсени небръснати мъже. През решетките на прозорците надничаха жени със скрити под тежки багрила алчни лица. Появата на Сано и на хората му предизвика изпълнен с напрежение ропот, макар че войниците на Токугава охраняваха „Наканочо“ и шестте преки, които го пресичаха.

Убийството на наследника на шогуна бе наложило временно прекратяване на гуляите и веселбите, които тук обикновено протичаха безспирно.

Сано зави по „Агеячо“ — улица с два реда домове за забавления. Те представляваха свързани постройки, чиито фасади и балкони бяха покрити с дървени решетки. Пред разположените по-навътре порти се въртяха слуги. От горящите с дървени въглища мангали се виеше дим, който вятърът разнасяше и смесваше със снежинките. Пред „Овария“ стояха на пост група самураи и пушеха лули. Някои от тях носеха наметала с герба на Токугава, изобразяващ трилистна ружа; други бяха облечени в гамаши и къси кимона и бяха въоръжени с джите — стоманени палки за париране на удари, обичайното оръжие на силите на реда. Всички приковаха в Сано безизразни погледи.

— Познайте кой ги е довел тук — измърмори Хирата към Сано с глас, изпълнен с едва сдържан гняв.

Когато стигнаха до „Овария“, вратата се плъзна встрани и от вътре излезе висок широкоплещест самурай, облечен в разкошно наметало от подплатена черна коприна. Беше прехвърлил трийсетте, а

ъгловатото му лице излъчваше неприкрита надменност. Щом видя Сано, плътните му чувствени устни се извиха в престорена усмивка.

— Добър ден, сосакан сама — рече.

— Добър да е, почитаеми Хошина — отвърна Сано на началника на полицията. Докато си разменяха поклони, въздухът затрептя от взаимната им враждебност.

Двамата се бяха срещнали за първи път в Мияко — имперската столица, където Сано бе отишъл да разследва смъртта на един благородник от двора. Хошина оглавяваше тамошната полиция и си даваше вид, че помага на Сано по случая, а всъщност заговорничеше срещу него с дворцовия управител Янагисава — могъщия и властен заместник на шогунa. Янагисава и Хошина бяха станали любовници и Янагисава бе назначил Хошина за началник на полицията в Едо.

— Какво ви води насам? — тонът на Хошина звучеше така, все едно Сано бе проникнал незаконно в собствената му територия.

— Заповедите на шогунa — Сано бе свикнал с враждебността на Хошина. По време на сблъсъка им в Мияко Сано го бе победил и Хошина никога нямаше да му го прости. — Дойдох да разследвам убийството. Освен ако вече не сте разкрили убиеца?

— Не — отвърна Хошина с неохота, която подсказваше колко би искал да е обратното. Скръстил ръце пред гърдите си, той препречи вратата към агея. — Но напразно сте били път дотук, тъй като аз вече съм започнал разследването. Ако искате да научите нещо, просто ме попитайте.

Случаят в Мияко бе довел до временно примирие между Сано и Янагисава — доскорошни непримирими врагове, но Хошина нямаше намерение да остави нещата така, защото според него Сано представляваше заплаха за издигането му в бакуфу — военно феодалното правителство, което управляваше Япония. Сега, след като се бе установил на новия си пост и бе спечелил съюзници, Хошина бе подел кампания срещу Сано. Пътищата им често се пресичаха, когато Сано разследваше извършени престъпления, и Хошина неизменно се мъчеше да се докаже като по-добрия детектив, като в същото време правеше всичко възможно да подронва авторитета на Сано. Водеше собствени разследвания по случаите на Сано, като се надяваше да ги разреши пръв и да обере лаврите. Очевидно Хошина възнамеряваше да пренесе съперничеството им и в този случай и Сано едва ли имаше

какво да стори, за да го спре. Макар че бе висш служител на шогуна, Хошина се ползваше с благоволенieto на дворцовия управител Янагисава, който упражняваше контрол над шогуна и на практика управляваше Япония. Така Хошина можеше да се отнася със Сано, както пожелаеше, без да стигаше до открита война, което би обезпокоило техните вишестоящи. — Предпочитам да огледам лично — заяви Сано тихо, но категорично, гледайки своя противник право в очите.

Хирата и детективите му се събраха около Сано, когато полицаите се приближиха по-плътно до Хошина. Вятърът виеше, а някъде из квартала яростно ругаеха гневни гласове. После Хошина се изсмя, все едно предизвикателството му към Сано бе просто една шега и нищо повече.

— Както желаете — рече той и отстъпи от вратата.

Сано и хората му влязоха в агея, но Хошина ги последва. Отвъд портата, при която имаше разположен на подиум страж, започваше коридор, който вървеше между стаите, отделени с дървени решетки и хартиени прегради. В разположена в предната част луксозна приемна гореше фенер. Там седяха две куртизанки, осмина навъсени самураи, няколко скромно облечени жени с вид на прислуга и един нисък и набит по-възрастен мъж в сива роба. Всички изгледаха Сано и хората му с тревога. Мъжът стана и побърза да коленичи в нозете на Сано.

— Моля, позволете да се представя, господарю — рече той, ниско приведен. — Аз съм Ейгоро, собственик на „Овария“. Моля, позволете да заявя, че тук никога не се е случвало нещо подобно — тялото му трепереше от ужас, че сосакан сама на шогуна ще обвини него за убийството. — Умолявам ви, повярвайте, че извършителят на това злодеяние не е от моето заведение.

— Никой не обвинява теб — каза му Сано, макар че всички пребиваващи в Йошивара по време на убийството бяха заподозрени до доказване на противното. — Покажи ми къде е умрял господарят Мицуйоши.

— Разбира се, господарю — собственикът скочи на крака.

Хошина се обади:

— Нямате нужда от него. Аз ще ви заведа.

За миг Сано се поколеба дали да не нареди на Хошина да напусне къщата, но после реши просто да не му обръща внимание: да

се противопоставя на интимния приятел на дворцовия управител Янагисава, бе опасно. Но не можеше да разчита на Хошина за информация, тъй като противникът му би използвал всяка възможност, за да го подведе.

След като огледа групата в гостната, Сано се обърна към собственика:

— Те бяха ли в къщата снощи?

— Да, господарю.

Сано установи, че четирима от самураите бяха васали на владетеля Мицуйоши, след което отправи поглед към Хирата и детективите. Те кимнаха и се отправиха към гостната, за да разпитат самураите, куртизанките, другите клиенти и прислугата. Собственикът отведе Сано на горния етаж в една просторна стая в предната част на къщата. Докато влизаше, Сано мярна няколко горящи фенера, фрески с пищни пейзажи и позлатен параван, след което вниманието му се насочи към мъжете в помещението. Двама войници се готвеха да преместят върху носилка увито в покров тяло, което лежеше върху футона. Един самурай, облечен в богато украсена роба, ровеше в куп дрехи върху сламената постелка, а друг тършуваше в чекмеджето на стенния шкаф. Сано разпозна в тях висши полицейски служители.

— Йорики Хаяши сан, Йорики Ямага сан — каза той, обзет от гняв, че ги заварва заедно с подчинените им да унищожават следите, оставени на местопрестъплението, и да се канят да преместят тялото, преди той самият изобщо да е имал възможност да направи нужния оглед. — Спрете незабавно! — нареди той на всички.

Полицаяте прекратиха действията си и се поклониха сковано, втрени в Сано с явна неприязън. Той знаеше, че никога нямаше да му простят, задето се бе издигнал, макар че преди време е бил един от тях, нито щяха да престанат да го ненавиждат и да му кроят номера всеки път, когато това бе възможно. Сега им нареди строго:

— Напуснете незабавно!

Хаяши и Ямага размениха погледи с полицейския началник Хошина, който стоеше на прага. После Ямага се обърна към Сано:

— Желая ви успех, сосакан сама, защото определено ще ви е нужен — в гласа му звучеше надменност.

Той, Хаяши и хората им напуснаха помещението. Собственикът се сви в един ъгъл, а Хошина не откъсваше поглед от Сано в очакване

на реакцията му. Сано реши, че би било глупаво да губи самообладание или да съжалява, че отдавнашните му врагове се бяха предоставили в услуга на настоящия му неприятел. Той приклепна до футона и дръпна бялото платно, което покриваше трупа на владетеля Мицуйоши. Наследникът на шогуна лежеше по гръб, с прибрани до тялото ръце. Бронзовата сатенена роба, която носеше, се бе разтворила и откриваше голо мускулесто тяло, отпуснати гениталии и изпънати крака. Навит кок увенчаваше темето на бръснатата му глава. От лявото му око стърчеше дълъг и тънък предмет, който приличаше на женско украшение за коса — двувърхо, направено от черно лакирано дърво, завършващо с пъстра китка от циновър. Около забитите в окото остри краища се оцедваха капки кръв и слюз и се стичаха по бузата на Мицуйоши; кървави петънца бяха обагрили дюшека. Наранената очна ябълка беше мътна и безформена. Другото око сякаш се бе втренчило в нея, а устата бе зейнала в безмълвен ужас.

Сано потръпна при зловещата гледка; стомахът му се сви, когато огледа по-отблизо трупа, и си спомни какво знаеше за братовчеда на шогуна. Красив и дързък, един ден той можеше да управлява Япония, но при все това проявяваше слаб интерес към политиката, затова пък неудържимо го привличаше бляскавият живот. Беше отличен боец, но липсваха каквито и да било улики, че е оказал съпротива на своя убиец. Поради силната миризма на алкохол можеше да се предположи, че когато е бил намушкан, най-вероятно е бил пиан и в полусвяст. Сано долови и натрапчивия мирис на бурен секс.

— Коя жена е била с него през нощта? — обърна се Сано към собственика.

— Таю на име Глициния^[5].

Името докосна неспокойна струна в душата му. Той бе срещнал Глициния по време на своя първи случай — двойно убийство. Едната жертва бе нейна приятелка и тя бе дала на Сано информация, за да му помогне да открие убиеца. Красива, екзотична и изкусителна, тя бе прелъстила и самия него, а споменът за това раздразни сетивата му, макар че за последен път я бе видял преди четири години и междувременно се бе оженил за Рейко, която обичаше страстно.

Хошина погледна Сано, присвил очи с тежки клепащи.

— Познавате ли Глициния?

— Чувал съм за нея — по ред причини Сано искаше да запази познанството им в тайна.

Сега безпокойството взе връх над носталгията, тъй като имаше основание да смята, че Глициния бе напуснала Йошивара скоро след като се бяха запознали. Той лично бе откупил свободата ѝ като компенсация за неприятностите, които бе понесла заради доброволния си избор да му окаже съдействие. След това я бе посетил няколко пъти, но животът му бе тъй изпълнен със задължения, че бе невъзможно да продължава да я навестява. След време бе разбрал, че се е върнала в квартала на удоволствията, макар че нямаше представа, по каква причина. Вестта, че е замесена в това убийство, го разтревожи силно.

— Къде е тя сега? — попита.

— Изчезнала е — отвърна Хошина. — Никой не я е виждал, нито знае къде е отишла.

Първата реакция на Сано бе облекчение — нямаше да му се наложи да се срещне с Глициния и миналото щеше да си остане погребано. В следващия миг бе обзет от тревога, тъй като бе изчезнал един важен свидетел или дори заподозрян. Означаваше ли това, че тя бе убила Мицуйоши? Сано си даваше сметка за опасностите от проявата на пристрастие към заподозрян в престъпление и въпреки това никак не му се щеше да приеме, че жената, която познаваше, би могла да извърши убийство.

— Кой последен е видял Глициния и владетеля Мицуйоши? — обърна се Сано към собственика.

— Май че ярите. Казва се Момоко — мъжът продължи да бърбори, изгарящ от желание да угоди.

— Да я доведе ли, господарю?

Ярите бе жена от бордеите, обикновено бивша проститутка, наета да служи като наставница на куртизанките — тя обучава новите момичета на изкуството да доставят удоволствие на мъжете, грижи се подопечните ѝ да се държат подобаващо и урежда срещи между таю и видни клиенти.

— Ще се срещна с нея веднага щом приключа тук — каза Сано, като си даваше сметка, че Хошина не пропуска нито дума от разговора им. Полицейският началник бе опитен детектив, но с радост се възползваше от фактите, установени от други. — Някой друг влизал ли е в тази стая през нощта?

— Не, доколкото знам, господарю.

Но ако Глициния бе успяла да напусне къщата незабелязано, защо някой друг да не е могъл да влезе тайно и да извърши убийство? Сано дръпна платното върху трупа и се изправи.

— Кой намери тялото и кога?

— Момоко — отвърна собственикът. — Малко след полунощ. Дотича на долния етаж, пицейки, че владетелят Мицуйоши е убит.

Още една причина да разпита ярите, каза си Сано. Може да е забелязала нещо важно, а и в някои случаи на убийство открилият престъплението впоследствие се оказва действителният извършител. Той се приведе, за да прегледа дрехите на пода — мъжка туника, панталони и кимоно, най-вероятно собственост на жертвата, както и женска атлазена роба с цвят на слонова кост. Усети меката материя под пръстите си и разпозна аромата на мускусен парфюм. Насили се да изтласка от съзнанието си спомените за миговете, прекарани с Глициния, и се отправи към тоалетката зад паравана. Върху масичката имаше гребен, четка, бурканчета с пудра и руж. На пода до нея видя червен копринен шал и няколко дълги черни косъма.

Сано се обърна към Хошина:

— Какви действия сте предприели, за да откриете Глициния?

— Пратил съм хора да претърсят квартала, пътищата и околността — отвърна Хошина. — Ако е някъде там, ще я намеря.

Преди теб, бе скритият намек. И можеше наистина да успее, защото имаше преднина. Сано си даде сметка, че трябва да открие Глициния колкото се може по-бързо, при това пръв; опасяваше се, че Хошина ще ѝ причини зло, преди да успеят да докажат вината или невинността ѝ.

— Глициния често ли забавляваше клиенти тук? — обърна се той към собственика.

— О, да, господарю.

Тогава би трябвало да има някакви лични вещи, а не само комплект завивки за една нощ, каквито си носеха куртизанките вкъщи, които използваха рядко.

— Къде е нейната камуро? — попита Сано.

— В кухнята, господарю.

— Моля, доведете я.

Собственикът излезе и почти веднага се върна с момиче на около единайсет години. Мъничка и крехка, тя имаше овално лице, гримирано с бяла оризова пудра и червен руж, и тънки прави коси. Носеше традиционното за положението ѝ кимоно на борови клонки.

— Това е Чидори чан^[6] — обясни собственикът на Сано и се обърна към камуро: — Господарят иска да говори с теб.

Уплашеният поглед на Чидори пробяга из стаята и после се впи в пода. Тя се поклони непохватно.

— Не се страхувай — успокой я Сано. — Искам просто заедно да огледаме вещите на Глициния.

Чидори кимна, но Сано забеляза, че трепери. Испита жал към нея: тя бе пленничка на Йошивара, обречена да води живот на сексуална робиня. Възможно бе някой ден да привлече вниманието на богат покровител, който да откупи свободата ѝ, но със същата вероятност можеше да завърши като просякиня на улицата — обичайната съдба на много куртизанки, преминали възрастта за прелъстяване на клиенти. Сано отведе внимателно Чидори до шкафа, където двамата огледаха подредените по рафтовете одежди и чифтове сандали. Облегнат на стената, Хошина ги наблюдаваше съсредоточено.

— Нещо липсва ли? — обърна се Сано към Чидори.

— Дрехата, която Глициния носеше снощи — Чидори събра смелост да вдигне поглед към Сано — изглежда усети, че няма да ѝ причини зло — и продължи по-смело: — Беше облечена в черно кимоно на лилави цветове на глициния и зелени виещи се клонки.

Тази ярка одежда щеше да помогне в издирването ѝ, каза си Сано и съзря подобна мисъл, изписана върху лицето на Хошина. Отвориха и другите отделения на шкафа, в които Сано видя завивки, принадлежности за баня, сервиз за чай, кана и чашки за саке, кутия с принадлежности за писане — четки, мастилница и бурканче за вода. В едно от чекмеджетата имаше украшения за коса — фиби, прикрепени върху гребени, копринени цветя, панделки. Чидори заяви, че всички вещи са си на мястото, както си ги спомняше от момента, в който бе подредила шкафа предишния ден. Това нейно твърдение накара Сано да ѝ постави една последна задача.

— Чидори чан, трябва да те помоля да погледнеш трупа — видя я, че се сви и потръпна, и добави: — Само за миг. Опитай се да бъдеш смела.

Камуро преглътна с мъка и кимна. Сано пристъпи към леглото и отметна платното само колкото да открие горната част на главата на Мицуйоши. Чидори ахна и ужасена впери поглед във фибата, забита в окото на жертвата.

— Тази фиба на Глициния ли е?

Чидори изхлипа и поклати глава. Сано отново покри трупа и изпита облекчение. Фактът, че фибата не бе собственост на Глициния, говореше в полза на нейната невинност. — Знаеш ли чия е?

— На Момоко сан — прошепна момичето.

Отново ярите, помисли си Сано. Тя последна бе видяла Глициния и господаря Мицуйоши, тя бе открила трупа, а сега ставаше ясно, че тя е и собственик на оръжието на убийството, което я правеше вероятно заподозряна от Глициния. Той каза на Чидори:

— Огледай стаята отново. Сигурна ли си, че не липсва нищо?

— Да, господарю... — Чидори сбърчи чело.

Сано усети, че кожата му настръхна, както ставаше всеки път, щом му предстоеше да чуе нещо важно. Хошина се изправи до стената, изпъна рамене и продължи да наблюдава камуро с нараснал интерес.

— Какво има? — попита Сано.

— Дневникът ѝ — отвърна Чидори.

В един такъв дневник обикновено жените описваха свои мисли и разсъждения, както и събитията от живота си в традицията на придворните дами от императорския дворец.

— И какво имаше в него? — Сано бе заинтригуван от това, че Глициния бе спасила този вековен обичай.

— Не зная. Не мога да чета.

Следващите няколко въпроса установиха, че дневникът всъщност представлява купче бели листа от оризова хартия, поставени между копринени корици с цвят на лавандула и завързани със зелена панделка. Глициния пишела в него, когато ѝ оставали свободни мигове, и ако чуела стъпки, бързо го скривала, сякаш се страхувала, че някой може да го прочете. Когато излизала от публичния дом, го носела със себе си. Предишната вечер Чидори видяла как Глициния го била мушнала под широкия си платнен колан, но макар че Сано претърси цялата стая, не успя да го намери никъде. Явно дневникът наистина бе изчезнал.

— Глициния може да го е взела, когато си е тръгнала — предположи Хошина.

Или някой го бе откраднал, помисли си Сано, противопоставяйки се на опита на Хошина да го въвлече в разговор и да го провокира да сподели мислите си с него. Сано прехвърли няколко възможни сценария на престъплението. Може би убиецът бе влязъл в стаята, докато Глициния и Мицуйоши са спели, намушкал е Мицуйоши, отвлякъл е Глициния и е откраднал дневника. Не беше изключено Глициния сама да е убила Мицуйоши и после да е избягала, вземайки дневника със себе си. Всяка от тези две версии звучеше правдоподобно и Сано си даде сметка, колко малко знаеше за някогашната си любовница. Какво се бе случило с нея, след като пътищата им се бяха разделили? Беше ли способна на такова зловещо убийство? Мисълта за това го напегна, както и подозрението, че разследването отново щеше да събере пътищата им — една среща с непредвидими последици.

С усилие потисна тревогата си и се обърна към собственика:

— Сега искам да се срещна с ярите.

---

[1] Личен следовател на шогуна — Б.пр. ↑

[2] Господар — добавя се след името или титлата на вишестоящ в знак на вежливост — Б.пр. ↑

[3] Думата означава господин, госпожа, госпожица и се прибавя след фамилното име или след титла при учтиво обръщение и като израз на почит — Б.пр. ↑

[4] Специален дом за срещи в квартала на удоволствията, предназначен за куртизанки от най-висока класа, които обслужват богати клиенти — Б.пр. ↑

[5] Увивен декоративен храст с ароматни лилаво-сиви цветове — Б.пр. ↑

[6] Суфикс в японския език, който се добавя след личното име за образуване на умалителни и галени имена — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Сано излезе навън, извика войниците си, на които бе наредил да напуснат агея, и им каза, че могат да отнесат тленните останки на владетеля Мицуйоши в двореца. Щеше му се да изпрати трупа при своя приятел и съветник доктор Ито в моргата на Едо, но беше изключено да подложи мъртвото тяло на една знатна личност на такава оскверняваща и незаконна процедура, като аутопсията. Когато се върна в агея, Хирата го пресрещна в коридора.

— Разпитахме всички в публичния дом — каза той с приглушен глас, за да не го чуе полицейският пълномощник Хошина, който се въртеше наблизо. — Клиентите и куртизанките казват, че снощи са били заедно, по спалните. Имало веселба и слугите твърдят, че заедно със собственика и камуро през цялото време са били заети да обслужват гостите. Никой не е видял нищо до суматохата, която е настанала при откриването на трупа. Склонен съм да вярвам, че казват истината. Те са знаели, че владетелят Мицуйоши е в къщата, но не са го познавали лично. Не открих причина да го убиват.

— А васалите му? — попита Сано.

— Казват, че са присъствали на веселбата. Гостите потвърждават думите им. Ако знаят нещо за убийството, явно са решили да мълчат.

— Ще ги разпитаме отново, но по-късно — реши Сано.

Хошина удостои Сано и Хирата с едва доловима самодоволна усмивка, която говореше, че няма защо да се опитват да крият от него каквото и да било, тъй като, така или иначе, щеше да го разбере. След това се отдалечи.

— Били са нужни няколко мига, за да се качи някой от гуляя горе и да промуши владетеля Мицуйоши, особено ако наистина е бил в несвяст — Сано описа мястото на престъплението. — Ще трябва да разследваме всички гости.

За щастие хората в Йошивара представляваха малка общност със слабост към клюките, тъй че, ако владетелят Мицуйоши е бил във вражда с някого, това е нямало да остане скрито задълго. Но хората на

Сано усложняваха работата му, като непрекъснато увеличаваха броя на възможните очевидци и заподозрени.

— Пратих детективи да разпитат хората из квартала дали не са видели нещо, което може да ни бъде от полза — докладва му Хирата.

— Добре.

Сано разказа на Хирата, че Мицуйоши е прекарал нощта с Глициния, която е изчезнала заедно с дневника си. Докато описваше дневника, си даде сметка, че трябва да уведоми Хирата за бившата си връзка с Глициния, но реши, че сега моментът не е подходящ; не искаше Хошина или някой от полицаите да го чуе.

— Моля те, обиколи и виж дали ще откриеш някакви следи от Глициния или дневника ѝ.

— Да, сосакан сама. Впрочем слугите ми казаха, когато ги разпитвах, че жената, която е намерила тялото, е ярите на Глициния. Върнала се е във „Великия Миура“ — публичния дом, в който живее, тъй че ви я доведох, защото знаех, че ще искате да я разпитате.

— Много добре — Сано бе благодарен, че разполага с такъв способен и верен васал, като Хирата. — Къде е тя?

Някъде в къщата високо и рязко занарежда женски глас. Хирата завъртя очи натам.

— Момоко ми каза, че някога е била велика таю, но не мога да си представя, че маниерът ѝ би доставил наслада на много мъже — той тръгна да излиза навън.

Воден от гласа, Сано се насочи към вътрешността на къщата, където към стаята за гости водеше една врата, която бе оставена отворена. Вътре имаше две жени. Едната още нямаше двайсет и Сано разпозна в нея една от куртизанките, които бе видял в салона. Тя бе коленичила на пода пред по-възрастната, която носеше кафяво кимоно с черен колан и шапка на наставница. Сано заключи, че това е Момоко. Тя тикаше копринена завивка в уплашеното детско лице на куртизанката.

— Трябва да внимаваш, когато пиеш вино в леглото! — тя разтърсваше завивката, върху която се откри голямо мораво петно. Гласът ѝ звучеше някак дрезгаво, сякаш викаше често. Косите ѝ, събрани на кок над дългия ѝ тънък врат, бяха боядисани в убит, неестествено черен цвят. — Това никога няма да се изчисти. Съсипала си скъпата завивка, малка глупачке!

Куртизанката се сви и измънка нещо.

— Не обвинявай клиента си! — нареди ѝ Момоко. Профилът ѝ бе елегантен, но зъл. — И как смееш да ми отговаряш!

Тя зашлеви куртизанката през лицето. Момичето извика от болка. Момоко хвърли завивката върху нея.

— Ще я платиш от парите, които си изкарала снощи. Хич и не си мисли, че можеш да се откупиш; няма да напуснеш Йошивара, преди да остарееш и да погрознееш толкова, че да те изхвърлят. Сега си върви!

Хлипайки, куртизанката се втурна покрай Сано навън от стаята. Ярите се обърна и го видя; гневът, изписан на лицето ѝ, премина в изненада и после в смущение.

— О, вие ли сте сосакан сама! — думите ѝ бяха изречени на един дъх и когато Сано кимна, тя бързо сведе глава в поклон. — За мен е чест да ви посрещна тук. Васалът ви ми каза, че искате да ме видите. С какво мога да ви бъда полезна?

Сано мислено отбеляза, че едно време ярите сигурно е била красива, но изминалите може би четирийсет години бяха изострили скулите ѝ и съсухрили фигурата ѝ. Престорената ѝ усмивка откри разядени зъби и не успя да замаскира страха ѝ от него. Очевидно си даваше сметка, защо той я викаше и колко несигурно бе положението ѝ.

— Разследвам убийството на владетеля Мицуйоши и трябва да ви задам няколко въпроса.

— Разбира се. Ще ви помогна с каквото мога — Момоко пристъпи към Сано. Позата ѝ бе лъжливо предизвикателна, а усмивката ѝ — скована и изкуствена. — Да отидем ли в салона? Ще ми позволите ли да ви предложи едно питие?

Сано предположи, че бърливостта ѝ, както и гневният ѝ изблик срещу куртизанката, е просто израз на скритата ѝ напрегнатост. Или може би ярите бе жестока убийца, която дърдореше, за да прикрие вината си? Без да избързва с преценките, той я последва в салона за гости, където тя го настани на почетното място пред ритуалната ниша. Засуети се наоколо, донесе стъкленица саке, стопли я на мангала с дървени въглища и му поднесе една чашка.

— Колко жалко за владетеля Мицуйоши. Беше тъй млад, тъй чаровен. И какъв ужасна смърт! — Момоко говореше все по-бързо и

по-бързо, като същевременно мятеше неистови кокетни погледи към Сано и ту се усмихваше, ту прехапваше устни.

— Нека видим какво си правила снощи.

— Аз ли? — Момоко замръзна и в очите ѝ се мярна паника, сякаш Сано я бе обвинил в убийството.

— Опитвам се да установя какво е вършил всеки, и да стигна до събитията, довели до престъплението — Сано се запита дали реакцията ѝ означаваше вина или зле прикрит страх, че той щеше да я сметне за виновна, макар че тя нямаше нищо общо с престъплението.

— Ох, добре тогава — лицето ѝ се отпусна облекчено, но в следващия миг се напрегна отново.

— Придружи ли Глициния до агея? — попита Сано. След като Момоко кимна утвърдително, той продължи: — Разкажете ми.

Ярите коленичи пред него и сплете ръце в скута си.

— Малко след вечерята собственикът на „Великия Миура“ ми каза, че господарят Мицуйоши иска среща с Глициния.

Всяка среща в Йошивара се уговаряше според строги правила. Сано знаеше, че Мицуйоши е трябвало да отиде до агея, за да заяви желанието си за компанията на Глициния, и тогава оттам са написали писмо до публичния дом, в което официално са помолили за уреждане на срещата.

— Помогнах на Глициния да се облече — обясни Момоко — и после тя избра кой да я придружи до „Овария“. Пристигнахме там след около час.

Процесията на таю по посрещане на клиент в агея бе сложен ритуал и изискваше от десет до дваисет помощници. Протичаше много бавно и макар че публичният дом и „Овария“ бяха само през няколко пресечки, пътуването трябваше да бъде продължително. Пред очите на Сано внезапно изникна образът на Глициния — облечена в ярко кимоно, тя вървеше покрай възхитени зрители, пристъпвайки така, че стъпалата ѝ описваха ритуален полукръг. Вероятно вече беше около дваисет и пет годишна, но продължаваше да е все така дребна, крехка и грациозна, с невероятни кръгли очи, които придаваха екзотичен чар на нежното ѝ лице.

— И какво се случи тогава?

— Отведох Глициния до салона за гости, където я чакаше владетелят Мицуйоши — отвърна Момоко. — Сервирах им саке.

Ритуалът, с който таю посрещаше клиент, наподобяваше сватбена церемония, в която двамата отпиваха от една чаша, за да скрепят връзката си. Сано си представи Глициния седнала по диагонал на Мицуйоши, без да казва нито дума или да изразява някакви чувства, точно както повеляваше традицията. Просто отпива от питието си, а в това време Мицуйоши я наблюдава с очакване.

Сано с усилие насочи вниманието си към ярите. Ръцете ѝ бяха все така вкопчени една в друга, а очите ѝ зашариха още по-напрегнато.

— Това бе третата им среща, тъй че ги отведох на горния етаж — добави тя.

Никоя таю не се любеше с нов клиент при първото му посещение, нито при второто. Глициния трябваше да е отказала на Мицуйоши два пъти, както изискваше обичаят. Сано си представи как Момоко, Глициния и владетелят Мицуйоши изкачват стъпалата към спалнята, където Мицуйоши най-накрая ще поиска своята награда. Изражението на Мицуйоши вероятно е излъчвало нетърпение, на Момоко — лукавство, а Глициния се е стараела да остане непроницаема. Дали някой от тях е предполагал как ще завърши тази среща?

— Въведох ги в стаята — продължи Момоко — и Глициния ме освободи. Господарят Мицуйоши затвори вратата.

— Освен вас тримата имаше ли и някой друг?

— Не. Аз лично ги отведох до спалнята. Такъв е обичаят.

А обичаите в Йошивара бяха ненарушими.

— После слязох долу. Трябваше да държа под око куртизанките, които забавляваха гостите на увеселението. Само какъв зор видях с тези проклети момичета!

Момоко отново забърбори припряно, издавайки желанието си да избегне обсъждането на последвалите събития. Сано обаче проявяваше най-голям интерес именно към тях:

— След като излезе от стаята онази вечер, виждала ли си се с Глициния?

— Не, тогава я видях за последен път — ярите сплете пръсти тъй здраво, че те побеляха.

— Имаш ли някаква представа, къде е отишла?

— Тя никога не би ми казала, тъй като нямаше право да напуска Йошивара.

— С кого може да е споделила?

Момоко се замисли, хапейки устни.

— Глициния не е близка с никоя друга куртизанка. Предпочита да стои сама — върху лицето на Момоко се изписа огорчение. — И с мен разговаряше само в краен случай, защото ме мрази. Момичетата днес нямат никакво уважение към възрастните. Съсипвам се от работа да ги обучавам и как ми се отплащат? Държат се с мен така, сякаш съм някоя дърта подла мъчителка — дрезгавата нотка в гласа ѝ се появи отново. — Разбира се, аз съм длъжна да ги наказвам за неподчинение. Да не би да се мъчат повече, отколкото аз на млади години!

Жестокостта, която куртизанките трябваше да понасят в ръцете на наставничките си, беше пословична и инцидентът, на който Сано бе станал свидетел днес, бе нищо в сравнение с ежедневния бой и унижения. Вероятно някогашни куртизанки, като Момоко, изпитваха наслада да причиняват на следващите поколения страданията, които самите те бяха понасяли на младини. И Сано подозираше, че омразата между куртизанки и ярите бе взаимна — особено когато едната бе красива и желана, а другата — отдавна загубила някогашната си слава.

— Мразиш ли Глициния толкова, колкото тя теб? — попита Сано.

— Не, разбира се. Обичам момичетата като свои дъщери — във възмущението на ярите обаче бе прозвучал зле прикрит фалш. Тя добави рязко: — Нещо се е случило с Глициния и вие смятате, че е мое дело?

Сано отбеляза наум колко бързо Момоко бе откликнала на неизреченото предположение, че Глициния е в беда, а после бе доловила скритото обвинение.

— А така ли е?

— Не! Не знам къде е, нито какво е станало с нея. Кълна се, че не съм я виждала, откакто излязох от стаята!

— Нека поговорим за владетеля Мицуйоши. Какво изпитваш към него?

— Какво изпитвам към него ли? — върху лицето на ярите се изписа слисване, макар че Сано не може да разбере дали бе искрено или престорено. — Но аз почти не го познавах. Виждала съм го само на няколко забави и когато съм му водила куртизанки на срещи.

— А него видя ли го още веднъж същата нощ?

— Не... искам да кажа не и преди да го намеря... — Момоко извърна поглед от Сано и довърши неясно: — ... мъртъв.

— Как точно откри тялото?

— Ами качих се горе и забелязах, че вратата на стаята е отворена. Надзърнах вътре и го видях да лежи там.

— А защо се качи горе?

— Трябваше да проверя една друга куртизанка, която забавляваше наш клиент. Момичетата се държат по-добре, когато знаят, че някой ги контролира. А и исках за миг да остана сама. Забавата беше шумна, аз имах главоболие, а на втория етаж беше тихо.

Това, че предложи няколко причини, когато и една щеше да свърши работа, накара Сано да се усъмни във всичките; и все пак Момоко бе толкова притеснена, че той не можеше да разбере дали лъжеше, или просто бе напрегната. То пък кой ли не би се напрегнал пред перспективата за екзекуция.

— Твоята фиба е послужила за оръжие на убийството. Можеш ли да ми обясниш този факт?

— Моята фиба? Така ли? — Момоко се изсмя рязко, объркана и слисана, но Сано предположи, че е разпознала фибата още когато е намерила тялото на Мицуйоши. — Е, добре, бях я изгубила преди доста време... дори не си спомням кога. Нямам никаква представа, и как се е озовала там.

Презрителен мъжки глас от прага прекъсна мънкането ѝ:

— Предполагам, че ти си я забила в окото на владетеля Мицуйоши.

Сано вдигна поглед и видя в стаята да влиза полицейският началник Хошина, следван от йорики Ямага и йорики Хаяши. По всяка вероятност бяха подслушвали от самото начало. Сега Хошина се извиси над ярите, която се сви ужасена.

— Снощи си се качила на горния етаж — продължи той — и когато си видяла владетеля Мицуйоши сам и заспал, си го убила. После си изтичала долу и си се престорила, че си го намерила мъртъв.

— Не! Няма такова нещо! — макар и ужасена, Момоко се усмихна и вдигна поглед към Хошина, решила в самозащита да си послужи с оръжието на флирта. — Не съм го убила аз!

Сано усети, че го обзема гняв, тъй като искаше да получи от Момоко информация, а не отчаяни възражения, провокирани от заплахи. Той каза с равен тон:

— Хошина сан, аз водя този разпит. Престанете да се месите или напуснете.

Хошина не си направи труда да отговори.

— Арестувайте я — нареди той на Ямага и Хаяши.

Полицайте тръгнаха към ярите, при което тя хукна заднишком, викайки:

— Не! Невинна съм! — после се усмихна превзето в отчаян опит да спечели благоволенieto им. — Нищо лошо не съм сторила!

Сано застана между Момоко и полицайте.

— Уликите срещу нея не са доказателства, че тя е убила владетеля Мицуйоши — вперил той гневен поглед в Хошина.

— Но са достатъчни, за да ѝ бъде отправено обвинение — отвърна Хошина.

Това бе точно така — в законодателната система на режима Токугава всички дела завършваха с присъда виновен, която понякога се основаваше дори на по-малко доказателства от доказателствата срещу Момоко. Сано трябваше да предотврати задържането на човек, който можеше да се окаже невинен.

— Тя няма явен мотив за убийството на владетеля Мицуйоши. Не можете да я арестувате, най-малкото не и преди да съм приключил разпита ѝ.

Злобна усмивка изкриви устните на Хошина.

— Аз ще довърша разпита ѝ в затвора на Едо. Озовалите се там бяха принуждавани да говорят чрез изтезания.

— Принудителните признания невинаги са достоверни — отбеляза Сано, вбесен от отношението на Хошина, който отлично си даваше сметка за постановките в законодателството на Токугава, но бе тъй нетърпелив да zlepостави Сано и да впечатли вишестоящите, че рискуваше да допусне грешка. — А и разследването едва сега започва. Може в престъплението да има някакъв скрит смисъл, който не личи на повърхността, както и други заподозрени, освен Момоко — той видя как ярите мести поглед от него към Хошина, докато в очите ѝ се мяркаше ту надежда, ту страх. — Глициния трябва да бъде открита и

разпитана, а така също и другите куртизанки, които са били в Йошивара снощи. А това изисква време.

— Още една причина да ускорим нещата — отвърна рязко Хошина. — И двамата знаем, че шогунът очаква бързи действия, и сме наясно какво ще се случи, ако не ги получи.

— Негово превъзходителство би наказал всеки, който попречи по някакъв начин да бъде разкрит убиецът на братовчед му, като най-вероятно наказанията ще бъдат изгнание или смърт.

— Ако сте решили да протакате, не очаквайте от мен да последвам лошия ви пример. Освен това, в случай че тази жена е виновна, аз ви правя услуга, като я принуждавам да направи самопризнания.

Хошина кимна на подчинените си. Те хванаха ярите за ръцете и насила я накараха да се изправи. Тя не оказа съпротива, но цялата се тресеше и когато се обърна умоляваща към Сано, очите ѝ бяха пълни с ужас.

— Казах ви истината за онова, което се случи снощи. Вие ми вярвате, нали? Моля ви, не им позволявайте да ме отведат!

Сано усети, че се разкъсва между благоразумието и желанието да проведе честно и безпристрастно разследване. Рискуваше да си навлече гнева на шогуна, проявявайки съчувствие към някого, свързан по какъвто и да било начин с действия срещу режима на Токугава, и затова не трябваше да възпрепятства задържането на ярите, дори и да не бе убеден във вината ѝ. Но той смяташе, че справедливостта щеше да бъде накърнена, ако не се опиташе да ограничи прекалено ревностните действия на Хошина. Затова реши да направи компромис.

— При това положение може да я задържите — отстъпи той.

Момоко изстена отчаяно. Докато Хаяши и Ямага я влачеха към вратата, Сано се стегна, за да не даде израз на каквото и да било съжаление. — Но ако бъде наранена... или ако я пратите на съд без мое позволение... ще обявя публично, че саботирате разследването ми, защото по-скоро предпочитате да намерите изкупителна жертва, отколкото да ми позволите да разкрия истинския убиец.

Хошина се втренчи в него с потъмнели от гняв очи, тъй като Сано не само подлагаше на съмнение професионалната му чест, но и заплашваше да направи враждата им публично достояние. А това бе стъпка, която никой от тях не можеше да предприеме, запазвайки

увереност в собственото си оцеляване. Настъпи безкраен миг на мълчание; стаята сякаш бе станала по-студена. Сърцето на Сано биеше лудо, изпълнено със страх, тъй като имаше какво да губи, докато Хошина се ползваше с протекцията на дворцовия управител Янагисава. В следващия миг Хошина вдигна ръка към двамата йорики:

— Отведете я в затвора — нареди им, — но се погрижете никой да не ѝ причинява зло.

Докато излизаше от стаята заедно с подчинените си, той хвърли през рамо зъл поглед, който подсказваше, че Сано бе отбелязал само временно надмощие. Сосакан сама поклати глава, обзет от негодувание заради съперничеството, което неизменно усложняваше изпълнението на задълженията му. А сегашните трудности му изглеждаха непреодолими, тъй като случаят „Черният лотос“ в значителна степен бе изсмукал енергията му. Последното бедствие в храма представляваше най-отвратителното насилие, което бе виждал някога — безсмислено и абсурдно масово клане. Въвличането му там го бе разboleяло, сякаш се бе заразил от духовната болест на „Черния лотос“. Не можеше да почерпи сили дори от щастливия си семеен живот, тъй като „Черният лотос“ го бе ограбил и в това отношение. Напоследък мисълта за Рейко го изпълваше по-скоро с тревога, отколкото с утеха.

Сега Сано мобилизира отслабената си енергия. При положение че Хошина най-вероятно замисляше нови начини да го zlepостави, трябваше да действа бързо, за да не позволи разследването изцяло да се изплъзне от контрола му. Зае се да установи имената на клиентите на Глициния и на гостите, присъствали на снощното увеселение, за да търси други заподозрени, освен ярите.

На този етап потисна страха си, че е изгубил контрол на разследването още преди да бе започнал сериозна работа по него.

ГЛАВА 3

Новините за убийството бяха стигнали до вътрешното крило — женската част от замъка Едо — и прекъснаха следобедното събиране, чиято домакиня бе господарката Кейшо, майката на шогуната.

Малко преди това Кейшо, придворните ѝ дами, нейни приятелки, няколко наложници на шогуната и прислугата им разговаряха, хапваха и пийваха, докато музиканти им свиреха на флейта и шамисен. Когато узна новината, Кейшо напусна покоите си и се втурна да утешава шогуната. Музикалните инструменти лежаха захвърлени между забравени блюда с храна. Жените, притеснени и уплашени, се събираха на групи из светлото и прекомерно затоплено помещение. Слуги търчаха навън и се връщаха обратно със слухове, които подклаждаха трескав шепот:

— Шогунът е тъй бесен заради смъртта на братовчед си, че не спира да ругае и да се заканва.

— Заклел се е да екзекутира убиеца със собствените си ръце!

Жената на Сано — госпожа Рейко, слушаше разговорите, взела на ръце сина си Масахиро. Близко двегодишният Масахиро не разбираше защо жените изведнъж престанаха да му обръщат внимание. Той взе да се върти в ръцете на майка си и изхленчи:

— Искат къщи!

— Шшт! — прекъсна го Рейко, която искаше да чуе още нещо за убийството.

Приятелката ѝ Мидори — придворна дама на майката на шогуната — избърза към тях и коленичи до Рейко.

— Всички казват, че сосакан сама трябва да разкрие убиеца много бързо — Мидори се задъхваше от вълнение.

Осемнайсетгодишна, с хубостта на девойка, тя бе облечена в червено кимоно.

— Не го ли стори... — красноречивата пауза и уплашеният ѝ вид говореха за явната заплаха от смърт, надвиснала над Сано. — О, Рейко сан, колко е страшно! Можеш ли да му помогнеш?

— Вероятно — отвърна Рейко. Около нея жуженето продължаваше.

— Да му мислят враговете на владетеля Мицуйоши... Всички в бакуфу се тревожат, че могат да бъдат обвинени за убийството и да бъдат екзекутирани.

Гушнала сина си, Рейко слушаше интригуващите вести и си мислеше колко силно бе желанието ѝ да е част от всичко това. След като се бе омъжила за Сано, тя го бе убедила да ѝ позволява да му помага в разследванията, вместо да си стои вкъщи, както правеха повечето съпруги от нейната класа. Първоначално Сано бе проявил неохота заради съществуващите обществени порядки, но впоследствие бе израснал достатъчно, за да оцени необичайната природа на Рейко. Тя бе единствено дете на съдията Уеда — единия от двамата висши служители, отговорни за поддържането на законност и ред в Едо, — който ѝ бе осигурил образование, при нормални обстоятелства подходящо за син. Рейко бе прекарала детството си в съда, слушайки дела, които водеше баща ѝ, в резултат на което бе научила много за престъпленията; освен това, въпреки че ограничаваше свободата ѝ, нейният пол ѝ предоставяше и някои предимства. Рейко можеше да се движи свободно в ограничения за достъп свят на жените, който често изобилстваше от улики и очевидци, но мъжете детективи не бяха в състояние да се доберат до тях. Благодарение на познанствата си с жени, свързани с влиятелни самурайски кланове, тя бе предоставяла на Сано факти от съдбоносен характер, а безпрецедентното им сътрудничество бе подхранвало страстната любов помежду им в трите години на брака им.

После бяха дошли пожарът и тройното убийство в храма „Черният лотос“. В този случай Рейко и Сано се бяха озовали на противоположни страни. Разследването се бе превърнало в битка, която почти бе унищожила съвместния им живот, последиците и досега ги преследваха, а въздействието им бе обсебило и двамата. Макар че си бяха обещали занаяпред нещата да тръгнат по-лесно, това се оказа по-лесно на думи, отколкото на дела. Не бяха работили заедно от три месеца, защото Рейко избягваше да участва в нови разследвания. Тя винаги се бе осланяла на инстинктите си, но случаят „Черният лотос“ бе доказал, че те можеха и да я подведат. Накрая бе поправила грешките си, но вече нито можеше да се довери на

инстинктите си, нито имаше смелостта да си повярва отново. Страхуваше се, че и Сано бе загубил доверие в нея, макар че никога не бе заявявал нещо подобно.

Сега двамата живееха в атмосфера на скрито напрежение, неизменно нащрек един към друг. Бракът им напомняше на Рейко сапунен мехур, който ги затваряше в повърхност, тъй блестяща и съвършена, но и тъй крехка, че и най-лекият допир можеше да я разруши. Тя копнееше отново да работи със Сано, усещаше, че и съпругът ѝ не е по-щастлив от нея, но се страхуваше да не наруши и бездруго нестабилното равновесие в отношенията им.

— Надявам се, че разследването няма да трае дълго — каза Мидори с тревожно изражение. — С Хирата сан няма да можем да сключим брак, преди всичко да приключи.

Мидори бе влюбена в главния васал на Сано от години, но Хирата не бе разбрал за любовта ѝ и доскоро я бе обичал тайно. Откакто бяха разкрили чувствата си, двамата бяха предприели действията, необходими за подготовката на сватбената церемония.

— Имай търпение — успокои я Рейко. Масахиро захленчи и тя го повдигна леко в скута си. — Няма защо да бързате. Предстои ви цял живот да бъдете заедно.

Без да може да се успокои от думите на Рейко, Мидори ухапва нокътя на палеца си; останалите вече бяха така изгризали, че кожичките отстрани бяха разранени.

— Не мога да чакам — изрече тя нервно. — Трябва да се оженим колкото се може по-скоро. Но родителите на Хирата сан не се зарадваха особено, когато им каза, че иска да стана негова съпруга — кръглото и жизнерадостно лице на Мидори бе помръкнало, а обикновено румените ѝ страни сега бяха бледи; щастливото ѝ изражение бе угаснало скоро след като двамата с Хирата се бяха вrekli един на друг. Очите ѝ искряха от тревога, а не от радост. — Баща ми също не бе обзет от щастие, когато го помолих за миай — първа официална среща между бъдещия жених и булка в обкръжението на техните семейства.

— Знаеш, че съпругът ми вече е уредил миай — каза Рейко. Като посредник на Хирата, Сано бе убедил двете семейства да се срещнат.

— Но уговорката е за утре. Какво ще стане, ако Хирата сан е толкова зает с разследването на убийството, че не може да дойде? —

изплака Мидори. — Ами ако семейството му не ме иска или моите родители не го приемат?

При създадените обстоятелства това бе съвсем реално, но Рейко каза:

— Просто се надявай, че всичко ще протече по най-добрия начин. Не се тревожи толкова много — макар и погълната от собствените си тревоги, тя се опита да утеши Мидори, чудейки се защо приятелката ѝ бе тъй разстроена.

Външната врата се плъзна встрани и в помещението нахлу студен въздух. В стаята влезе навъсена възрастна прислужничка.

— Представям ви почитаемата госпожа Янагисава и дъщеря ѝ Кикуко.

Разговорите замряха и всички се извърнаха към новодошлите, които пристъпиха колебливо напред — жена в средата на трийсетте и малко момиченце на около осем години.

— Съпругата и дъщерята на дворецовия управител? — прошепна Мидори.

— Да — любопитство оживи Рейко. — Но защо са тук? Те никога не са посещавали тези събирания.

Госпожа Янагисава бе съвсем обикновена, с тъй криви нозе, че полите на черното ѝ кимоно, обсипано с бродат, се извиваха, а лицето ѝ бе тъй плоско, че всичките ѝ черти сякаш лежаха в една равнина. Очите ѝ представляваха хоризонтални цепки, ноздрите ѝ бяха твърде широки, а устните — месести. Впечатляващо различна от нея, дъщеря ѝ бе красавица, пременена в пишно розово кимоно с избродирани сребърни птици. Кикуко бе наследила удълженото и слабо тяло на баща си, както и блестящите му черни очи и изваяни черти. Сега се беше втrenchила в насъбралите се жени със странно отнесено изражение.

Присъстващите побързаха да поздравят новодошлите. Те настаняха госпожа Янагисава и Кикуко пред нишата, където прислужнички им сервираха чай и закуски. Докато жените една по една пристъпваха напред, за да поздравят знатните гости, Рейко разглеждаше госпожа Янагисава със скрито възхищение, тъй като винаги се бе питала какво ли представляваше съпругата на човека, който често плетеше интриги против Сано. Когато дойде нейният ред, тя хвана Масахиро за ръка и го отведе до нишата. Двамата коленичиха

и се поклониха; една от прислужничките ги представи. Госпожа Янагисава почти не ги погледна.

— За мен е чест да се запозная с вас, госпожо Рейко — тихият ѝ глас бе дрезгав, сякаш рядко го употребяваше, а очите ѝ бяха сведени към пода.

— Честта е моя — отвърна Рейко, забелязвайки, че госпожа Янагисава не носи грим, ако не се смятаха веждите, изрисувани върху обръснатото ѝ чело, може би за да подчертаят една хубава нейна черта — гладка, безупречна, светла като луната кожа.

Масахиро се втренчи в госпожа Янагисава с тържествена детинска критичност и мрачното ѝ изражение се разведри от мимолетна усмивка. Тогава той протегна пухкави ръчички към Кикуко и каза:

— З'дасти!

Тя се изкиска. Обърна се към майка си с висок и мил глас:

— Мама, виж момченце. Добро момченце. Смешно — в ъгълчетата на великолепната ѝ усмивка се събра слюнка.

Кикуко се държеше и звучеше като много по-малка от годините си и Рейко стъписана осъзна, че детето на дворецовия управител Янагисава е слабоумно. Настъпи неловко мълчание, докато Рейко подхвана някаква тема за разговор:

— Дъщеря ви е много красива.

— Хиляди благодарности за милия комплимент — госпожа Янагисава въздъхна, докато наблюдаваше как Кикуко и Масахиро се втурнаха весело да се гонят из стаята. — Но, уви, опасявам се, че Кикуко никога няма да порасне.

Рейко изпита остра жал към жената, както и срам заради собственото си щастие да има нормално дете.

— Масахиро е толкова доволен, че може да си играе с Кикуко — каза тя.

— Да... — госпожа Янагисава проследи с поглед Кикуко. — И аз съм щастлива, че я имам — горестна майчина любов придаде сила на тихия ѝ глас. — Кикуко е добро, любящо, послушно момиче... въпреки всичко.

Дали не искаше да каже въпреки че Янагисава ѝ е баща? Дворцовият управител бе узурпирал властта на шогунa; той бе оклеветил, преследвал и унищожил неговите противници. Дали

съпругата му знаеше това? Питаше ли се, както и самата Рейко, дали неговите злини не бяха причина за увреждането на детето му?

Вежливостта не позволяваше на Рейко да зададе тези лични въпроси.

— Кикуко сан е копие на баща си — рече тя, като се надяваше, че споменаването му може да предизвика някои разкрития.

— На баща си, да...

Изражението на госпожа Янагисава бе неопределено, тонът ѝ — неутрален. Рейко предположи, че бракът ѝ с дворцовия управител е бил уреден в съответствие със същите социални, политически и икономически съображения, които бяха решаващи при повечето бракове, но се запита дали все пак госпожа Янагисава не обичаше съпруга си. Въпреки ужасния му характер много жени го намираха за привлекателен, макар че предпочитанията му към мъже не бяха тайна за никого, а издигането му във властта се дължеше на положението му на дългогодишен любовник на шогуна. Безспорно госпожа Янагисава знаеше за връзката му с полицейския началник Хошина, който живееше с него. Но въпреки това вероятно бе споделяла известна интимност със съпруга си, след като брачният им съюз бе довел до раждането на дете. Личният живот на двойката представляваше за нея безспорен интерес.

Масахиро стисна една клечка за хранене и почна да я размахва като меч, като се въртеше на късите си крачета, а в това време Кикуко го гледаше възторжено, кискаше се и ръкопляскаше.

Госпожа Янагисава отбеляза:

— Синът ви е копие на баща си — скрита нотка в гласа ѝ подсказа на Рейко, че съпругата на дворцовия управител също проявява интерес към личния ѝ живот. — Надявам се, че сосакан сама е добре?

— Да, благодаря — отвърна Рейко.

Какво знаеше госпожа Янагисава за отношенията на съпруга ѝ със Сано? Това бе друга тема, която едва ли имаше смелост да подхване. Кикуко и Масахиро започнаха да се боричкат, търкаляха се на пода и се заливаха от смях. За да запълни неловкото мълчание, Рейко каза:

— Вижте ги... Вече са приятели.

— Каквито можем да бъдем и ние, надявам се — изрече неясно госпожа Янагисава и хвърли към Рейко поглед, изпълнен с предпазлива подкана. — Въпреки всичко.

Рейко си даде сметка, че жената знае за проблемите между Сано и съпруга ѝ. Внезапно я осени прозрение. Госпожа Янагисава очевидно нямаше чара да привлича приятели и сигурно бе много самотна, след като приемаше с охота да си общува със съпругата на човек, който бе в дългогодишен конфликт с дворцовия управител. Рейко изпита съчувствие към нея и към Кikuко.

— Аз също — отвърна тя.

Грозноватото лице на госпожа Янагисава се озари от смирена усмивка и порумения от удоволствие.

— Може ли някой ден да ви гостувам?

— Посещението ви ще бъде чест за мен, а Масахиро ще се радва отново да се види с Кikuко — отвърна Рейко.

Но въпреки че бе доволна от възможността да задоволи любопитството, което изпитваше към тази жена, ентусиазмът ѝ бе охладен от внезапно обзелото я лошо предчувствие.

Госпожа Янагисава сведе глава, давайки знак, че срещата им е приключила, и Рейко вежливо се оттегли. След като запознанствата приключиха, музикантите засвириха отново и забавата можеше да продължи, но присъствието на госпожа Янагисава възпрепятстваше забавленията. Жените водеха сковани светски разговори, вместо да разискват оживено убийството, тъй като всички се страхуваха от властния дворецов управител и не желяеха по никакъв начин да засягат една противоречива тема, която можеше да им навлече сериозни неприятности, ако съпругата на дворецовия управител после му разкажеше какво си бяха говорили. Госпожа Янагисава запази строгото си изражение, не говореше, освен ако някой не се обърнеше към нея, и не проявяваше интерес към никого. Седеше сред множеството от гости изолирана и самотна.

— Защо е дошла тук, щом се смята за толкова по-издигната от нас? — прошепна Мидори към Рейко.

Не след дълго госпожа Янагисава стана да си ходи и извика дъщеря си. Веднага щом напуснаха помещението, дамите се втурнаха да ги обсъждат. Масахиро, печален, че е загубил приятелката си, нацупи устни и се зарови в скута на Рейко.

— Госпожа Янагисава е твърде безинтересна — отбеляза Мидори. — Наистина ли искаш да се видите отново?

— Може би е по-добре да не го правя — каза Рейко.

— Защо? — попита Мидори.

Рейко се поколеба дали да обсъжда тези деликатни въпроси в присъствието на толкова хора, но останалите жени си говореха високо и не им обръщаха никакво внимание.

— Макар че съпрузите ни в момента са в примирие, нямам доверие на никого от обкръжението на дворецовия управител. А и Сано сан едва ли би одобрил едно мое приятелство с госпожа Янагисава.

Случаят „Черният лотос“ я бе научил, че една неразумна привързаност може да се окаже разрушителна за брака.

— Надявам се семейството на Хирата сан да одобри мен, а моите роднини — него — изрече с въздишка Мидори, потънала в собствените си проблеми. — Но как може това приятелство да ти навреди?

— Не е изключено войната между съпруга ми и дворецовия управител да се възобнови. Госпожа Янагисава може да шпионира в услуга на мъжа си и да се опитва да се сближи с мен като част от нов заговор срещу Сано сан.

— Може би двете ни семейства ще се сприятелят утре на миай — макар че следваше хода на собствените си мисли, Мидори добави: — Едва ли госпожа Янагисава е толкова подла, че да ти причини зло, поне аз не усетих такива признаци.

Както и Рейко. Но „Черният лотос“ я бе научил да не се доверява на собствените си очи, уши и интуиция. Тя бе започнала да улавя заплаха навсякъде и скрита злонамереност у всички. Сега изпита пронизващ страх. Как можеше някога отново да бъде детектив, ако не бе в състояние да направи разлика между въображение и реалност?

Помещението наоколо внезапно ѝ се стори твърде тясно и изпълнено с прекалено много гости. Нима този дребнав и досаден женски свят оттук нататък щеше да представлява целият ѝ живот? Страхът в душата ѝ премина в паника. Тя неволно стисна Масахиро тъй силно, че той възнегодува шумно. Копнежът по приключения бе все още в кръвта ѝ, макар че в замъка „Черният лотос“ се бе изправила срещу собствената си смърт. Дори си помисли, че по-скоро би

срещнала смъртта повторно, по хиляди различни начини, отколкото да потъне в настоящото си скучно, задушавашо съществуване.

— Трябва да попитам съпруга си дали мога да работя отново с него — реши тя.

— Ще се радвам за теб, ако той се съгласи, защото знам колко силно го искаш — въздъхна Мидори, наблюдавайки капчиците кръв, които избиха от изгризаните ѝ нокти. — А ти ще се радваш за мен, ако мияй мине добре.

Въпреки взетото решение противоречиви мисли терзаеха Рейко. Тя копнееше да възобнови партньорството си със Сано и не можеше да понесе да седи безучастно, докато един толкова труден случай застрашаваше живота им. Рейко притежаваше дарби, които можеха да му бъдат от полза, както се бе случвало по-рано. Тя търсеше вълнения, а не скука, активност, а не бездействие, възобновена страст със Сано, а не предпазливост и сдържаност. Но от ужас, че можеше пак да допусне грешки и да съсипе и малкото, което бе останало от брака им, в сърцето ѝ бе зейнала черна, зловеща бездна.

— Надявам се скоро да се оженим с Хирата сан.

Все пак самурайският дух на Рейко не би ѝ позволил да се огъне пред страха, нито да приеме поражението без борба. Тя каза:

— Надявам се, че ще мога да се включа в разследването на убийството на наследника на шогуна.

ГЛАВА 4

Издирването на Глициния отведе Хирата в тъмните кътчета на Йошивара, посещавани от малцина. Придружен от собственика на „Великия Миура“, който би разпознал Глициния от пръв поглед, Хирата претърсваше всяка чайна, магазин и публичен дом.

Той видя таю, излегнали се в разкошни стаи, и жени от простолюдието, натъпкани в запуснати бараки. Видя вани, пълни с мръсна пяна и голи жени. Малки момичета се трепеха в кухните, а куртизанки гълтаха лакомо и трескаво по складовете, защото им бе забранено да ядат пред клиенти. Повечето жени изглеждаха изпити, окаяни или безнадеждно примирени със съдбата си. В един от домовете те се караха жестоко помежду си, бяха като затворени в клетка животни; в друго помещение някакво момиче лежеше на футона и хлипаше, а една прислужничка отмиваше кръвта между краката му.

Всички тези бордеи бяха просмукали от мирис на немотия и мизерия. Йошивара напълно загуби своето очарование за Хирата. Където и да отидеше, рано или късно се натъкваше на хората на полицейския началник Хошина, които действаха по същата задача, но Глициния сякаш бе потънала вдън земя. Никой не я беше виждал след процесията ѝ към агея предишната вечер. Явно бе изчезнала безследно, а с нея и дневникът ѝ.

Обезкуражен, Хирата пое нагоре по „Наканочо“. С угасването на деня кварталът бе станал по-студен и мрачен. Снегът продължаваше да вали; покрай постройките растяха бели преспи. Носени от вятъра снежинки биеха в лицето му и проблясваха на светлината от прозорците. Улиците бяха пусати, ако не се смятаха патрулиращите полицаи, тъй като посетителите, все още затворени в Йошивара, бяха потърсили подслон на закрито. Хирата приближи портата, където напред-назад крачеха двама полицаи с наметала и качулки. Те спряха и му се поклониха.

— Бяхте ли дежурни снощи? — попита ги Хирата.

Единият от полицаите беше мършав, с груби черти, а другият — по-масивен. И двамата кимнаха утвърдително.

— Видяхте ли Глициния да излиза от портата?

Едрият полицай се изсмя презрително:

— Куртизанките не могат да се промъкват незабелязано, когато ние сме тук. Опитват се, но винаги ги хващаме. Понякога се предрежават като слуги, но ние познаваме всички тук и не могат да ни измамат.

— Жени са подкупвали носачи да ги прекарват тайно покрай постовете в сандъци или бъчви — обади се и мършавият, — но ние претърсваме всичко, което минава през нас. Те знаят, че няма как да избягат, ама пак се опитват.

След онова, което бе видял днес, Хирата вече не обвиняваше жените.

— Но щом Глициния не е в Йошивара, трябва да се е измъкнала по някакъв начин.

Той и стражите отправиха погледи отвъд обсипаните със сняг покриви към стената, която ограждаше квартала на удоволствията.

— Само ако се е покатерила на някой покрив и от там да е скочила върху стената и да е прехвърлила рова от другата страна — обясни мършавият страж. — Никоя жена досега не е успяла да го стори.

— Тогава какво според вас се е случило с Глициния?

Мъжете се спогледаха и после поклатиха глава.

— Не сме я пускали да излезе — отвърна смуглият.

— Можем да се закълнем в живота си — потвърди другият.

Тези категорични декларации не успяха да скрият страха им, че ще бъдат наказани жестоко за изчезването на заподозряна в убийство. Хирата изпита съчувствие към тях, тъй като и неговото собствено бъдеще бе застрашено. Ако двамата със Сано не успеяха да изпълнят дълга си и да заловят убиеца, той щеше да бъде понижен, пратен в изгнание или принуден да извърши ритуално самоубийство и никога нямаше да се ожени за Мидори. Хирата си помисли за предстоящата мийа и изпита радост, примесена с тревога.

Той смяташе, че се е влюбвал неведнъж през своя двайсет и пет годишен живот, но никога, преди да срещне Мидори, не бе изпитвал такава привързаност и копнеж към друга жена. Двамата вече си

мислеха, че са били влюбени един в друг и в свой предишен живот и че е било предопределено душите им да се съберат отново. А духовното привличане породило и физическа страст. Желанието, което изпитваха един към друг, ги правеше още по-нетърпеливи да сключат брак. Това обаче далеч не беше толкова лесно, колкото влюбването. Хирата се надяваше срещата между неговото семейство и родителите на Мидори да бъде успешна, но се опасяваше, че разследването можеше да му попречи да отиде на миай.

Той отпъди личните си тревоги и се съсредоточи върху настоящите проблеми. Възможно бе Глициния да е станала невидима и да е изчезнала по някакъв мистериозен начин, но Хирата предпочиташе да разсъждава по-трезво. В случай че бе напуснала квартала на удоволствията — жива или мъртва, — някой със сигурност бе измислил реален начин да я изведе незабелязано от Йошивара.

— Последна е видяла Глициния нейната ярите и това е било малко след часа на глигана^[1] — поясни Хирата. — Кой е напуснал Йошивара от този час до момента, когато са открили убийството на владетеля Мицуйоши?

Стражите се напрегнаха видимо.

— Никой — отвърна мършавият. — Портите се затварят след сигнала за угасване на светлините в полунощ. Всички, които се намират на територията на Йошивара, трябва да останат тук до сутринта. Такава е разпоредбата.

— Но въпреки това някои успяват да напуснат, нали? — Хирата бе наясно с факта, че достатъчно пари можеха да осигурят излизане от Йошивара и след полунощ. Съзря страха, изписан на лицата на стражите, и добави: — Няма да ви накажа за взимане на подкуп, тъй че казвайте — кой си е тръгнал от тук след оповестяването на нощния час?

Мъжете си размениха изпълнени с подозрение погледи; после мършавият каза с неохота:

— Кинуе, търговецът на масло, с няколко слуги и приятели.

Хирата знаеше, че търговецът държи голям магазин в Нихонбаши.

— Кой още?

— Няколко мъже от рода Мори и техните телохранители — добави мургавият.

Тази вест събуди интереса му — Мори бяха известен гангстерски род и името им се свързваше с неприятности от всякакъв род.

— И Нита Монзаемон, министърът на финансите — каза мършавият, — заедно с васалите си.

Хирата се навъси, обезпокоен от мисълта, че висши служители от бакуфу могат да имат нещо общо с изчезването на Глициния и убийството на владетеля Мицуйоши.

— И как са се придвижили?

— Хората на Кинуе се отправиха пеша към мястото за превозване през реката — поясни мургавият. — Групата на Мори мина на коне по моста над рова.

Тъй като законът позволяваше да яздят само самураи, търговецът бе вървял пеша. Мори обаче бяха ронин — самураи без господари — и затова можеха да се движат на коне. Хирата реши, че е малко вероятно Глициния да е била в някоя от тези две групи. Жените не яздеха и ако е използвала този начин, за да избяга миналата нощ, Глициния е рискувала да бъде забелязана от войниците на обход. Не по-малко биеша на очи би била и една-единствена жена сред група мъже. Но една отчаяна куртизанка, която иска да избяга, би могла да поеме подобен риск, в случай че намери нужните съучастници.

— Васалите на финансовия министър Нита също яздеха — каза мършавият, — но имаше и паланкин^[2], който го чакаше извън квартала на удоволствията.

Вълнение сгря вкочанените мускули на Хирата. Паланкинът превръщаше Нита в по-приемлива възможност за бягство от останалите. В случай че Глициния бе напуснала Йошивара, възможно бе после паланкинът да я е отнесъл на безопасно място, известно единствено на министъра на финансите. Хирата благодари на стражите и с тежки стъпки пое във вихрушката от снежинки да търси Сано.

* * *

Другите двайсетина гости, посетили увеселението в „Овария“ предишната нощ, бяха висши служители на бакуфу и васалите им. След продължително претърсване на Йошивара Сано и хората му установиха местонахождението на шестима от тях, както и

самоличността на куртизанките, които ги бяха развличали в агея, и научиха, че всички те бяха останали заедно по времето, в което е било извършено убийството. Очевидно никой от тези хора не бе напуснал забавата, за да се промъкне на горния етаж, а и никой нямаше причина да убива наследника на шогуна. После Сано успя да открие други петима гости, които седяха в чайна „Цутая“.

„Цутая“ заемаше приземния етаж на една постройка близо до задната стена на квартала. Йероглифите на името ѝ бяха изписани върху цилиндричен фенер над вратата; през процепите на затворените капаци на прозорците се процеждаше светлина. Сано изтупа снега от себе си и влезе вътре. В елегантното помещение имаше ниша, в която бе поставена порцеланова ваза с голи клонки; девойки сервираха чай на петимата посетители. От мангали с дървени въглища се излъчваше топлина, но когато всички се обърнаха да погледнат Сано, враждебните им изражения вледениха атмосферата.

Седналият пред нишата мъж заговори пръв:

— Почитания, сосакан сама.

Сано коленичи и се поклони.

— Почитания, уважаеми висш старейшина Макино.

Висшият старейшина бе един от петимата служители, които съветваха Токугава по въпросите на националната политика и съставляваха висшия ешелон на бакуфу. Тялото му беше съсухрено, а пергаментовата кожа на лицето му бе изопната върху кокалест череп. Смъртната му бледност бе подчертана от черно кимоно. Васалите му, които изпълняваха едновременно длъжността на секретари и телохранители, бяха насядали плътно около него.

— Предполагам, че сте дошли да ме разпитате във връзка с убийството на владетеля Мицуйоши — рече Макино.

— Ако не възразявате — отвърна Сано предпазливо, тъй като Макино не беше сред приятелите му. Преди време властният старейшина го бе обвинил в държавна измяна и замалко не бе станал причина за гибелта му.

— Бих могъл да ви предоставя някаква информация — каза Макино, — но при известни условия. Ще пийнем ли?

Той махна към една от девойките, която наля саке на него и на Сано. Двата пресушиха чашките си и Сано почувства как сгрялото питие разпръсва топлина по тялото му.

— Какви условия?

Оцеляването в бакуфу без съмнение изискваше компромиси, но предложението на Макино го накара да бъде нащрек.

— Останалите присъстващи на увеселението могат да потвърдят, че съм бил сред тях по време на убийството — заяви Макино, като дръпна от лулата си и издиша дима през потъмнелите си зъби. — Същото се отнася и за персонала на „Овария“. Следователно аз не бих могъл да убия Мицуйоши. Няма да намерите улики, които да ме свързват по какъвто и да било начин със смъртта му.

Сано реши да не избързва с преценката и си наложи да запази безстрастно изражение.

— Готов съм да ви предоставя доказателства, за намирането на които иначе бихте изгубили доста време — Макино изкриви лице в грозна гримаса, която трябваше да мине за усмивка. — А времето ви е от решаващо значение, нали?

Това беше безспорна истина.

— Срецу какво? — попита Сано.

— Да не ме замесвате в разследването си.

Висшият старейшина говореше спокойно, но жилите на врата му се бяха изопнали като кожени ремъци. Той си даваше сметка, че Сано можеше да го обяви за заподозрян в убийството и да го унищожи само защото се бе озовал на неподходящото място в неподходящото време. За миг Сано бе изкушен от възможността да си отмъсти за всички неприятности, които Макино му бе причинил, но този порив бързо отшумя. Използването на улики за удовлетворяване на лични интереси би го компрометирало и би го уязвило не по-малко от Макино. Започнеше ли кампания за издигане на собствената си персона за сметка на враговете си, кървавата баня, която щеше да последва, неминуемо щеше да унищожи и самия него. Освен това той имаше нужда от цялата информация, която можеше да получи.

— Много добре — отвърна Сано, — но ако установя, че сте замесен в убийството, споразумението ни се обезсилва.

Хлътналите очи на Макино изгледаха Сано със скрито презрение, но пък облекчението в тях бе осезаемо. Старейшината даде знак на прислужничката да им налее по още една чашка саке. След като пиха отново, Макино каза:

— Сред гостите на увеселението имаше трима души, които няма да намерите в Йошивара.

— И кои са те?

— Уважаемият министър на финансите Нита и двамата му най-приближени васали.

Министърът на финансите бе служителят, натоварен да надзирава събирането на данъци върху търговията, постъпленията от земите на даймио — земевладелците, управляващи провинциите, — както и други парични налози, плащани на Токугава. Това бе важен пост и заемащият го се явяваше един от най-доверените и силни васали на шогуна.

— И къде е отишъл Нита сан? — попита Сано с ясното съзнание, че се изправя пред опасностите на едно разследване, което щеше да се разпростре до висшите кръгове на бакуфу.

— Нямам представа, но той напусна квартала заедно с хората си още по време на увеселението — гримасата, която се появи върху лицето на Макино, показва, че е доловил тревогата у Сано и искрено ѝ се наслаждава.

— А защо си е тръгнал?

— Не беше в настроение за веселба — Макино всмукна дим от лулата си, явно решен да накара Сано да проучи всеки един факт.

— По каква причина? — попита Сано търпеливо.

— Заради Глициния. Той я покровителства и проявява доста голяма привързаност към нея — Макино поклати глава в израз на презрение към всеки, достатъчно неразумен да се влюби в проститутка. — Сега, след като владетелят Мицуйоши вече не е между живите, Нита остава неин единствен клиент. Тя не приема кого да е.

Според обичая таю имаше право да избира клиентите си, а високата ѝ цена компенсираше малкия им брой.

— Нита е тъй ревнив, че всяка вечер запазва услугите ѝ единствено за себе си. Плаща ѝ таксата независимо дали я посещава или не, за да е сигурен, че тя няма да приеме никой друг. Разбирайки обаче, че в последно време, когато поради служебни задължения не е успявал да се появи в Йошивара, владетелят Мицуйоши на два пъти си е уреждал среща с Глициния, направо е побеснял. Когато вчера е дошъл в Йошивара, очаквайки да прекара нощта с нея, собственикът

на „Овария“ го е уведомил, че владетелят Мицуйоши е изразил желание да ѝ гостува, след което го е помолил да отстъпи.

Отстъпването бе процедура, чрез която един клиент получаваше правото да прекара с дадена куртизанка времето, ангажирано от някой друг. Когато даден клиент ангажираше избрана от него куртизанка и в същата нощ втори клиент пожелаеше нейната компания, при определени обстоятелства агея можеше да помоли първия клиент да отстъпи своето време на втория. Възможно бе наложената промяна на условията да не се понрави на първия клиент, но кодексът на вежливостта изискваше от него да се подчини, особено ако вторият клиент бе специален гост на куртизанката или заемаше по-високо социално положение от първия.

— Откъде знаете всичко това?

— Мое задължение е да знам всичко за своите колеги — с други думи, Макино наемаше шпиони в домакинството на финансовия министър и на другите висши длъжностни лица. — Освен това снощи чух Нита да се кара със собственика на „Овария“.

— И какво си казаха?

— Нита не искаше да отстъпва Глициния — отвърна Макино, — особено след като това щеше да бъде третата ѝ среща с владетеля Мицуйоши, тоест предстоеше ѝ да си легне с него. Но не смееше открито да уязви наследника на шогунa, като откаже да му отстъпи своето време с куртизанката. Ето защо даде съгласието си и се присъедини към нашата веселба. Седеше в един ъгъл и пиеше с мрачна физиономия. Когато Глициния пристигна и се срещна с Мицуйоши в съседната стая, Нита взе да ги наблюдава през една дупка в преградата. Когато се качиха горе, той се вбеси и напусна къщата. Очевидно му беше непоносимо да остане, докато Глициния задоволяваше друг мъж точно над главата му.

— След това виждали ли сте финансовия министър?

— Не, аз останах на увеселението, а той повече не се върна.

Не беше обаче изключено Нита да се е промъкнал незабелязано обратно в къщата, да се е качил на горния етаж и да е намушкал мъжа, който му бе отнел нощта с любимата.

— Докато бяхте на гуляя, чухте ли някакви необичайни звуци от горния етаж?

— Не. Музиката беше твърде силна, а и останалите гости бяха доста шумна компания.

Сано се запита какво ли се бе случило с Глициния. Дали и тя не бе умряла от ръката на своя покровител? Мисълта за това го разстрои, както и възможността за пръв път в живота си да е принуден да разследва смъртта на своя бивша любовница.

— С това се изчерпва информацията ми — каза Макино. — Мога ли да запитам кога на мен и на хората ми ще ни бъде позволено да напуснем Йошивара?

— Веднага щом подчинените ми запишат имената на всички присъстващи.

Висшият старейшина го погледна с прикрито очакване.

— Аз ви поднесох възможен извършител на убийството. Смятам, че това е справедливо възнаграждение за дискретността ми.

— Показанията ви не доказват вината на финансовия министър Нита — каза Сано, — нито обясняват как Глициния е напуснала Йошивара.

Вратата на чайната се отвори и на прага застана Хирата порумениял и премръзнал.

— Извинете, сосакан сама — Хирата се поклони, — но установих нещо, което може да се окаже важно.

Двамата поеха надолу по улицата и започнаха да обсъждат резултатите от проведените до момента разговори.

— Ревността предоставя мотив на финансовия министър Нита да пожелае смъртта на владетеля Мицуйоши — рече Сано, — а привързаността му към Глициния е причина да се опита да я изведе от Йошивара.

Пред тях, отвъд редовете чайни и публични домове, стражите бяха отворили портите. От постройките заизлизаха мъже и потокът от доскорошни клиенти пое обратно към града. Небето наподобяваше мастилено петно, разливащо се върху влажна хартия; вилнеещият вятър и пелените от падащия сняг вещаеха тежък път обратно към къщи.

— Възможно е Нита да е извел Глициния в паланкина — предположи Хирата. — Той изглежда също толкова важен заподозрян, колкото и ярите.

Освен ако след изтезания ярите не направи самопризнания, помисли си Сано. С безпокойство се запита къде ли беше Хошина в този момент.

— Утре ще разпитаме Нита... ако не е напуснал града заедно с Глициния.

Когато стигнаха портите, където ги очакваха детективите му, Сано забеляза, че Хирата го гледа така, сякаш имаше да му казва още нещо, но не смееше.

— Нещо друго?

— Не, но... — отвърна Хирата напрегнато. — Просто моята мияй е утре...

Увлечен в разследването, Сано бе забравил напълно за мияй, в която като посредник на Хирата той трябваше да играе ключова роля. Връхлетяха го угризения.

— Съжалявам, Хирата сан, но се опасявам, че няма да мога да отида.

— Няма нищо — отвърна Хирата, верен на своя господар. — Мияй може да се насрочи, след като разследването приключи.

И двамата изповядваха убеждението, че дългът стои над личните проблеми; в същото време Сано знаеше с какво нетърпение Хирата очакваше сватбата си с Мидори.

— Не отлагай срещата — каза му той. — Ще намеря някой да ме замести.

Върху лицето на Хирата се изписа надежда и едновременно с това загриженост.

— Оценявам благоволението ви, но вие се нуждаете от помощта ми за случая. Не мога да отнемам ценно време.

— Можеш, разбира се — каза Сано, макар че му беше неприятно да се лиши от услугите на своя главен васал в такъв критичен момент. — Мияй няма да продължи много и детективите могат да ми помогнат, докато ти приключиш — виждайки, че Хирата е готов да откаже, добави: — Отиваш на срещата. Това е заповед!

— Да, сосакан сама — каза Хирата с искрена благодарност.

Сано се надяваше, че мияй ще протече успешно и без него, тъй като имаше по-неотложни грижи.

— Да се връщаме в крепостта! — по обратния път щеше да разкаже на Хирата за някогашната си връзка с Глициния. Знаеше, че

може да му се довери, и беше сигурен, че приятелят му ще запази информацията в тайна. — Шогунът очаква да му докладваме за хода на разследването.

---

[1] Между 21 и 23 часа — Б.пр. [↑](#)

[2] Закрита носилка за знатни особи в Далечния изток — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 5

Стигнаха в Едо точно преди часа на глигана^[1], когато портите към всяка махала се затваряха за цялата нощ и движението по улиците се преустановяваше до зазоряване.

Снегът беше спрял; на виолетовото небе проблясваха звезди, подобни на ледени кристали. Двамата продължиха да яздят нагоре по хълма, през каменните коридори и охраняваните пропускателни пунктове на крепостта Едо, докато стигнаха до двореца на шогуна. Снегът искреше с ослепителна белота върху покривите с островърхи кули и превръщаше храстите и облите камъни в градините в призрачни видения. Сано и Хирата стъпваха безшумно в странната тишина, съвсем сами в безмълвната белота, ако не се смятаха стражите, охраняващи портите на двореца. Вътрешността на двореца обаче беше като разбунен кошер. В личната стая на шогуна върху погребален олтар бяха поставени димящи кандила с тамян, стотици запалени свещи и портрет на владетеля Мицуйоши. Сано и Хирата влязоха и завариха шогун Токугава Цунайоши свит на леглото си върху издигнат подиум. Потънал в завивките, с измъчено лице и гологлав, без черната шапка — белег на ранга му, той изглеждаше по-скоро като възрастен селянин, отколкото като всемогъщия диктатор на Япония. Всеки път, като си поемаше дъх, стенеше. Облечен в тъмносиня престилка, първият лекар на замъка Едо му мереше пулса, а други двама доктори приготвяха лековити билкови отвари. Прислуга и охрана се суетяха наоколо. Близко до подиума с лице към четирима от членовете на съвета на старейшините седеше дворцовият управител Янагисава.

— Каква е диагнозата ви, доктор Китано сан? — попита той.

Висок и слаб, с тънки и елегантни черти, притежаващ изключителна хубост, Янагисава бе облечен в прекрасна копринена роба. Очите му — влажни и настоятелни — не се откъсваха от шогуна.

— Смъртта на владетеля Мицуйоши е причинила на негово превъзходителство тежък шок — поясни докторът мрачно. —

Емоциите му са с нарушено равновесие и заплашват физическото му здраве.

Старейшините — всички те достойни самураи на почтена възраст — взеха да се съвещават, в резултат на което се надигна тревожен ропот. Правеше впечатление отсъствието на висшия старейшина Макино, който вероятно все още пътуваше от Йошивара към двореца, предположи Сано.

Доктор Китано опипа гърдите на шогуна.

— Имате ли болки тук, ваше превъзходителство?

— Да, о, да! — изстена Токугава Цунайоши.

— Цял ден нито е ял, нито е поемал течности — уведоми лекарят събралите се, след което се обърна към шогуна: — Трябва да си пазите силите. Не бихте ли опитали да хапнете нещо?

Слуги поднесоха купи с бульон и чай, но шогунът ги отпрати с нервен жест.

— Уви, не мога. О-о, толкова е мъчително!

Сано с тревога установи колко тежко бе повлияло на крехкото здраве на господаря му убийството, и в този момент Токугава Цунайоши забеляза него и Хирата.

— А, сосакан сама, най-накрая! — възкликна той. Стеклите му зачервени очи се проясниха. — Елате при мен.

Всички проследиха с поглед как Сано и Хирата се приближиха до подиума, коленичиха до другите висши служители и се поклониха. Докато сановниците се покланяха на новодошлите, лицето на дворцовия управител Янагисава бе преднамерено благо — изражение, с което той поздравяваше Сано всеки път, откакто двамата бяха сключили примирие. Старейшините изглеждаха обнадеедени, че евентуални добри новини ще облекчат състоянието на шогуна, и Сано усети как нервите му се изопнаха от безпокойство.

— Заловихте ли онзи... ъ-ъ... зъл престъпник, убил моя любим братовчед? — попита шогунът в напрегнато очакване.

— Не още, ваше превъзходителство — бе принуден да отговори Сано.

Разочарование изопна чертите на шогуна и той се навъси:

— И защо?

— Съжалявам за закъснението, ваше превъзходителство, но времето се оказа недостатъчно — Сано прикри страха зад маската на

спокойна вежливост. Шогунът нямаше понятие от детективска работа и очакваше всеки убиец да бъде заловен за един ден. — Случаят е сложен, трябва да се разпитат много хора.

— И да се проследят много улики — добави Хирата.

— Но аз съм разпратил екипи да издирват Глициния — изчезналата куртизанка, която е била с уважаемия владетел Мицуйоши предишната вечер — продължи Сано, — и...

Нетърпелив жест от страна на шогуна го прекъсна.

— Поне можете да ми кажете как... ъ-ъ... е бил убит Мицуйоши сан. Изглежда, никой друг не знае.

Токугава Цунайоши хвърли яден поглед към Янагисава и старейшините, които се обърнаха към Сано. Той осъзна, че те знаят, но предпочитат някой друг да съобщи тягостната вест.

— Уважаемият владетел Мицуйоши е починал вследствие на намушкване в окото с женска фиба за коса, вероятно в състояние на полусъзнание — отвърна Сано с неохота.

Шогунът пое рязко въздух, обзет от ужас.

— Милостиви божества! — прошепна той, след което задиша тежко, впивайки сгърчени пръсти в гърдите си. — А-ах-х! Умирам!

Лекарите се втурнаха да му помагат. Сано и Хирата си размениха покрусени погледи. Токугава Цунайоши често си мислеше, че е на смъртно легло, но може би този път не бе далеч от истината.

Доктор Китано поднесе чаша към устните на шогуна и изрече умолително:

— Моля ви, изпийте това, ваше превъзходителство.

Шогунът преглътна мъчително и после с тежка въздишка рухна в постелята си.

— Горкият ми братовчед! — изплака немощно. — Тъй красив и жизнен и само ден по-късно вече мъртъв и обезобразен. Загубата на неговото... ъ-ъ... приятелство ме опечалява — Токугава Цунайоши обичаше красиви млади мъже и владетелят Мицуйоши бе спечелил своето положение на наследник, като ласкаеше, забавляваше и флиртуваше с шогуна. — За такъв жесток убиец няма достатъчно сурово наказание! Сосакан Сано, имаш ли представа, кой може да е извършил това ужасно престъпление?

— Засега разполагаме само с една главна заподозряна — ярите на куртизанката Глициния.

Сано поясни, че фибата е нейна и че именно тя е намерила мъртъв владетеля Мицуйоши. Шогунът се поизправи с мъка.

— А-а, значи тази жена може да е престъпницата?

— Да. И аз съм я задържал — прозвуча мъжествен глас откъм вратата.

В помещението влезе полицейският началник Хошина. Очевидно бе яздил от Йошивара толкова бързо, колкото и Сано; освен това бе успял да се преоблече и сега вместо с дрехите от пътуването бе пременен в червеникавокафяво копринено кимоно и изглеждаше елегантен и изпълнен с енергия. Когато коленичи до дворцовия управител, по никакъв начин не даде израз на съществуващата помежду им интимна близост. Връзката на Янагисава с шогуна не бе единствена и за никого не беше тайна, че и двамата се бяха забавлявали с много други любовници, но Сано знаеше, че Янагисава не парадират с връзките си, да не би техният господар неочаквано да се засегнеше. Вежливите поклони на старейшините към Хошина потвърдиха специалното му положение. Сано се напрегна — за него пристигането на Хошина не вещаеше нищо добро.

Шогунът отвърна на Хошина с немощна усмивка:

— А-а, Хошина сан, добре дошъл. Не знаех, че помагаш на сосакан сама с... ъ-ъ... разследването.

— Винаги съм готов да помогна, когато има нужда от мен — каза Хошина със смирен глас, който обаче не можеше да заблуди Сано относно скритото му високомерие. — И смятам, че съм необходим в това разследване, тъй като при цялото ми уважение към сосакан сама той изглежда твърдо решен да не бърза.

Сано бе очаквал неприятности от Хошина, но сега за пръв път той го нападнаше открито в присъствието на шогуна. Сърцето му заби ускорено, тъй като му стана ясно, че противникът му е решил да оповести публично тяхното съперничество — тук и сега.

Преди Сано да успее да парира обвинението, Хошина добави:

— Въпреки всички улики срещу заподозряната сосакан сама нямаше да я арестува. Беше взел решение в полза на нейната невинност до доказване на обратното. Затова нямах друг избор, освен да се намеся.

— Ти отказваш да арестуваш убиеца на моя братовчед? — шогунът погледна към Сано слисан, а на лицето му бе изписано

възмущение. — След като те издигнах на този пост от ронин и реших, че си достоен да бъдеш на мое пряко подчинение? Възможно ли е това да е истина?

— Безкрайно съм ви признателен за покровителството, но трябва да отбележа, че вината на ярите далеч не е сигурна — защити се Сано. — Уликите не доказват, че тя е извършила убийството.

— Май че си прав — съгласи се шогунът, както обикновено склонен бързо да променя мнението си.

Макар че Сано ненавиждаше тази разправия за надмощие, трябваше да отвърне на удара на Хошина:

— Полицейският началник предпочита да преследва един удобен заподозрян, преди да са налице всички факти, вместо да направи усилие да открие истинския извършител.

Този път шогунът се обърна към Хошина:

— Вярно ли е? — бледите му страни пламнаха от гняв. — Аз ти позволих да оглавиш полицията, а сега ти бягаш от задълженията си?

— Пратих ярите в затвора именно в изпълнение на дълга си — отвърна Хошина почтително, в същото време хвърляйки зъл поглед към Сано. — Ако съществува и най-малката вероятност да е убила владетеля Мицуйоши, тя не бива да е на свобода, тъй като може да застраши живота и на други членове на режима Токугава.

Объркан, шогунът отмести поглед от Хошина към Сано. Старейшините стояха като вкаменели статуи и Сано почувства, че вниманието им е насочено към дворцовия управител Янагисава, макар че никой не го гледаше открито. Янагисава обикновено поемаше ръководството на такива събрания и разрешаваше възникналите спорове, но тази вечер бе необяснимо сдържан и отнесен.

Както пушеше лулата си, той се навъси и само попита:

— Имате ли още нещо да докладвате във връзка с разследването си, сосакан сама?

— Да — отвърна Сано, без да знае дали да е благодарен, че Янагисава бе сменил темата, или да се страхува от онова, което доскорошният му враг му готвеше. — Открих още един възможен заподозрян. Финансовият министър Нита Монзаемон.

Шогунът възкликна изненадан; старейшините се навъсиха, а дворцовият управител Янагисава се отърси от своята отнесеност и очите му заблестяха.

Докато Сано разказваше за отношенията между Нита, Глициния и владетеля Мицуйоши, за пребиваването на министъра в агея по време на престъплението и за подозрителното му напускане, Хошина го слушаше, присвил очи. Очевидно тези факти не му бяха известни и той определено изпитваше неприязън, че с тях Сано печелеше надмощие.

— Нита сан ми е служил добре и аз никога не съм се съмнявал в... ъ-ъ... лоялността му към моя клан. Немислимо е той да е убил братовчед ми! — в следващия миг скептицизмът на шогуната премина в гняв. — Ако го е сторил, заради предателството си ще бъде наказан със смърт!

Напомнянето, че петното на подозрението може да заличи години вярна служба, отрови въздуха. Хошина се обърна към Сано:

— И откъде научихте всичко това?

— От достоверен източник — отвърна Сано, спазвайки обещанието си към висшия старейшина Макино.

Хошина впери поглед в Янагисава. След като дворцовият управител не каза нищо, сянка на смущение помрачи лицето му. Очевидно не бе в състояние да прецени настроението на дворцовия управител по-добре от Сано.

— Нита разпитван ли е? — попита предпазливо, сякаш вече не тъй уверен в победата си над Сано и лишен от подкрепата на своя любовник.

— Изпратих войници в имението му, преди да дойде в двореца. Ако Нита е там, ще остане под домашен арест. Ако ли не, хората ми ще изпратят отряди да го търсят. Ще го разпитам при първа възможност.

Шогунът кимна одобрително, но Хошина стисна устни, явно недоволен от експедитивността на Сано.

— Какви други планове имате, сосакан сама! — благостта на дворцовия управител не издаваше по никакъв начин какво се таеше зад привидната му добронамереност.

Макар че нямаше никакво желание да разкрива стратегията си пред Хошина, Сано не можеше да избегне отговора.

— Ще посетя семейството и другарите на владетеля Мицуйоши. Ще ги разпитам дали е имал някакви врагове и какво може да е сторил, та някой да желае смъртта му.

Токугава Цунайоши се надигна рязко в постелята си.

— Владетелят Мицуйоши бе почтен, достоен млад човек, обичан от всички. През живота си не е сторил... ъ-ъ... зло никому! — шогунът така се възмути, че от устата му се разхвърча слюнка. — Нима искаш да кажеш, че е виновен за собствената си смърт?

— В никакъв случай, ваше превъзходителство — отвърна Сано, ужасен, че онова, което смяташе за основна процедура при всяко разследване, бе изтълкувано така погрешно. — Просто смятам, че семейството и близките на владетеля Мицуйоши могат да ни предоставят полезни насоки за разследване, които не можем да си позволим да пренебрегнем.

— Е, ще се наложи да ги пренебрегнем, защото аз няма да ти позволя да петниш честта на владетеля Мицуйоши — шогунът впери в Сано зачервените очи, в които тлееше едва сдържан гняв. — И ти забранявам да... ъ-ъ... безпокоиш семейството му с въпроси по време на траура.

Старейшините изглеждаха смутени, Хошина също. Той си даваше сметка, че обявеното решение на шогуна се отнасяше и за него. Самият Янагисава остана равнодушен. Сърцето на Сано се сви, като си помисли как цяла една посока на разследването трябваше да се изключи от бъдещите им действия.

— Но, ваше превъзходителство, ако не съберем всички възможни улики, може никога да не открием убиеца — възрази той.

При тази смъртоносна комбинация от гняв и каприз лицето на Токугава Цунайоши помръкна.

— Нима смееш да допускаш, че... ъ-ъ... убиецът трябва да се търси сред членовете на моя клан?

— Не, ваше превъзходителство — отвърна припряно Сано, макар и опитът да го бе научил, че убиецът често се оказва близък на жертвата. — Хиляди извинения. Не исках да ви засегна.

— Добре, само... ъ-ъ... помни, че ти е забранено да разследваш владетеля Мицуйоши, както и да се натрапваш на човек или на собственост на който и да е член от клана Токугава. Ще ограничиш детективската си работа до останалите хора и места.

— Да, ваше превъзходителство — отстъпи Сано със съжаление.

— Освен това ще престанеш да се мотаеш и ще откриеш убиеца на братовчед ми незабавно. В противен случай ще си понесеш последствията!

Сано изпита към шогунa неприязън, граничеща с омраза. Всичките му усилия не струваха пукната пара в очите на неговия господар. Нямаше значение, колко случая бе разкрил, всеки евентуален провал го обричаше на гибел. Той не очакваше благодарност или с насърчение, но случаят „Черният лотос“ бе изчерпал търпимостта му към постоянните критики и заплахи на шогунa. Трябваше да си тръгне, преди да кажеше нещо, за което после щеше да съжалява или което щеше да предизвика някаква беда.

— Ваше превъзходителство, мога ли да кажа нещо? — попита Хошина.

Шогунът кимна с безразличие, докато лекарите масажираха точките за натиск върху краката му.

— Може би сосакан сама има особена причина, за да води разследването по такъв спорен начин — очите на Хошина се взряха в Сано като дула на пушка. Може би той иска да хвърли подозрение върху клана Токугава, за да защити себе си.

— Това е лъжа! — избухна Сано, слисан и вбесен, че Хошина фактически го обвиняваше, че е замесен в убийството. В помещението всички застинаха неподвижни, а на извърнатите към него лица бе изписана изненада. Предизвикан да заговори гневно, той добави: — Може би вие искате да sabotирате разследването ми, за да не установя, че самият вие сте замесен в престъплението!

Устата на Хошина се изкриви в доволна усмивка, макар че той вероятно си даваше сметка, колко опасна бе играта, която бе подхванал. Обръщайки се към Янагисава, той каза:

— Какво мислите за това, почитаеми дворецов управителю?

Сано се ужаси, когато си даде сметка, че Хошина възнамерява да сложи край на примирието между него и Янагисава, като ловко подведе дворецовия управител и го предизвика да вземе страна в състълкновението му със Сано. Помещението се изпълни с напрегнато мълчание. Замислен, дворецовият управител наблюдаваше Сано и Хошина с непроницаемо изражение.

Токугава Цунайоши отново заби сгърчени пръсти в гърдите си и изстена:

— Мисля, че ще умра, ако смъртта на братовчед ми не бъде отмъстена в най-скоро време.

Не особено схватлив и погълнат от себе си, той не бе разбрал смисъла на репликите, разменени между Сано и Хошина. Лекарите го положиха на леглото и тялото му бе разтърсено от спазми. Хошина се навъси, тъй като замисълът му бе осуетен; но Сано въздъхна с благодарност заради отвличането на вниманието. Старейшините взеха припряно да си разменят приглушени реплики:

— Ами ако негово превъзходителство умре? След като и избраният наследник е мъртъв, можем да очакваме конфликти. Ако бакуфу и даймио образуват фракция, ще има битка — всички заедно се обърнаха към Сано с неизказано, но недвусмислено желание: или колкото се може по-скоро да отмъсти за смъртта на владетеля Мицуйоши, или да си поеме отговорността за смъртта на шогуна и за евентуалната гражданска война.

Дворцовият управител Янагисава стана и обяви спокойно:

— Смятам, че това заседание приключи.

Но Сано знаеше, че истинските неприятности едва сега започваха.

* * *

Рейко седеше в гостната сгушена в завивката, разпъната над квадратната рамка на мангала с дървени въглища. Обгърнатата от студ къща проскърцваше, някъде в далечината храмови камбани оповестяваха полунощ. Слугите се бяха прибрали за вечерта, а тя самата отдавна бе приспала Масахиро. Сега чакаше, самичка и изпълнена с тревога, на светлината на фенера, който държеше запален заради Сано. Може би времето, изминало от случая „Черният лотос“, бе твърде кратко и все още бе твърде рано да го моли за участие в разследването. Най-вероятно той щеше да оправдае отказа си с предишните й грешки. А разразеше ли се нова свада, този път одобряването можеше да се окаже невъзможно.

Външната врата се отвори и Рейко долови тракане в антрето — Сано си окачваше меч на закачалката. Тя бързо отметна завивката и се изправи с разтуптяно сърце. Стъпките му по коридора все повече приближаваха и в следващия миг той вече беше в стаята.

— Здравей — рече й. Лицето му бе посивяло от изтощение; гордата му осанка сякаш бе сломена от бремето на тревогата. — Нямаше защо да ме чакаш.

— Да, знам. Просто исках — Рейко отиде до него и му помогна да си съблече наметалото. Усмихна се сковано. — Радвам се, че си си вкъщи.

— Благодаря ти. Аз също.

Двамата се прегърнаха предпазливо, както правеха напоследък — сякаш смятаха, че са твърде крехки, за да издържат повече обич.

— Премръзнал си — Рейко усети зимата върху него. — Седни. Ще те сгрея.

Той седна, а тя го обгърна със завивката и после я разпъна над мангала.

— Така е по-добре — рече Сано. — Благодаря ти.

Рейко би желала със същата лекота да можеше да затопли духовната студенина, която ги обграждаше.

— Гладен ли си? Би ли искал да вечеряш?

— Да, ако обичаш, стига да не те затруднявам.

Това бе типично за общуването им през последните три месеца. Бяха изключително любезни един към друг и особено предпазливи, да не би да се натрапят или да засегнат другия. Дори и любенето им бе предпазливо, безрадостно. Вълна от печал се надигна в гърдите на Рейко, когато си спомни предишните им интимни отношения. Отиде в кухнята да стопли супата от пресовани соеви зърна и ориз, която беше приготвила за Сано. Сложи купичката заедно със съд с чай върху поднос и ги отнесе в гостната, където на мангала сгря саке и приготви риба.

Сано вежливо й благодари за приготвените ястия. Започна да се храни, а Рейко коленичи срещу него. Никой не отбеляза факта, че тя не му беше готвила до случая „Черният лотос“. Рейко не понасяше домакинските задължения, но пък те бяха начин да умилови Сано.

— Как е Масахиро?

— Добре. Вече спи.

Най-трудни бяха нощите, тъй като през деня Масахиро запълваше празнотата, която преди време заемаше съвместната им работа. Сякаш единственото общо помежду им бе детето, поради което, щом то отсъстваше, вече нямаше какво да споделят един с друг.

— Какво прави днес? — попита Сано.

Рейко почувства, че мисълта му бе обсебена от делата, с които бе изпълнен собственият му ден, и искаше да попита за разследването, но страхът я възпря.

— Госпожа Кейшо беше организирила увеселение. Там срещнах съпругата и дъщерята на дворецовия управител Янагисава.

— Тъй ли? — Сано я погледна със сдържано, но искрено любопитство. — И какво представляват?

Докато разказваше за госпожа Янагисава и Кикуюко, както и за времето, прекарано с тях, опасенията ѝ относно новото ѝ познанство се засилиха още повече.

— Смяташ ли, че трябваше да се опитам да отклоня предложението на госпожа Янагисава?

Доскоро Рейко винаги постъпваше, както смяташе за уместно, и се радваше на независимостта си, но сега постоянно търсеше одобрението на Сано. Той се навъси и тя се ужаси, че ще я порицае. В следващия миг обаче лицето му придоби уморено, измъчено изражение, сякаш самият той нямаше повече сили да се товари с нови проблеми — и наличните му бяха предостатъчни.

— Ако го беше отклонила, щеше да стане по-зле — отвърна той, — а и едва ли е било възможно да ѝ откажеш гостоприемство, без да я обидиш. Точно в този момент никак не е подходящо да засягаме когото и да е от семейството на дворецовия управител.

— Така ли? А какво му е на момента?

Сано ѝ разказа за мястото на престъплението, за разпитите, които бе провел в Йошивара, и за двамата заподозрени. Рейко слушаше жадно, приемайки с охота възобновяването на общуването помежду им. Толкова ѝ се искаше да играе някаква роля в този тъй предизвикателен случай! Но все още нямаше смелостта да помоли за това. После Сано ѝ разказа как полицейският началник Хошина се бе намесил в разследването и бе застрашил примирието му с дворецовия управител Янагисава.

— Шогунът ме заплаши с наказание и заяви, че ще причиня смъртта му, ако не разкрия случая достатъчно бързо — завърши Сано.

— Колко жалко!

Макар че беше искрено отвратена, сякаш надеждата ѝ се възроди. Щом нещата бяха толкова зле, Сано се нуждаеше от помощ и

не можеше да се лишава от съюзници. Откриваше ѝ се нова възможност. Тя пое дълбоко въздух за кураж, но Сано я изпревари и заговори първи:

— Дали би приела да проведеш няколко разговора, за да ми съдействаш? — попита той с мрачна предпазливост.

Последното, което Рейко бе очаквала, бе Сано да я моли за помощ. Почувства се зашеметена от изненада и радост. Но противоречиви емоции изпревариха утвърдителния отговор, който тъй копнееше да му даде. Тя искаше да възстанови сътрудничеството, което беше крайъгълен камък в брака им, но се ужасяваше, че можеше да допусне грешка и да му навлече още по-големи неприятности. В следващия миг забеляза в погледа на съпруга си разочарование и вина. Сано отвърна очи и струпаваше празните чинии върху подноса.

— Съжалявам, не трябва да те замесвам в тази опасна работа. След онова, което ти се случи в „Черния лотос“, не бих те винил, ако решиш завинаги да се откажеш от детективската работа.

Значи той смяташе, че преживяното я бе стреснало и отблъснало от следователската работа, осъзна Рейко. Смяташе я за страхливка! За да поправи недоразумението, Рейко възкликна:

— Не ме е страх какво ще ми се случи. Страхувам се от онова, което бих могла да сторя аз!

* * *

Когато Рейко изля пред него страховете и опасенията си, Сано си даде сметка, колко много ги бе ограбило мълчанието помежду им. Дватамата си бяха дали дума да оставят случая „Черният лотос“ зад гърба си, но Рейко не бе успяла да го стори, нито пък той. Самообвиненията бяха разяли духа ѝ и колкото и да твърдеше, че опасността не я плаши, Сано смяташе, че сблъсъкът със смъртта в храма бе повлиял на смелостта на съпругата му.

Тя млъкна внезапно и сведе глава потънала в срам и терзание. Сано изпита към нея искрено съчувствие.

— Трябва да започнеш отначало. Настоящото разследване представлява добра възможност за това.

Рейко вдигна очи към него и той видя в тях трепета и надеждата.

— Но аз се намесих непозволено в разследването ти на убийствата в „Черния лотос“. Проявих непокорство. Противопоставих ти се публично. Можеш ли истински да ми простиш, за да работим отново заедно?

— Казах, че мога, и наистина го мисля — Сано разчиташе на това, че грешките на Рейко й бяха дали добър урок. Сега й бе необходимо да продължи напред. — Освен това, ако се беше случило обратното и бях сгрешил аз, щях да поискам още една възможност.

От гърдите на Рейко се изтръгна въздишка. Тя се изправи и Сано видя, че на лицето й бе изписан копнеж, но опасенията й бяха като тежки вериги, оковаващи тялото й.

— Често жените знаят повече от мъжете за онова, което става в Едо — каза Сано, — и с тяхна помощ ти можеш да събереш повече факти от мен. Сега, след като шогунът ми забрани да разпитвам семейството и другарите на владетеля Мицуйоши, имам нужда от дискретен начин да науча кои са били враговете му и какво може да е провокирало убийството му — зае се грижовно да я убеждава Сано. — Ако искаш да бъдеш детектив, все някога трябва да започнеш отново. Моля те, възползвай се от тази възможност сега, когато и аз имам такава нужда от теб.

— Мисля, че бих могла да опитам — зад привидно спокойните й думи прозираше едва сдържано нетърпение. — Утре ще започна с въпросите. Може би ще успея да разбера какво се е случило с Глициния. Познавам жени, които следят клюките в Йошивара, и може да имат някаква представа, къде би могла да бъде.

Този разговор внезапно откри бездна, която застрашаваше да погълне Сано. Той не бе казал на Рейко за връзката си с Глициния. Бе предпочел да смята, че Рейко е приела любовните му връзки преди нея, тъй като мъжете се радваха на свободата да задоволяват желанията си. Но двамата бяха сключили негласен договор никога да не обсъждат жените в миналото му, тъй като им харесваше да вярват, че са сродни души, постигнали изключително единение. Макар и да не смяташе, че една връзка, предхождаща техния брак, можеше да бъде от значение, Сано се безпокоеше как би се почувствала Рейко, ако научеше за него и Глициния в момент, когато собствената им близост бе затормозена. Ако й бе казал, че е върнал свободата на Глициния, тя можеше да си помисли, че тази връзка е представлявала за него нещо повече от

няколко нощи секс. Освен това честността бе нещо основно във взаимоотношенията им и наличието на тайна, която трябваше да пази от Рейко, не му даваше покой.

Рейко засия от възторг, който не можеше да потисне.

— Какво е известно за Глициния? Разполагаш ли с някаква информация за нея или за нещо от миналото ѝ, което би могло да ни помогне да я открием?

Сано не можеше да каже на Рейко, че познава Глициния лично, тъй като тя щеше да се запита защо досега не бе споменал този факт, и би могла да се досети за причината. Усъмни се дали идеята да включи Рейко в разследването бе наистина добра. Стана и закрачи из стаята, докато обмисляше думите си.

— Глициния е от провинция Дева — започна, припомняйки си какво му бе разказала самата тя по време на първата им нощ заедно. — Баща ѝ бил фермер. Продал я на някакъв сводник от публичен дом, защото имал лош урожай и не можел да изхрани децата си.

Това бяха факти, които можеше да е научил днес в Йошивара, а и Рейко изглеждаше тъй обсебена от случая, че не забеляза безпокойството му.

— В такъв случай едва ли има роднини в Едо — заключи тя, — но тъй като е известна таю, сигурно много хора я обсъждат. Убедена съм, че ще намеря човек, който може да ми разкаже за нея.

Тя прегърна Сано с пламенност, присъща за щастливите дни в съвместния им живот.

— Ще ти помогна да разрешим този случай и нещата ще бъдат както едно време.

Сано я притисна в обятията си с надеждата, че горчивият им опит от случая „Черният лотос“ нямаше да се повтори и че Рейко нямаше да научи за Глициния повече, отколкото щеше да бъде от полза за успешния ход на разследването.

---

[1] Между 21 и 23 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Пустите улици на Едо бяха покрити с девствена пелена от сняг. Прозорците и входовете на постройките бяха скрити зад спуснатите капаци. Бездомни кучета се свиваха и зъзнеха из уличките, по които проблясваха локви, превърнати в лед от студа на настъпващата нощ. По бреговете на каналите скитници спяха около димящи огньове. Отраженията на звездите трепкаха по черната виеща се лента на река Сумида, а завързаните покрай кейовете лодки не помръдваха, сковани от мраз. Нощта бе парализирала по-голямата част от града, но на определени места в търговския район Нихонбаши животът се разгаряше най-бурно, след като угаснеше денят.

В една порутена постройка между обществена баня и сергия за юфка се помещаваше безименна бърлога за хазарт. Вътре седяха селяни и самураи, гангстери с оръжия и покрити с татуировки гърди и дори няколко свещеници в шафранови роби. Те раздаваха, размесваха и хвърляха с отривисти движения картите пред себе си. Смях и крясъци съпровождаха игрите. Купчини монети се местеха, докато мърляви момичета сервираха саке. Тютюнев дим от лулите на комарджиите изпълваше помещението с парлива мъгла, която забулваше светлината от окачените на тавана фенери.

Зад една завеса, която отделяше задната стаичка от помещението, където се играеше комар, върху мръсен сламен дюшек седеше Глициния. Главата ѝ бе увита в синя кърпа, а прекрасните ѝ очи блестяха тревожно на фона на проникващата през завесата светлина. Тя слушаше звъна на монетите и грубиянските гласове на мъжете, а тялото ѝ под наметалото потръпваше напрегнато. Когато избухваше някоя свада и се разнасяха ругатни, се свиваше ужасена. Изпълнен със страх, погледът ѝ блуждаеше по голите греди на тавана, наредените покрай стената бурета със саке и обезопасените с решетки прозорци.

Беше минал един ден, откакто бе напуснала Йошивара и бе заменила един затвор с друг. Този промеждутък, отделящ стария ѝ живот от новия, изглеждаше дори по-труднопоносим от перспективата

за дългогодишно пребиваване в публичния дом. Самотата я изпълваше със страх и тя изви чувствените си устни в иронична усмивка. Колко често бе копняла за самота! Не бе и подозирала колко безпомощна щеше да се чувства.

Зад завесата изникна силует на мъж. Глициния се стресна и се сви в тъгла. Мъжът повдигна завесата и влезе в стаичката, носейки в ръце голям платнен вързоп. Беше нисък, но добре сложен, с широки рамене под наметалото и мускулести прасци, които се очертаваха под гамашите му. Вратът му наподобяваше каменна колона, а лицето му бе очертано от резки щрихи и коси вежди, които се сключваха над остър нос, изсечени челюсти и брадичка. Косите му бяха събрани на кок над полегатото масивно чело.

— Доста скромно посрещане — каза той и се отправи към Глициния с бърза, животинска грация. Очите му — тъмни процепи върху лицето — обхванаха за миг стаята, дебнейки за евентуална заплахи. — Какво се е случило?

Глициния вече дишаше по-леко, макар и все още напрегната.

— Стресна ме, Светкавица — отвърна, — това е. Стана да го посрещне, подвластна на привличането, което особената му, войнствена мъжественост пораждаше у нея, както и на страха от сприхавия му нрав.

— Къде беше?

— Навън — отвърна той рязко и веждите му се скосиха още повече. — Трябваше да се погрижа за една работа.

Не обичаше да дава обяснения на никого и Глициния го знаеше.

— Съжалявам, че попитах — каза тя. — Просто те нямаше цял ден, а аз се страхувам да оставам сама.

В другото помещение избухна поредната свада — разнесоха се шум от удари, трясък, звън от разпръснати монети и одобрителни възгласи.

Светкавица се разсмя.

— Сега си в по-голяма безопасност от снощи.

Искаше й се да му повярва. Макар че бе напуснала стаята, в която владетелят Мицуйоши бе намерил смъртта си, животът извън стените на Йошивара бе свързан с нови рискове. Полицията сигурно вече я диреше. И макар че бе избягала от собственика на публичния дом, сега разчиташе изцяло на милостта на Светкавица, който бе

получил прякора си заради това, че бе непредсказуем и никой не знаеше каква е следващата му стъпка, преди да е станало твърде късно.

— Какво има? — той се втренчи в нея, обзет от подозрение. — Не ти ли харесва тук? — пусна вързоп на пода и се отправи към Глициния. — Май и компанията не ти е по вкуса, а? Липсват ти петте стаи и префърцунените ти приятелчета?

— Не, всичко е наред — Глициния отстъпи назад, залитайки, стресната от неприкритата заплаха в гласа му. — Радвам се, че съм тук с теб.

— Знаеш ли какво щеше да ми се случи, ако ме бяха пипнали, че те измъквам тайно от Йошивара? — той я сграбчи за китката и от болезнената му хватка тя извика. — Щяха да ме арестуват, да ме бият и може би дори да ме убият. Рискувах живота си заради теб и сега трябва да се задоволиш с онова, което ти давам, без да хленчиш!

— Доволна съм — побърза да го успокои Глициния. — Благодаря ти за всичко, което направи за мен — тя сведе поглед, усмихна се предизвикателно и сниши глас, така че премина в дрезгав шепот. — Един мъж, тъй силен и смел като теб, може да ме задоволи във всяко отношение.

Многогодишният опит я бе направил веща с мъжете. Тя прокара връхчетата на пръстите си по страната му и гневът в очите му тутакси бе заменен от похот.

— Така е по-добре — каза той.

— Моля те, позволи ми да изразя благодарността си, като ти доставя удоволствие — нямаше защо да имитира нетърпение, тъй като допирът на Светкавица и искрящият му поглед събудиха у нея страст и желание.

Язвителната му усмивка потвърди властта, която той имаше над нея. Пусна китката ѝ и каза:

— По-късно — клекна и разтвори вързоп. — Тук има храна, а аз съм гладен. Хайде да ядем.

Беше донесъл сготвен ориз, пушена змиорка и съомга, мариновани зеленчуци, скариди на скара, пушени кнедли и различни видове сладкиши. Глициния бе прекарала голяма част от деня в сън, а през останалото време се бе чувствала твърде напрегната, за да яде; но сега при вида и мириса на храната изпита неистов глад. Дватама със Светкавица седнаха на пода и започнаха да ядат лакомо с ръце, като от

време на време между залъците отпиваха по голяма глътка саке. Струваше ѝ се, че това бе най-прекрасната храна, която бе яла някога — нямаше нужда да внимава за маниерите си, както бе длъжна да прави една таю, нямаше го и собственика на публичния дом, който вечно пресмяташе какво бе изяла, и го добавяше към дълга ѝ. Замаяна от удоволствие, тя се засмя. Взе да храни Светкавица, като му подаваше хапки. Той се засмя и засмука пръстите ѝ.

Когато свършиха, той взе най-големия пакет от вързопа и го хвърли в скута ѝ.

— Ето ти подарък.

Глициния отвори пакета и намери вътре кимоно от тъмночервен сатен, пищно украсено с вълни и плуващи шарани, които сияеха във всички цветове на дъгата.

— Колко красиво! — възкликна доволно.

— Така е — Светкавица се усмихна гордо, но в тона му звучеше недоверие към реакцията ѝ. — Също като нещата, които са ти подарявали другите ти мъже... нали? — той ревнуваше от високопоставените ѝ любовници, които често ѝ носеха скъпи подаръци.

— Да, да — увери го Глициния. Прокара нежно длан по материята, без да го пита откъде беше взел кимоното. Като знаеше как си изкарва прехраната, можеше и сама да се досети. Въпреки това ѝ беше все едно, защото вече бе нейно — обещание за прекрасно бъдеще.

— Сега можеш да ми докажеш благодарността си — каза Светкавица.

В погледа му просветна сладост, докато отместваше настрана остатъка от вечерята им. Разкъса дрехите ѝ. От студа кожата ѝ настръхна, но Светкавица разгърна собствената си дреха и я привлече към топлата си плът. Глициния изстена, обзета от желание да го има. Светкавица бе на нейната възраст, дваисет и четири годишен, а не десетки години по-стар, каквито бяха повечето мъже, които можеха да си позволят услугите на таю. Докато го галеше, Глициния се наслаждаваше на усещането — тъй стегната и силна плът вместо подпухналите или мършавите тела на обичайните ѝ клиенти. При допира на ръцете му, които се плъзгаха по гърдите ѝ, задните ѝ части и между краката ѝ, изпитваше наслада, а не отвращение. Когато я

възкачи, усети мъжествеността му твърда и изправена. Нямаше нищо общо с прекалено изисканите и немощни мъже!

— Искам те в мен — дишайки тежко, Глициния склочи нозе около кръста му. — Вземи ме!

Светкавица внезапно се дръпна от нея, обзет от неочакван гняв.

— Нетърпелива си, а? — отблъсна ръцете ѝ и се освободи от нея. — Аз казвам кога и как, не ти!

В страстта си Глициния бе забравила, че той не понася да му се казва какво да прави.

— Съжалявам — изрече припряно, тъй като предишната нощ той бе показал характера си и сега осъзнаваше опасността от всякакъв опит да му наложи волята си. — Моля те, прости ми!

Лицето му пламтеше от необуздана ярост и желание. Плувал в пот, дишаше тежко, а от сгорещеното му тяло в студения въздух буквално се вдигаше пара. Той грубо я обърна по корем. Притегли ханша ѝ нагоре и притисна лицето ѝ в пода. Изплашена, макар и възбудена от грубостта му, Глициния запротестира.

— Не смей да ми противоречиш! — извика Светкавица точно когато в другото помещение избухнаха възторжени викове и смях. — Ти си моя и ще се държа с теб, както искам.

Светкавица я придърпа към слабините си и проникна в нея с търкане, което изтръгна стенание и от двамата.

— Така ли те обладаваше владетелят Мицуйоши? — попита той, стенойки. Започна да се движи мощно и рязко. — Беше ли ти хубаво с него?

Грапавите дъски на пода издраха коленете и ръцете ѝ. Гордостта ѝ се разбунтува срещу подобна грубост. Тя си помисли с неприязън, че комарджиите ще станат свидетели на падението ѝ. Дълбоко в нея плътта ѝ набъбна от възбуда, породена от болка и наслада. Светкавица рязко се дръпна и излезе от нея. Неспособна да изтърпи прекъсването, Глициния бе принудена да му даде отговора, който той желаше:

— Не, не! — знаеше, че Светкавица мрази Мицуйоши повече от всичките ѝ други клиенти. Заизвива се трескаво, опитвайки се отново да го поеме в себе си.

— Ти желаше ли владетеля Мицуйоши? — задъхан, Светкавица трепереше, обладан от собствената си страст, но задържа Глициния на разстояние, макар че тя се бореше да го достигне. — Обичаше ли го?

— Не го желяех, никога не съм го обичала! — възкликна Глициния, ридаеща от страст и копнеж да почувства Светкавица в себе си. — Моля те...

Той отново проникна в нея и докато тя ликуваше в наслада, ѝ нареди:

— Кажи ми, че ме обичаш!

— Обичам те! — в този миг, докато той се движеше вътре в нея, в този свят, сведен единствено до тях двамата, тя наистина го обичаше страстно, искрено, предано.

— Кажи ми, че съм единственият мъж, когото някога ще обичаш!

— Ти си единственият! — извика Глициния.

Със затворени очи тя се съсредоточи във възкачването им до върховното удоволствие. Вече не чувстваше нито грубия под, нито студа, нито хората в съседното помещение.

Докато се движеше с все по-мощни и по-бързи тласъци, Светкавица ръмжеше като див звяр.

— Ако някой друг посмее да те погледне, ще го убия! Ако някога ме измамиш или предадеш, ако откажеш да ми се подчиняваш, ще убия и теб!

Заплахите му ужасиха Глициния, тъй като знаеше, че той казва истината. Ужасът усили възбудата ѝ и върховната наслада я заля на вълни от екстаз. Тя изпищя. Ръмженето на Светкавица се извиси в победоносен рев и тя усети как той се освобождава вътре в нея. Двамата рухнаха в изнемога и духът ѝ се плъзна в черната яма на отчаянието.

Тя си даде сметка, че освободителят ѝ я бе превърнал в своя пленница и че бе склонен на жестокост не по-малко от всеки друг собственик на публичен дом. Бе се отървала от финансовия дълг, но сега бе длъжница на Светкавица, комуто трябваше да плаща с плът и с кръв. Бе се надявала да впримчи неговата сила и безстрашие в преследване на собствените си цели, но той не можеше да бъде опитомен. Предишната вечер бе моментът, в който контролът ѝ върху собствената ѝ съдба бе сринат завинаги.

Никой нямаше да разбере дали тя бе невинен очевидец на убийство или съучастник в престъпление. Само ако владетелят Мицуйоши не бе умрял! Ако събитията се бяха стекли по друг начин, сега можеше да се радва на свободата си и да осъществи тайния си

план. Но нямаше смисъл да умува над миналото. Глициния си даде сметка, че е свързана със Светкавица — за добро или за зло — и че собственото ѝ оцеляване зависи от него. Надяваше се да не стане жертва на изблиците му на ревност, на непостоянното му и непредсказуемо поведение.

А Светкавица все още имаше решаващо значение за плановете ѝ, които от самото начало зависеха от него. Затваряйки очи, в оковите на собственическата прегръдка на Светкавица, Глициния се помоли да успеят да избягат живи от Едо.

ГЛАВА 7

Финансовият министър Нита живееше в определената за висши държавни служители част на крепостта Едо, за да са по-близо до двореца на шогуната от Сано. Имението му бе в същия архитектурен стил както всички останали в района, с ограждащи дворове, градини, конюшни и ниска къща, издигната върху каменна основа и покрита с кафяв керемиден покрив. Но площта, върху която бе разположено имението му, бе по-обширна, като съответстваше на по-високия му ранг.

Когато на следващото утро Сано и няколко от детективите му пристигнаха на посещение при Нита, над крепостта синееше ясно небе. Слънцето топеше снега по покривите, но силният студ сковаваше капчуците и ги превръщаше в проблясващи по стрехите ледени висулки. Снежната пелена по пътищата, отъпкана от конски копита, се бе превърнала в мръсна киша. Когато групата стигна до входната врата, въпреки студеното време финансовият министър веднага излезе от къщата си и се изправи срещу Сано и хората му.

— Сосакан сама, как смееете да пращате войници, които да нахлуват в дома ми и да ме будят посред нощ? — и той посочи към подчинените на Сано, които стояха на пост в двора. — Това е непростимо оскърбление.

Нита бе блед и изпит самурай — доколкото Сано знаеше, на възраст към петдесетина години, макар че изглеждаше по-възрастен заради преждевременно посребрелите коси. Също тъй посребрени вежди стърчаха над очите му, които на фона им изглеждаха неестествено тъмни. Гняв бе сковал устните му така, че вместо уста се виждаше тънка ивица. Облечен в кимоно, туника и панталони в сивкави нюанси, той изглеждаше като фигура от едноцветна рисунка. Стоеше на верандата с ръце на кръста и разкрячени нозе, втренчил гневен поглед в Сано.

— Бихте ли ми казали защо сте поставили целия ми дом под домашен арест?

— Извинявам се за безпокойството — Сано се поклони ниско, същото сториха и хората му. — Но се налага да ви разпитам във връзка с убийството на владетеля Мицуйоши.

— Убийство? На владетеля Мицуйоши? — в резкия тон на Нита прозвуча изненада, която изостри погледа в очите му. — Как е станало и кога?

Сано обясни, като се питаше дали реакцията на финансовия министър бе искрена или престорена. В следващия миг върху лицето на финансовия министър се изписа презрение.

— И вие очевидно ме смятате за заподозрян? Какъв абсурд! Е, предполагам, че държите отчаяно да си намерите виновник, но нямаше защо да се отнасяте с мен и със семейството ми по такъв груб начин.

Но зад привидното негодувание Сано различи страх. Нита очевидно си даваше сметка, че убийството на наследника на шогуната и посещението на Сано във връзка с извършеното престъпление го поставяха в голяма опасност.

— Не съм убил владетеля Мицуйоши — обяви Нита — и единственото, което знам за смъртта му, е онова, което току-що ми казахте.

— Ако положението е такова, можем да приключим този въпрос много бързо — Сано запази почтителния си тон, защото, ако се окажеше, че няма нищо общо с убийството, Нита можеше да се превърне в опасен и силен враг. Министърът можеше да си отмъсти, като наложеше заповед върху средствата, с които се финансираха детективския корпус на Сано и водените от него разследвания. Но ако не го беше поставил под наблюдение, Сано щеше да стане уязвим откъм обвинения в снизходителност към заподозрения и да позволи на полицейския началник Хошина да разпита Нита първи. Това бе труден избор и Сано се надяваше, че ще вземе правилното решение.

— Напуснете и отведете хората си — заяви Нита. — Аз ще ви уведомя кога ми е удобно да разговарям с вас.

Сано не отстъпи:

— Имам заповед да разследвам убийството по възможно най-бързия начин. С цялото си уважение ви съветвам да ми съдействате, тъй като в противен случай ще ядосате нашия господар.

Очите на финансовия министър засвяткаха като живи въглени, но постепенно гневният им блясък се замени от привидно безразличие.

Той каза:

— Влезте вътре.

В приемната на имението пространството около един тумбест мангал бе отделено с преградни стени, които спираха студеното течение, а изрисуваните върху тях, потънали в пищна зеленина горски пейзажи създаваха илюзията за топъл сезон. Там Нита посрещна Сано с ритуално гостоприемство и му поднесе чай с преднамерена вежливост, която изразяваше явната му неприязън по-красноречиво от всякакви безочливи грубости. Двамата седнаха един срещу друг с купичка чай в ръце. Нита бе вперил в Сано презрителен поглед, целящ да го предизвика да говори.

— Моля ви, опишете действията си онзи ден, като започнете от пристигането си в Йошивара.

— Беше късно вечерта, когато стигнах там с хората си. Отидохме в „Овария“, защото имах среща с една куртизанка — изявлението на Нита прозвуча изкуствено, като добре репетирана реплика. Той говореше с овладяната интонация на човек, който си даваше сметка, че и една погрешна дума можеше да го обрече на гибел. — Там разбрах, че куртизанката е била пожелана от друг мъж, и бях помолен да отстъпя правото си да прекарам вечерта с нея. Съгласих се и заедно с хората си се присъединих към увеселението в агея. Но след известно време си спомних, че имам работа в града, която трябваше да свърша рано на другата сутрин, затова реших да си тръгна. Платих на стражите при портите да ни пуснат с хората ми да излезем от Йошивара — той млъкна за момент и после добави: — Подкупването на стражите и неспазването на крайния час за излизане от Йошивара представляват дребни нарушения на закона и по никакъв начин не ме свързват с извършеното убийство.

Фактът, че в импровизирания си рецитал финансовият министър пропусна споменаването на компрометиращи подробности, заинтригува Сано. Очакването на Нита, че ще го залъже с тази ограничена версия на събитията и ще го заблуди, че това е всичко, засегна професионалната му чест и го подтикна да говори открито.

— Вие сте в положението на заподозрян заради фактите, които не споменахте в разказа си — той видя как Нита се напрегна. — Или възнамерявахте да ми кажете по-късно, че мъжът, на когото сте преотстъпили вечерта с куртизанката, е бил владетелят Мицуйоши?

— Не смятам, че този факт е важен — отвърна Нита и спокойно отпи от купичката с чай. — Преотстъпването на срещи е обичайна практика в Йошивара и би било абсурдно да се смята, че един мъж ще убие друг, защото го е изместил от ангажираната нощ с жена.

— Вече са ставали убийства, извършвани от мъже, които са били подтиквани от съперничество над куртизанки — възрази Сано, спомняйки си няколко дуела през последните години. — А в този случай куртизанката е била Глициния — жената, която вие обичате толкова, че сте запазвали за себе си всичките ѝ вечери, и то от ревност към останалите ѝ клиенти.

Нита махна нетърпеливо в знак, че подобна реплика не заслужава внимание.

— Някои хора си нямат друга работа, освен да разпространяват глупави клюки. Истина е, че онази вечер отидох да посетя Глициния, както и това, че съм неин постоянен клиент, но тя е само проститутка и една от многото, чиито услуги ползвам — мимолетна превзета усмивка изви цепката, представляваща устата му, и Сано внезапно си даде сметка, че Нита е от онези възрастни мъже, които обичат да парадират със своята сексуална мощ и се нуждаят от млади красиви жени, които да задоволяват честолубието им. — Глициния не е обект на моята любов или ревност. Би трябвало да го знаете, а не да вярвате на всичко, което чувате.

Сано усети, че търпението му се изчерпва; обзе го гняв, който все повече се разпалваше както в онази нощ, когато бе станал обект на упреците на шогунa. Наложил си да запази спокойствие, защото, изпуснеше ли нервите си в присъствието на заподозрян, щеше да навреди на разследването, а не искаше да настройва Нита срещу себе си повече от необходимото.

— Значи за вас е било без значение, че Глициния е щяла да забавлява владетеля Мицуйоши вместо вас?

— Нейната работа не ме интересува.

— И не сте били ядосан на владетеля Мицуйоши, че е заел мястото ви?

— Ни най-малко — Нита остави купичката си с чай и се изправи. Извърна се и погледна изрисуваната гора върху една от преградите.

— Тогава защо сте били толкова разстроен, задето сте отстъпили вечерта си на владетеля Мицуйоши, че дори сте се скарали със

собственика на агея?

Нита се обърна рязко с изопнато от тревога лице.

— Кой ви каза? — очите му просветнаха гневно и от погледа му пролича, че е разбрал. — Старейшина Макино, този дърт подлец! Той беше на увеселението. Сигурно е подслушвал, както често прави — макар че Сано по никакъв начин не реагира в потвърждение на думите му, Нита кимна убедено. — Трябва да ви предупредя да не слушате какво ви говори Макино за мен. Преди няколко години той ме помоли за голям заем от хазната. Аз отказах, тъй като той не се ползва с добро име. Оттогава сме врагове.

Дали Макино бе излъгал съзнателно, за да набеди финансовия министър? Сано не бе чувал нищо за вражда между тях двамата, а враждите между висшите служители трудно можеха да останат скрити. Нита обаче се ползваше с репутацията на един от малкото честни хора в корумпираната бюрокрация на Токугава.

— Аз наистина се скарах със собственика на агея — поясни Нита, — но не защото бях разстроен заради Глициния или ядосан на владетеля Мицуйоши. Възмущението ми бе предизвикано от един чисто финансов въпрос. Бях платил таксата на Глициния за вечерта, както и владетелят Мицуйоши. Поисках си парите от собственика, а той ми заяви, че щял да задържи и двете суми — такава била практиката — Нита изви уста, сякаш бе вкусил нещо неприятно. — Онзи алчен простак успя да ме вбеси. След като го заплаших, че ще му затворя заведението, той се съгласи следващата ми среща с Глициния да бъде безплатна като компенсация за сумата, която бях загубил.

Сано взе да се съмнява в достоверността на казаното от финансовия министър и все повече да се доверява на думите на висшия старейшина Макино, тъй като настоящата история изглеждаше доста неправдоподобна. Самураите презираха парите, смятаха ги за унижаващи достойнството им, тъй че човек с богатството и положението на Нита не би трябвало да реагира така остро дори ако загубеше доста по-голяма сума от цената на една таю, камо ли да се кара за нея.

— И какво направихте след разправията?

— Останах за няколко пътиета и се прибрах около полунощ.

— Значи излязохте от агея и се отправихте към портите, подкупихте стражите и напуснахте Йошивара?

Погледът на Нита стана бдителен и преценяващ, сякаш министърът се опитваше да определи колко бе онова, което Сано вече знаеше. Сосакан сама остана с непроницаемо изражение. Миг по-късно Нита сгърчи лице в гримаса, с която призна поражението си след блъфирането на Сано.

— Не — отвърна. — Казах на хората си да ме изчакат пред портите. После влязох през задния вход на агея и се качих на горния етаж. Помислих си, че мога да остана за момент при Глициния. Не исках да напускам Йошивара, без да я видя.

Гъста руменина обагри бледите страни на Нита подобно на алена кръв върху повърхността на девствен сняг. Този първи признак на страст подсказа на Сано, че мъжът има чувства към Глициния, независимо че ги отричаше, и че за него тя означава повече от поредна възможност за плътска наслада.

— Застанах при вратата на гостната и се ослушах — продължи Нита. — Известно е, че владетелят Мицуйоши пие много, и аз допусках, че може и да е заспал — тогава нямаше да има пречки да си поговоря с Глициния.

Сано си представи как финансовият министър дебне пред стаята с пламнало от желание и ревност лице, изгарящ от копнеж по своята дама, докато в същото време тя доставя удоволствие на съперника му.

— Чух я да шепне. Той ѝ отвърна по същия начин. После двамата се засмяха — очите на Нита заискриха от гняв, сякаш си бе помислил, че двойката се присмива на него, измамения любовник. — Беше ми непоносимо да ги слушам повече.

В следващия миг той сякаш си даде сметка, че бе разкрил свои съкровени чувства. Изражението му се промени съвсем преднамерено и придоби вид на безразличие. Той клекна и погледът му се плъзна покрай Сано.

— Измъкнах се тайно от агея и се върнах при хората си. Платихме на стражите при портата и поехме към къщи.

Сано усети, че го обзема силно вълнение, тъй като Нита сам бе заявил, че се е намирал на местопрестъплението, и то в критичния момент.

— Значи не влязохте в стаята?

— Не — отвърна Нита рязко. — Не се ли изразих достатъчно ясно?

— Изобщо видяхте ли владетеля Мицуйоши?

— Не. Но фактът, че ги чух, означава, че когато си тръгнах, Мицуйоши е бил жив — Нита коленичи и се настани удобно. Лицето му бе възвърнало нормалния си цвят, а чувствата му останаха скрити зад самодоволна усмивка. — Ето защо аз не съм убиецът, когото търсите.

Изобщо не беше изключено мъжкият глас, който Нита бе доловил, да е бил не на владетеля Мицуйоши, а на убиеца му.

— Там имаше ли човек, който би могъл да потвърди думите ви?

Нита поклати глава.

— Коридорът беше пуст.

Сано си помисли, че в такъв случай бе напълно възможно да е влязъл в стаята и да е намушкал владетеля Мицуйоши. А можеше и да лъже, че е чул мъжки глас. Разполагаше с едно-единствено доказателство, че когато Нита си е тръгнал, Мицуйоши все още е бил жив, и това бе думата на самия министър. Нямахме свидетел, който да потвърди нещо различно.

— А Глициния? — попита Сано. — Видяхте ли я онази нощ?

— Вече ви казах, че отстъпих срещата си с нея и си тръгнах, без да съм влизал в стаята ѝ — Нита бе вперил поглед в Сано, в който се четеше откровено обвинение в глупост. — Освен това какво значение има дали съм я видял или не?

— Глициния е изчезнала. Най-вероятно по същото време, когато е било извършено убийството.

Последва миг мълчание.

— Наистина ли? — повдигна вежди Нита. — И никой не знае къде е?

— Надявах се вие да ми кажете — Сано не можеше да определи дали Нита действително не знаеше за изчезването на Глициния, или се преструваше на изненадан.

— За жалост нямам ни най-малка представа — финансовият министър впери недоверчив поглед в Сано.

— Сосакан сама, да не би да допускате абсурдната мисъл, че аз съм отговорен за изчезването на Глициния, както и за убийството на наследника на шогуна? — гласът му се извиси в изпълнен с презрение фалцет.

— Подобни действия са плод на явна глупост, а моят висок пост не се постига с глупашко поведение. Дори и да обичах Глициния, никога не бих откраднал куртизанка от Йошивара. Нито пък бих извършил заради нея държавна измяна. Дори да мразех владетеля Мицуйоши, никога не бих рискувал собствения си живот и честта си само за да го отстраня.

Но бе напълно възможно в пристъп на бясна ревност един мъж да предприеме дадено действие под напора на необуздан порив въпреки своята интелигентност или воля за самосъхранение. А Сано отлично знаеше, че Глициния бе жена, която можеше да отприщи необуздани пориви. Това, което изпитваше към нея, не бе любов — отношенията им едно време се свеждаха най-вече до физическа близост, — но допускаше, че мъж, истински влюбен в нея, би направил всичко, за да я превърне в свое неоспоримо притежание.

— Откъде минахте, за да стигнете до портите?

— Поехме нагоре по „Наканочо“.

— Да сте подминали някой ваш познат?

— Възможно е, но не съм забелязал, защото бързах — Нита се разсмя със сух безрадостен кикот. — Вероятно не си мислите, че съм отвлякъл Глициния и съм я скрил някъде? Или че съм я убил и съм заровил тялото ѝ?

Някой бе избрал една от тези възможности и я бе осъществил, помисли си Сано.

— Ако наистина не сте, ще ми позволите да претърся имението ви и да разпитам обитателите на дома ви.

Нита си придаде вид на засегнат.

— Както желаете. Но няма да откриете нищо, което да си струва усилията ви.

Сано и детективите му претърсиха цялото имение, включително кабинетите, гостните, баните, избата и кухнята, помещенията за войниците, складовете, конюшните, беседката в градината, както и личните помещения на семейството и прислугата. Отваряха сандъци, бурета и шкафове, достатъчно големи да поберат човек, търсеха тайни помещения. Но не намериха и следа от Глициния, нито пък някаква улика, за да свържат финансовия министър Нита с нея или с убийството на наследника. Разпитаха васалите на Нита, жена му, наложниците, роднините и слугите — общо около осемдесет души —

и всички разказваха една и съща история: Нита се бе прибрал от Йошивара с васалите, които го бяха придружили дотам, и толкова. Накрая Сано и хората му се събраха отново в двора.

— Може би всички лъжат, за да защитят Нита — предположи детектив Фукида, млад мъж със сериозно изражение. — Те дължат вяност преди всичко на него, а не на режима Токугава.

— Разпитайте стражите по контролно-пропускателните пунктове дали, когато се е прибирал вкъщи, е водел със себе си жена — нареди Сано. — Може да ги е подкупил да се престорят, че не са видели Глициния.

— Но ако е някъде тук, Нита сигурно я е направил невидима, защото в противен случай щяхме да я намерим — с мощно телосложение на опитен борец и с ведър дух, сега детектив Маруме бе потиснат и не криеше разочарованието си. — Той изглеждаше ли разстроен, когато разбра за изчезването ѝ?

— Не особено — отвърна Сано.

— В такъв случай може да знае къде е — предположи Фукида.

— Не е изключено да е имал съучастник, който да я е извел от Йошивара и да я е скрил далеч от тук — каза Сано.

— Това би го изложило на по-малък риск, отколкото да я изведе тайно от квартала на удоволствията и да я скрие някъде в крепостта — съгласи се Маруме.

— Ако го е сторил, Глициния трябва да е някъде наблизо, за да може той да има достъп до нея — предположи Сано, след което нареди на останалите детективи: — Продължавайте да наблюдавате Нита. Следвайте го навсякъде, може и да ни отведе до Глициния. Наредете на войниците да почнат да претърсват Едо. Да минават от махала на махала и да задържат всички жени, които не са вписани в адресните архиви на отговорниците.

Вратата на къщата се отвори и от нея излезе Нита. На лицето му бе изписано удовлетворение от липсата на улики против него.

— Свършихте ли, сосакан сама? Свободен ли съм да се върна към работата си?

Сано кимна. Той и хората му се поклониха, приемайки поражението си.

— Негово превъзходителство няма да е доволен, че сте пропилили толкова време да се занимавате с мен, вместо да издирвате

убиеца на наследника му — каза Нита с язвително доволство. — Но за да ви покажа, че въпреки всичко не изпитвам лоши чувства към вас, ще ви дам един съвет. Ако търсите вероятния извършител, не е зле да проверите един хокан — изпълнител, търсен за забави, който пее и свири. Името му е Фуджио.

— И защо? — попита Сано.

— Фуджио бе клиент на Глициния още в началото, когато току-що бе станала куртизанка. Любовта му към нея е основна тема на най-популярните му песни. Но когато се издигна и стана таю, тя го изостави заради новите си клиенти самураи. Това разгневи Фуджио и го изпълни с ревност към новите ѝ любовници, между които бе и владетелят Мицуйоши.

Финансовият министър говореше с важен и авторитетен тон, сякаш за да накара Сано да разбере, че Фуджио е имал причини да убие Мицуйоши и Глициния. Но за Сано бе ясно, че Нита търсеше начин да отклони подозренията от себе си, като се опитваше да замеси музиканта хокан.

— Фуджио свиреше на увеселението в „Овария“ продължи Нита. — Възможно е да се е промъкнал в спалнята, да е намушкал Мицуйоши и да е отвлякъл Глициния.

Все пак може би Нита бе убиецът на владетеля Мицуйоши, а сега искаше да унищожи друг мъж, който се бе радвал на ласките на неговата куртизанка.

— Благодаря ви за информацията — каза Сано почтително. Макар че нямаше доверие на Нита, отчаяно се нуждаеше от улики. Възнамеряваше да посети Фуджио, независимо от мотивите на Нита да насочи подозренията към този хокан.

Той яхна коня си и пое по улицата заедно с хората си, но зад гърба му се разнесе тропот на копита и когато се обърна, видя полицейския началник Хошина ѝ отряд войници да спират пред портите на финансовия министър Нита.

ГЛАВА 8

За място на миай бе избран театралният район Сарууакачо.

Пременени в най-хубавите си копринени роби и препасали най-добрите си мечове, Хирата и баща му вървяха нагоре по улицата със Сегоши, капитан от охраната на двореца, когото Сано бе ангажирал като свой заместник посредник. Зад тях вървяха двама васали на семейството, майката на Хирата и нейната прислужничка.

Времето бе ясно и свежо и околността искреше от живот. Постройките на театрите бяха окичени с цветни флагове, върху които бяха изписани имената на представяните в момента пиеси. Хора изпълваха чайните или се редяха на опашки за билети, понесли топли завивки, които да ги пазят от студа по време на представленията, продължаващи цял ден. Благоуханен дим се виеше от мангалите на открито, на които търговци печеха кестени. Но Хирата и близките му вървяха потънали в мрачно мълчание. Когато наближиха уреченото място, стомахът му се сви на топка от тревога.

Те отстъпиха встрани, за да направят място на преминаващо сватбено шествие. Паланкин носеше булката, пременена в бяло кимоно. Съпровождаха я роднини, приятели и носачи на фенери.

— Какъв добър знак в деня на миай — отбеляза капитан Сегоши, добросърдечен по-възрастен самурай, който очевидно искаше да разведри своите спътници.

— Според мен, видиш ли сватбено шествие, е на лошо — възрази бащата на Хирата със свадлив тон. Той накуцваше силно в резултат на произшествие, наложило преждевременното му пенсиониране в полицията. — Ще присъствам на тази миай против волята си. Предпочитам да се обърна и да си ида вкъщи, вместо да предприемем стъпка, за която после ще съжаляваме.

— Но всичко вече е уредено — обади се Хирата, разтревожен от отношението на баща си. — Ако сега се върнем, би било ужасна липса на вежливост. А и ти няма да съжаляваш, че си започнал преговори за

сватбата ми. Мидори сан е добро и почтено момиче, достоен избор за мен и моето семейство.

Това беше поредната разправия в хода на спора, започнал три месеца по-рано, когато Хирата бе уведомил родителите си, че желае да се ожени за Мидори, и ги бе помолил за разрешението им. Те се противопоставиха на идеята и дадоха съгласието си само за въпросната миай, тъй като официалната молба бе постъпила от страна на Сано, на когото те не можеха да откажат.

Неодобрение помрачи широкото набраздено лице на бащата на Хирата.

— Достойният избор се осъществява единствено между семейства със сходни традиции, а тук случаят не е такъв. Ние сме хатамото — потомствени васали на Токугава. Владетелят Ниу е външен даймио. Родът му не се е вричал във вярност към Токугава преди поражението им в битката при Секигахара^[1].

— Тази битка е приключила преди близо сто години — отбеляза Хирата. — Оттогава членовете на рода Ниу са верни поданици на династията Токугава също като нас. Не можем ли да забравим миналото?

— Традицията е нещо твърде важно, за да бъде забравена — в гласа на баща му прозвуча остър упрек. — Това е основата на нашето общество. И едва ли родът Ниу желае този съюз повече от мен. Ако се ожениш за това момиче, никога няма да бъдеш приет от роднините й, както и тя от нашите.

Хирата погледна назад към майка си. Дребничка, но въпреки това солидна, облечена скромно в сиво, тя му отправи усмивка, която говореше, че му съчувства, но че е съгласна със съпруга си. Капитан Сегоши изглеждаше притеснен, че е принуден да присъства на семеен спор.

— Защо да не си вземеш жена от някое от подходящите семейства, които ти предложиха дъщерите си? — попита баща му.

Когато Хирата се издигна от поста дошин и стана главен васал на сосакан сама, положението му на брачния пазар се подобри значително. Родителите му взеха да проявяват стремежи за по-добра партия за женитба, на каквата не можеха да се надяват преди повишението му. След като Хирата си спечели място във вътрешния кръг на шогуна, той и родителите му бяха засипани с предложения от

високопоставени кланове. Ходиха на много миай, но Хирата отхвърли всички хубави млади дами, които му бяха представени.

— Ниу Мидори е момичето, за което искам да се ожения — заяви той. — Обичам я. И тя ме обича.

Баща му изсумтя презрително.

— Любовта няма значение, когато си избираш съпруга. Истински важни са положението в обществото и дългът към семейството. Ако се ожениш за момиче, което ти подхожда, тогава двамата ще се научите да се обичате след сватбата, както направихме ние с майка ти — той се спря насред улицата. — Не мога да одобря тази партия, макар че сосакан сама е на друго мнение. Трябва да се ожениш за момиче, което ще ти избира аз, защото ти сам не си способен да направиш разумен избор.

Майката на Хирата сведе глава, мълчаливо съгласявайки се с думите на съпруга си. В отчаянието си Хирата прибегна до единствения аргумент, който би могъл да подкрепи каузата му.

— Уважавам мнението ти, татко — каза той, — но трябва да ти припомня, че бракът ми с Ниу Мидори би разрешил за нас един голям проблем.

Този проблем бе постоянната липса на пари, характерна за семейството им. Хирата имаше възрастни и болни баба и дядо, две овдовели сестри с малки деца и куп мизерстващи роднини, както и дългогодишни васали и слуги, за чиято прехрана трябваше да се грижи. За нещастие баща му печелеше малко, преподавайки бойни изкуства на служители на реда. Хирата помагаше на семейството си колкото можеше, но дори неговата щедра заплата не стигаше за всички нужди. Налагаше се да сключи финансово изгоден брак и се надяваше, че тази необходимост щеше да убеди родителите му да дадат разрешението си за брака му с Мидори.

Макар че след битката при Секигахара родът Ниу бе поробен и лишен от наследственото му феодално владение, той оставаше един от най-могъщите кланове. Първият шогун от династията Токугава бе осъзнал, че ако не омиротвореше победените си врагове, след време те можеха да въстанат. Той бе отпуснал на Ниу феодално владение в Сацума, както и правото да управляват цялата провинция. Владетелят Ниу Масамуне, настоящ даймио, притежаваше огромно богатство и който вземеше дъщеря му за жена, щеше да спечели скъпа зестра.

Съзнавайки, че се нуждае от партията за женитба, която отказваше да приеме, бащата на Хирата го изгледа гневно.

— Това е единствената причина, поради която изобщо приемам да обмисля възможността за брак между теб и това момиче — каза той и пое отново нататък по улицата, накуцвайки тромаво.

— Ето че пристигнахме — каза капитан Сегоши ведро, сякаш твърдо решен да преведе семейството през миай. — Театър „Моритаза“ — това бе голяма постройка, над чийто вход бяха изрисувани сцени от представяните пиеси. Отпред стояха отряд войници с прикрепени на гърбовете им знамена с герб, изобразяващ морско конче. — Вижте, владетелят Ниу е пристигнал. Той и дъщеря му сигурно вече са вътре и ни очакват.

— Каква показност — измърмори бащата на Хирата. — Типично за такива като него.

Хирата отправи към него поглед, с който го умоляваше да изостави предразсъдъците. Капитан Сегоши купи билети и групата влезе в „Моритаза“.

Вътрешността — изложено на течение и подобно на пещера помещение — кънтеше от бурни възгласи. Една от пиесите бе свършила току-що и на сцената самотен музикант дрънкаше на шамисен. Редиците от ложи бяха изпълнени с хора, които очакваха следващото представление. Други зрители се бяха настанили на пода, разделен на сектори с издигнати между тях прегради. Хирата огледа бързо публиката и забеляза Мидори в едно отделение близо до сцената. Светлината, струяща през прозорците покрай втория балкон, падаше върху аленото ѝ кимоно. Щом срещнаха погледите си, сърцето му затрептя. Мидори се усмихна, но после бързо се извърна. Миай трябваше да изглежда като случайна среща, тъй че, ако завършеше с неуспех, и двете семейства да можеха да си дадат вид, че изобщо не се е състояла, и така да запазят репутацията си.

Хирата поведе своите хора покрай преградите и продавачите с подноси, върху които предлагаха различни напитки и закуски. Спря се над отделението, където Мидори седеше с една възрастна жена, две малко по-млади помощнички и двама самураи на средна възраст. Внезапно обзет от нервност, той коленичи при преградата и се поклони на групата. Последваха го и неговите спътници. Притеснена, Мидори му хвърли сериозен поглед и после бързо сведе очи към пода.

— Добър ден — изрече Хирата с хриплив глас.

Групата се поклони и измърмори нещо в знак на учтивост. Тогава капитан Сегоши отбеляза:

— Каква поднесена от случая среща.

След което умело влезе в ролята си на посредник и взе да представя присъстващите. Хирата научи, че възрастната жена, облечена в черно, е бабата на Мидори по бащина линия, а другите две жени — нейни придворни дами. По-възрастният от двамата самураи, мрачен мъж на име Окита, бе главният васал на владетеля Ниу. Хирата почти не забеляза тези хора, защото вниманието му бе насочено към бащата на Мидори.

Даймио бе нисък, но добре сложен, с величествена осанка. Носеше червеникавокафяви одежди, украсени с неговия герб в златисто, изобразяващ водно конче. Видът на обгорялото му ъгловато лице обезпокои Хирата. Двете му страни бяха различни. Дясната половина бе леко изкривена, а окото бе втренчено в празното пространство.

— Моля, заповядайте при нас — каза владетелят Ниу. Само лявата част на устата му се усмихна на Хирата.

* * *

Докато Хирата и семейството му се настаняваха в отделението, Мидори седеше на мястото си, вцепенена от паника, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, а тя самата не смееше да погледне никого. Моля, редеше тя наум гореща молитва, нека нашите семейства постигнат съгласие за брака ни. Не го ли стореха, тя бе обречена, тъй като любовта не бе единствената причина, поради която трябваше да се омъжи за Хирата. По време на ухажването двамата бяха прекарвали повече време заедно и си бяха позволили волност, надхвърляща допустимата за не сключилите брак свобода. Отношенията им със Сано и Рейко създаваха условия за постоянна близост и те се бяха възползвали от това. Когато Рейко си мислеше, че Мидори е заета да обслужва господарката Кейшо, а Кейшо смяташе, че Мидори е с Рейко, тя всъщност се срещаше с Хирата из пусти градини и празни складове.

И там целомъдрените до един момент прегръдки бяха довели до не чак толкова целомъдрени последствия.

Мидори усети, че я залива вълна от наслада, примесена с вина, когато си спомни как лежаха голи с Хирата под обгърнатите от здрач борове. Колко силно желаше да го задоволи и да изпита възторга от това, че го е имала. И колко отчаяно ѝ се искаше да се бяха овладели навреме, тъй като скоро след това месечното ѝ неразположение изчезна, взе често да ѝ призлява, а в корема ѝ се появи усещане за особена пълнота. Мидори бе вдянала игла с червена нишка и я бе забила в стената на тоалетната с надеждата, че древният народен цяр ще накара кръвта да се появи отново, но напразно. Тя беше бременна.

Заслуша се в окръжаващите я, които си разменяха любезности. Никой не знаеше за проблема ѝ, дори и Хирата. Не бе казала никому. Не можеше да признае своя срам, нито да оповести, че ако двамата с Хирата не се оженят, тя ще носи в утробата си незаконно дете, ще се опозори и ще се съсипе.

— Семейството ви има забележителна история, нали така? — обърна се владетелят Ниу към бащата на Хирата. — Научих, че предайте ви са служили на шогуните от режима на Камакура^[2] насам в продължение на четиристотин години.

— Така е.

Бащата на Хирата се стори на Мидори строг и страшен, но и доволен, че даймио бе отдал дължимото на неговото наследство. Тя се поуспокои с надеждата, че баща ѝ ще продължи да се държи подобаващо.

— А и вие сте си създали име в силите за опазване на реда — каза владетелят Ниу с характерната си полуусмивка. — Мъже като вас държат обществото под контрол и са превърнали Едо във великата столица, каквато е понастоящем.

— Това е голяма похвала от владетеля на цяла провинция — каза в отговор бащата на Хирата, видимо поомекнал към даймио. — Любезността ви е повече, отколкото заслужавам.

Владетелят Ниу се изкиска със самоирония:

— О, аз съм само един скромнен надзирател на провинциален имот, който Токугава решиха да ми дадат — той се обърна към Хирата: — Значи вие сте главният васал на сосакан сама.

— Да, господарю — Хирата седеше вдървено, със сериозно изражение. Мидори усети как я заля вълна на нежност към него заради усилията му да изглежда подходящият за нея съпруг.

— Това, че сосакан сама ви натоварва с такива отговорности на вашата възраст, говори похвално за характера ви — каза владетелят Ниу. Лявото му око се втренчи изпитателно в Хирата. Дясното блуждаеше.

— Чувам, че в момента разследвате убийството на владетеля Мицуйоши. Какво сте открили досега?

Изчервен, Хирата разправи за разследването, спомена заподозрените, липсващата куртизанка и дневника ѝ.

— Сръчен и инициативен — каза владетелят Ниу весело. — Точно това очаквах да открия у вас.

Родителите на Хирата засияха от гордост. Капитан Сегоши се усмихна. Мидори и Хирата си размениха бързи, въодушевени погледи.

— Аз пък научих, че дъщеря ви е любима придворна дама на майката на негово превъзходителство — каза на владетеля Ниу бащата на Хирата, след което се обърна към Мидори: — Можете ли да свирите?

Мидори се напегна, осъзнавайки, че той иска да разбере дали тя притежава уменията, изисквани от една дама, и че това е изпит, който тя задължително трябва да издържи.

— Да — отвърна тя несигурно. — Свиря на шамисен от дете.

— Владее ли краснопис, икебана и чаена церемония?

— Доколкото позволяват скромните ми възможности — Мидори взе да си гризе един нокът, но щом видя как баба ѝ се намръщи, си дръпна ръката и се опита да изглежда скромна и женствена — идеалната снаха.

Бащата на Хирата кимна и тя видя, че му бе направила отлично впечатление. Заля я шеметен възторг. И тогава владетелят Ниу каза:

— Да, дъщеря ми е дар. И вие ще ми я откраднете точно както династията Токугава откраднаха земите на предците ми след битката при Секигахара.

Той изрече тези думи с внезапна злоба, която напълно разруши и бездруго крехката хармония помежду им. Мидори видя как върху лицето на Хирата и на неговите хора се изписа безпокойство, а баба ѝ

и Окита застинаха смаяни. Сърцето ѝ се сви — случи се точно това, от което се бе страхувала най-много.

Владетелят Ниу, умен и вещ предводител на своите поданици, имаше една особеност — безразсъдна обсебеност от несправедливостите, сторени на целия му род. Сега Мидори си даде сметка, че комплиментите, които бе направил на семейството на Хирата, бяха завоалиран израз на враждебността му към тях и че от самото начало баща ѝ е имал намерението да се противопостави на този брак.

— Би трябвало да сте доволни, че вашите предци са помогнали на Токугава да стъпче моя клан в прахта — заяви горчиво владетелят Ниу на Хирата и баща му.

— Би трябвало да сте доволни, че всяка година бакуфу измъква от мен милиони кобан във вид на данъци. Но не... вие, алчни простаци, искате моята плът и кръв!

Доколкото Мидори си спомняше, роднините ѝ съзнателно отбягваха да споменават Токугава или битката при Секигахара пред владетеля Ниу от страх да не предизвикат необуздания му гняв. Но те не можеха да го спрат да мисли по тези въпроси в неподходящи моменти и да се вбесява от тази несправедливост. И макар че ограничаваха времето, което владетелят Ниу прекарваше в общество, за да не ги поставя в неудобно положение с поведението си или да създава проблеми, невинаги успяваха да го възпрат. Веднъж, след като пратениците на Токугава бяха взели огромен данък, владетелят Ниу се бе метнал на коня си, в шеметен галоп бе влетял в близкото селце и с бесни викове бе посякъл няколко невинни. До този момент родът успяваше да усмирява и да прикрива тежките му изблици на гняв, в резултат на което нито бакуфу, нито обществеността знаеха за тях... до този момент. Какво нещастие, че болезнената му обсебеност провали мийай!

— Господарю — обади се предпазливо Окита, — може би сега не е подходящият момент да се разисква миналото.

Без да обръща внимание на своя васал, владетелят Ниу се обърна към Хирата и придружаващите го:

— За мен е ясно, че вие заговорничите с Токугава да ми заграбите провинцията, да ми откраднете парите и да разсипете рода ми!

Хирата и баща му бяха изумени. Мидори се сви от страх, а баба й скръбно поклати глава. Бащата на Хирата не премълча:

— При цялото ми уважение, почитаеми владетелю Ниу, това е нелепо. Дойдохме с мир, за да обсъдим възможността да сродим двете фамилии чрез сватбата на вашата дъщеря и моя син.

Мидори изпитваше неистово желание да обясни поведението на даймио и да помоли за извинение Хирата и семейството му, но бе твърде уплашена да направи каквото и да е. Само гледаше безпомощно как баща й застина за миг.

— Никога няма да позволя моя дъщеря да се омъжи за издънка на негодник като теб! — изкрещя той на бащата на Хирата. Хората в съседните отделения замлъкнаха и се втренчиха във владетеля Ниу. Испитото му лице потръпваше, очите му блестяха с омраза. — Ти си един мръсен крадец, подъл предател и гнусен убиец!

Майката на Хирата и капитан Сегоши гледаха шокирани. Бащата на Хирата скочи на крака.

— Как смееете да ме обиждате? — лицето му пламтеше от гняв. — Аз съм човек на честта и няма да търпя подобно унижително отношение от когото и да е. Вземете си думите назад или...

С презрителен кикот владетелят Ниу зашлеви бащата на Хирата по бузата. В следващия миг двамата мъже се хвърлиха един срещу друг и започнаха яростно да се удрят и ритат. Мидори и другите жени се отдръпнаха ужасени от тях. Хирата извика:

— Татко, спри!

Окита изрече умотелно:

— Господарю, моля ви, овладейте се! Музикантът на сцената престана да свири, тъй като публиката бе станала на крака, за да наблюдава разправата. Владетелят Ниу скочи на една преграда и извади меч си. Бащата на Хирата също извади оръжие, но куцията му крак не му позволяваше да се качи до противника си. Мъжете сред публиката започнаха да тропат с крака и да крещят:

— Бой! Бой!

Хирата сграбчи баща си и с помощта на Сегоши го издърпа обратно в отделението. Окита се сборичка с владетеля Ниу, опитвайки се да му вземе меч. Публиката ги освирка.

Владетелят Ниу изкрещя:

— Ще те спипам, презрян негоднико!

Окита, запъхтян от усилията да удържи даймио, се обърна към Хирата:

— По-добре тръгвайте!

Докато припряно извеждаше семейството си от театъра, Хирата хвърли бърз поглед към Мидори. Лицето ѝ отразяваше отчаянието, завладяло сърцето ѝ. Тя зарови лице в шепите си и се разрида.

---

[1] Решителна битка, преломен момент — по наименованието на мястото, където през 1600 г. Токугава Йеясу (1542–1616) разгромява феодалите от западните провинции и слага край на продължителната война — Б.пр. ↑

[2] Период Камакура — от 1185 до 1333 година — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

Придружен от детективите Фукида и Маруме, както и от няколко войници, Сано отново пое към Йошивара, този път в дирене на онзи хокан, когото финансовият министър Нита бе споменал като възможен извършител на убийството. Когато пристигнаха, бе късен следобед и Сано с учудване установи, че от последното им посещение кварталът на удоволствията бе претърпял значителна промяна.

Нямаше я потискащата атмосфера. Покривите блестяха, отразявайки лъчите на залязващото слънце, а през портите се стичаха стотици мъже, жадни за удоволствия. Някои носеха подобни на кошници тръстикови шапки, които скриваха лицата им. Сано разпозна в тях самураи, на които законът забраняваше да посещават Йошивара. Улица „Наканочо“ бе осветена от окачените по стрехите ярки фенери. В клетките витрини на публичните домове се предлагаха куртизанки. Посетителите ги гледаха жадно, изпълваха чайните и заливаха магазините, които продаваха сувенири и пътеводители на квартала. Щом влезе в Йошивара с хората си, Сано си представи количеството пари, което щеше да смени притежателите си на сутринта, когато клиентите плащаха неимоверно високите цени, искани от публичните домове за храна, пиене, обслужване и жени.

— Ще се отбием в някоя чайна и ще попитаме къде можем да намерим Фуджио — каза Сано на детективите си. — Сигурно има участие някъде — той не го познаваше лично, но бе виждал този хокан да свири на увеселения и знаеше, че се ползва с репутацията на признат изпълнител.

В този момент по улицата минаха две момчета с отмерена стъпка, като биеха барабани.

— Чуите невероятния Фуджио, който ще свири тази вечер в къщата на удоволствията „Атами“! — викаха те.

Спестили усилията си да издирват заподозрения, Сано и хората му поеха към „Атами“, която се намираше на „Едочо“ — странична улица, оградена от два реда публични домове. При разположената

навътре порта бе поставена ниска масичка. Върху нея бяха сложени три сгънати футона, юрган и кувертюра всички изработени от пъстра коприна.

— Цумиягу но кото — демонстриране богатството и привързаността на покровителя на куртизанката — каза Сано.

Сано се взря в хартиения етикет, прикрепен към юргана, с дата три дни преди убийството и надпис: „Тази завивка е дарена на Такане от почитаемия Нита Монзаемон“.

— В такъв случай финансовият министър е покровител на поне още една куртизанка, освен Глициния — отбеляза детектив Маруме. После посочи кувертюрата. — Доста скъпи неща.

— Може да не е влюбен в Глициния — усъмни се Сано. — Един клиент, привързан към определена жена, прекарва времето си тук само с нея.

— Може да ходи и при други само за да скрие чувствата си към Глициния — предположи Фукида.

— Или висшият старейшина Макино е излъгал — добави Маруме.

Това бе съвсем реална възможност, като се имаше предвид характерът на Макино.

— Ако той ме е излъгал, а Нита ми е казал истината — взе да разсъждава Сано, — тогава министърът няма очевидна причина да отвлече Глициния или да убие владетеля Мицуйоши — а тази сутрин Нита му се струваше съвсем възможен заподозрян. — Маруме сан, провери отношенията на Нита с другите куртизанки и установи дали наистина се задържа наоколо. Чайната за запознанства е добро място за начало.

Тези заведения предлагаха добри условия на клиентите да си избират куртизанки, да си уреждат срещи и да уговарят крайната цена за услугите.

— Фукида сан, потърси свидетели, които са видели Нита в нощта на убийството — нареди Сано. — Трябва да проучим всяка негова стъпка. А аз ще се заема с Фуджио — ако подозренията към Нита отпаднат, той се надяваше истинският виновник да се окаже хокан.

Детективите се поклониха и тръгнаха да изпълняват задачите си. Сано остави войниците отвън и влезе в къщата на удоволствията. Един

застанал на портата страж го поздрави.

— Добре дошъл, господарю — посрещна го пазачът.

— Имате ли среща с някоя от нашите дами?

Сано се представи и каза:

— Търся Фуджио.

— Той ще свири в банкетната зала.

Сано пое нататък по коридора към помещението, от което се чуваха гласове и смях. В банкетната зала компания самураи и куртизанки се бяха разположили удобно и си бърбяха. Камуро им сервира печени сардели, солена папрат, яйца от пъдпъдък, варени на пара миди и саке за мъжете. Точно когато Сано се появи на прага, иззад завесата в отсрещния край на помещението се появи още един мъж. В едната си ръка носеше шамисен, а в другата — голямо сгъваемо ветрило. С ритуален жест той затвори ветрилото с рязък звук и всички глави се обърнаха към него.

— Благодаря сърдечно за вашата снизходителност — каза Фуджио.

Групата го посрещна с възторжени викове. Фуджио коленичи, настани шамисена и изсвири няколко тона. Сано го огледа внимателно. Фуджио беше около трийсет и пет годишен, висок и слаб, с особена, вулгарна красота. Имаше дръзки искрящи очи, някак пакостливо изражение и лъскави коси, прибрани в кок на тила му. Носеше традиционното за хокан черно сако върху бежово кимоно.

— С вашето любезно разрешение ще ви изпълня новата си песен: „Тайнственият прилив“ — обяви той.

Зрителите с охота седнаха, готови да слушат. Фуджио засвири весела мелодия и запя с галещ треперлив глас. Песента бе лековата, изпълнена с похотливи послания, така че след края ѝ самураите се разсмяха гръмогласно, а компаньонките им се закикотиха! Сано се усмихна. Похотливите песни бяха специалитет на Фуджио и той ги изпълняваше с лукав хумор. Хокан се поклони и гръмнаха разпалени аплодисменти. После забеляза Сано. От изражението му стана ясно, че го е разпознал, и усмивката му мигом изчезна, изтрита от откровен страх.

— Моля да ме извините.

Остави шамисена си и наред протестите на самураите хукна през закрития със завеса изход. Сано забърза след Фуджио, но същото

сториха и куртизанките, които се скупчиха на изхода и закрещяха:

— Върни се!

Докато Сано се промъкна покрай тях и излезе в коридора, Фуджио бе изчезнал през една врата. Сано се втурна навън и се озова на потънала в мрак алея, която минаваше покрай източната стена на Йошивара. Зърна хокана, който тичаше покрай вонящите навеси на тоалетните към края на квартала. Сано хукна след него, като се хлъзгаше по влажните камъни на настилката.

В далечината забеляза няколко жени, скупчени на едно място. Приблужи и видя, че бяха заобиколили Фуджио и крещяха:

— Ела с мен, господарю, и аз ще те направя щастлив!

Тази част на Йошивара бе известна под наименованието „Ничоме“ — „Злия поток“. Името произлизаше от една легенда за воин, който бил нападен от великан човекоядец. Тук куртизанки от низшата класа в отчаяни усилия да привлечат клиенти заговаряха и спираха мъжете, дърпаха ги в мизерни бордеи и ги обслужваха в общи помещения наред с други двойки. Сега те се бяха вкопчили във Фуджио, който крещеше:

— Пуснете ме!

Сано успя да се добере до хокан, сграбчи го за реверите на самото, дръпна го встрани от жените и го притисна до една стена. Куртизанките се разпръснаха уплашени. Фуджио вдигна ръце, предавайки се.

— Няма защо да ме наранявате, сосакан сама — каза с ослепителната си усмивка, която омайваше толкова негови почитателки. — Каквата работа имате с мен, можем да я уредим без бой.

Сано го пусна, но застана плътно до него, готов да го сграбчи, ако се опиташе да избяга отново.

— Защо хукна, когато ме видя?

— Уплаших се — призна Фуджио смирено.

— Уплаши се, че си издирван за убийството на владетеля Мицуйоши?

— Ами... да — Фуджио се засмя, шегувайки се със своето затруднено положение, макар че Сано усети колко му се искаше да бе успял да избяга. — Ако търсите убиеца, хванали сте не когото трябва

— върху изразителното му лице се изписаха смирение и искреност. — Но ще се радвам да помогна с каквото мога.

У Фуджио имаше нещо неустоймо и Сано не можеше да се ядоса на откровените му опити да се измъкне с чар от неприятностите.

— В такъв случай — продължи той — ми кажи какви ти бяха отношенията с владетеля Мицуйоши.

— Той ми беше покровител. Аз свирех и пеех тук за него и приятелите му — хоканът живееше от парите на покровителите си и разчиташе на тях да го препоръчат на нови клиенти. — Както виждате, за мен владетелят Мицуйоши бе по-полезен като жив, отколкото като мъртъв — Фуджио разпери ръце с усмивка. — Затова не само не бих, но и не съм го убил.

Чевръстите и изразителни ръце на Фуджио изобразиха невинност и Сано си спомни приказките за това, как преди време е бил актьор от театър „Кабуки“.

— Но си мразел владетеля Мицуйоши, защото ти е бил съперник в чувствата ти към Глициния — възрази Сано.

— Това беше истина преди много време, когато бях лудо влюбен в нея. Тя ме караше да ревнувам, като флиртуваше със самураи пред очите ми. Само че някой ви разказва много стари истории — снизхождение обагри усмивката му. — Приключих тази връзка миналата година, когато се ожених за дъщерята на собственика на „Великия Миура“. Сега вече изобщо не се интересувам от Глициния.

Той се облегна небрежно на стената.

— А аз се надявах да ми кажеш къде е тя — каза Сано.

— Съжалявам. Нямам представа.

— В такъв случай не възразяваш да претърсим дома ти?

Фуджио рязко вдигна вежди:

— Ни най-малко.

Когато го запита къде се намира къщата му, хокан с готовност отговори, че живее в Имадо — близко селце. Но Сано определено имаше чувството, че Фуджио крие нещо, дори и това да не бе изчезналата куртизанка.

— Къде беше и какво правеше в нощта, когато бе убит владетелят Мицуйоши?

— Свирих на едно увеселение. Но вие вече сте установили, че съм бил в същата къща, където е умрял, нали? Затова дойдохте за мен.

Нищо на това място не остава скрито дълго време — Фуджио потъна в мрачно примирение, но след миг лицето му се разведри и той добави, вдигайки пръст: — Но аз забавлявах гостите от сервирането на вечерята в часа на кучето^[1] до след полунощ, когато научихме, че владетелят Мицуйоши е мъртъв.

— Напускаш ли си помещението през това време?

— Не, господарю.

Макар че изпълненията му сред толкова хора представляваха добро алиби, Сано отново усети, че Фуджио нещо шикалкави.

— Сигурен ли си, че изобщо не си излизал в почивка?

В очите на хокан се появи особен поглед, сякаш току-що бе проумял нещо, което го разстрои и едновременно с това му достави удоволствие. Той каза:

— Ходих до тоалетната в уличката отзад. Но не е необходимо да разчитате само на моята дума. Видях ме финансовият министър Нита. Той стоеше на алеята при задния вход на „Овария“.

Сано трепна изненадан. Преди да успее да отговори, Фуджио продължи:

— Нита ви е насочил към мен, нали? Разказал ви е някогашни клюки, за да ме забърка в неприятности. Аха, така си и мислех. Но се обзалагам, че не ви е споменал, дето ме е видял на уличката, защото щеше да му се наложи да признае, че и той е бил там. Сигурно току-що е бил намушкал владетеля Мицуйоши, когато го видях — ухили се тържествуващо Фуджио.

Но може би самият Фуджио бе убиецът и търсеше начин да обвини в престъплението Нита точно както и Нита се опитваше да набеди него, помисли си Сано.

— Защо му е на финансовия министър да убива наследника на шогуна и да се опитва да натопи теб? — попита Сано. — Защото е влюбен в Глициния и ревнува от теб и владетеля Мицуйоши ли?

С кратко махване хокан отхвърли подобна идея.

— О, Нита обича да използва по особен начин своите куртизанки, но това няма нищо общо е любовта. Става въпрос за пари — и Фуджио разтърси кожената кесия, която носеше на кръста си. — Как смятате, че Нита покрива огромните си разходи в Йошивара? В последната нощ, която прекарах с Глициния, тя ми каза, че Нита краде от хазната.

— А тя откъде е разбрала? — Сано бе слисан от това обвинение в злоупотреба, което представляваше държавна измяна.

Фуджио сви рамене:

— Не ми каза. Но смятам, че е изнудвала Нита, и той я е убил, за да ѝ затвори устата.

Изнудването бе нов мотив за убийството и Сано си даваше сметка, че трябва да го провери, макар и да допускаше възможността Фуджио да си е измислил цялата история. Изпитваше ужас от това отново да се изправи срещу Нита, както и от катаклизмите в бакуфу, които щеше да предизвика едно разследване на хазната. При все това подобно развитие предлагаше възможно обяснение за липсващия дневник.

— Освен това смятам, че Глициния е писала за злоупотребите на Нита в дневника, който винаги носеше със себе си... Същият, за който сега всички говорят, че липсвал — добави Фуджио, сякаш в отговор на мислите на Сано. — Нита сигурно е унищожил дневника, за да не може престъплението му да излезе наяве след смъртта ѝ.

Ставаше по-наложително от всякога Сано да намери изчезналия дневник.

— Интересна история — каза той. — И как се вмести в нея владетелят Мицуйоши?

— Ето как — той е в стаята на Глициния и в този час най-вероятно вече е пиян. Нита се промъква там, решава, че Мицуйоши е заспал, и убива Глициния. После обаче установява, че господарят е буден и е видял всичко. Глициния е селянка и Нита може да се измъкне без наказание, въпреки че е виновен за убийството ѝ, но той се е опасявал, че ако от бакуфу разберат какво е сторил, кражбите му могат да излязат наяве. И е убил Мицуйоши, за да се отърве от свидетеля — Фуджио кимна, уверен, че разсъжденията му са правилни.

— А как се е освободил от тялото на Глициния?

— Ами сигурно е наредил на някои хора да му помогнат и после да си затварят устата — отвърна Фуджио.

Историята звучеше правдоподобно, макар че почиваше на съмнителни предположения. Склонен да се включи в играта на този етап, Сано каза:

— Как обясняваш фибата, използвана за убийството на владетеля Мицуйоши? Защо Нита ще избира това оръжие вместо меча си? Или

искаш да промениш историята си и да обвиниш за убийството ярите на Глициния, тъй като фибата е нейна?

— Не, не, не — размаха ръце Фуджио. — Момоко не го е извършила. Макар че, ако се съди по това, което чувам, си е подла стара вещица. Знаете ли какво правела, когато бръснела куртизанките? — разпоредбата в Йошивара налагаше всички куртизанки да са с обръснати полови органи. — Изскубвала космите един по един от най-болезнените места.

Той потръпна. Сано също.

— И ако куртизанките се оплачели — продължи Фуджио, — Момоко добавяла фалшиви обвинения към делата им, за да ги държи в бордеите по-дълго. Според мен по-вероятно е да убият самата нея, отколкото тя да убие когото и да било. Сигурно си е изпуснала фибата в стаята на Глициния. А Нита я е използвал за убийството на владетеля Мицуйоши, за да отклони подозренията от себе си и да ги насочи към някой друг — хокан погледна Сано настоятелно. — Както направи и с мен.

— А сега ти му връщаш услугата — каза Сано, обзет от разочарование. Без съмнение както Фуджио, така и финансовият министър се стараеха да се защитят, а това дискредитираше показанията им един срещу друг.

Изведнъж очите на Фуджио припламнаха дяволито.

— Едно лошо деяние заслужава подходяща отплата, винаги съм го казвал — и като се отдръпна от Сано, продължи: — Ще ме арестувате ли, или мога да си ходя? Цяла зала с клиенти ме чакат и ще побеснеят, ако не им свиря.

— Можеш да тръгваш — рече Сано и добави: — Засега.

Проследявайки с поглед как Фуджио се отдалечаваше бързешком, се запита дали хокан му бе предоставил ключа към разрешаването на случая, или го бе измамил. Трудно му беше да си представи Фуджио като убиец. Въпреки това зад маската на обаянието можеше да се крият коварство и убийствена ярост. Ето защо Сано реши, че ще заръча на детективите да следят Фуджио известно време. Почувства се още по-потиснат, след като си даде сметка, че проведените тази вечер разпити, вместо да го приближат към успешното приключване на случая, му бяха отворили още работа. Сега трябваше да издирва свидетели, които да потвърдят или да отрекат

историята както на Фуджио, така и на Нита, а и мрежата от лични взаимоотношения, свързани с престъплението, бе станала още по-заплетена.

Кварталът на удоволствията бавно потъваше в здрач; небето на запад искреше в медни отблясъци. Сано вървеше нагоре по пътя, ограден от публични домове, в посока към „Агеячо“. В сгъстяващия се мрак фенерите изглеждаха по-ярки, тълпите — още по-шумни, а музиката — по-игрива. Той забеляза йорики Ямага и група полицейски служители, вероятно дирейки същите факти, от които и той се нуждаеше. Помисли си за Рейко, която бе излязла тази сутрин да търси някакви следи към евентуалното скривалище на Глициния. Надяваше се, че куртизанката е все още жива, защото по всяка вероятност тя бе единственият човек, който можеше да му каже какво се бе случило в онази спалня.

---

[1] От 19 до 21 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Носачите влязоха в двора на имението на Сано и оставиха паланкина на земята. Рейко слезе от него и се озова в студения здрач. Вратата на къщата се отвори рязко и към нея се втурна ридещата Мидори.

— Какво се е случило? — Рейко прегърна приятелката си.

— О, Рейко сан, беше ужасно! — хлипайки, Мидори разказа за своята мияй и Рейко възкликна ужасена, когато разбра как владетелят Ниу бе обидил бащата на Хирата и как двамата мъже се бяха сбили. — Сега те са врагове — изстена Мидори. — Никога няма да ми позволят да се омъжа за Хирата сан!

Макар и да се опасяваше, че това е истина, Рейко каза:

— Не се отчайвай. Ще помоля съпруга си да поговори с двете семейства и да съдейства за одобряването им.

— О, благодаря ти! — Мидори се усмихна, изтри нос в ръкава си и прегърна Рейко. После сълзите ѝ рукохна отново. — Прекарах следобеда в имението на баща си. Той продължи да беснее и да крещи как семейството на Хирата сан се опитвало да го унищожи и той трябвало да се сражава с тях. После се заключи в стаята си. Нямах възможност да го помоля да предложи някакво обезщетение на бащата на Хирата или да обмисли повторно възможността за брак — поредно ридание задави Мидори. — А и не съм виждала Хирата сан, откакто излезе от театъра. Никой тук не знае къде е. Защо не идва при мен? Страх ме е, че вече не ме обича!

— Разбира се, че те обича — успокои я Рейко. — Хирата сан ти е верен. Той ще разбере, че поведението на баща ти не е по твоя вина. Сигурно е зает. Сега се усмихни — не искаш да дойде и да те завари такава, нали?

Мидори прехапа треперещите си устни и пое дълбоко въздух с видимо усилие да се овладее.

— Моля те, прости ми! Едва си се прибрала у дома, а аз те занимавам с проблемите си. А ти излезе, за да разследваш убийството

на владетеля Мицуйоши, нали?

Рейко кимна, усещайки отчаянието в собственото си сърце.

— И си открила много улики? — попита Мидори с ласкателна увереност в уменията на Рейко.

— Де да беше така — въздъхна Рейко. — Цял ден прекарах в посещения на мои лели, братовчедки и приятелки, в разговори с прислуга и продавачи. Всички толкова се страхуват да не кажат нещо лошо за убития наследник на шогуна, че никой не иска и да го спомене. А колкото до Глициния, носят се какви ли не слухове за това, какви дрехи носела и какви пищни увеселения правела. Всички имаха свое обяснение, как е напуснала Йошивара — била се превърнала в птичка и отлетяла, била изпила някакъв вълшебен еликсир, който я смалил, и така се измъкнала незабелязано през портите. Но никой няма представа, къде може да е отишла.

— Ох, Рейко сан, това хич не е хубаво — въздъхна Мидори.

Рейко се ужасяваше как ще признае поражението си пред Сано. Измръзнала, изтощена и гладна, не можеше да понесе мисълта за това, какво всъщност означаваше този провал.

— Хайде да влизаме вътре, там поне е топло — каза тя. — Ти яла ли си? Можем да хапнем заедно, докато чакаш Хирата сан.

Мидори изглеждаше изкушена, но после поклати глава със съжаление.

— По-добре да тръгвам. Господарката Кейшо ще ме търси.

Двете се разделиха и Рейко влезе в къщата. Масахиро се появи в коридора и се заклатушка към нея с тържествуващи викове:

— Мама, мама! Ела виж какво прави! — сграбчи я за ръката и я задърпа.

Охана — една от гледачките му, се втурна след него.

— Младият господар днес работи много усърдно — каза тя.

Беше деветнайсетгодишна, хубавка, с интелигентен блясък в очите и закачлива усмивка, подобна на обърнат триъгълник. Макар че носеше обичайното индигово кимоно на слугиня, винаги добавяше по нещо лично, което ѝ придаваше елегантност. Днес бе хартиена пеперуда, втъкната в събраните ѝ на кок коси.

— Хайде да отидем и да видим какво си направил, Масахиро чан — каза Рейко.

Тримата се отправиха към детската стая. На пода тя видя цветни кубчета, които бяха подредени във формата на къща.

— Прекрасно! — възкликна Рейко. Удоволствието, което ѝ доставяше синът ѝ, облекчи разочарованието от изминалия ден.

— Сега младият господар е владетел на свой собствен замък — каза ласкаво Охана.

Масахиро се засмя и заподскача нагоре-надолу. Рейко го гледаше и му се радваше. Щеше ѝ се и тя да имаше такова основание да се похвали. Толкова се страхуваше, че ще разочарова Сано и ще докаже, че не е достойна за доверието му.

— Извинете, госпожо — каза икономката, влизайки в детската стая, — но имате посетители.

— Кои? — Рейко бе изненадана, тъй като не очакваше никого.

— Госпожа Янагисава и дъщеря ѝ Кikuко.

— О, небеса!

Не бе предполагала, че съпругата на дворецовия управител тъй бързо ще реши да я посети. Скочи притеснена, тъй като никога не бе посрещала толкова важни гости. За миг приглади косите и дрехите си и бързешком се отправи към гостната, където завари госпожа Янагисава и Кikuко, коленичили една до друга.

— Добър вечер — Рейко коленичи срещу тях.

Госпожа Янагисава отвърна на поздрава. Кимоното ѝ бе в убит кафеникаво морав цвят, а лицето ѝ с непретенциозни черти бе все така мрачно.

— Моите извинения, че идвам, без да съм ви уведомила — изрече тя с монотонен глас. — Надявам се, че не ви създавам неудобство?

— Не, ни най-малко — отвърна Рейко напрегнато. — Радвам се, че се отбихте. Здравей, Кikuко чан. О-о, колко си прекрасна!

Малкото момиченце се изкиска и скри личице зад ръкава на зеленикавосиньото си кимоно.

— Кажи: „Много сте любезна, уважаема госпожо, не съм достойна за вашата похвала“ — посъветва нежно дъщеря си съпругата на дворецовия управител.

Кikuко се подчини, като се запъваше на отделните думи. Когато Рейко ги почерпи, момиченцето засърба шумно чая си и разля малко върху кимоното си. Погълна лакомо няколко сладки и цялото ѝ лице

стана в трохи. Госпожа Янагисава я избърса със салфетка, вдигна няколко трохи, които се бяха посипали и на пода, и отправи към Рейко притеснен извинителен поглед.

— Тази зима е особено мразовита — опита се да завърже разговор Рейко и да помогне на гостите си да се отпуснат.

— Да...

Госпожа Янагисава обхвана чашката чай с две ръце; погледът ѝ пробяга по стаята, поглъщайки стенописа, нишата, в която свитък с красиво изписани йероглифи висеше над ваза от сиво-зелена керамика със сухи цветя, както и рафтовете със статуетки. Рейко се запита дали гостенката ѝ не си даваше сметка, че би трябвало да каже нещо, за да поддържа разговора, не знаеше как да продължи или просто очакваше другите да се натоварят с отговорността да разведряват атмосферата.

— Когато ми се налага да стоя въщи, това ме изнервя — каза Рейко. — Вие как прекарвате времето си?

— Чета поезия. Шия дрехи за Кикуко. Опитвам се да я обучавам по малко на четене и писане. Играем заедно — дълги паузи разделяха изреченията на госпожа Янагисава. — Понякога излизаме и отиваме в някой храм.

— Колко приятно — Рейко си помисли, че животът на госпожа Янагисава е ограничен, скучен и самотен. Вероятно тя не искаше да извежда Кикуко сред хората, които можеха да ѝ се присмеят.

Госпожа Янагисава се взря в Рейко, после отмести поглед, след което отново се втренчи в нея, и така на няколко пъти, като оглеждаше внимателно косите ѝ, фигурата ѝ, дрехите и лицето ѝ. Макар че не откри злоба в тесните очи на госпожа Янагисава, Рейко все повече се напрягаше.

— Съпругът ви споделя ли вашия интерес към поезията? — попита.

— Той е много зает.

Този отговор ѝ подсказа, че дворецовият управител, както и много други съпрузи, почти не обръщаше внимание на жена си, но госпожа Янагисава не направи и най-малък намек, че това не ѝ е по вкуса. Рейко започна да се чувства така, сякаш другата жена с поглед отчупваше късчета от нея, и нямаше никаква идея, как да ѝ засвидетелства внимание. В този момент забеляза, че Кикуко нервно попипва украшенията си за коса.

— Може би на Кикуко чан ще ѝ бъде приятно да си поиграе със сина ми — предположи. — Да я заведем ли в детската стая?

— Би било чудесно — отвърна госпожа Янагисава с тон, в който звучеше безразличие, но въпреки това стана и протегна ръка. — Ела, Кикуко чан.

На път за детската стая минаха покрай кабинета на Сано, този на Рейко и спалнята. Госпожа Янагисава спираше при всяка от тях, за да надникне вътре, като всеки път лицето ѝ оставаше безизразно, а погледът ѝ — втренчен. Кикуко имитираше позата на майка си, от което неудобството на Рейко се засили. Поведението им бе някак натрапчиво, но тя не посмя да реагира. Със значително облекчение ги въведе в детската стая. Там Масахиро бе развалил къщичката си от кубчетата и бе започнал да строи нова под грижовния поглед на Охана.

— Масахиро чан — каза Рейко. — Виж кой е тук.

Щом видя Кикуко, той се засмя щастливо. Момиченцето се усмихна. Пусна ръката на майка си и забърза към Масахиро. Коленичи до него и кубчетата му. Охана се поклони на госпожа Янагисава, която я изгледа за момент, след което престана да ѝ обръща внимание.

— Аз прави — каза Кикуко, докато събираше кубчетата в безформена камара.

— Не — каза Масахиро. — Виж, ето така.

Той ѝ показва как да построи стена, и двамата започнаха да работят заедно. Кикуко, хрисима и непохватна, ухапа едно кубче. Госпожа Янагисава безстрастно наблюдаваше играта без промяна в изражението, но Рейко се страхуваше, че очебийната разлика между децата им ще разстрои гостенката ѝ.

— Масахиро чан, защо не покажеш на Кикуко чан и други играчки?

Малкото момче отиде до един шкаф и извади от него дървени животни и войници. Кикуко се зае да ги разглежда едно по едно с жив интерес. Госпожа Янагисава коленичи, очевидно доволна да наблюдава децата, и Рейко си отдъхна с облекчение, че е освободена от задължението да води разговор и че не е център на внимание за гостите. Скоро децата започнаха да се търкалят и да се боричкат. Сега възрастта и силата бяха предимство за Кикуко. Тя вдигна Масахиро и се завъртя с него, а той крещеше, изпаднал в радостно въодушевление,

при което суровото изражение на госпожа Янагисава се разведри от лека усмивка.

Така премина един приятен час, след който госпожа Янагисава каза:

— Опасявам се, че злоупотребихме с гостоприемството ви. Кикико чан, време е да се прибираме у дома.

Малкото момиче стана послушно от пода, където двамата с Масахиро се претъркулваха през глава.

— Довиждане — каза му тя.

Рейко изпрати гостите си до вратата. Госпожа Янагисава си сложи сандалите и наметалото, след което помогна на Кикико да се облече.

— Горещо благодаря за гостоприемството — каза тя, като се поклони.

— Присъствието ви бе чест за мен — отвърна Рейко също с поклон, докато си мислеше, че госпожа Янагисава изглежда все тъй съдържана, далечна и неразбираема, както при запознанството им.

— Може би някой път ще доведете сина си да ни види с Кикико чан — каза госпожа Янагисава.

— Непременно — макар че Рейко продължаваше да има съмнения, дали бе благоразумно да се сближава със съпругата на дворцовия управител, вежливостта изискваше да се съгласи.

— Дните често са дълги и тягостни, когато човек е сам, а вашата компания е толкова весела. Трябва да ви благодаря за сърдечното отношение.

Паузите, с които говореше госпожа Янагисава, удължиха ритуала по сбогуването. Рейко усети внезапна умора и изпита желание да остане сама, но изчака търпеливо.

Госпожа Янагисава продължи:

— Тази история със смъртта на владетеля Мицуйоши... Моля, извинете ме за прямотата, когато ви казвам, че зная за сътрудничеството ви със съпруга ви относно разследванията му, както и за опасността, която понастоящем заплашва и двама ви — тя извърна встрани лице и сниши глас: — Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви съдействам в диренията.

— Ценим високо вашето благородство — Рейко едва съумя да скрие изненадата си: по нищо не личеше, че жената на дворцовия

управител ще ѝ предложи помощ в разследването. — Хиляди благодарности.

Докато седеше на прага и изпращаше с поглед гостите, които се качваха в паланкина си, тя се питаше дали една жена, като съпругата на дворецовия управител, уединена в дома си, с неколцина приятелки и без особен талант да разговаря с другите може да предостави някаква действително ценна информация. После въздъхна и се върна в детската стая. Седна да погледа как Масахиро си играе и да чака да се прибере Сано.

ГЛАВА 11

Окъснели посетители се редяха на опашка при портите на Йошивара, а през мрака откъм вътрешността на квартала на удоволствията долитаха музика и смях. По улиците тържествено се движеше дълга процесия. Начело на колоната вървяха носачи на фенери, след тях пристъпваше свенлива девойка, пременена в пищно кимоно; следваха я прислужници и огромна тълпа зрители, изгарящи от нетърпение да видят как младата куртизанка ще направи своя дебют. Още любопитни хора точеха врат от балконите всеки път, когато тя спираше при поредната чайна, за да предложи услугите си. Но Хирата почти не им обръщаше внимание. Той вървеше надолу по „Наканочо“, обзет от тежки мисли. След провала на миай бе съпроводил родителите си до дома им в района на хатамото, на север от крепостта Едо. Бе опитал да говори с тях за случилото се в театъра и да ги убеди да му разрешат брак с Мидори въпреки сцената, но те бяха непреклонни.

— Владетелят Ниу е зло чудовище — бе казал баща му. — Никога повече не ми споменавай за него, нито за когото и да било, свързан с него.

Майката на Хирата бе свела глава в знак на съгласие.

— Ти изгуби твърде много време за тази глупава любовна история — рече баща му. — Върни се на работа и забрави това момиче.

Невъзможността да сключат брак само му бе показала колко много обичаше Мидори. Но въпреки че копнееше да я види и никак не му се щеше да остави нещата така, все пак реши да се върне към разследването на убийството. Чувстваше, че днес вече достатъчно дълго бе пренебрегвал задълженията си, а не трябваше да разочарова Сано.

Когато отиде обаче в крепостта Едо, не откри нито Сано, нито когото и да било от детективите, които работеха по случая. Не знаеше какво бяха научили в негово отсъствие, нито с какво да се заеме.

Почувства се изоставен и виновен и се отправи към Йошивара с надеждата да навакса в разследването. Кварталът на удоволствията бе място, където се събираха всякакви хора не само от цяло Едо, но и от по-отдалечени райони, и по тази причина представляваше златна мина за информация, към която Хирата често бе прибягвал по време на работата си като дошин. Сега крачеше по „Наканочо“ в дирене на познати, които бяха откликвали на нуждата му от сведения.

От една чайна се разнесе гръмко барабанене. Хирата надникна изпод завесата, която закриваше входа, и видя група мъже, които седяха в кръг и пляскаха в ритъм. В средата три млади жени, облечени в еднакви червени кимона, се виеха и кършеха ръце в прелъстителен танц. Напрегнатите усмивки и непохватните им движения му подсказаха, че не са куртизанки. Те бяха одорико — момичета от село, чиято цел бе да се омъжат за богати мъже или да бъдат наети за домашни развлечения. В задната част на публиката Хирата забеляза своя стара познайница — жена на възраст, която си пъхаше носа навсякъде из Йошивара. Той влезе в чайната и я поздрави, коленичейки до нея:

— Здравей, Нобуко сан.

Тя извърна към него простоватото си, но приятно лице.

— Колко се радвам, че ви виждам отново — тя показва щърба усмивка.

— Какво те води насам? — Хирата направи жест към танцуващите момичета. — Още дъщери, които трябва да омъжваш?

— Така е — призна Нобуко с мрачна въздишка. — Защо ме проклеха с тия пет дъщери? Ако не се омъжат скоро, всички ще умрем от глад — после, обзета от надежда, се осмели да попита: — Да ви трябва съпруга?

— Не, благодаря. Но виж, помощта ти ще ми е от полза — Хирата ѝ обясни, че разследва убийството на владетеля Мицуйоши. — Какво си чувала?

Макар че обикновено с охота разказваше някоя и друга клюка, този път Нобуко се поколеба. Вдигна едно ветрило, за да закрие устата си, и прошепна в ухото му:

— Говорят, че владетелят Мицуйоши дължал пари на кого ли не в Йошивара, тъй като семейството му орязало парите му за харчлък.

Но никой не смеел да му откаже да го обслужи, макар че все не си плащал.

Тъй като е от клана Токугава и наследник на шогуна, помисли си Хирата. Възможно ли бе Мицуйоши да е бил убит от някой разгневен собственик, решил да го накаже и да сложи край на вечната му вересия?

— Някой да му има зъб? — попита Хирата.

Нобуко се извърна и впери поглед в танцуващите си дъщери.

— Вече ви казах твърде много.

Очевидно не искаше да замесва собствениците на заведенията, където танцуваха дъщерите ѝ. И макар че Хирата с радост прие тази нова диря, сърцето му се сви, тъй като, решише ли да тръгне по нея, тя щеше да го изведе на твърде опасна територия. Шогунът бе забранил на Сано да разследва владетеля Мицуйоши и в този смисъл издирването на враговете на убийтия щеше да представлява неподчинение. За съжаление с вързани ръце заради заповедта на шогуна, Хирата благодари на Нобуко и напусна чайната.

През тълпата отвън се промъкваше мъж, стиснал в едната ръка кофа, пълна с бурканчета и платнени торбички, а в другата — дървена тояга. На върха на тоягата имаше окачено звънче, което подрънкваше при всяка негова крачка. Главата му бе плешива, а погледът му — пуст и незрящ.

— Йоши сан — извика Хирата. — Не е ли малко късно за миене на коса? Всички куртизанки вече трябва да са облечени.

Слепецът мияч се спря и познатият глас разведри лицето му.

— А-а, това сте вие, Хирата сан. Бях тръгнал към къщи. Мога ли да ви помогна с нещо?

Хирата знаеше, че Йоши е посветен в много тайни, тъй като работеше в самите публични домове. Куртизанките, изглежда, смятаха, че слепотата е като глухотата, и спокойно си говореха пред него. Когато Хирата го попита за някакви слухове около убийството, слепецът отвърна предпазливо също като Нобуко.

— Някакво младо конте си е спечелило лоша слава сред клиентките ми — той избягваше името на Мицуйоши и се предпазваше от обвинения в предателско злословие. — Обещава на някоя куртизанка, ако му задоволи желанията, да я освободи и да я

отведе в дома си като своя съпруга. Старае се тя, прави какво ли не, пък той, като ѝ се насити, я зарязва.

Хирата се запита дали Мицуйоши не бе измамил по този начин и Глициния. Възможно ли бе тя да го е убила като отмъщение за непочтеността му?

— Познавам таю, които трябва да прекарат още години в Йошивара, защото са отказвали на други клиенти, за да го обслужват него — добави Йоши.

— Дай ми имената им — каза Хирата и мушна няколко монети в ръката на слепеца.

— Благодаря ви, господарю. Ако ги знаете — Колумбина, Такао и Качо.

— А Глициния?

— За нея не знам, господарю.

Йоши пое нататък, а звънчето продължи да отмерва крачките му. Хирата си купи оризови кнедли от един уличен продавач и се облегна на близката стена. Хапваше и наблюдаваше как разни пияници флиртуват с куртизанките, които седяха в стъклените клетки. Реши да прехвърли наум онова, което бе научил току-що. Бе добавил още трима заподозрени, а докато обиколеше квартала, може би щеше да открие и още; но забраната на шогуна му се струваше като защитна стена около убиеца. Трябваше да намери друг път към истината.

Край него профуча здравеняк в черно наметало и шапка от плетена ракета. По петите го следваше по-млад мъж, слаб и дребен, но жилист, със свадливо изражение.

— Махай се, измет! — изкрещя едрият през рамо.

— Има само един начин да се отървеш от мен — извика в отговор другият.

Хирата разпозна в преследвача Следящия кон — събирач на дългове, нает да издирва хората, дължащи пари в Йошивара, и да ги преследва ден и нощ, докато не си платят. В него той разпозна своя стар познайник Горобей.

Следящия кон хвана дължника, който се обърна и размаха юмруци. Докато двамата се боричкаха, около тях се събраха минувачи, които взеха да ги насъскват. Решен да предотврати уличната разпра, Хирата разтърва биещите се. Дължникът избяга и се скри в тълпата, а Горобей се изправи срещу Хирата.

— Остави го да избяга! — възкликна той, издал напред челюст в едва сдържан гняв. — Току-що си загубих комисионата — после, щом разпозна Хирата, върху лицето му се изписа смущение. — А-а, това сте вие. Какво искате от мен? Нищо нередно не съм сторил.

— Този път може би не — преди време Хирата бе задържал Горобей заради страничната му дейност — продажба на крадени стоки. Горобей имаше навика да носи у себе си дребни вещи, в случай че срещнеше клиент. Сега Хирата забеляза неестествена издутина на кръста му, прикрита с връхната му дреха, и протегна ръка към него.

— Какво имаш там?

Горобей отскочи назад.

— Нищо. Просто съм напълнял — нормално за напредналата ми възраст.

— Я го дай тук — Хирата дръпна палтото на Горобей и от вътре изпадна позлатена статуетка на Буда. — О-хо, или току-що роди един Буда, или не си се отказал от старите си номера.

— Купил съм я и съм платил за нея с пари, изкарани с пот на чело — възкликна Следящия кон, вдигна статуетката и я избърса в ръкава си.

— Много убедителна история. Задържан си!

В очите на Горобей проблесна паника.

— Не може ли този път да ме пуснете?

Хирата всъщност не се интересувахе от дребни кражби, нито държеше да арестува Горобей. Освен дългове Следящия кон събираше и друго — информация, до която се добираше, бродейки из града.

— Зависи от теб — отвърна Хирата.

Горобей придоби лукаво изражение.

— Мога да ви предложа нещо, което ви е по-необходимо от жалката ми особа.

— Нима?

— Господарят ви иска да намери човека, убил наследника на шогуна, нали?

— И какво от това? — Хирата се престори на безразличен, но сърцето му заби учестено.

Горобей издаде напред челюст и придоби мъдър вид. Заговори приглушено, за да не го чуят минаващите покрай тях.

— Може и да ви кажа нещо по този въпрос.

— Давай тогава — подкани го Хирата, — преди да съм те пратил в затвора.

Горобей протегна длан и каза:

— Човек трябва да живее от нещо.

Ама че нахалник, не стига, че получава свободата си, ами очаква и възнаграждение!

— Е, аз трябва да браня закона — Хирата сложи ръка върху дръжката на меча си. — Тръгвай.

— Чакайте! Онова, с което разполагам, е толкова добро, че с радост ще платите цената му — добави Горобей хитро. — А пък ако не искате, обзалагам се, че полицейският началник Хошина ще го стори с готовност.

Хирата въздъхна тежко. Очевидно Горобей знаеше за съперничеството между Сано и Хошина. Ако не платеше, Хошина с охота би купил информация, която би му помогнала да разреши случая преди Сано. Хирата не можеше да позволи това да се случи. Нито пък искаше да напусне Йошивара с празни ръце.

— Добре — съгласи се неохотно.

Те свиха в една уличка зад някаква готварница, в която над димящи тенджери се суетяха мъже, приготвяйки храна за бордеите. Наоколо се носеше дим, наситен с мирис на чесън и печена риба. Хирата и Горобей взеха да се пазарят за цената. Следящия кон настояваше да му се плати в брой предварително. Хирата прие от немай-къде и няколко монети смениха притежателите си. Горобей взе да рови в палтото си и накрая измъкна пачка листа, които му подаде. Хирата огледа придобивката си на мъждивата светлина от готварницата — листа от фина бяла оризова хартия, изписани с черни йероглифи и сгънати на две. Когато ги отгърна, видя, че ръбовете им са нащърбени, сякаш са били откъснати от корица. На най-горния лист се виждаше мазно петно.

— Един просяк, мой познат, ги намерил на сутринта след убийството — обясни Горобей, — докато ровел за храна в кофите за боклук зад „Овария“.

Хирата зачете началото на страница най-отгоре.

Животът в Йошивара може да бъде такава скука. Макар че съм Глициния, любимката на квартала, ден след ден виждам едни и същи хора и върша едни и същи неща. Но снощи се случи нещо интересно.

Тръпка на вълнение прониза Хирата. Това бе лист от липсващия дневник на Глициния.

ГЛАВА 12

Животът в Йошивара може да бъде такава скука. Макар че съм Глициния, любимката на квартала, ден след ден виждам едни и същи хора и върша едни и същи неща. Но снощи се случи нещо интересно.

Бях на едно увеселение, играех карти с гостите, чувствах се уморена и исках просто да си легна, когато почувствах, че някой ме наблюдава. Вдигнах поглед и видях, че на прага стои някакъв мъж. Беше толкова красив, че сърцето ми заблъска в гърдите. Вперих поглед в него. Той ми отвърна с лека усмивка. Извърнах се, защото се засрамах, че непознатият бе видял какво изпитвам. Но аз разбирам кога един мъж ме желае, и бях сигурна, че този е един от тях. И макар че продължих да играя, чаках той да се приближи.

— Кой е онзи мъж при вратата? — прошепнах към една от другите куртизанки. — Какъв мъж? — попита тя.

Когато отново вдигнах поглед, той беше изчезнал.

Из „Дневника на Глициния“

От онази нощ насам го виждам често. Преди три дни стоеше на един балкон и ме наблюдаваше как се отправям към агея. Преди два дни се появи на друго увеселение, където забавлявах гостите. Вчера, докато се обличах в стаята си, погледнах през прозореца и го видях да крачи по улицата пред къщата. Но всеки път щом го видех, той изчезваше! Изобщо не ме е заговарял. Изглежда, никой не го познава, макар че съм питала кого ли не. Какво означава

това странно поведение от негова страна? Страхувам се от него, но не по-малко силно е желанието ми да разбера кой е, и да го опозная. Аз, която съм срещала толкова много мъже и никога не съм се вълнувала за когото и да е от тях!

Днес с моята ярите бях на пазара и точно купувах разни неща, когато усетих, че той е някъде наблизо. Вместо да се озърна, за да го открия, се обърнах и бързо се отдалечих между сергиите. Чух го, че ни и следва, но не се обърнах. Спрях едва когато стигнах уличката при задната стена. Обърнах се. И той стоеше там, тъй красив и силен, с такава тайнствена усмивка.

— Кой сте вие? — попитах, уплашена и останала без дъх. — Защо правите това?

— Аз съм Пастирът — отвърна той със странен акцент. — А ти си Тъчакката. Днес най-накрая двамата се срещаме при Небесната река.

Той намекваше за легендата, в която се разказва за две съзвездия, които се влюбват едно в друго. Те се пресичат веднъж годишно през есента. Е, чувала съм много поетични слова от мъже, включително тази легенда. Обикновено просто се смея вътрешно, защото всички те звучат тъй глупаво. Но в този имаше нещо, от което краката ми омекваха, а сърцето ми забиваше лудо. Стояхме там, вперили погледи един в друг. После чух ярите да ме вика.

— Трябва да тръгвам — рекох.

Той кимна, поклони се и се отдалечи. Но аз вече бях влюбена.

Той е от Хокайдо, идва от далечния север и затова говорът му е тъй особен. Няма да напиша името му, защото някой може да прочете тези страници, а аз предпочитам да запазя тайната единствено за себе си, доколкото е възможно. Не желая всякакви клюкари в Йошивара да дрънкат за нас. От онзи ден при стената двамата се срещаме често, винаги тайно, защото той няма пари, за да плати за мен в агея. Аз се измъквам тайно от увеселения и отивам на същата уличка. Той ме чака там. Понякога, щом

клиентите ми заспят, слизам безшумно долу и го пускам през задната врата. Правим любов зад преградата в моята стая, като внимаваме да сме тихи, за да не събудим клиента ми.

Вчера, след като свърших, двамата лежахме заедно на лунната светлина и той прошепна:

— Когато в Хокайдо настъпи зима, снегът се трупа на огромни преспи, които почти скриват къщите.

Той прокара ръка по бедрото ми.

— Тялото ти е бяло, чисто и красиво като тези снежни преспи. Ще ми се да можех да ти ги покажа. Какво ще кажеш да видиш Хокайдо?

Сърцето ми се изпълни с радост, защото знаех, че ме кани да замина с него.

— В Хокайдо ще бъдеш моя съпруга — каза той. — Никога повече няма да се върнеш в това място на срам и страдание.

— Но ти не можеш да си позволиш да откупиш свободата ми — рекох аз. — А от Йошивара не може да се избяга.

— Любовта ще намери изход — каза той и се усмихна.

Тази вечер настъпва решителният миг. Планът ни е готов. Аз ще сложа приспивателно във виното на владетеля Мицуйоши. След като заспи, ще изляза скришом навън при моя любим. Ще избягаме от Йошивара — завинаги! Знам, че това е опасно начинание. Но той е умен. Има приятели, които ще ни помогнат. Един човек, собственик на чайна в Суруга, ще ни приюти, докато си купя нови дрехи, а любимият намери пари и провизии за пътуването. Ако се окаже, че чайната не е достатъчно безопасна, има една гостилничка във Фукагава, където ще ни приемат. Но няма да оставаме дълго край Едо. Скоро ще поемем по северния главен път към снеговете на Хокайдо. Тръпна от вълнение.

Как да понеса чакането през дългите часове до нощта, когато моят любим ще дойде да ме вземе? О-о, свобода!

Откъсът от дневника лежеше на бюрото в кабинета на Сано, където той, Рейко и Хирата го бяха оставили, след като прочетоха историята на Глициния. Тримата седяха безмълвни и се гледаха в очакване.

— Това може да се окаже ключът към откриването на Глициния и разрешаването на случая — заяви Сано, изпълнен с надежда, но и с предпазливост.

— Точно когато ни е най-необходимо — отбеляза Хирата.

Същата нощ Сано се бе върнал късно от Йошивара и бе заварил Рейко, която го чакаше. Хирата бе пристигнал малко след това и тримата бяха обсъдили резултатите от своите разследвания, които бяха стигнали до задънена улица. Сано бе разпитал собственика и работещите в „Овария“ и те бяха потвърдили версията на Фуджио, че е напуснал увеселението само за момент — не достатъчно дълго, за да се качи горе, да намушка владетеля Мицуйоши и да отвлече Глициния. Детектив Фукида бе открил свидетели, видели финансовия министър Нита на улица в Йошивара, но никой, освен Фуджио не твърдеше, че се е намирал в близост до „Овария“, след като е напуснал веселбата. Детектив Маруме бе установил, че освен на Глициния Нита е покровител и на още няколко куртизанки. Сано бе претърсил дома на Фуджио в Имадо, но усилията му се бяха оказали напразни. Двамата с Хирата с неохота се съгласиха, че не могат да проследят дирите, водещи към враговете на владетеля Мицуйоши, без да си навлекат гнева на шогуна. И тъй като и усилията на Рейко се бяха оказали безрезултатни, намерената част от дневника си бе късмет.

— Звучи ми твърде хубаво, за да е истина — каза Рейко, изразявайки гласно мислите на двамата. — И по-рано сме попадали на фалшиви следи.

— И аз разсъждавах как така се случи, че срещнах точно Горобей, който пък най-неочаквано се оказа притежател на тъй нужните ни странички — рече Хирата. — Но след като ги купих, реших да ги покажа на разни хора от публичния дом на Глициния. Според тях листата приличат на онези от дневника ѝ. Някои от тях са го зървали, но само за кратко, тъй като Глициния много внимавала никой да не го вижда отблизо. Освен това повечето куртизанки не могат да четат. Нито прислугата. Те не биха разпознали текста. Но

нямаме основание да се съмняваме, че страниците не са от дневника на Глициния.

Той говореше така, сякаш се опитваше да убеди самия себе си въпреки липсата на доказателства, и Сано предположи защо на Хирата толкова му се искаше намерената от него следа да се окаже истинска. Двамата все още не бяха разговаряли за миай, но угриженото му лице подсказа на Сано, че преговорите по сватбата са се провалили. Хирата сигурно се стараеше да навакса загубеното време, е което не бе изпълнявал задълженията си, и да се изяви успешно в работата си въпреки тежкия момент в личния му живот.

Рейко приближи една от страничките до фенера и я огледа внимателно.

— Езикът е обикновен. Калиграфията е неумела. Вижте и зачеркванията. Това би се очаквало от една жена от село, която се е научила на малко четене и писане, но няма сериозно образование.

Сано долови несигурност в гласа ѝ. В миналото Рейко бе човек на бързите решения и сега той си даде сметка, колко дълбоко бе уязвил самочувствието ѝ случаят „Черният лотос“. По време на разследването той бе оспорвал твърденията ѝ и бе настоявал тя да се подчини на неговите. Сега обаче съжаляваше, че тя бе готова да отстъпи пред неговите преценки в момент, когато се нуждаеше от независимо мнение. Толкова му се щеше да е сигурен в автентичността на дневника, но той също си имаше своите съмнения.

— Би ли прочела на глас една страница? — помоли я той.

Тя се подчини. Сано слушаше смръщен, защото онова, което бе забелязал, докато четеше написания текст, сега се прояви още по-ясно, докато го слушаше. Имаше чувството, че това не са думи на Глициния, макар и да не можеше да каже точно защо.

Рейко престана да чете.

— Какво има? — попита тя озадачена, вперила поглед в Сано.

Онова, което бе скрил от Рейко по случая, сега го въвлечаше в още по-гъста плетеница от лъжи. Не можеше да сподели тревогата си относно дневника, без да признае, че е познавал Глициния. А признаеше ли, че е познавал куртизанката, Рейко щеше да попита защо досега е премълчавал този факт. Научеше ли пък причината, уклончивостта му щеше да я нарани повече от евентуалната искреност в самото начало.

— Жалко, че са само страници без корицата — каза той. — Тогава хората, които са виждали дневника на Глициния, щяха лесно да го разпознаят.

Рейко придоби озадачено изражение. Явно си даваше сметка, че той не бе казал онова, което мислеше в действителност, и не можеше да си обясни защо. Но не зададе никакъв въпрос. Сано видя, че Хирата го наблюдава. Още в първия ден от разследването на път за вкъщи от Йошивара му бе казал за връзката си с Глициния. Сега беше доволен, че може да му има доверие, и беше сигурен, че Хирата ще запази тайната дори от Рейко.

— Търсих кориците — каза Хирата, — но боклукът бе отнесен и изгорен, а уличката бе изметена. Ако изобщо са били там, вече ги няма.

— Което ни навежда на въпроса, как така тези страници от дневника са се озовали на улицата — обобща Сано.

— Глициния може да ги е изхвърлила — каза Хирата. — Предстоял ѝ е нов живот, може вече да не е имала нужда да пише. Но не е искала никой да чете съкровенията ѝ мисли, затова е скъсала дневника и е хвърлила страниците в боклука, тъй като се е готвела да напусне „Овария“ с любимия си.

— Но тя е куртизанка — възрази Рейко — и би трябвало да знае, че ако избяга, господарят ѝ ще я търси — собствениците на публични домове наемаха хора, които да издирват бегълките, и добавяха цената на услугата към дълга на заловените. — Защо ѝ е да оставя следи, къде възнамерява да замине? Защо не е взела дневника със себе си или не го е изгорила?

— Дневникът може да е подправен с подвеждащи подробности около любовника ѝ и планове ѝ; може да го е оставила на улицата, за да заблуди онези, които решат да я търсят — предположи Рейко.

Хирата се опита да защити находката си:

— Може да е смятала, че никой няма да е чак толкова загрижен да я върне, че да реши да търси дневника ѝ.

— Вероятно наистина щеше да е така, ако владетелят Мицуйоши не бе убит в стаята ѝ — Сано се хвана за тази линия на разсъждения, докато стигна до мисъл, която го разтревожи. — Ами ако тя не знае, че той е убит? Това би обяснило защо така небрежно е захвърлила страниците — ако изобщо го е сторила. Може вече да е била извън Йошивара, когато Мицуйоши е бил намушкан. Със сигурност в

дневника няма нищо, което да говори, че тя е била свидетел на убийството.

Рейко и Хирата мълчаха мрачно, което потвърждаваше възможността той да е прав.

Сано вдигна страниците и после ги пусна обратно.

— В такъв случай няма да са ни от полза, дори и да са истински, защото и да намерим Глициния, това няма да ни помогне да открием убиеца.

В къщата бе толкова тихо, че се чуваше как въглените в мангала пукат и се разпадат на пепел. Пламъчето на фенера потрепна заради намаляващото масло. Но Сано искаше да продължат с разсъжденията.

— Все пак смятам, че по някакъв начин Глициния е свързана с убийството и знае нещо, което е важно за разследването ни — каза той. — Дневникът може да бъде достоверна следа към местонахождението ѝ. Хирата сан, искам утре да провериш чайните в Суруга и гостилниците във Фукагава. Освен това изпрати уведомление до всички районни отговорници из цяло Едо и им нареди да докладват за всеки пришълец от Хокайдо, забелязан наоколо. Аз ще пратя отряди до северния главен път да търсят пътуваща двойка, в случай че Глициния и любовникът ѝ вече са напуснали града.

— Да проверя ли дали някоя от жените, които познавам, не е чувала нещо за таен любовник на Глициния от Хокайдо? — попита Рейко. Тя изглеждаше сдържана заради неуспеха си през този ден и нямаше търпение да получи втора възможност.

— Добра идея — съгласи се Сано. — Любовникът е потенциален свидетел и името му, дори само описанието му, би ни помогнало да открием него и Глициния.

Рейко кимна и се усмихна с признателност.

— Ще запазим страниците в тайна — обяви Сано. — Полицейският началник Хошина претърсва всяка педя земя след мен, като разпитва същите хора, с които вече съм говорил. Дневникът е важна улика, само че той няма да се добере до нея — стана и добави мрачно в заключение: — Може да се окаже, че това е единствената ни възможност да го изпреварим в разрешаването на случая, преди да ни е попречил.

ГЛАВА 13

Имението на дворцовия управител Янагисава бе изолирано в отделен двор на замъка Едо горе на хълма и близо до двореца. Тази крепост в крепостта бе оградена от висок каменен зид, върху който стърчаха шипове, за да се обезсърчават нарушителите. Внушителната постройка представляваше лабиринт от свързани помежду си крила с бараки за войниците около жилищата на главните васали. В средата бяха личните покои на дворцовия управител.

Полицейският началник Хошина стоеше на прага на спалнята. Вратата очертаваше в рамка вътрешността на помещението, както и Янагисава, който се бе излегнал върху възглавници, а светлината на фенерите служеше за фон на елегантния му профил. В коприненото си кимono, панталони и туника, подредени в неподвижни блестящи дипли, той изглеждаше като свършена художествена композиция. Потънал в размисъл, Янагисава сякаш не бе усетил пристигането на Хошина. Но Хошина бе сигурен че дворцовият управител бе чул предупредителния сигнал, издаден от пътеката на славея — под със специална настилка, от която се носеше високо цвърчене, предизвикано от тежестта на приближаващи стъпки. Освен това Янагисава знаеше отлично чия поява бе оповестила системата за защита, тъй като Хошина бе единственият човек, който бе приеман с охота в тази спалня.

Но от убийството на владетеля Мицуйоши отношенията им бяха обтегнати и Хошина се поколеба, като се питаше дали бе уместно да прекъсва размишленията на своя господар.

В този миг Янагисава поднесе към устните си сребърна лула, издиша дима и се обърна към Хошина. Щом погледите им се срещнаха, Хошина усети как сърцето му заби учестено, а сетивата му се изостриха както всеки път, когато се намираше в присъствието на Янагисава, дори и след двете години, прекарани заедно. Но покоят, който дворцовият управител излъчваше, бе някак отвлечен; той просто направи знак на Хошина да влезе.

— Търсих ви по-рано — Хошина коленичи до Янагисава.

— Имах работа.

Фактът, че не му каза нищо повече, го обезпокои. Макар и да приемаше, че за разлика от самия него дворцовият управител не му дължеше никакви обяснения, Хошина често чувстваше, че трудно понася това положение на подчиненост. Страстната му любов към Янагисава само уязвяваше още повече гордостта му и усилваше болката, която му причиняваше студеният поздрав на дворцовия управител. Въпреки това, нетърпелив да угоди на своя господар, продължи:

— Прекарах деня в разследване на убийството и попаднах на някои интересни факти. Финансовият министър Нита спомена като евентуален извършител хокана Фуджио. За нещастие Сано се добра до него преди мен. Но онова, което сосакан сама не знае, е, че един от моите шпиони — една прислужничка в „Овария“ — е видяла Фуджио на стълбите точно преди да сигнализират за убийството. Тя е запазила информацията само за мен.

Дворцовият управител кимна, сякаш това не го вълнуваше, а изражението му бе непроницаемо. Във връзката им Янагисава бе щедър и с готовност делеше парите, властта и леглото си с него; но от време на време ставаше мълчалив и затворен. Хошина никога не знаеше кога го обземаше подобно настроение или каква бе причината за него. Подозираше, че любовникът му бе възприел това поведение, за да го държи на разстояние, защото мъж като Янагисава — тъй властен и в същото време тъй несигурен — не допускаше никого твърде близо до себе си.

— Сано не разполага и с фактите за финансовия министър Нита и придружителката на Глициния, които са установили други мои агенти — Хошина усети, че започва да говори по-високо, сякаш за да преодолее разстоянието между себе си и Янагисава. — Когато е напуснал Йошивара в нощта на убийството, Нита не си е отишъл направо вкъщи. Яздил е известно време заедно с антуража си, след което се е върнал сам в квартала на удоволствията и е подкупил стражите, за да го пуснат отново. Хирата ги е разпитвал, но те не са му го казали, защото той ги е питал дали са пуснали Нита да излезе, а и аз им плащам. Напълно възможно е Нита да се е промъкнал незабелязано в „Овария“ и да е намушкал владетеля Мицуйоши.

Без да каже каквото и да било, Янагисава гледаше втренчено в празното пространство и пушеше лулата си. Хошина се запита дали това настроение означаваше, че връзката им вече изпълва дворцовия управител с досада. Нима му предстоеше да се превърне в един от многобройните отхвърлени любовници на Янагисава? Усети, че го връхлита отчаяние, тъй като кариерата му, както и щастието му изцяло зависеха от Янагисава.

— Освен това владетелят Мицуйоши е флиртувал и с ярите — давайки си сметка, че започва нервно да стяга и да отпуска мускули, Хошина положи усилие да се успокои. — Изглежда, е предложил да вземе Момоко за своя наложница. Обичал е да си играе с хората, но старата глупачка го е взела на сериозно и когато е разбрала, че само се е шегувал, направо е побесняла. Така че тя го е познавала и е имала достатъчно основание да желае смъртта му, което противоречи на онова, което каза по-рано.

— Значи разполагаш с уличаващи доказателства и за тримата заподозрени — обобщава Янагисава. — Това превръща всеки от тях еднакво възможен извършител. Следователно не си по-близо до разрешаването на случая от вчера.

Похвалата от неговия любим неизменно въодушевяваше Хошина; подобна критика бе истинско мъчение. Той впери поглед в Янагисава и желанието му бе обагрено от неприязън, тъй като сексуалната им връзка предоставяше на Янагисава още по-голяма власт над него.

— Рано или късно намерените от мен улики ще станат достатъчно, за да посочат кой е убиецът — защити се Хошина. — Не проявявате ли интерес?

— Проявявам точно толкова интерес, колкото случаят заслужава.

— Какво трябва да означава това? — Хошина бе жегнат от безразличието на своя любовник. Времето, в което двамата често споделяха личните си вълнения, изглеждаше безвъзвратно отминало. Янагисава съвсем преднамерено отблъскваше Хошина. — Искате да ми кажете, че убийството на наследника на шогуна не ви интересува ли? Че ви е все едно дали убиецът ще бъде заловен? След като цели два дни непрестанно диря улики и очевидци?

Янагисава наклони глава и погледна Хошина с безразличие.

— Защо си ми толкова ядосан?

— Не съм ядосан — Хошина се извърна и пое дълбоко въздух, потискайки емоциите си. — Само озадачен. Очаквах да ме подкрепите по време на срещата със Сано и шогуна. А вие ме оставихте да се вея, както флагът на гърба на воин се вее на вятъра; като воин, който, препускайки, влиза в битка с мисълта, че е начело на атака, а в това време армията му си седи встрани. Защо не ме подкрепихте, когато атакувах Сано?

Ако хленчеше като капризна жена, едва ли щеше да задържи интереса или уважението на Янагисава; но Хошина просто не можеше да се овладее. Той долови шумолене на коприна; Янагисава отиде до него и застана зад гърба му. От близостта вълнението му се усили.

— Съжалявам, ако се чувстваш засегнат, защото смяташ, че съм те изоставил — каза Янагисава, — но си припомни, че аз съм този, който предвожда атаките. Ако се втурнеш напред по собствено желание, не очаквай да те последвам. Това не беше подходящият момент да излагаш на показ съперничеството си със Сано. Мълчанието ми трябваше да ти го подсказва недвусмислено. Ако си разочарован от последствията, вината си е твоя.

Порицанието стресна Хошина, тъй като привързаността на Янагисава далеч не беше единственото, което можеше да загуби. Дворцовият управител бе унищожил множество мъже, достатъчно неразумни да предизвикат гнева му, като между прокудените, езекутираните и убитите имаше и негови бивши любовници. Макар че връзката им бе започнала с взаимни очаквания за истинска и вечна любов и първоначално Янагисава изглеждаше по-щастлив и по-толерантен от преди, Хошина отлично знаеше, че старите навици се превъзможват трудно.

— Не разбирам възраженията ви — той се обърна с лице към Янагисава. — Дойдох в Едо, за да се издигна в бакуфу и да покажа, че съм способен да управлявам силите на реда — макар че се радваше на привилегированото си положение на любовник на Янагисава, той имаше потребност да покаже, че е достоен за поста си, а не се е издигнал чрез сласт. — Но Сано постоянно се пречка. Как да покажа какво мога, когато той и личният му отряд детективи винаги получават важните случаи, печелят големите победи и обират цялата почит на шогуна? Не искате ли да успея в работата, заради която ме доведохте в Едо?

— Смятах, че си дошъл, за да ми служиш в качеството си на мой главен васал — каза Янагисава и на лицето му се изписа неодобрение.

Хошина неволно отстъпи назад, когато си даде сметка, колко егоистично бяха прозвучали целите му.

— Разбира се, първото ми желание е да ви служа вярно — той побърза да се позове на интересите на Янагисава. — Не желаете ли Сано да бъде отстранен? Простете, ако според вас съм действал против желанията ви, но аз само продължавам онова, което вие започнахте преди години. Това може да се окаже най-добрата възможност да се отървем от Сано завинаги.

— Сега не му е времето — повтори Янагисава. — Убийството на владетеля Мицуйоши създаде и ред други възможности, освен онази, от която си тъй нетърпелив да се възползваш. Разглеждаш положението в твърде ограничени рамки. Не си живял в Едо достатъчно дълго, за да прозреш по-важното или да оцениш по-сериозните интереси, надхвърлящи настоящия момент — нетърпение обагри гласа му. — Не се опитвам да те измамя, далеч съм от подобна мисъл. Тъй че вярвай ми, когато ти казвам, че ако планове ми се осъществят така, както очаквам, Сано ще престане да представлява интерес и за двама ни.

— Какви планове? — Хошина бе напълно объркан и въпреки това беше в състояние да оцени иронията на собственото си положение. Нощ след нощ те лежаха един до друг, голи и уязвими. Янагисава се доверяваше на Хошина, предоставяйки му тялото си, но не и тайните си. За него знанието бе върховна власт, която никога не би отстъпил. Хошина бе наясно с това, но недоверието на Янагисава го засегна дълбоко.

— Днес ходих да видя сина си — каза Янагисава.

Рязката смяна на темата обърка и смути Хошина. В опит да следва обратите в коварната мисъл на своя любовник попита мрачно:

— Кой от тях?

Знаеше, че дворецовият управител има най-малко четирима синове, всички от различни жени, без да се смята съпругата му. Момчетата живееха с майките си в имения извън Едо. Хошина бе научил за тях от клюки в бакуфу, а не от Янагисава. Бе разбрал, освен това, че дворецовият управител периодически посещава децата си, макар че и затова никога не бе отварял дума пред Хошина.

— Йоримото. Най-големият. Вече е шестнайсетгодишен.

Момчето бе детето на някогашна придворна дама, спомни си Хошина. Тя бе роднина на Токугава — красавица, с която Янагисава бе имал кратка авантюра.

— Нещо обезпокоително ли има? Синът ви да не е болен? — Хошина се надяваше, че не неудовлетворението от техния съвместен живот, а просто някакъв семеен проблем бе причина за хладното отношение на Янагисава към него.

— Напротив — устните на Янагисава трепнаха в мимолетна горделива усмивка. — Йоримото е същинско мое копие от младите ми години. Естествено, не толкова умен и волеви. Ще се справи много добре, убеден съм.

Ревност прониза сърцето на Хошина като нажежено острие. Никога не се бе интересувал особено от отношенията на Янагисава със синовете му, но му беше безкрайно неприятно Янагисава да хвали когото и да било, след като бе критикувал него.

— Радвам се, че сте доволен от сина си — промълви сковано, — но какво общо има това с убийството и разследването? Защо да е по-важен от възможността да унищожим един човек, който ви е побеждавал и унижавал толкова пъти?

Янагисава вдигна вежди изненадан.

— Току-що ти казах.

— Но аз не разбирам.

— Ще разбереш.

Изражението на Янагисава се смекчи, но Хошина възприе това по-скоро като снизхождение, отколкото като любов. Изпитваше ужас да не обиди Янагисава, но в същото време не можеше да се откаже от кампанията срещу своя съперник.

— Влиянието на Сано в бакуфу нараства с всеки изминал ден — отбеляза той. — Съюзниците му включват редица висши служители. И ако разреши този случай, ще се сдобие с още по-голям авторитет пред шогуна, докато останалите, в това число ние, непрестанно губим позиции. Накрая може да ви измести от поста ви. Вашето отношение към него му дава достатъчно основание да ви мрази. Смятам, че изчаква благоприятния момент, докато набере достатъчно сила, за да нанесе своя удар.

— Няма да се получи — каза Янагисава с изключваща всякакво съмнение категоричност.

— Заради примирието помежду ви ли? — в гласа на Хошина прозвуча презрение, което не успя да скрие. — То не е нищо повече от негласно споразумение, което ще трае, докато двамата решите да го спазвате. Искам да кажа, че ние трябва да поемем инициативата в свои ръце, да прекратим примирието, преди да го е сторил Сано, и да му нанесем удар сега, докато все още е уязвим.

— Наясно съм с рисковете на едно примирие — каза Янагисава с укор в гласа. — На този етап те не ме вълнуват, тъй като разполагам с преимущество над Сано.

— Какво преимущество? — избухна Хошина, толкова объркан и разстроен, че не бе в състояние да се владее. — Неприятно ми е, когато говорите с недомлъвки! Защо не ми обясните какво става?

Гневният му изблик сякаш остана незабелязан.

— Има някои неща, за които е по-добре да не се говори направо — отбеляза дворцовият управител. — Дори и в моята къща има шпиони. Казах ти планове си, а ти ги разбирай, както искаш. Но искам едно да стане ясно — не бива да нарушаваш примирието.

Хошина понечи да се възпротиви, но непреклонното изражение на Янагисава го накара да запази мълчание. В този момент дворцовият управител се изсмя:

— Недей да се сърдиш толкова. Просто имай търпение и ти обещавам, че ще бъдеш доволен от развоя на събитията.

Колкото и да му се искаше да повярва на Янагисава, Хошина не можеше да се довери сляпо на планове, които не познаваше, нито да се осланя на думите на човек, тъй непредсказуем, като своя любовник. Той продължаваше да смята, че Сано представлява заплаха за властта на Янагисава и за собственото му издигане в бакуфу. Трябваше да намери начин да напредне в кариерата си за сметка на Сано, и то без да предизвиква своя господар. Амбициите не му даваха мира, макар че той полагаше усилия да не изразява неудовлетвореността си.

Янагисава се усмихна. Тъмните му очи искряха като възпламенен петрол.

— Край на разговорите за политика тази вечер — каза.

Дори и някои намеци на любовника му да му бяха убягнали, Хошина отлично разбираше скритата подкана в гласа на Янагисава,

извивката на устните му и ръката, която бе протегнал към него. Желанието пламна в гърдите му, но той отказа да приеме поражението дори когато падна в плен на възбудата. Как само мразеше дворецовият управител да го кори, обърква, дразни и разстройва, а после да очаква удоволствие от него! Гордостта му възнегодува.

Но нуждата бе по-силна от негодуванието. Хошина копнееше за секс, който за него бе доказателство, че Янагисава все още го обича. И той се остави дворецовият управител да го притегли долу на постелята — единственото място на света, където двамата бяха равни.

Отвън госпожа Янагисава надничаше в стаята през една незабележима пукнатина в стената. Наблюдаваше как голите тела на двамата любовници се вплитат и вкопчват едно в друго, как се извиват и мятат. Лицето ѝ остана безстрастно, докато слушаше сладостните им стенания. Когато се разтърсиха във върховна наслада, от гърдите ѝ се изтръгна беззвучна въздишка. Тя се обърна и се отдалечи по тъмния и безлюден коридор.

ГЛАВА 14

Войниците вървяха през търговския квартал Нихонбаши. Факлите им разпръскваха дим; стъпките им разтърсваха тишината. Спираха при всяка къща и удряха с юмруци по затворените врати и кепенци.

— Отворете! — крещяха те. — По заповед на сосакан сама на шогуната покажете се и излезте навън!

Мъже, жени и деца в нощни одежди се изсипваха на улицата, разтреперани от студ и страх. Старейшината на квартала ги строяваше в редица. После заедно с капитана, оглавяващ изпратения от Сано отряд, минаваше по редицата, отмяташе имената на всички в официалния регистър на квартала и проверяваше за нерегистрирани жени. Войниците претърсваха сградите за незаконно пребиваващи. Нахлуха в бърлогата за хазарт, прекъснаха игрите на карти и изблъскаха навън комарджиите.

Суматохата събуди Глициния и Светкавица, които бяха заспали в задната стая на комарджийския бордей. Светкавица отметна завивката и скочи на крака, напълно разсънен, докато Глициния остана да лежи замаяна и объркана.

— Какво има? — промърмори тя.

— Ставай! — с дрезгав шепот ѝ нареди Светкавица. — Дошли са войници. Трябва да тръгваме.

Ужасът изтръгна Глициния от съня и тя осъзна, че войниците са дошли за нея. Светкавица я сграбчи за ръката и рязко я дръпна да се изправи.

— Побързай! — настоя той.

Глициния беше благодарна, че бяха заспали с дрехите, в случай че се наложеше спешно да бягат. Докато нахлузваше обувките си, мъжът грабна вързопа с вещите ѝ. Избути я припряно на уличката точно когато войниците отметнаха завесата, отделяща стаята им от помещението за комар.

Студът мигом я прониза. Наметката ѝ се разтвори от вятъра, но нямаше време да я пристегне. Светкавица я сграбчи за ръката, хукна и я повлече след себе си надолу по уличката. Глициния се спъна и с отчаян писък падна на земята.

— Млъкни! — яростно прошепна Светкавица и продължи да я дърпа след себе си.

Тя успя да се изправи с мъка, но охлузи болезнено коленете си. Двамата свиха по друга уличка, сетне се запровираха през останките на изгоряла къща. Глициния вече не чуваше войниците, но Светкавица продължаваше да я влачи след себе си. Над покривите яркият сърп на луната осветяваше пътя им по маршрута, който мъжът следваше с увереността на животно, което познава своята територия.

Спуснаха се по брега на тесния канал и щом нагазиха до кръста в ледената вода, калното дъно засмука обувките ѝ. Останала боса, защото куртизанките никога не носят чорапи, тя с мъка се изкачи на отсрещния бряг. Камъните и отломките израниха краката ѝ. Двамата затичаха през лабиринта от тъмни улички, пропити с тежката миризма от външните тоалетни, боклука и мръсните кофи. Глициния замръзваше, мокрите дрехи прилепваха към тялото ѝ като ледена кора. Едва дишаше и имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. В същото време Светкавица дори не се беше задъхал. Той бе стиснал ръката ѝ и тя почувства около пръстите си топлината на дланта му. Нима щяха да тичат, докато останеше без дъх?

Най-сетне той спря пред една сграда. Глициния прекна, останала без дъх и напълно изтощена. Прозорците от двете страни на вратата бяха покрити с решетки. Светкавица почука: два бавни удара, пауза, после три бързи. Вратата се откря и на улицата се процеди тънка ивица светлина. В процепа се появи небръснатото грубо лице на мъж. Той огледа Светкавица, сетне отвори вратата. Щом спътникът на Глициния я дръпна в коридора, тя забеляза, че домакинът държи кама; татуировките върху ръцете му недвусмислено го определяха като нарушител на закона. Ала Глициния бе твърде благодарна за намереното убежище, за да се интересува от мястото и нередностите, които се вършеха в него.

— Войниците претърсиха ли вече квартала? — попита Светкавица.

Мъжът поклати глава. Светкавица изруга и Глициния бе обзета от ужас, че отново ще излязат навън в мразовитата нощ. Светкавица обаче я поведе по коридора покрай стаи, отделени една от друга с междинни прегради. Светлината от лампите през изпокъсаната хартия очертаваше силуетите на вкопчени едно в друго, преплетени човешки тела. Чуваха се стонове и сумтене; вонеше на урина, пот и секс. Когато двамата влязоха в една стая, където окачен над дъсчения под скъсан фенер осветяваше широка кръгла вана с вода, на Глициния ѝ се прииска да се смее и да плаче едновременно. Мястото беше обществена баня и нелегален публичен дом. Беше избягала от един бардак, за да намери убежище в друг.

Толкова ѝ беше студено, че трепереше неудържимо, а зъбите ѝ тракаха. Издигащата се от ваната пара ѝ се стори като видение от рая. Светкавица вече бе започнал да сваля мокрите си и мръсни дрехи. Глициния захвърли своите с бързината, която ѝ позволяваха треперещите ръце, но без да маха шала от главата си. Изранените ѝ стъпала оставиха върху пода кървави следи. Двамата със Светкавица се изтриха с торбички сапун, обляха се с кофе вода и седнаха във ваната, потопени до раменете.

Горещата вода обгърна Глициния и тя въздъхна блажено. Не обърна внимание на мръсотията, плуваща на повърхността, нито на миризмата на плесен, която се долавяше в стаята. Твърде изтощена, за да се тревожи какво ги очаква занапред, с облекчение затвори очи, облегна се на ръба на ваната и задряма.

— Не се отпусчай много-много — обади се Светкавица. — Не можем да останем. Войниците ще дойдат и тук. Трябва да тръгваме, иначе ще ни заварят.

— Моля те, нека постоим още малко — промърмори тя.

Светкавица се размърда неспокойно и водата се раздвижи.

— В Едо никъде не си в безопасност. Трябваше да тръгнем по главния път още тази сутрин, както исках. Ама не... ти нали държеше да останеш.

Обвинителният тон изпрати предупредителен сигнал към съзнанието ѝ и я изтръгна от дрямката. Тя зърна заплашителния блясък в очите на Светкавица, който бързо омекна, когато срещна погледа ѝ.

— Заради теб ни преследват като животни — рече той. — Може и да не успеем да се насладим на свободата си и това ще е пак е заради

теб.

Глициния седна и притисна колене към гърдите си.

— Трябваше да останем — отвърна тя, опитвайки да се оправдае, макар че се боеше да му противоречи. — Нали така решихме по план.

— Твоят план. Не моят. Голям глупак бях, че се съгласих с него — Светкавица изсумтя презрително. — Защо да ни е грижа какво се случва около убийството? Тръгваме тази вечер.

— Мен ме е грижа. Трябва да знам — настоя Глициния. — Още не можем да заминем!

По-рано същия ден Светкавица й бе донесъл свитък с последните новини, в който се говореше за разследването на сосакан сама. Тя беше прочела, че са арестували нейната ярите. Трябваше да разбере какво ставаше с Момоко и дали имаше и други заподозрени. А в далечната провинция, където двамата със Светкавица планираха да се установят, едва ли щеше да научи някакви вести. Трябваше на всяка цена да проследи развитието на събитията — независимо от опасността.

Лицето на Светкавица потъмня от гняв.

— Нима за теб е по-важно да удовлетвориш любопитството си, дори и с риск да ме изложиш на смъртна опасност?

— Не! Разбира се, че не! — Глициния се отдръпна, ала гърбът й се удари в стената на ваната.

Мъжът избухна в горчив смях.

— Трябваше да се досетя. Ти просто ме използваш. Всъщност изобщо не те е грижа за мен.

— Напротив — възрази Глициния. Протегна ръка под водата и докосна крака му. Той потръпна от допира й. — Обичам те — ако това непреодолимо, диво привличане можеше да се нарече любов, тогава тя наистина обичаше Светкавица. — Твоята безопасност е по-важна за мен от собствения ми живот — без него тя просто не можеше да оцелее.

Мъжът поклати недоверчиво глава. Ала щом обхвана члена му и го погали, Глициния го усети как набъбва и се втвърдява. За миг се поддаде на възбудата, разтвори устни и отметна назад глава.

— Ако ме обичаше, нямаше да ме забъркаш във всички тези неприятности — рече Светкавица. В гласа му звучеше страст и едновременно с това гняв заради опитите й да му се наложи.

Изумена, Глициния отдръпна ръка.

— Аз ли съм те забъркала в неприятности? — поради раздразнението забрави предпазливостта. — Извинявай, само че не те преследват заради мен. И не аз провалих почти всички възможности за нас.

— Тъй значи, аз съм ти виновен? — водата се разплиска, когато Светкавица се доближи към нея. — Да ти напомня тогава, че всичко тръгна от твоя план.

— Той си беше много добър, само дето ти изобщо не се придържахте към него — Глициния усети как пръстите му обхващат глезена ѝ, и уплашено се дръпна. — Пусни ме!

— Не ми казвай какво да правя — стисна я той още по-здраво. Опитът ѝ да го изрита и да се освободи от хватката като че ли го разяри още повече. — Сам вземам решенията си. Не съм твой слуга. Няма да слушам нито теб, нито когото и да било друг.

Глициния осъзна, че самата тя не е в състояние да се овладее. Водата сякаш стана още по-гореща; по лицето ѝ започна да се стича пот.

— Трябва да слушаш! — кресна му тя. — Защото този път направи ужасна грешка. Ти си виновен за всичките ни неприятности.

— Най-лошото е, че се оставяш да те ръководи гневът — заяви Светкавица. — И злобата ти ще ни довърши.

Глициния си даде сметка, че в думите му има истина. Бе обзета от гняв и самомнителност — чувствата, които бяха вдъхновили плана. Горчивата омраза, която изпълваше сърцето ѝ, се насочи към Светкавица.

— Ами твоята злоба? — изкряска тя. — Всеки, който те обиди, трябва да внимава, защото не мислиш, преди да действаш. Ти си като див звяр, нямаш капчица разум!

— Как ме нарече? — лицето му се изкриви, зъбите му се оголиха, ноздрите му се разшириха и Светкавица наистина заприлича повече на животно, отколкото на човек. — Смяташ ме за глупак? Ти си глупачката, ако си мислиш, че ще те оставя да ме обиждаш. Ей сега ще ти покажа кой командва тук.

Светкавица я дръпна за глезена и я потопи под водата. Глициния изпищя и в следващия миг главата ѝ изчезна под повърхността. Горещата вода опари очите, изпълни носа ѝ, задави я. Тя размаха ръце

и се опита да се освободи, но той я държеше здраво за краката. Глициния се сгърчи отчаяно. Тялото ѝ се удари в твърдото дъно на ваната. С мъка потисна неистовото желание да си поеме въздух. В този момент Светкавица я пусна. Тя изскочи на повърхността, като се давеше за глътка въздух. Шалът на главата ѝ бе подгизнал и по лицето ѝ се стичаха струйки вода. Пред замъгления ѝ поглед Светкавица се извисяваше огромен и чудовищен.

— Извини се за думите си! — заповяда той.

— Не! — Глициния бе вбесена от начина, по който се бе отнесъл към нея. — Ти си звяр. Мразя те!

Мъжът я сграбчи за раменете ѝ и я натисна надолу. Тя се опита да се съпротивява, ала отново потъна във водата — първо до шията, а после и до брадичката.

— Няма ли кой да ми помогне!

В помещението продължи да се носи шумът от любещите се в бордея двойки; никой не откликна на призива ѝ. Както бе под водата, тя впи нокти в Светкавица и зарита с крака. Улучи го с пета в слабините и долови кряска му, приглушен от тъмната пенеща се вода, която я обгръщаше. Тялото му се отпусна и с мощен плясък се стовари върху ѝ. Силните мускулести крайници я приклешиха като в капан. Писъците замряха в гърлото ѝ, дробовете ѝ бяха като смазани. Сърцето ѝ сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Обзета от паника, Глициния безпомощно замята глава.

Светкавица я измъкна от водата. Главата ѝ се подаде на повърхността и тя мъчително си пое въздух. Той я издърпа от ваната и я стовари на пода. Остра болка прониза лакътя и хълбока ѝ. Претърколи се по гръб, все още задъхана и вцепенена, и тогава Светкавица седна върху краката ѝ. Разтърси я толкова силно, че главата ѝ няколко пъти се удари в пода.

— Съжаляваш ли, задето ме обиди? — изкрещя той.

— Да! — изпищя Глициния. Желанието ѝ за съпротива бе смазано от бруталността му. — Моля те, не ми причинявай болка!

— Обичаш ли ме?

— Обичам те!

— Отсега нататък ще правиш ли каквото ти кажа?

— Да!

— Защото, ако не се подчиняваш, ще те убия. Ясно ли е?

Наистина щеше да го стори. Глициния осъзна, че досега не си бе давала ясна сметка за насилието, на което бе способен.

— Да! Да! — извика.

Светкавица се изправи. Мокрото му туловище се повдигаше с всяко вдишване. Той се ухили, доволен от жестоката си победа.

— Следващия път няма да ти простя толкова лесно — отбеляза, като събра дрехите си и гордо излезе от помещението.

Глициния остана да лежи на пода. Трепереше неудържимо, цялото тяло я болеше. Как ѝ се искаше никога да не бе срещала Светкавица! Най-сериозната от всички грешки, които бе допускала, беше, че си бе въобразила, че може да се справи с него. От затворените ѝ очи се затъркаляха сълзи. Последната част от плана ѝ изискваше пълното съдействие на Светкавица, но тя вече се съмняваше в способността си да го манипулира. Тогава как щеше да действа?

Даваше си сметка, че въпреки страстта си към Светкавица двамата не можеха да живеят заедно. Трябваше да избяга от него, преди да се скарат отново и той да изпълни заканата си.

ГЛАВА 15

— Извинете, сосакан сама, но имате посетители.

Сано вдигна поглед от книгата върху бюрото си и се взря в застаналия на прага прислужник, прекъснал сутрешното заседание на детективите, в което се разпределяха задачите за деня.

— Кой са? — попита изненадан, тъй като рядко се случваше да има гости толкова рано.

— Съветът на старейшините.

— Съветът на старейшините! — той се изправи изумен. Освободи хората си и се отправи към приемната. Там завари трима от петимата обществени служители седнали един до друг пред нишата. Бледата утринна светлина и студеният въздух се процеждаха през прозорците; мангалите с дървени въглища излъчваха вълни от топлина, които се разпространяваха на височина половин човешки бой. Сано коленичи и се поклони.

— Добре дошли — рече той. — За мен е чест.

Старейшините нямаха обичай да го посещават в дома му. Когато искаха да го видят, го викаха да се яви в залата им за съвещания в двореца. Явно днешното им посещение бе тайно, което се потвърждаваше и от отсъствието на главния старейшина Макино.

— Надявам се, че не ви притесняваме — обади се мъжът в средата. Това бе Огами Каору, който отговаряше за връзките на режима с даймио. Беше с побелели коси и тъжно лице с младежки черти.

— Ни най-малко — отвърна Сано.

— Колко любезно от ваша страна, че ни приемате веднага — рече старейшината отдясно на Огами. Нисък и дебел, с увиснала гуша, Уемори Йоичи бе главният военен съветник на шогуна.

— За мен е чест — отвърна Сано, като се питаше каква ли бе причината за посещението им, най-вече озадачен от присъствието на третия — Като Кинхиде, специалист по държавни финанси. Огами навремето бе съюзник на Сано, Уемори никога не се бе изправял открито срещу него, но несъмнено идваше като враг. Сано се извърна

към него, взря се в широкото невъзмутимо лице, върху което очите и устата изглеждаха като прорези в овехтяло парче кожа, и в съзнанието му изникна подозрение.

— Радвам се, че ви заварваме — обади се Като, — макар че сигурно сте доста зает с разследването на убийството.

Сано си даде сметка, че подозренията му са оправдани. Като никога не би го удостоил с присъствието си, освен за да разговаря по най-важния в момента въпрос.

Чаят и сладките бяха поднесени, лулите — запалени и след като размяната на любезности приключи, Огами рече:

— Сосакан сама, носим ви новини.

Изявлението изненада Сано, тъй като обикновено той предоставяше информация на старейшините, а не обратно. Съдействието на Огами бе разбираемо, но не и това на останалите. И защо държаха да разговарят в дома му вместо в двореца?

Огами внимателно изтърси пепелта от лулата върху подноса пред себе си. Отпрати поглед към Уемори и той рече:

— Сигурно знаете, че владетелят Мацудайра Дакуемон е бил в Йошивара в нощта на убийството.

Сано кимна, тъй като владетелят Дакуемон бе в списъка на хората, които възнамеряваше да разпита.

— Дакуемон е член на клана Токугава — продължи Уемори. Смукна жадно от лулата си и в следващия миг провисналата му гуша се разтърси от сочна кашлица. — Малко по-възрастен е от Мицуйоши, не се отличава с особена сговорчивост и не се ползва с благоволенieto на двора — Уемори замълча, сетне добави с многозначителен тон: — Но след като Мицуйоши е мъртъв...

Сано си помисли, че владетелят Дакуемон наистина бе силен претендент за наследник на режима.

— Може би трябва да посветите специално внимание на действията на владетеля Дакуемон през онази нощ — добави Уемори.

Фактът, че му се подхвърляше нов заподозрян, обезпокои и заинтригува Сано. Ставаше дума за член на клана Токугава, който на практика за него бе недосегаем заради изричната забрана на шогуна да се разследват семейството, роднините и враговете на владетеля Мицуйоши.

— Можете да проверите и Сугита Фумио — намеси се Като. Той напълни лулата си отново, като внимателно подбираше тютюна си.

— Имате предвид председателя на съдебния съвет? — попита Сано. Тази институция бе само едно стъпало под съвета на старейшините и упражняваше контрол над различни правителствени органи. — Но Сугита не е бил в Йошивара през онази нощ.

— Възможно е да сте го пропуснали — отбеляза Като.

— Има ли причини да се смята за заподозрян? — Сано прикри тревогата си от факта, че за пореден път във връзка с убийството пред него се споменаваха име на висш служител.

— Преди години съветникът Сугита искал да се ожени за една дама, но семейството ѝ я омъжило за бащата на владетеля Мицуйоши — съветник Като взе машата от подноса и разрови металната кутия, за да избере подходящия въглен за лулата си. — Съветникът Сугита и досега обича тази дама и изпитва неприязън към съпруга ѝ. Не е ли възможно тази неприязън да се е прехвърлила и върху владетеля Мицуйоши — издънката от техния брак?

Историята изглеждаше скалъпена набързо.

— Има ли някакви други улики, които подсказват, че съветник Сугита е убиецът на владетеля Мицуйоши? — обърна се Сано към Уемори. — Или такива, които насочват разследването към владетеля Дакуемон?

— Ваше задължение е да откриете необходимите доказателства — заяви строго Уемори с укор в гласа.

За Сано бе очевидно, че зад маската на алтруизма тези мъже крият лични интереси. Той знаеше, че Сугита бе изразил желание да стане член на съвета на старейшините и бе започнал кампания срещу Като с намерението да заеме мястото му. Какъв по-добър начин за Като да се предпази от това, като уличи Сугита в подло убийство? Освен това Сано беше наясно, че Уемори е в дългогодишна непримирима вражда с бащата на владетеля Дакуемон, който непрестанно се стремеше да убеди шогунa, че Уемори няма място в съвета. Ако Дакуемон наследеше шогунa, това не би се понаравило на Уемори, тъй като тогава бащата би се сдобил с нужната власт да го унищожи. Стремехът на старейшините да включат Сано във войната, която водеха, не означаваше непременно, че трябва изцяло да отхвърли теорията им; и все пак смяташе, че ще му бъде трудно да установи

дали съветникът Сугита и владетелят Дакуемон са замесени в убийството.

— Знаете, че негово превъзходителство ми забрани да разследвам роднините и близките на владетеля Мицуйоши — рече. Разбира се, старейшините бяха наясно със забраната: бяха присъствали, когато шогунът бе издал заповедта. — Как бих могъл да използвам информацията, която ми предоставихте?

Усмивка раздвижи набразденото от бръчки лице на Уемори.

— Това трябва да решите сам.

Огами кимна. Добави в подноса си още пепел във формата на пресичащи се линии.

Гняв обзе Сано, когато прозря намеренията на старейшините спрямо него. Те прекрасно познаваха склонността му да поставя законността над задълженията си. Очакваха от него да пренебрегне заповедта на шогун и да започне да разследва съветника Сугита и владетеля Дакуемон като заподозрени. Независимо дали някой от двамата щеше да се окаже виновен, скандалът щеше да съсипе репутацията им. А заемеше ли се да ги разследва, дори ако разкриеше убийството, заради неподчинението си Сано подлежеше на сурово наказание. При това старейшините не изпитваха никакви угризения да го манипулират, без да ги бе грижа какво щеше да се случи с него. Потискайки негодуванието си, Сано се обърна към Огами:

— Има ли друг заподозрян, към когото бихте желали да насочите вниманието ми?

— О, не — невъзмутимо отвърна Огами и се взря в пепелта пред себе си като художник, съзерцаващ творението си. — Единствената ми цел е да помогна на колегите си в стремежа им да ти съдействат.

Негодуванието на Сано прерасна във възмущение, когато прозря истинската цел на Огами. Огами се бореше с главния съветник Макино за контрол върху съвета. Явно бе обещал на двамата си колеги да им помогне да унищожат враговете си, ако се съюзяха с него. Следователно ги бе довел тук, безопасно далеч от Макино и шогун, за да въвлече и Сано в плана си.

— Хиляди благодарности за загрижеността — насили се да каже Сано.

Не беше изненадан, че съюзникът му възнамеряваше да го използва толкова грубо, тъй като личният интерес бе водещ във всички

взаимоотношения в бакуфу. И все пак обзет от гняв, Сано стисна здраво празната купичка от чая, която държеше. Взря се в гостите, седнали насреща му самодоволни и нагли. Бе спасил тях и целия град от „Черният лотос“, а те щяха да го използват като парцал, за да избършат мръсотията, да го смачат и да го изхвърлят! Негодуванието се спусна като кървава пелена пред очите му.

Ала способността му да запазва самообладание беше толкова силна, че старейшините не забелязаха нищо нередно. Тръгнаха си и Сано остана сам, парализиран от обзелата го ярост, докато не го стресна остра болка в лявата длан. Сведе поглед и осъзна, че бе счупил крехката порцеланова купичка. От срязаната му ръка се стичаше кръв.

— Извинете, сосакан сама — дочу се отново гласът на прислужника, който с поклон влезе в стаята.

— Какво искаш? — попита Сано. Гневът му се стопи, ала той остана потресен от съзнанието, че бе на косъм да загуби контрол. Даваше си сметка, че след случая „Черният лотос“ гневът му бе придобил сила, която му бе все по-трудно да обуздава.

— Имате нови посетители.

* * *

Покоите, отредени за обитателките на двореца, жужаха от брътвежа и оживлението на наложниците и придворните дами, които се къпеха, обличаха и решеха. Мидори седеше в стаята на Кейшо — майката на шогунa. Докато другите прислужнички решеха косата на Кейшо, Мидори нанасяше смес от стрит бял ориз и восък от камелия върху лицето на възрастната жена. Ръката ѝ машинално размазваше и втриваше грима, ала мислите ѝ бяха съсредоточени върху силното ѝ желание да види Хирата. Предишната вечер не я бе навестил, а часовете, откакто го бе видяла на миай, ѝ се струваха цяла вечност. — Ааахх! — изпищя Кейшо и рязко се дръпна от Мидори; кръглото ѝ сбръчкано лице се сгърчи от болка. — Пак ми сложи грим в окото. Не можеш ли да внимаваш?

— Извинете! — Мидори грабна кърпата и избърса окото на господарката си, ала тя я отблъсна.

— Толкова си разсеяна напоследък — оплака се възрастната жена. — Не мога да те търпя около себе си — след което направи недвусмислен жест с ръка. — Махай се!

Доволна, че бе освободена от задълженията ѝ, Мидори изтича навън от двореца. Тъкмо прекосяваше градината, когато зърна Хирата, който вървеше към нея.

— Хирата сан — възкликна тя. Мъжът се усмихна и тя се хвърли в обятията му. Докато се прегръщаха, Мидори избухна в сълзи. — Мислех, че никога няма да дойдеш. Толкова се боях, че чувствата ти към мен са се променили.

— Защо си помислила такова нещо? — попита Хирата. В гласа му се долавяха топлота и обич.

В ранната мразовита утрин градината бе изцяло на тяхно разположение, но той я отведе в малката борова горичка, където се бяха срещали толкова пъти. Въздухът бе наситен с чистия остър аромат на смола; земята, където двамата бяха лежали, бе застлана с борови иглички.

— Трепериш — рече Хирата, загърна я в наметалото си и я притисна към себе си.

Тя се сгуши в него и захлипа.

— След всичко, което баща ми наговори на баща ти, бях сигурна, че си ме намразил.

— Нищо не може да промени любовта ми към теб — Хирата я хвана за раменете и я погледна с искреност, която уталожи страховете ѝ. — Нямах никаква вина за случилото се в театъра.

Мидори избухна в сълзи на облекчение и той добави:

— Моля те, повярвай ми, семейството ми няма желание да навреди на твоето. Защо баща ти смята, че сме му врагове?

Обзета от срам, Мидори се отдръпна от Хирата и извърна лице.

— Разстройва се, когато стане дума за Токугава или за когото и да било, свързан с него — прошепна тя. — Заради това, което са сторили на рода ни в миналото.

— Разбирам — изпълнен със съмнение, тонът на Хирата издаваше, че не проумява ексцентричността, която караше владетеля Ниу да отхвърля това, което другите даймио приемаха. — Наистина ли би убил баща ми?

Ридание задави Мидори и Хирата замълча.

— Винаги ли е такъв? — попита след известно време.

— Не — Мидори не бе в състояние да признае пред Хирата, че владетелят Ниу често има и още по-тежки пристъпи. — Дали баща ти още е ядосан, как мислиш? — плахо попита тя. — Съвсем ли е против?

— Почти нямах възможност да говоря с него.

Тя си даде сметка, че Хирата се опитва да я предпази от болезнената истина, и усети, че я обзема паника, тъй като бракът им изглеждаше по-невъзможен от всякога въпреки нарастващата необходимост да бъде сключен. Повдигаше й се всеки ден; тялото й наедряваше все повече от новия живот, който носеше.

— Какво ще правим? — извика тя.

— Може би ако изчакаме малко, цялата работа ще отшуми — предположи Хирата.

Ала в гласа му не се долавяше надежда, а и идеята за отлагане разтревожи Мидори.

— Колко ще трябва да чакаме?

— Поне няколко дни. Може би месец ще е още по-добре.

— Цял месец! — дотогава бременността й щеше да проличи. Тя се боеше, че заради позора й двете семейства щяха още повече да се настроят против брака с Хирата. — Това е твърде много! — гласът й се извиси до истерия. — Трябва да направим нещо веднага!

— Ако пришпорим събитията точно сега, само ще намалим възможността за успех — Хирата изглеждаше озадачен от тревогата й. — Трябва да бъдем търпеливи.

— Не мога!

— Няма смисъл да се разстройваш толкова — той я привлече в обятията си, погали косите й, лицето, гърдите; страстта го накара да я притисне още по-плътнo към себе си. — Успокой се.

Любовните ласки, които навремето приемаше толкова охотно, сега я обезпокоиха.

— Не! Недей! — тя се освободи от прегръдките му.

— Извинявай — опомни се Хирата. — Прости ми.

Тя осъзна, че той не разбира защо го бе отблъснала и че вероятно бе наранила чувствата му. Ала се боеше да му каже за детето или пък да му позволи да я докосне и да разбере. Макар отказът й сега да не можеше да поправи случилото се, не бе способна да понесе още забранени интимности.

— Трябва да вървя — рече той и тръгна да излиза от горичката.

— Не. Почакай! — Мидори се спусна след него, притисна се към него и отново заплака.

Той я прегърна предпазливо, ала думите му ѝ вдъхнаха надежда.

— Ще се върна скоро. Не се тревожи. Ще намеря начин да оправя всичко.

* * *

Хирата слезе от коня си до една от дъските за обяви в подножието на моста Нихонбаши. Докато пешеходците в неспирен поток вървяха по моста, той забодде върху дъската обява, която гласеше:

Всеки, който е виждал, чувал или познава мъж от Хокайдо, настоящ или бивш жител на Едо, да докладва незабавно на сосакан сама на негово превъзходителство шогуна.

Вперил поглед в обявата, Хирата се намръщи обезкуражен. Часове наред бе претърсвал чайните в Суруга, за да открие някаква следа от Глициния и любовника ѝ, ала напразно. Започваше да се съмнява, че множеството обяви, които бе оставил по пътя, биха довели до някакъв успех. Уморен, премръзнал и гладен, си купи от минаващ покрай него търговец чай и суши — малки питки от студен ориз, за обяд, след което приседна на перилата на моста.

По канала под него бавно се движеха лодки. Пътеките и сергиите на рибния пазар покрай брега гъмжаха от хора. Миризмата на развалена риба изпълваше влажния сивкав въздух; в мрачното небе с крясък се виеха чайки. Хирата взе да се храни, но проблемите в любовта и работата му продължаваха да потискат духа му. Нямаше почти никаква надежда времето да излекува обидата, нанесена на баща му от владетеля Ниу, а не откриеше ли любовника на Глициния, възможно бе двамата със Сано изобщо да не разрешат случая с убийството.

Внезапна суматоха на моста го откъсна от мрачните му мисли. Той вдигна поглед и настроението му в миг се подобри. Мъжът, който

вървеше насреща му, имаше остра черна коса, която стърчеше на главата му и преминаваше в гъста брада по бузите и врата му.

Изпод рошавите вежди надничаха малки блестящи очички. Носеше подплатено памучно наметало, което бе твърде голямо за дребната му фигура. Подобната му на лапа ръка държеше въже. Другият му край бе завързан около врата на голяма озъбена кафява маймуна с червено лице. Докато мъжът водеше животното по моста, минувачите се смееха, сочеха ги и ахкаха.

— Ей, Плъх! — извика Хирата и му махна.

Без да бърза, мъжът приближи и оголи зъби в дивашка усмивка.

— Добър ден — поздрави той с особен простоват акцент. Поклони се и сякаш по команда маймуната повтори движението. — Как ти се струва най-новото попълнение в трупата ми?

Плъха имаше шоу, в което участваха необикновени животни и разни хора със странни недъзи, затова бродеше из цяла Япония, непрестанно търсейки нови атракции.

— Невероятна е — Хирата протегна ръка да потупа маймуната по главата. — Откъде я взе?

— Не я пипай... Хапе — предупреди Плъха и дръпна въжето, тъй като маймуната изръмжа към Хирата. — От Тохоку е. Може да се каже, че сме си роднини. Нали аз съм от Хокайдо.

Хирата знаеше, че Плъха е родом от този далечен северен остров, известен със студените си зими и силното телесно окосмяване на обитателите си.

— Като спомена Хокайдо — започна Хирата, — търся един човек от там — зачуди се дали любовникът на Глициния е също тъй космат като Плъха и дали се е бръснел, за да не се отличава от местните жители на Едо. — Да си срещал из града свой съгражданин?

Тъй като Плъха събираше всякакви новини и в миналото бе действал като негов надежден информатор, се надяваше, че сега може да попадне на някоя следа към любовника на Глициния, ала Плъха поклати глава:

— От години нито съм виждал, нито съм чувал някой от Хокайдо да се е появявал из тези места. Доколкото знам, в цяло Едо аз съм единственият.

На Хирата му хрумна нещо и макар че идеята му се стори абсурдна, все пак реши да попита:

— Да си се срещал с куртизанка на име Глициния?

— Аз? О, не — в първия момент Плъха изглеждаше слисан, а сетне прихна. — Шегуваш се, нали? Дори да можех да си позволя Йошивара, само да ме видят, онези жени ще се разбягат с писъци.

Хирата съвсем се обезкуражи. Щом Плъха не бе чувал нищо за любовника на Глициния, значи мъжът се бе скрил доста добре. А може би страниците, които бе купил от Горобей, бяха фалшива улика, както бе предположила Рейко.

— Уведоми ме, ако чуеш нещо за мъж от Хокайдо, особено ако пътува с жена — рече Хирата.

— Дадено — Плъха бавно се отдалечи заедно с маймуната.

Нетърпелив да пристъпи към действие, Хирата реши да продължи към Фукагава и да претърси магазините за тестени изделия. Не беше изключено Глициния и любовникът ѝ да са намерили убежище в някой от тях. Но преди това щеше да посети семейството си и да провери какви бяха изгледите да получи разрешение за брак с Мидори.

ГЛАВА 16

Истинско нашествие от бюрократи връхлетя имението на Сано — всеки от тях с намерението да стовари подозренията върху враговете си. Затрупаха го с безпочвени обвинения, които го объркаха напълно. Макар че денят едва бе започнал, си даде сметка, че не е в състояние да понесе повече опити да бъде манипулиран заради лични интереси. Най-сетне, когато посещенията секнаха за кратко, навлече дрехите, с които излизаше, взе мечовете си и напусна къщата, за да потърси единствения човек, който можеше да му каже кои от слуховете са верни и кои — не.

Денят бе студен и мрачен, небето приличаше на зацапана подгизнала вата, влажният въздух бе пропит със сажди. Под замъка Едо стоманеносивата река и каналите прорязваха еднообразния градски пейзаж. В далечината се мерзелееха върховете на хълмовете, обгърнати в сива мъгла. Докато се изкачваше по оградените с каменни стени пътеки на замъка, Сано се размина със забързани служители и патрулиращи войници. Израженията на всички бяха не приветливи като времето. Сано ускори крачка; чувстваше се неловко в изпълнената с напрежение атмосфера, предизвикана от убийството на владетеля Мицуйоши; почти долавяше мириса на предстоящото прочистване. Влезе в двореца и се отправи към едно уединено място, което бе посетил за първи път преди цяла вечност.

Тук, скрит сред лабиринт от коридори, правителствени кабинети и чакални, се намираше главният щаб на мецуке — разузнавателната служба на Токугава.

Мецуке заемаше помещение, чиито ограничени размери създаваха погрешна представа за властта, с която разполагаше. В отделения, зад преградни стени от хартия и дърво мъже пушеха тютюн и изучаваха окачени по стените карти; разговаряха или четяха зад бюрата, отрупани със свитъци, кутии за съобщения, книги и пособия за писане. При появата на Сано те вдигнаха глава и снишиха гласове.

В последното отделение бе коленичил облечен в черно самурай. Той вдигна поглед от статива за четене и се поклони на Сано.

— Поздрави, сосакан сама.

— Поздрави, Тода сан — отвърна на поклона Сано.

Тода Икьо бе старши агент от разузнаването и имаше толкова невзрачен вид, че ако се срещнеха някъде другаде, Сано можеше и да не го познае. Нито висок, нито нисък, нито дебел, нито слаб, нито млад, нито стар, Тода имаше уморени очи, а лицето му бе такова, че никой не би го забелязал в тълпата. Сано се бе съветвал с Тода и за други случаи и веднъж агентът му разказа как бе шпионирал правителствен служител, заподозрян в държавна измяна. Служителят изобщо не бил успял да разпознае Тода, макар че двамата работели в двореца и се разминавали по коридорите всеки ден. Бил екзекутиран, без дори да разбере кой го е изпратил на смърт.

— Ще ми отделиш ли малко време? — попита Сано, представяйки си как един ден самият той можеше да се окаже нищо неподозираща жертва на агент от мецуке.

— Разбира се — Тода му махна да седне до него. Апатичният му глас и жестове говореха за човек, който рядко напуска естественото си състояние на неспираща досада. — Предполагам, че посещението ти е свързано с разследването на убийството на владетеля Мицуйоши?

— Така е.

— И си дошъл при мен, защото са те засипали със слухове.

Сано се засмя тихо, за пореден път удивен от информацията на Тода. Агентът също се засмя.

— Не спирам да се изумявам колко високо се издигна, откакто се видяхме за пръв път — рече Тода.

Бяха се запознали по време на първия случай на убийство, което разследваше Сано, когато бе разкрил заговор срещу шогуна и бе дошъл в замъка Едо, за да докладва на мецуке.

— Да се издигнеш от полицаи, поел на личен кръстоносен поход, до най-уважавания следовател на негово превъзходителство, не е малко постижение — отбеляза Тода. — Заемаш поста си вече четири години, което е цяло чудо, като се имат предвид всички неприятности, които ти се струпаха.

— А нима не е чудо, че въпреки собствените ти неприятности ти също запази поста си? — не се сдържа да отвърне подобаващо Сано.

Тода не бе повярвал на историята на Сано за заговора и по-късно шогунът бе наказал цялото тайно разузнаване, задето не бяха обърнали сериозно внимание на заплахата. Едни агенти бяха понижени, други — изхвърлени, трети — екзекутирани, ала Тода някак си бе оцелял. Сано подозираше, че той е запознат с тайните на множество членове на висшия ешелон на бакуфу и ги е принудил да го защитят.

— И двамата имахме късмет — усмихна се самодоволно Тода.

— Късметът е непостоянно състояние — рече Сано, — но може би ще успеем да съхраним своя, като си сътрудничим.

Изражението на Тода не се промени, но Сано усети мълчаливата му съпротива при намека, че е по-добре да му извърши услугата, за която щеше да го помоли. Агентите на мецуке имаха навика да трупат факти. Обичаха да знаят неща, неизвестни на другите; ревностно охраняваха уникалната си власт и искаха единствено те да притежават заслугата за запазването на Япония под контрола на бакуфу. Понякога обаче този навик се обръщаше срещу тях.

След случая „Черният лотос“ наяве излезе един доста смущаващ факт: оказа се, че от години в мецуке притежават подробен архив с данни за незаконните деяния на сектата и въпреки това не само не бяха успели да й попречат да спечели огромен брой последователи, но и бяха скрили тази информация от министъра на храмовете и гробниците, който се бе опитал да осуети плановете на „Черният лотос“ и бе потърсил мецуке за съдействие. По-нататъшното разследване разкри членове на сектата в собствените им редици. Тода беше оцелял от последвалата чистка, но дори и той не беше недосегаем. Убийството на владетеля Мицуйоши бе твърде деликатен политически въпрос и за Тода отказът да съдейства в разследването на Сано би бил равносilen на самоубийство.

— С какво мога да ти помогна? — примири се с неизбежното Тода.

— Да започнем с финансовия министър Нита.

Агентът се озърна, сетне се изправи и рече:

— Да идем някъде другаде, какво ще кажеш?

Не след дълго двамата крачеха из хиподрума на замъка Едо. През лятото тук можеха да се видят самураи, яхнали коне и препускащи в бясна надпревара, окуражавани от радостните възгласи на дворцовите служители. Ала сега теренът бе само гола ивица земя, пейките

пустееха, долавяше се единствено слабата миризма на тор. Тода и Сано се усамотиха на пуста ливада, оградена от борове и каменни стени.

— Вярно ли е, че Нита злоупотребява с парите от държавната хазна? — попита Сано.

Тода изглеждаше така, сякаш бе отгатнал въпроса, но въпреки това се навъси, явно обезпокоен.

— Откъде чу това?

— Изглежда, Нита го е споменал пред куртизанката Глициния, която го е споделила с друг клиент.

— Е, Нита е обект на строго секретно разследване — поясни Тода. — Изненадан съм, че сам се е изобличил, но мъжете понякога са доста нехайни какво говорят пред куртизанките.

— Значи злоупотребите му са факт — заключи Сано.

Тода кимна и отправи поглед към покривите на дворецовите обори. Ято врани кацна по клоните на боровете.

— Установихме несъответствия между данъците, събрани в провинциите, и парите в сметките на държавната хазна. Проведохме разследване и подозрението ни падна върху Нита. До момента се слави с добра репутация, но посещенията в Йошивара са доста скъпа привичка. Поставихме го под тайно наблюдение и го видяхме през нощта да взима злато от съкровищницата. За да прикрие липсващите пари, променя входящите суми в счетоводните книги — агентът стрелна с поглед Сано. — Каква е връзката между злоупотребите на Нита и убийството? Засилват ли подозренията към него?

— Не е изключено — отвърна Сано. — Възможно е да е убил Глициния, защото е съжалил, че ѝ е казал за злоупотребите, и е искал да ѝ попречи да го издаде. Въпреки че не е разполагала с доказателства и е проститутка, обвиненията ѝ биха навредили сериозно на положението му.

— Може Глициния да е казала на владетеля Мицуйоши — предположи Тода. — Като негово достояние тази информация би застрашила Нита още повече, тъй като двамата бяха в лоши отношения. Нита описа подробно колко пари е пропилял владетелят Мицуйоши, и изпрати сведенията на семейството му. Бащата остана шокиран от пражосничеството на сина си и прекрати издръжката му. Мицуйоши обвиняваше Нита за връхлетялата го мизерия. Беше

убеден, че Нита е постъпил така, за да му попречи да се среща с Глициния.

Двамата стигнаха до края на хиподрума и тръгнаха обратно. Враните полетяха над ливадата като черни хвърчила, крясъците им отекнаха в неподвижния въздух. Сано отбеляза факта, че Тода току-що бе опровергал твърденията на финансовия министър, че не е обичал Глициния и че не е ревнувал от другите ѝ клиенти, като в същото време бе потвърдил думите на главния старейшина Макино.

— Значи смяташ, че Нита е убил и Мицуйоши, и Глициния?

— Не изключвам възможността той да стои зад убийството и изчезването на куртизанката — отвърна Тода, — но не мисля, че е от хората, които биха си изцапали ръцете, като намушкат някой мъж или отвлекат жена.

— Възможно ли е някои от хората му да са свършили мръсната работа?

— Малко вероятно. Те са предани на Нита, но едва ли лоялността им се простира дотам, че да убият наследника на шогуната. Нита има куп познати сред престъпниците, които среща в Йошивара. На твоето място щях да се поразтърся сред тях.

Сано щеше да го стори. Но въпреки това сценарият, който бяха разработили двамата с Тода, не му се струваше особено убедителен.

— Ако Глициния е била убита в стаята ѝ, щеше да има някакви улики, но аз не открих нищо, което да подсказва, че там е умрял още някой, освен Мицуйоши. Ако е била отвлечена и убита някъде другаде, къде е трупът ѝ?

— Разбрах, че продължаваш да претърсваш района около Йошивара и главните пътища — отбеляза Тода.

— Но засега не сме открили труп.

— Може тялото ѝ да е хвърлено в река Сумида, в канала Сания или в някой от по-малките водни пътища.

Но инстинктът на Сано му подсказваше, че Глициния е още жива, а освен това имаше и друга причина, която намаляваше вероятността да е убита. Записките в дневника ѝ разкриваха сценарий, който не включваше роля за финансовия министър и разкриваше, че изчезването ѝ е доброволно бягство с любим. Сано обаче бе разбрал, че дори и записките ѝ да бяха автентични и в тях да бе разказала истината, страниците, които бе прочел, представляваха само част от

дневника. Може би тайнственият любовник от Хокайдо е имал същото собственическо отношение към Глициния като Нита и също като него я е ревнувал от клиентите ѝ. Не беше изключено именно той да е убил последния клиент, когото тя е забавлявала, преди да напуснат Йошивара.

— Сигурно ще ти е интересно да научиш, че финансовият министър Нита бе арестуван рано днес сутринта — подхвърли Тода.

— Моля? — Сано замръзна намясто от изненада.

— Заради злоупотреби с държавната хазна — обясни Тода. — Процесът му трябва вече да е започнал — след което добави с лукава усмивка: — Тъй че, ако се нуждаеш от повече информация, няма да е зле да се отбиеш до съдията Аоки.

— Но аз още не съм приключил с разследването! Нита не може да бъде съден точно сега — Сано знаеше какво щеше да се случи с финансовия министър. Съзнанието, че Нита бе заслужил съдбата си, ни най-малко не намаляваше ужаса му. — Моля те, отмени процеса! — възкликна той разпалено.

— Съжалявам, но това вече не зависи от мен — Тода сви рамене и се загледа във враните. Те връхлетяха като черна орда над ливадата, където закряскаха и запърхаха с криле, докато кълвяха някаква храна. — Смея да отбележа, че същото може да се каже и за твоето разследване.

* * *

Домът на родителите на Хирата се намиреше в банчо — района на запад от замъка Едо, където хатамото на Токугава притежаваха имения, оградени с плетове от жив бамбук. Макар че бяха служили дълго и вярно на шогуна, тези васали живееха в условия, които в най-добрия случай можеха да се нарекат скромни, и често се озоваваха твърде близо до мизерията заради растящите цени и все по-ниските си възнаграждения. Днес запълненият с паянтови постройки район изглеждаше запуснат и мрачен, а бамбуковите дръвчета бяха голи и изсъхнали. Хирата яздеше редом с други самураи по тесните кални пътища. Спря пред къщата на родителите си, която бе една от най-бедните в квартала.

Когато влезе през обикновената дървена порта, забеляза в двора четири коня със скъпи седла и юзди, които не бяха собственост на семейството му. Трима от малките му племенници тичаха покрай ниската къща и крещяха. Хирата завърза коня си и влезе в къщата. Когато закачи мечовете си в антрето, забеляза на закачалката до обикновените оръжия на баща си и дедите си четири украсени с орнаменти комплекта мечове, вероятно принадлежащи на посетителите. Продължи по коридора и завари къщата пълна с хора. Бабите му седяха в дневната и пушеха, като от време на време сгълчаваха малките, които играеха край тях. Хирата чу прислужниците да дрънкат със съдовете в кухнята, както и плача на бебе. Всеки път, като се върнеше вкъщи, мястото му се струваше все по-тясно и по-мрачно. А днес беше и студено, защото семейството му трябваше да пести гориво. Хирата поздрави бабите си и изпита чувство на вина, задето семейството бе принудено да понася всичко това, докато той се радваше на лукс и покой в жилището на Сано. Най-голямата му сестра, овдовяла наскоро, се приближи до него с бебе на ръце.

— Радвам се да те видя, братко — рече тя. — Хиляди благодарности за дрехите, които изпрати на децата.

Фактът, че по-голямата част от възнаграждението му отиваше за семейството, не намаляваше чувството му за вина. Преди да успее да попита кои са посетителите, баща му извика от гостната:

— Ти ли си, сине? Заповядай, влез.

Изпълнен с любопитство, Хирата се подчини. В гостната седяха родителите му и един самурай на средна възраст в пищни одежди. Близо до него бяха коленичили трима мъже в по-обикновени дрехи, очевидно свитата му. Майката на Хирата сервираше чай в най-хубавия им сервиз.

— Какъв късмет, че синът ми пристигна, докато сте тук — обърна се бащата му към госта и сетне рече на сина си: — Спомняш си многоуважаемия йорики Окубо.

— Разбира се — Хирата коленичи до баща си и се поклони на госта. Още докато работеше в полицията, йорики Окубо бе негов командир, а баща му бе служил под командването на бащата на Окубо. Но двата клана никога не бяха поддържали особено близки отношения и Хирата се зачуди каква ли бе причината, довела йорики в дома му.

Той го поздрави учтиво: — За мен е чест да ви видя отново. Надявам се да сте добре.

— Да, благодаря — йорики Окубо имаше месесто лице с увиснали надолу черти. Той отправи изпитателен поглед към Хирата и в очите му се появи одобрение. — Виждам, че и при теб нещата са наред. Явно животът като подчинен на сосакан сама ти понася — след като го поразпита за задълженията му, Окубо добави: — Похвално е, че си толкова зает и все пак си намерил време да посетиш родителите си.

Хирата хвърли озадачен поглед към баща си, който отмести очи и се обърна към Окубо:

— Синът ми винаги е бил добросъвестен по отношение на задълженията си както към своя началник, така и към семейството си — все така без да поглежда Хирата, баща му продължи: — Окубо сан е дошъл от името на своя колега — уважаемия йорики Сагара.

— Колегата ми има неомъжена дъщеря — рече Окубо.

Разбрал, че Окубо е в дома му като посредник с предложение за женитба от другия полицейски командир, Хирата бе връхлетян от тревога. Тъй като родителите му посрещнаха предложението с охота, явно бяха отхвърлили идеята за брак с Мидори.

— Един брак на сина ми с момичето на Сагара би бил много подходящ — рече баща му. — Общото минало на бащите в силите на реда е солидна основа за хармоничен живот.

— Налице са и други изгоди за двете страни — добави Окубо. — Честно казано, положението на сина ви в бакуфу се цени високо от клана Сагара. А богатството им е значително.

Хирата понечи да възрази, но баща му заговори преди него:

— А самото момиче? С благ характер ли е?

— Да, определено. Тя е скромна, покорна и вярна — той се обърна към Хирата: — Освен това е на шестнайсет и е много красива.

Хирата изобщо не го беше грижа колко желана партия за брак бе момичето на Сагара.

— Татко — рече той.

Заплашителният поглед на баща му и красноречивият жест на майка му го накараха да млъкне. Той се сви в безмълвна тревога, а в това време разговорът продължаваше.

— Следващата стъпка е мияй, предполагам? — попита баща му.

— Може да се уреди — отвърна Окубо. — Сагара очакват с нетърпение подобна среща.

Последва учтиво сбогуване. След това баща му се обърна към майка му:

— Кракът ме боли от толкова коленичене. Трябва да му направя лечебната баня.

Хирата помогна на майка си да напълни легена с гореща вода и билки. Баща му седна на възглавнички и потопа тънкия си крив крак във водата.

— Татко, не искам да ходя на мий — обади се Хирата.

— Трябва, защото вече дадохме дума — възрастният мъж говореше безцеремонно, сякаш добрите обноски бяха единствената му грижа. Явно бе решил да се преструва, че Хирата няма сериозни основания за възражения срещу предстоящата мий. — Ако сега се откажем, ще обидим йорики Окубо и клана Сагара.

— Слушай, няма да отида — заяви Хирата. Гласът му едва доловимо трепна, макар че бе скръстил ръце и бе застанал леко разкрачен, за да си вдъхне увереност. Той, началникът на стоте детективи и войници на Сано, все още трепереше пред родителския авторитет и никак не обичаше да противоречи на баща си. — Разстроен съм, че си започнал тези преговори за брак зад гърба ми.

В очите на възрастния мъж проблесна гняв:

— Аз имам пълното право да правя уговорки от твое име, а твой дълг е да ми се подчиняваш. Ще отидеш и ще изпълниш задълженията ни. След това, ако не харесаш момичето на Сагара, можем учтиво да откажем предложението. Има множество други подходящи родове, които на драго сърце биха омъжили дъщерите си за теб.

— Татко, не искам друга, искам Мидори. Умолявам те да не ме насилваш да сключи брак с друго момиче — напълно отчаян, Хирата падна на колене. — Моля те, размисли отново и ми позволи да се ожена за момичето, което обичам. Моля те, прости на владетеля Ниу и поднови преговорите за брака ни!

— Ако си дошъл с надеждата да промениш решението ми, напразно си загубил времето си — баща му го изгледа гневно. — Забранявам ти да се жениш за дъщерята на владетеля Ниу. Заповядвам ти да си избереш невеста от момичетата, които аз сметна за подходящи.

— Но, татко...

Възрастният мъж махна гневно, за да прекрати възраженията му.

— Желанието ти да се ожениш за момичето на Ниу е егоистично. Показва неуважение към мен и пълна липса на загриженост към семейството ни — той се обърна към съпругата си, която добавяше още билки във ваната: — Остави я така! И престани да се суетиш наоколо! — сетне отново впери поглед в Хирата: — Имаме прекалено много гърла за хранене и твърде малко пространство. Срамота е да очакваш родителите ти и техните родители, сестрите ти и децата им да живеят от трохите на твоето възнаграждение, след като зестрата на момичето на Сагара ще напълни с ориз купите ни в по-голяма и далеч по-удобна къща.

Хирата пламна целият, а душата му се сгърчи от срам при обвинението, че бе поставил личните си желания над благого на семейството.

— Ниу имат много повече пари от Сагара. Ако се оженя за Мидори, никога нищо няма да ви липсва.

Баща му доби сериозно изражение.

— Не можеш да се ожениш за нея, нито семейството ни да се сдобие с част от богатството на клана й, при това не само заради моето несъгласие с този съюз — той се обърна към съпругата си: — Майко, донеси писмото, което пристигна днес от владетеля Ниу.

Тя излезе бързо от стаята и скоро се върна с един свитък, който подаде на Хирата. Той сведе поглед и зачете:

С настоящото известие официално оповестявам, че прекратявам брачните преговори между нашите два клана. Немислимо е да омъжа дъщеря си за сина на такъв мошеник като теб, при това мой заклет враг!

Предупреждавам сина ти да преустанови всякакви срещи с дъщеря ми. Той е твърде недостоеен за Мидори и няма да му позволя да я позори. Посмее ли да я ухажда, ще го сполети голямо нещастие. Само да се доближи до нея, ще го посека със собствения си меч и ще забия главата му

над портата като предупреждение към други нежелани ухажори.

Ниу Масамуне даймио на провинция Сацума

Докато Хирата изумено се взираше в писмото, баща му възкликна:

— Владетелят Ниу заплаши публично мен, сега заплашва и теб! Трябва да постъпиш, както казва той, и да стоиш далеч от дъщеря му.

Никога вече да не види Мидори! Тази мисъл го ужаси.

— Може да са възникнали някакви недоразумения, които биха могли да се изяснят, ако всички заедно седнем и поговорим...

— Няма да се срещам повече с владетеля Ниу и да се излагам на нови злостни обиди — заяви баща му. И отказвам повече да обсъждам този съюз.

Макар и каменното изражение на баща му да показваше недвусмислено, че всякакви по-нататъшни спорове са излишни, Хирата бе обещал на Мидори, че ще намери начин двамата да се оженят, затова рече отчаяно:

— Ако владетелят Ниу се извини, задето те е обидил, отрече се от заплахите си и ме приветства като свой зет, ще промениш ли решението си относно брака?

Баща му го изгледа тъжно и за момент на лицето му се изписа колебание. Не каза нито дума, но въпреки това Хирата разбра, че той постъпваше така от обич, защото искаше синът му да е щастлив. Изпълни го надежда, която в следващия миг угасна, тъй като баща му поклати глава:

— Ако владетелят Ниу постъпи, както казваш, може и да склоня. Само че можеш да разчитаеш по-скоро на чудо, отколкото да очакваш да промени отношението си към бъдеща женитба между вас, защото изглежда изпълнен с омраза към нас. Трябва да се научиш да живееш без това момиче и да приемеш мисълта за друга невеста.

Той извади крака си от легена. След като съпругата му го подсуши с кърпа, продължи:

— Цялата тази история те откъсна от задълженията ти. Не бива разследването на сосакан сама да страда заради личните ти грижи.

Най-добре се връщай на работа.

— Да, татко — унило се съгласи Хирата. Тръгна си с мисълта, че надеждата да се ожени за Мидори изглежда толкова нищожна, колкото и вероятността да открие любовника на Глициния.

ГЛАВА 17

— Тихо, Кикучо чан — прошепна госпожа Янагисава.

Майка и дъщеря се провираха приведени под наклонения гредоред между втория етаж и покрива на къщата на дворецовия управител. Таванът, който минаваше над всички свързани помежду си крила на къщата, представляваше лабиринт от мрачни голи помещения. Гредите бяха целите в паяжини, подът беше покрит с прах, миши нечистотии и мъртви насекоми. Единствените лъчи светлина се процеждаха през решетките на фронтоните.

Кикучо стъпваше внимателно, сложила пръст върху устните си, и въртеше доволно очи, забавлявайки се искрено на онова, което приемаше като игра. Двете легнаха на постелката, метната върху сламената рогозка, и госпожа Янагисава покри себе си и дъщеря си с дебелата завивка, която трябваше да ги предпази от студа и влагата на това място, където не идваше никой друг. Тя легна по корем, подпря брадичка на ръцете си и надникна през една голяма колкото длан дупка на пода.

Отворът, изкусно замаскиран с подходящо издялана и боядисана дърворезба, беше в тавана на кабинета на дворецовия управител. Госпожа Янагисава бе открила преди години тайния проход, водещ от нейното крило на къщата до тук. Тя бе изрязвала дупката нощем, докато всички останали спяха, за да се сдобие с този прозорец към живота на съпруга си.

Дворцовият управител никога не говореше за работата си, рядко се случваше да разменя с нея по някоя дума, тъй че, ако искаше да слуша гласа му или да разбере с какво се занимаваше, тя трябваше да подслушва. А тъй като той почти никога не ѝ отделяше от времето си, бе принудена да го наблюдава тайно, ако искаше да го види. Възможно бе той да не си даваше сметка за това, а може би го знаеше, но му беше все едно.

Сега тя го виждаше как пуши лула и пише. Намазаната му с масла коса и копринената му роба блестяха. Беше сам, но в съседните

стаи зад скрити в стените врати бдяха телохранителите му. Сърцето на госпожа Янагисава се изпълни с трепетно обожание.

Той бе все така красив, както и в деня на запознанството им. Тогава тя се бе учудила как е могла да заслужи подобен съпруг. Трябваше да се досети, че бракът им щеше да се окаже точно това, което жена като нея би могла да очаква.

Открай време знаеше, че е грозна. Бе второто от три деца, израсла в провинция Кай в къщата на родителите си — и двамата далечни родственици на Токугава. Вътре кипяха глъч и оживление, но тя бе стеснителна и саможива. Вечен прицел на подигравките на красивите си сестри, критикувана от майка си и прислугата, пренебрегвана от баща си, тя прекарваше повечето време сама. Компания ѝ правеше само една кукла с нащърбена порцеланова глава, която за нея бе още по-скъпа заради недостатъка ѝ.

Когато достигна възрастта за брак, родителите ѝ взеха да я водят на различни миай. Тя не смееше да погледне кандидат-младоженците в очите, понеже се боеше да не зърне в погледа им отвращение. Тези срещи не доведоха до нито едно предложение. Бе обречена на моминство... до онази съдбовна миай с младия дворецов управител на шогуна.

Случи се преди десет пролети. По време на срещата в околностите на храма Каней тя стоеше заслушана в разговора, с наведена глава и вперени в земята очи. Мекият тембър на дворецовия управител Янагисава бе накарал нещо в нея да трепне. Любопитството надделя над стеснителността. Тя събра смелост да вдигне очи и погледите им се срещнаха. Той я омагьоса. Беше като да се взреш в слънцето, след като си живяла в непрогледен мрак. Обляха я горещи вълни, сякаш образът му излъчваше топлина. Тогава мъжът се усмихна, а тя усети замайването и разтуптяващото сърцето чувство, предизвикано от първата любов. Съгласието му да се оженят ѝ се стори като чудо. Дори се осмели да мечтае за щастие, докато си разменяха ритуалните чаши саке по време на сватбата, но още първата им нощ ѝ разкри жестоката реалност на брака ѝ.

— Това са твоите покои — рече Янагисава със студен безстрастен глас. — Ще те оставя, докато се съблечеш и легнеш.

Тръпнеща в тревожно очакване, тя се подчини. Скоро Янагисава се върна. Без изобщо да я погледне, угаси лампата и в тъмното

прошумоляха дрехите, които сваляше от себе си. Пъхна се до нея под юргана. Тя усети желанието му, но след няколко машинални ласки всичко свърши. Той стана и си тръгна. Тя лежеше сама, от очите ѝ се стичаха сълзи, а между краката ѝ пареше тънка ивица кръв. Не беше разменила и една дума със съпруга си; дори не бе видяла тялото му. И знаеше, че той угаси лампата само за да не я гледа.

През следващите месеци дворецовият управител не ѝ оказваше повече внимание. Тя се чувстваше като обитаващ къщата призрак. Не виждаше почти никого, освен прислугата, не разговаряше с никого и не завърза никакви приятелства в замъка Едо. Любовта и копнежът ѝ по Янагисава само се засилваха от отсъствието му. През две-три вечери той я посещаваше в леглото и тя всеки път се надяваше, че той ще прояви нежност и тя ще изпита удоволствие. Но всеки път той се държеше както първия.

Нуждата да разбере съпруга си бе породила у нея навика да го наблюдава и да се заслушва в ключките на прислугата. Разбра, че се е добрал до длъжността, като е прелъстил шогуна, с когото е имал продължителна сексуална връзка. Научи, че се е оженил за нея, понеже е търсел съпруга от рода Токугава. Бе имал много любовници, както мъже, така и жени, но тъй като връзките му бяха краткотрайни, за нея те представляваха безсмислени забавления, които не заслужаваха ревността ѝ. В мечтите ѝ някой ден дворецовият управител щеше да я обикне.

Първоначално раждането на дъщеря им Кикуко бе подхранила надеждата ѝ. Дворцовият управител Янагисава заставаще често на вратата на детската стая, наблюдавайки я как люлее бебето, и макар да се стесняваше толкова много, че не смееше да го заговори, тя си мислеше, че вероятно той я цени като майка на детето му. Скоро обаче недъзите на Кикуко станаха очевидни.

— Защо не ходи? Защо не говори? — настоятелно питаше дворецовият управител, когато Кикуко достигна възрастта, на която другите деца вече правеха това.

Бе престанал да посещава спалнята на съпругата си в мита, в който бе разбрал, че е бременна, и никога повече не я удостои с близостта си. Тя чуваше слугите да говорят как я обвинявал, задето му е родила идиот. Янагисава не обръщаше внимание на Кикуко и изобщо не се интересуваше от нея.

Както лежеше на пода на таванското помещение точно над кабинета на съпруга си, госпожа Янагисава прегърна малкото момиче и го притегли към себе си. Кikuко бе толкова добра и послушна; щеше тихо да лежи тук на тавана, колкото бе необходимо, вместо да нервничи и да се оплаква, както биха правили другите деца. Кikuко изглеждаше прекрасно и външно недостатъците ѝ не личаха. Тя бе цялото ѝ богатство, не притежаваше нищо друго, освен нея. Майчината привързаност трябваше да компенсира жестокото отхвърляне на бащата. Въпреки всичко обаче госпожа Янагисава не преставаше да обича съпруга си. В продължение на почти шест години тя вярваше, че отношението му към нея ще се промени, докато две събития не поставиха вярата ѝ на изпитание. Първото беше сватбата на сосакан Сано. Тя бе чувала за Сано при идването му в замъка Едо, а съпругът ѝ видя в него съперник, започна да го шпионира и да крои заговори срещу него. Но Сано привлече интереса на госпожа Янагисава едва в деня, в който двете с Кikuко бяха излезли на разходка с паланкина си и когато се върнаха, завариха пред портите на замъка дълго шествие.

— Това е Уеда Рейко, бъдещата съпруга на сосакан сама — подхвърли някой от тълпата зяпачи. Обзета от любопитство, госпожа Янагисава се доближи до паланкина на младоженката. Прозорецът се отвори и Рейко повдигна белия си воал, за да надникне навън. Когато зърна красивото ѝ лице, госпожа Янагисава бе пронизана от завист. Рейко бе нейна пълна противоположност. Докато я гледаше, си даде сметка, че само такава жена би могла да спечели съпруга ѝ и че любовта ѝ към него е напълно безнадеждна.

Завистта на госпожа Янагисава се превърна в мания да научи нещо повече за Рейко. Дочуваше шпионите на дворецовия управител да докладват, че Рейко помагала на съпруга си при разследванията му. Заповяда на слугите си да разберат от прислугата на Рейко какво прави господарката им и кога излиза. Взе да я следи от разстояние и разбра, че Рейко води деен и интересен живот, а за нея оставаше единствено горчивото удоволствие на съпреживяването. Две лета по-късно, когато сосакан сама заведе съпругата си в Мияко, завистта ѝ прерасна в омраза.

Госпожа Янагисава стоеше скрита в тълпата и наблюдаваше как процесията напуска замъка. Сано яздеше и се усмихваше до паланкина

на Рейко, докато двамата разговаряха. Гледката даде на госпожа Янагисава да разбере, че двамата изпитват един към друг любов, каквато липсваше в нейния брак. Тя остана загледана след тях, докато ноктите ѝ се впиваха в дланите, оставяйки кървави следи. Това ѝ се струваше върха на мъките, защото нямаше как да знае, че разследването в Мияко щеше да оповести второто бедствие, което щеше да се стовари върху нея.

Тишината долу в кабинета бе нарушена от почукване на вратата.

— Влез! — извика дворцовият управител Янагисава. В стаята предпазливо пристъпи йорики Хошина, а лицето му бе необичайно сериозно. Госпожа Янагисава бе пометена от вихрените емоции, които Хошина винаги предизвикваше у нея.

Хошина коленичи пред дворцовия управител и рече:

— Размишлявах за снощния ни разговор.

— Така ли? — Янагисава остави четката, с която пишеше.

Поведението и на двамата бе сдържано, но госпожа Янагисава усещаше напрежението помежду им. Почти долавяше кипналата им кръв, ускореното им дишане и стаеното им желание.

Съпругът ѝ също бе отишъл в Мияко и бе довел от там Хошина, с когото бяха заживели заедно. Беше се влюбил в този мъж вместо в нея! Нощ след нощ тя изживяваше агонията да ги наблюдава обладани във вихъра на страст, каквато Янагисава никога не бе проявявал към нея. Как само презираше Хошина, който ѝ бе откраднал онова, за което копнееше!

— Разбрах какво сте имали предвид, когато казахте, че убийството на владетеля Мицуйоши ни предоставя много повече възможности, освен шанса да свалим Сано — в гласа на Хошина се долавяше нетърпение.

— Продължавай — усмихна се в очакване дворцовият управител.

Госпожа Янагисава опита да потисне чувствата си и се заслуша, защото искаше да разбере какво бе казал съпругът ѝ снощи, когато бе подслушала разговора му с Хошина. Искаше да чуе плановете му, защото те можеха да засегнат нея и Кikuко, но също така, защото това, придобито по непозволен начин знание бе единственото, което получаваше от него.

— След като Мицуйоши вече го няма, шогунът има нужда от нов наследник — Хошина се поколеба, вперил предпазлив поглед в дворцовия управител в очакване на реакция. Усмивката на Янагисава стана по-широка и Хошина продължи: — Новият наследник трябва да бъде младеж с приятна външност и маниери.

— Именно — Янагисава поглади брадата си и изгледа Хошина с прикритото одобрение на учител, обучаващ интелигентен ученик.

— Трябва, освен това да има кръвна връзка с Токугава, така че правото на наследяване да остане в клана — Хошина направи кратка пауза, хвърли многозначителен поглед към Янагисава и после заговори с тон, в който се долавяше недвусмислен намек. — Следващия път, когато посетите сина си, моля, предайте му моите най-добри пожелания за успешно бъдеще. Нека бъде като глина в ръцете ви подобно на мъжа, когото няма да назова.

Дворцовият управител се засмя и изгледа Хошина с обич и гордост.

— Знаех си, че ще разбереш.

Кроеше план да издигне сина си на трона и да управлява чрез момчето! Безочието на съпруга ѝ потресе госпожа Янагисава.

— Но как ще постигнете това, след като конкуренцията е толкова голяма? — попита Хошина. — Клоновете на рода Токугава ще изкарат на преден план своите роднини като кандидати за наследници. Всички, които имат претенции към диктатурата, или са на път към Едо, или вече са в двореца, търсейки възможности за аудиенция при шогуна. Виждали ли сте тълпата в преддверието?

— Вече убедих шогуна да приеме Йоримото — отвърна Янагисава самоуверено. — Приликата на момчето с мен ще напомни на негово превъзходителство за времето, когато двамата се срещнахме за първи път. Ще се почувства отново млад и податлив на съблазън. Спомените и страстта ще го направят твърде отзивчив.

Възнамеряваше да предостави на шогуна собствената си плът и кръв! Ала дори покварата му не бе в състояние да намали любовта на госпожа Янагисава към съпруга ѝ. Не я беше грижа, какво бе направил с незаконните деца, които имаше от други жени.

— Ще позволите ли на сина си да тръгне по стъпките ви? — попита Хошина. Отдръпна се и скръсти ръце, изпълнен с опасения, които не тормозеха ни най-малко Янагисава.

Дворцовият управител замълча и дръпна от лулата си, явно обзет от леко колебание.

— Може да изглежда жестоко, но е наложително както за Йоримото, така и за мен самия. Мога да му дам добър пост в бакуфу, но има граница, над която не би могъл да се издигне без специални предимства.

Никога нямаше да стане шогун, госпожа Янагисава знаеше това, освен ако Токугава Цунайоши не го вземеше за любовник и не го осиновеше.

— И ако не подсигурия влиянието си в следващото поколение, никой от нас няма да преживее смяна на режима — продължи дворецовият управител.

Госпожа Янагисава знаеше също, че множеството врагове на съпруга ѝ щяха да приветстват възможностите, предоставени от смъртта на шогун. Ако дворецовият управител загубеше властта си, мигом щяха да го екзекутират заедно със синовете му. А какво щеше да стане с нея и Кikuко? И тях ли щяха да убият?

— Ако планът ми не успее, ти също няма да просъществуващ дълго при новия режим — рече Янагисава. — Но ако нещата се развият добре, тогава Сано ще бъде под моите заповеди, както и всички останали. Няма защо да се тревожиш, че ще те превъзхожда или ще ти попречи да получиш каквото си поискаш.

Ако съпругът ѝ успееше да издигне сина си като следващия шогун, двамата с Хошина щяха да се радват на огромна власт и богатство. Но госпожа Янагисава не очакваше награда за себе си. Вероятно двете с Кikuко щяха да продължат да живеят както досега и перспективата изглеждаше ужасяваща почти колкото смъртта.

Хошина потъна в размисъл, а изражението му издаваше безпокойство.

— Негово превъзходителство може да управлява още много години.

— И би трябвало да се молим за това — отбеляза Янагисава, — защото сегашните условия предоставят много повече сигурност, отколкото могат да предложат бъдещите без значение, колко внимателно планираме действията си.

— Значи очаквате да уважа примирieto ви със Сано и да чакам колкото е необходимо, докато обстоятелствата се променят и го

поставят под ваш контрол? — в гласа на Хошина се долавяше обида.

Дворцовият управител само се усмихна.

— Или докато аз реша, че е време да прекратя примирието. Но иначе разполагаш с пълната свобода да предизвикваш Сано и да му причиняваш колкото си искаш неприятности.

Хошина се надигна с нескрито огорчение. Госпожа Янагисава почти го съжали, защото и той бе роб на съпруга ѝ. И все пак разочарованието му я изпълни със злорадство. Когато бе дошъл да живее в дома ѝ, си бе помислила да го отрови или пък да се промъкне в спалнята му през нощта и да му пререже гърлото. Някой ден можеше и да намери смелост да го убие, макар че се боеше от наказанието на съпруга си и не очакваше той да се заинтересува от нея само защото Хошина вече нямаше да го има. Засега бе насочила злобата си към Рейко.

Рейко бе родила син точно когато госпожа Янагисава бе осъзнала, че Кikuко никога няма да бъде като нормалните деца. Един ден същото лято, когато бе повела Кikuко на поклонение до храма Зоджо, търсейки духовно лечение за дъщеря си, тайно бе наблюдавала Рейко и Масахиро в градината на храма с група жени от замъка Едо. Докато гледаше как Масахиро бърби и лудува, изпита неистова ожесточеност, защото той беше дете, каквото Кikuко никога нямаше да бъде.

Защо някои жени имаха толкова много, а други — толкова малко?

Този ден госпожа Янагисава бе стигнала до смътното, но изкусително убеждение, че светът съдържа ограничено количество щастие и Рейко разполага с повече, отколкото ѝ се полага. Идеята изкрystalизира в увереност, че съпругата на сосакан сама е враг, откраднал от нейния късмет, и че ако Рейко бъде лишена от част от него, тя би могла да си възвърне онова, което ѝ принадлежеше по право. Госпожа Янагасива нямаше представа, как би могла да постигне това, ала запознанството с врага ѝ се стори добра първа стъпка. Ето защо бе отишла в двореца... където се бе случило нещо непредвидено.

Отначало госпожа Янагисава кипеше от яд, защото бе установила, че отблизо Рейко е още по-красива, а край Масахиро дъщеря ѝ изглеждаше още по-недъгава. Ала Рейко бе толкова мила с нея, че тя бе обзета от колебание. Когато я попита кога да ѝ отиде на

гости, не беше сигурна дали търсеше начин да ѝ причини зло, или да спечели приятелството ѝ.

Долу дворецовият управител и Хошина станаха и излязоха от стаята. Кикуко се размърда под завивката, усещайки, че вече е безопасно. Макар да нямаше какво повече да чуе, госпожа Янагисава остана да лежи неподвижно, размишлявайки за онова посещение в къщата на Рейко. Спомняше си, че видя играчка конче в кабинета на сосакан сама и мъжка нощна риза на закачалка в стаята на Рейко. Къщата им бе място, където съпруг, съпруга и дете живееха в същинска заедруга и където тя можеше да намери както душевен покой, така и поводи за завист. Госпожа Янагисава не беше сигурна дали да търси щастието, като причини болка на Рейко, или да се сближи с нея с надеждата и да прихване мъничко късмет. Но бе сигурна в едно. Ако можеше да помогне на Рейко в разследването на убийството, трябваше да го стори, защото така щеше да си осигури възможност да следва онези свои подбуди, които надделеа.

ГЛАВА 18

Рейко слезе от паланкина, влезе вкъщи и въздъхна отчаяно, когато прислужниците поеха наметалото ѝ. Въпреки надеждите ѝ да намери Глициния и любовника ѝ от Хокайдо, проведените сутринта разговори бяха завършили с провал. Нито една от жените, които бе посетила, не знаеше нищо за тайнствения любовник. После бе отишла до имението на баща си в административния район недалеч от замъка Едо. Съдията Уеда, който се редуваше в изпълнение на задълженията с другите съдии на Едо, в момента бе в едномесечна почивка и делата се ръководеха от неговия колега съдия Аоки. Рейко бе попитала баща си дали по някакъв повод не е попадал на пришълец от Хокайдо. Уеда бе прегледал архивите си, но не бе открил в тях никаква следа. Рейко вече почваше да си мисли, че намереният от Хирата дневник е подправен.

Потисната и тъжна, тя влезе в детската стая и завари Масахиро да спи. До него с отегчен вид седеше Охана, която, щом видя Рейко, веднага изпъна рамене и вирна глава.

— Рейко сан! Най-накрая се върнахте — усмихна се тя. — Измръзнахте ли в този студ навън? Да ви донеса ли купичка горещ чай?

— Да, ако обичаш, ще ми дойде добре — отвърна Рейко.

Охана бързо излезе. Рейко седна и докато наблюдаваше как Масахиро спи, се замисли каква да бъде следващата ѝ стъпка, след като никой от обичайните ѝ източници не ѝ бе предоставил каквато и да било следа. Скоро Охана се върна и ѝ поднесе димяща купичка чай.

— Благодаря ти — измърмори Рейко разсеяно.

— Вие със сосакан сама търсите куртизанката Глициния, нали?

— Да — Рейко погледна бавачката с изненада. Тя никога не обсъждаше случаите на Сано с прислугата и макар че според нея те подслушваха, не си позволяваха да прекрачват границата на благоприличието, като обсъждат чутото.

— Аз май мога да ви помогна — каза Охана.

Рейко я погледна по-внимателно, оценявайки хитрата ѝ усмивка, очите ѝ — подобни на черен кварц, тъмни и проницателни, елегантния ѝ червен колан. От няколкото детегледачки, които бе наела, най-малко харесваше Охана, макар че тя работеше добре, беше внимателна с Масахиро и той я обичаше. Рейко смяташе, че Охана е твърде суетна и все се старае да се докара пред господарите си.

— И как? — попита Рейко.

— Познавам семейството на Глициния.

— Откъде? — попита Рейко, докато се мъчеше да си спомни какво ѝ бе разказал Сано за куртизанката. — Те живеят далеч, в провинция Дева — освен това се сети, че Охана бе родом от Едо и никога не бе напускала града.

— Простете, но не съм съгласна — отвърна Охана. Тонът ѝ бе смирен, но мимолетната ѝ самодоволна усмивка показва насладата ѝ от това, че улавя някого в грешка. — Глициния не е от провинцията, макар че разправя така. Родителите ѝ живеят в Нихонбаши. Майка ми беше прислужничка в тяхната къща. Познавам Глициния от едно време, още когато бяхме деца.

— А защо ѝ е да лъже? — макар и заинтригувана, Рейко прие с недоверие новината на Охана.

Усмивката на Охана стана тайнствена:

— Понякога лъжата звучи по-добре от истината.

А истината за миналото на Глициния можеше да разкрие истини за убийството, помисли си Рейко. От вълнение сърцето ѝ заби учестено.

— Възможно ли е семейството ѝ да знае къде е тя в момента? — взе да разсъждава тя на глас.

— Мога да ви запозная с тях — предложи Охана с едва сдържано нетърпение. — И да ги попитаме. Искате ли да отидем сега?

Тя скочи и Рейко се озадачи от готовността ѝ да изостави задълженията си на детегледачка, за да ѝ угоди и да се посближи с нея. Това не ѝ хареса, Охана не ѝ внушаваше доверие. От друга страна обаче, трябваше да престане да се съмнява в хората само защото в даден момент някой бе злоупотребил с нейното доверие. Това, че бе попаднала под зловещото въздействие на „Черния лотос“ и се бе почувствала застрашена, не означаваше, че всеки възнамерява да ѝ причини зло. Не можеше да пропусне една възможност да помогне на

Сано в разследването само защото човекът, който ѝ я предоставяше, не ѝ допаднаше. А и на този етап май не разполагаше с нещо по-добро.

— Добре. Да вървим.

* * *

— Ето тук е — каза Охана, когато паланкинът ги понесе надолу по една улица с два реда големи къщи. — Следващата вляво.

Рейко извика на носачите да спрат. Беше доволна, че стигнаха до мястото, към което се бяха отправили, тъй като пътуването от замъка Едо до търговския квартал Нихонбаши съвсем не беше приятно. Студът проникваше в паланкина въпреки топлите завивки, с които се бяха загърнали тя и спътницата ѝ. А и Охана бърбеше през цялото време, като явно се наслаждаваше на това, че се вози в паланкина, и се стремеше да извлече облага за себе си, сближавайки се със съпругата на сосакан сама. Рейко слезе от паланкина, като си налагаше да потисне неприязънта си и да изпита признателност към горката бавачка. Двете с Охана поеха нагоре към къщата.

Къщите наоколо бяха собственост на преуспяващи търговци. Бяха изградени от дърво и варосан гипс и имаха фасади на самата улица. Вторият им етаж завършваше със солидни покриви от кафяви керемиди, които заслоняваха разположените навътре входове. Районът бе доста по-различен от онова, което Рейко бе очаквала да види, тъй като по думите на Сано Глициния произхождаше от бедно семейство, което я бе продало за проститутка.

На вратата се появи млада прислужничка, облечена в синьо кимоно и с метла в ръка, и се втренчи изненадана в Охана, Рейко и войниците, които ги придружаваха.

— Охана, ти ли си? Какво става?

— Моята господарка иска да се срещне с твоята — заяви Охана с важен тон. — Върви и ѝ кажи, че съпругата на сосакан сама е тук.

Момичето побърза да изпълни заръката. Не след дълго две по-възрастни прислужнички настаняха Рейко и Охана в топла и задушна гостна, изпълнена с богато украсени маси от черно лакирано дърво, скринове, копринени възглавници за пода и рафтове с порцеланови вази.

— Не е ли прекрасно? — прошепна Охана на Рейко, докато чакаха майката на Глициния.

Рейко кимна, макар че всъщност обстановката илюстрираше простоватия вкус на класата на търговците.

В стаята със ситни стъпки влезе дребна жена, вероятно около четирийсетгодишна, следвана от две прислужнички. Овалното ѝ лице със заострена брадичка бе покрито с дебел слой бяла пудра. Страните ѝ бяха оцветени с руж. Алена боя открояваше тънките ѝ, добре очертани устни. Боядисаните ѝ вежди описваха високи дъги над необичайно кръглите очи. Пременена в безвкусно яркочервено кимоно на цветя, което би отивало на по-млада жена, тя бе красива по същия простоват начин като гостната си.

— Добре дошла, уважаема госпожо! — тя се поклони пред Рейко и се усмихна, разкривайки козметично почернени зъби по подобие на съпругите със знатен произход. Изобщо не обърна внимание на Охана. — Това е неочаквана чест за мен.

— Позволете да ви представя госпожа Юе сан — обърна се Охана към Рейко с обидено изражение заради пренебрежението на домакинята.

Госпожа Юе коленичи до Рейко и ѝ предложи чай и скъпи сладки върху фини плата, които прислужничките сервираха. До момента Рейко бе преброила шест помощници. След като семейството бе в състояние да поддържа такъв висок стандарт на живот, как така не са могли да осигурят издръжка на една дъщеря? Наистина ли това бе домът на куртизанката Глициния?

Докато Рейко и Охана похапваха и пийваха деликатно, госпожа Юе си бърбеше с Рейко за времето. Тя говореше и се усмихваше с превзета елегантност. След известно време каза:

— Може ли да ви попитам какво ви води тук?

— Дойдох заради дъщеря ви — отвърна Рейко.

Усмивката на жената изчезна; устните ѝ изтъняха от недоволство.

— Дъщеря ми не е тук. От години вече не живее в тази къща.

— Тя ли е Глициния, куртизанката? — попита Рейко с желанието да се увери, че двете говорят за един и същ човек.

Госпожа Юе извърна поглед и кимна.

— Знаете ли, че е изчезнала от Йошивара в нощта, когато е бил убит наследникът на шогуната?

Последва повторно кимване от страна на госпожа Юе. Тя сплете деликатните си ръце на гърдите и впери мрачен поглед в празното пространство.

— Съпругът ми трябва да открие Глициния — каза Рейко. — Надявах се, че можете да ни помогнете.

— Не съм я виждала и не зная къде е — превзетата елегантност бе напуснала госпожа Юе и сега тя говореше с равен, обикновен глас. — Но не се учудвам, че си има неприятности. В случай че я откриете, ще ви бъда признателна, ако ѝ кажете да не очаква помощ от мен.

Явно тази експедиция нямаше да доведе до желания резултат, но въпреки разочарованието си Рейко бе заинтригувана от отношението на майката към дъщерята. Без съмнение двете не се обичаха особено.

— Може би, ако ми разкажете за дъщеря си, това ще ми подсказе къде може да е — предположи Рейко.

Устните на госпожа Юе потръпнаха, а погледът ѝ се изостри. Личеше си, че много внимава да не говори за Глициния, но в същото време се страхува от съпругата на сосакан сама. Накрая въздъхна и отстъпи.

— Как е станала куртизанка? — попита Рейко.

— Това не е нещо обичайно за семейството ни — избухна госпожа Юе. — Но тя си го заслужава. Доволна съм, че я продадох на публичния дом! — тази жена нарочно бе обрекла дъщеря си на падение. Рейко бе тъй ужасена, че застина безмълвна.

— Когато беше малка, я обичах много, но тя стана лоша — госпожа Юе говореше припряно, а кръглите ѝ очи блестяха от срам. — Правех какво ли не, за да мога да ѝ купя хубави дрехи, а тя се отплати за доброто със зло.

Жената изсумтя гневно и избърса нос в ръкава си.

— Започна се, когато беше на тринайсет, след като почина баща ѝ. Той беше работник в корабостроителница. Удари си крака там, раната гнояса и умря. Не знаех как щяхме да живеем с Глициния, защото няхаме нито пари, нито роднини. Но тогава собственикът на корабостроителницата ми предложи работа като прислужничка — в тази къща. Позволи ми да доведа и момичето си да живее тук с мен и

да помага в работата. Оказа се, че ме харесва. На следващата година се оженихме. Аз станах господарката на къщата.

Тя се усмихна през сълзи, горда от своето издигане в обществото, но после върху лицето ѝ се изписа горчивина.

— Трябваше да забележа как го гледаше Глициния и как той я изпиваше с поглед, как ѝ купуваше неща и ѝ обръщаше повече внимание, отколкото на мен. Но аз изобщо не подозирах. После една нощ се събудих от странни звуци в къщата. Ще разберете какво имам предвид... Същата нощ той трябваше да работи до късно. Предположих, че някоя от слугините си е довела тайно мъж. Станах и отидох да ги изхвърля. И тогава установих, че звуците идват от стаята на Глициния. Надникнах вътре. И ги видях. Бяха в леглото заедно — Глициния и моят съпруг! — в погледа на госпожа Юе проблесна негодувание. — Сграбчих го и го принудих да се отдели от нея. Започнах да го удрям, крещейки: „Пусни момичето ми, звяр такъв!“ — за да илюстрира думите си, госпожа Юе размаха юмруци във въздуха. Рейко потръпна, като си представи невинното дете, насилено от доведения ѝ баща.

— Той падна на пода — продължи госпожа Юе. — Втурнах се към Глициния с думите: „Добре ли си?“, но при вида ѝ сърцето ми се смрази. Очаквах да е изплашена и да плаче. Но тя стана, чисто гола, с вирната глава — госпожа Юе се изправи с маниер, излъчващ жестокост и тържество. — И ми каза: „Аз го обичам, майко. И той обича мен, не теб. Ожени се за теб, за да има мен, защото аз съм тази, която винаги е искал. А сега, след като вече съм достатъчно голяма, ще стане мой съпруг“. Не можах да повярвам на ушите си. Толкова бях слисана, че стоях там, втренчена в нея, и клатех глава. Тогава Глициния се обърна към мъжа ми: „Кажи ѝ, че е истина. Кажи ѝ, че ще сте разведеш с нея, както ми обеща, за да се оженим“.

Рейко седеше неподвижно, смаяна от цялата история, а госпожа Юе продължи:

— Вперих поглед в него. „Тя лъже — рекох. — Кажи и ми, че лъже“. Но той само сведе глава и остана неподвижен. И тогава осъзнах, че Глициния го е прелъстила, за да го накара да ме изостави. Втурнах се към нея с и се разкрещях: „Зла уличница! Как смееш да крадеш съпруга ми?“ Зашлевих я през лицето. Заскубах косите ѝ, проснах я на пода и почнах да я тъпча. Тя призоваваше съпруга ми да я

спаси. Но той не се помръдна, не искаше да ни погледне. Глициния заплака. А аз я проклинах и биех, докато грохнах. Всички останахме в онази стая безмълвни, докато нощта превали.

Госпожа Юе се свлече на колене с изражение на човек, способен да убие. Рейко си представи виновния мъж, вилнеещата жена и ридаещото момиче като герои в трагична пиеса.

— Сега разбирате защо трябваше да се отърва от дъщеря си — отпрати тя предизвикателен поглед към Рейко. — Съпругът ми нямаше намерение да се ожени за нея и да ме изхвърли, но ако беше останала, тя щеше да го кара винаги да желае нея, а не мен — в гласа ѝ прозвуча горчивина. — Не можех просто да я изгоня от къщи, защото тя щеше да се върне и да убеди съпруга ми да я приеме отново. А и заслужаваше да бъде наказана. На сутринта им казах какво съм решила. Глициния ме молеше да ѝ простя, но аз не ѝ обърнах внимание. Мъжът ми ни отведе с ферибота нагоре по реката до Йошивара. Стигнахме до портите и аз казах на един от стражите: „Искам да продам дъщеря си“. И той доведе собствениците на публичните домове. Те се караха за Глициния, защото тя беше много хубава. Продадох я на онзи, който ми предложи най-много пари. Стигаше ми, дето си мислех, че ще бъде завинаги затворена в Йошивара. Когато я поведоха към вътрешността на квартала, тя взе да умолява съпруга ми да не я изоставя. Мен ме прокле, крещеше, че ще съжалявам за онова, което съм сторила, но аз просто си тръгнах. Мъжът ми ме последва и двамата се прибрахме у дома.

Рейко беше ужасена. Стореното от госпожа Юе бе, по-лошо от онова, което вършеха някои бедни селяни. Те не можеха да изхранват децата си и ги продаваха на собствениците на бордеите, защото там щяха да бъдат нахранени и облечени. За разлика от тях госпожа Юе съвсем съзнателно бе обрекла Глициния на проституция. Рейко погледна към Охана, която ѝ кимна самодоволно, сякаш казваше: „Нали ви казах, че лъжите звучат по-добре от истината“. Вероятно Глициния си бе измислила нов живот, тъй като не е искала да обяснява на хората как е станала причина за собствения си позор, а майка ѝ бе спечелила битката за мъжа, когото и двете желаеха. Рейко се замисли какъв извод можеше да се направи за убийството на Мицуйоши от лъжите на куртизанката. Най-малкото те навеждаха на мисълта, че

Глициния е по-сложна личност, отколкото Рейко и Сано бяха предполагали.

През вратата на гостната надникна мъж, облечен в тъмна, внушаваща респект памучна роба на преуспяващ търговец. Мадам Юе го видя и на лицето ѝ се изписаха вина и огорчение.

— Уважаеми съпруге, прибрал си се рано — притеснена, тя му представи Рейко.

Двамата се поклониха един на друг, неясно произнасяйки учтиви поздрави. Рейко забеляза, че мъжът е красив и няколко години по-млад от жената. Свенливостта му предполагаше слаб характер и Рейко почувства, че той би се подчинил на човек с по-силна воля. Малката му доведена дъщеря не бе имала никакъв шанс срещу гневната си и властна майка.

Мъжът се оттегли. След миг неудобно мълчание госпожа Юе сплете нервно ръце и каза:

— Не обичам да говоря за миналото, когато съпругът ми е наоколо — след което се насили и отправи към Рейко изкуствена усмивка. — Благодаря ви за честта, която ми оказахте с посещението си. Приятно връщане вкъщи.

Очевидно нямаше търпение да отпрати гостите си. Рейко ѝ благодари за отзивчивостта. Юе ги изпрати до портата. Следобедът продължаваше да бъде все така мрачен и сив; влагата във въздуха се превръщаше в ледени капчици, които сковаваха лицето на Рейко. Преди да се качи в паланкина, тя спря за момент и се обърна към госпожа Юе.

— Онзи ден в Йошивара... Тогава ли видяхте дъщеря си за последен път?

Госпожа Юе сви устни:

— Де да беше така. Само че Глициния се върна тук преди около четири години.

— Наистина ли? — удиви се Рейко. — Но как? На куртизанките им бе забранено да напускат Йошивара, освен по специални случаи. Една таю можеше да си отиде вкъщи само за да посети неизлечимо болни родители, а такива обстоятелства нямаше при Глициния.

— Върнах се вкъщи след пазар — поясни госпожа Юе — и заварих Глициния в стаята си. Беше пораснала, красива и облечена по последна мода — жестокият поглед отново придаде суров израз на

чертите ѝ. — Разрязваше дрехите ми с нож. Около нея на пода вече имаше цяла купчина накълцан плат. Попитах я: „Как влезе тук? Какво си мислиш, че правиш?“ А тя ми отвърна: „Освободиха ме. И сега ти се отплащам за онова, което ми стори“. След което се облекчи върху съсипаните ми одежди. Изкрещях: „Махай се от тук!“, а тя се засмя и каза: „Дано се преродиш в позорния живот, който аз трябваше да изстрадам“. И си отиде. Това беше последната ни среща. Прав ѝ път! — завърши гневно госпожа Юе, а очите ѝ проблясваха с едва сдържана ярост.

Макар че грубата недодяланост на Глициния отвори Рейко, тя разбираше потребността на куртизанката да си отмъсти. А и историята предлагаше възможна следа.

— Кой е освободил Глициния? — попита Рейко.

— Не ми каза. По-късно чух, че бил някакъв богат висш служител.

Едно нещо в тази история озадачи Рейко. Тя попита:

— Ако този човек е освободил Глициния, тя защо се е върнала в Йошивара?

— Не знам — устните на госпожа Юе се изкривиха в неприятна усмивка. — Но се радвам, че е така.

Рейко реши, че трябва да разбере кой е бил този мъж. Може да е поддържал връзка с Глициния и да знае къде е.

— Тя имаше ли близки приятели, с които бих могла да поговоря? — Рейко реши, че ще продължи да проучва миналото на Глициния, което, изглежда, представляваше богат източник на прозрения.

— Имаше едно момиче — Юя. Живееше надолу по улицата, когато двете с Глициния бяха малки. Чух, че и тя била пропаднала, но не знам какво е станало с нея.

— Ако се видите с Глициния или получите някаква вест от нея, бихте ли изпратили съобщение в имението на съпруга ми в замъка Едо, за да ме уведомите?

— Непременно — отвърна госпожа Юе със злобен кикот, който издаваше с какво удоволствие би предала дъщеря си на сосакан сама. — Съпругът ви смята ли, че Глициния е убила владетеля Мицуйоши?

— Разследва и тази възможност — призна Рейко.

— Е, можете да му кажете, че тя е достатъчно подла, злобна и лукава да бъде убийца — заяви госпожа Юе. — А когато я залови, с най-голямо удоволствие ще го заявя на процеса ѝ.

ГЛАВА 19

Стражите пред съда отвориха широката, украсена с дърворезба порта пред Сано. Той и четирима от детективите му влязоха в дълбокото мрачно помещение, изпълнено с мъже, които бяха коленичили в редове по цялото протежение на ширасу — част от пода, покрита с бял пясък, символ на истината. Там бе коленичил финансовият министър Нита. Със сведена глава и оковани китки, той стоеше в предната част на помещението с лице, обърнато към ниския подиум. Върху подиума, ограден от двама секретари, които се бяха разположили зад бюра, снабдени с хартия и пособия за писане, седеше съдията Аоки.

Сано и хората му коленичиха в задната част на публиката. Съдията се обърна към Нита с дрезгав, но звучен глас:

— Току-що чухме доказателства, че сте крали от хазната.

Сано си помисли, че лицето на съдията му напомня пъпеш — заострено и с дълбоки бръчки; очите му пък бяха като черни камъни в бразди. Беше облечен в строга черна роба, украсена със златни гербове. Плешивият му скалп отразяваше светлината от фенерите над подиума.

— Ако желаете, можете да не отговаряте.

— Признавам, че взех парите, излъгах доверието на господаря си и се опозорих — заяви Нита.

Тихите му думи не изразяваха никакви чувства, но раменете му бяха увиснали в отчаяние. Както всички знаеха, наказанието, налагано от Токугава за кражба, бе смърт.

— На това основание ви обявявам за виновен в злоупотреба и в държавна измяна — заяви съдията Аоки.

Сано пое въздух, за да помоли Аоки да забави екзекуцията, докато бъде разрешен случаят с убийството на владетеля Мицуйоши. Не беше изключено да му потрябва нова информация от Нита и затова той държеше всички заподозрени да са живи, докато не успее да разкрие убиеца. Но съдията заговори първи:

— Ще изчакам с присъдата ви, тъй като сте обвинен и в друго тежко престъпление — заяви той към Нита. — Сега ще бъдете съден и за убийството на владетеля и Мицуйоши.

Потресен, финансовият министър рязко вдигна глава. Сано остана като зашеметен, без да може да повярва на ушите си. Съдията Аоки възнамеряваше да съди Нита за убийството тук и сега, а дори не бе уведомил Сано! После си даде сметка, че трябваше да го очаква. Съдията се домогваше до по-висок пост и нито за миг не се бе отказвал от опитите си да получи повишение. Той вечно намираше начин да се промъкне в делата на бакуфу с надеждата да впечатли шогуна. И тъй като не му се струваше достатъчно да осъди финансовия министър само за злоупотреба, бе решил да се възползва от възможността да докаже, че Нита е и убиецът на наследника на шогуна.

Сега съдията Аоки отправи поглед към Сано в дъното на залата, предизвиквайки го да възрази.

— Ваша светлост, при цялото ми уважение трябва да ви помоля да отложите делото по убийството — въпреки гнева си Сано говореше учтиво, тъй като знаеше скритата опасност в молбата си. Присъстващите заобръщаха към него глава и той разпозна сред публиката важни служители от бакуфу.

— Умолявам ви също да отложите присъдата на финансовия министър Нита за злоупотреба и за момента да го оставите под домашен арест.

— По каква причина? — безчувствените очи на съдията Аоки проблеснаха.

Сано видя как финансовият министър впери поглед в него с неистова надежда за отсрочка. Обичайно бледото му лице сега бе придобило цвета на посивелите му коси; изглеждаше най-малко десет години по-стар от последната им среща.

— Разследването по убийството още не е приключило — поясни Сано въпреки тревогата си, че по принуда се озовава в съмнителното положение да защитава от закона един престъпник. — Засега не е установено дали убиецът е финансовият министър Нита или някой друг. Освен това, ако възникне необходимост, той трябва да ми бъде на разположение за разпит.

— Вашата молба е взета предвид и за съжаление — отхвърлена — маниерът на съдията Аоки бе почитителен, но подплатен със скрито самодоволство. — Припомням ви, че съдията има право да насрочва процеси и да произнася присъди по свое усмотрение.

Макар че Сано се радваше на висок пост в бакуфу, тъй като принадлежеше към вътрешното обкръжение на шогуна, фактическият му ранг беше неясен. Въпросът, дали имаше власт над останалите служители, бе обект на постоянни дебати.

— Съдът продължава работата си — обяви съдията Аоки. — Наказанието, което според мен заслужава финансовият министър Нита, ще бъде определено днес.

— Негово превъзходителство шогунът ми е предоставил отговорността да открия убиеца на владетеля Мицуйоши — каза Сано, като се мъчеше да овладее гнева си. — Ако финансовият министър Нита бъде съден днес не само за злоупотреба, но и за убийство, това означава намеса в изпълнението на моите задължения.

— Започвам да си мисля, че целите да забавите правосъдието за собствена изгода — зад равния глас с на Аоки звучеше скрита злоба; присъстващите се размърдаха в неловко очакване. — Нима предпочитате убиецът на наследника на негово превъзходителство да се измъкне ненаказан само защото не вие, а някой друг ще реши дали финансовият министър е виновен?

Това бе обвинение в държавна измяна, макар и косвено. Сано знаеше, че ако продължеше да се противопоставя на делото, щеше да си изпроси и пряко обвинение. Победен, поклати глава; кипеше от гняв, но безмълвно. Какъв лош късмет, че този месец беше ред на Аоки да съдийства, а не на бащата на Рейко! Съдията Уеда не би поставил личния си престиж над разума.

— Ще изслушаме първия свидетел — обяви съдията Аоки.

Противоречиви чувства врхлетяха Сано. Той не искаше да види как Аоки ще докаже вината на финансовия министър Нита, след като самият той не бе успял; но ако съдията служеше на справедливостта, осъждайки Нита, Сано нямаше право да се оплаква. Безспорно един такъв неуспех щеше да урони престижа му, но приключването на разследването щеше да уталожи настъпилия смут в бакуфу и да спести на Сано доста неприятности въпреки накърнената му репутация.

Освен това беше любопитен да види какви разкрития щяха да се направят в хода на делото.

Един от секретарите извика:

— Призовава се Качо, куртизанка от Йошивара.

Една жена от първия ред на публиката се придвижи напред, както бе коленичила, и спря близо до ширасу. Сано разпозна в нея една от куртизанките, които в нощта на убийството на владетеля Мицуйоши бяха забавлявали гостите по време на увеселението в „Овария“.

— Ти познаваш ли финансовия министър Нита?

Тя се поклони и отговори смирено:

— Да, ваша светлост.

— Вярно ли е, че е бил толкова влюбен в Глициния, че е запазил за себе си всичките й часове за клиенти, тъй като не е искал да я дели с друг мъж?

— Да, ваша светлост.

— Да се отбележи, че финансовият министър Нита е ревнив човек, готов на всичко, за да запази Глициния за себе си — съдията Аоки се обърна към присъстващите: — Свидетелката е свободна. Да чуем следващия свидетел.

Възраженията на Сано към процеса станаха още по-категорични, тъй като съдията Аоки бе използвал свидетелката като марионетка само за да потвърди собствените му съждения, които изкарваха финансовия министър убиец. На практика всички процеси в Япония приключваха с присъда „виновен“, а този, който течеше в момента, обещавахе да се превърне в пример за това, как Аоки поддържаше установената практика.

Вторият свидетел бе собственикът на „Овария“. Съдията Аоки го попита:

— Финансовият министър Нита дойде ли в уречения час за среща с Глициния в нощта на убийството?

Собственикът отговори отрицателно и Аоки зададе втори въпрос:

— Защо не?

— Владетелят Мицуйоши помоли за компанията на Глициния и финансовият министър Нита му я отстъпи.

— Беше ли финансовият министър ядосан или разстроен от факта, че владетелят Мицуйоши го е лишил от срещата му с жената, която обича?

— Много ядосан... и много разстроен.

— Да се отбележи, че гневът, който финансовият министър е изпитвал към жертвата, както и мрачното настроение са били достатъчни предпоставки за убийство — каза съдията Аоки.

Сано се почувства реабилитиран, тъй като до този момент Аоки не бе представил никакви нови доказателства срещу Нита. В същото време бе обзет от тревога, че съдията търси начин да осъди един обвиняем въз основа на свидетелски показания, които Сано познаваше и смяташе за несъстоятелни.

— Колко време остана онази нощ в „Овария“ финансовият министър? — последва нов въпрос към свидетеля.

— Няколко часа, ваша светлост — отвърна собственикът.

— Макар че не е можел да бъде с Глициния и е знаел, че тя е на горния етаж с Мицуйоши? — бръчките по лицето на Аоки изразяваха престорена изненада.

— Да.

Съдията кимна удовлетворен и се обърна към публиката:

— Финансовият министър е останал, защото е искал да отмъсти на владетеля Мицуйоши. Имал е достатъчно възможности да се промъкне горе и да убие съперника си.

Следващите двама свидетели бяха стражите от портала на Йошивара. В отговор на въпросите на съдията Аоки те свидетелстваха, че Нита ги е подкупил, за да го пуснат да излезе от квартала след забранения час.

— Очевидно финансовият министър Нита е нарушил закона и е напуснал Йошивара, защото е бързал да избяга от сцената на собственото си престъпление — съдията се обърна към Нита: — Имате ли да кажете нещо в своя защита?

— Не съм убил никого! — отрече Нита с рязък глас, който трепереше от негодувание. — Аз съм крадец, но не и убиец.

— Един самурай, достатъчно покварен да краде от господаря си, спокойно може да убие и неговия братовчед — заключи Аоки. — Обявявам ви за виновен за смъртта на владетеля Мицуйоши.

Олюлявайки се, Нита се изправи на крака, като разпиля белия пясък.

— Не съм го убил! — извика той. Вълна от вълнение премина през публиката. — Каквото и да съм сторил, относно това убийство

съм невинен!

Двама от стражите в залата го хванаха и го принудиха отново да застане на колене. Без значение, дали Нита казваше истината, или просто се опитваше да предотврати по-нататъшното опозоряване на семейството си, Сано повече не можеше да мълчи. Той стана и каза:

— Ваша светлост, не бива да съдите въз основа на толкова оскъдни доказателства.

Съдията Аоки го изглежда така свирепо, сякаш в следващия миг щеше да го изхвърли от залата, но не можеше да го стори заради високото положение на Сано.

— Право на съдията е да преценява доказателствата. Аз съм решил, че уликите срещу Нита са достатъчни, за да го осъдя за убийство.

— Не може да ме осъдите! — задърпа се Нита от ръцете на стражите. — Аз съм невинен. Кълна се в честта на прадедите си!

— Вие дори не представихте факти, доказващи невинността му — възпротиви се Сано.

Той долови как през публиката премина ропот, видя любопитни лица, които взеха да се извързват към него, и усети как висшите служители се питаха какво ли ще му се случи заради това, че е взел страната на направил самопризнания предател. Знаеше, че има хора, които изгаряха от нетърпение да го видят езекутиран редом с Нита. Всеотдайността му в диренето на истината неизменно го въвлечаше в подобни рискове. Но въпреки това не можеше да допусне разследването да завърши с осъждането на Нита и действителният убиец да се отърве от справедлива присъда.

— Представил съм всички доказателства, които съм сметнал за съществени — заяви съдията. — Това е повече от достатъчно, за да бъде удовлетворено правосъдието.

Това бе истина — безброй обвиняеми биваха осъждани правилно или погрешно въз основа и на по-оскъдни доказателства от онези, които Аоки бе представил срещу Нита, при това с пълното одобрение на бакуфу.

Сано каза:

— Нямайте свидетели, които да удостоверят, че финансовият министър Нита е влязъл в стаята, където е бил убит владетелят

Мицуйоши. А и в самата стаята не бяха открити никакви улики, които да го потвърдят.

Съдията отмина аргумента му с небрежно махване на ръка.

— Или той е унищожил всички следи от присъствието си там, или вие не сте успели да ги откриете. Любовта му към куртизанката Глициния е достатъчно доказателство, че се е възползвал от възможността да убие съперника, прекарал нощта с нея.

— Не я обичам! — проплака отчаяно Нита. — Ако я желях толкова силно, щях да ѝ откупя свободата и да се ожена за нея. Тя също ме искаше, но аз ѝ отказах. А и никога не бих убил наследника на моя господар заради една проститутка!

— Имаме основание да вярваме, че казва истината — отбеляза Сано, като си даваше сметка, че всяка дума го свързва все по-здраво с Нита и подрива лоялността му към режима. — Финансовият министър се развлича и с други куртизанки, не само с Глициния. Дори е обезпечил ритуалното излагане на завивките на една от тях.

— Виждате ли? — обърна се Нита към съдията.

— Тишина! — нареди Аоки, след което заяви на Сано: — И с още хиляда куртизанки да се забавлява, това е без значение. Принудата да отстъпи Глициния на владетеля Мицуйоши го е разстроила достатъчно, за да се скара със собственика и да убие за отмъщение.

— Бях разстроен, защото в „Овария“ поискаха да платя за срещата, която нямаше да се състои — отвърна Нита гневно.

— Има и други заподозрени — музиканта Фуджио, както и придружителката на Глициния, Момоко, която е задържана за същото убийство — Сано тръгна към подиума по пътеката между редовете насядали мъже. — Със същия успех бихте могли да подведете под съдебна отговорност всеки един от тях.

— Но никой от тях не е заклет предател — отвърна съдията Аоки и отправи към Сано поглед, изпълнен със скрито тържество. Лошият нрав на финансовия министър го правеше по-вероятен извършител на престъплението, но това не бе главната причина Аоки да се спре именно на него въпреки останалите заподозрени, даде си сметка Сано. Съдията Аоки не бе достатъчно зъл, за да осъди някого заради прищявка, нито искаше кръвта на Фуджио или Момоко по ръцете си, защото си даваше сметка, че можеха да се окажат невинни. Финансовият министър Нита, който вече бе получил смъртна присъда

заради злоупотреби, беше безопасната изкупителна жертва. Съдията можеше да му лепне обвинение в убийство с чиста съвест и без много да го е грижа, че истинският престъпник може да е все още на свобода.

Ако владетелят Мицуйоши е бил единствената цел на убиеца, той не би трябвало да има причина да убива отново. Шогунът щеше да е доволен от присъдата на финансовия министър Нита, съдията щеше да получи повишението, за което толкова отдавна копнееше. Безпощадната му пресметливост смрази кръвта на Сано.

— В такъв случай осъдете финансовия министър Нита, щом желаете — каза Сано, — но забавете екзекуцията — ако разполагаше с малко време, можеше да научи истината за убийството и ако бе необходимо да отмени присъдата на Нита. — Моля само за още няколко дни.

— Позволихте си твърде много волности по отношение на съдебните дела — отбеляза съдията Аоки гневно. — Справедливостта не може да бъде забавена, защото на вас така ви се ще — обърна се към Нита и обяви: — Осъждам ви на смърт чрез ритуално самоубийство! — след което кимна на стражите: — Отведете го на мястото за екзекуции.

Откъм Нита се разнесоха стонове и вайкане. Очите му се разшириха от ужас, след като до съзнанието му достигна мисълта, че всякаква надежда вече е загубена. Когато го повлякоха към вратата, краката му бяха омекнали и той се полюшваше между стражите като труп.

Отчаян, Сано застана на пътеката и препречи пътя им.

— Спрете! — нареди той.

Четиримата му детективи скочиха и застанаха до него. Стражите спряха и погледнаха към Аоки в очакване на следваща заповед, а към тях на помощ се притекоха и още. Из залата се разнесе озадачен ропот.

— Финансовият министър Нита е под моя опека — заяви Сано на съдията.

Той хвана дръжката на меча си; детективите му и стражите в залата го последваха. Докато двете страни стояха една срещу друга, зрителите скочиха на крака и се прилепиха към стените, за да освободят място за битката.

Очите на съдията Аоки блеснаха от гняв, който подсказа на Сано, че си е спечелил смъртен враг.

— Няма да позволя кръвопролитие да оскверни моя съд — каза той и направи жест към стражите. Те свалиха ръце от оръжията и пуснаха Нита, който рухна на пода. — Ако решите, можете да предотвратите смъртта му със сила, но ви съветвам хубаво да си помислите преди това.

В съдебната зала настана мъртва тишина, а Сано си представи последствията от своите действия. Да отвлече Нита, изглеждаше единственият възможен начин да спечели време, за да разреши случая. Щеше обаче да си навлече обвиненията, че е защитил един предател. Изобщо не бе от значение, дали Сано имаше властта да отмени решение на съдията Аоки. Намесата му в законовата процедура щеше да го заклеми като противник на справедливостта. Лоялността му към режима щеше да бъде поставена под въпрос, а репутацията му щеше да бъде унищожена. Финансовият министър бе официално признат за виновен за смъртта на наследника на шогунa и по тази причина много хора щяха да повярват, че Нита наистина е убиецът. Ако шогунът повярваше на това, Сано можеше да бъде пратен в изгнание, но най-вероятно просто щеше да бъде екзекутиран. Дори шогунът да пощадеше семейството му, Рейко и Масахиро щяха да споделят позора му. Животът им щеше да бъде съсипан.

И всичко това заради финансовия министър Нита, който накрая можеше да се окаже и действителният убиец. Гърдите му се изпълниха с гняв и отчаяние. Той поклати глава към детективите си. Под злорадия поглед на съдията Аоки те отстъпиха встрани, за да сторят път на стражите, които изведоха финансовия министър Нита от съдебната зала.

ГЛАВА 20

— Финансовият министър Нита си е направил сепуку? — повтори слисан Хирата.

Сано кимна печално.

— Съобщението е официално — бяха минали около два часа от процеса. Сано, Хирата и Рейко седяха в и кабинета на Сано. Рейко сипваше купички горещ чай за тримата.

— Какво ще стане сега? — попита тя.

— В най-добрия случай ще успея да убедя шогуна да ме остави да разследвам убийството, докато разбере дали финансовият министър Нита наистина е убиецът, или съдията Аоки е направил грешка — Сано отпи от чая, който изгори устата му. — А в най-лошия, шогунът ще реши, че вината е моя, че не съм изпълнил дълга си и съм проявил нелоялност към режима.

Нямаше защо да навлиза в подробности относно последствията — израженията по лицата на Хирата и Рейко говореха, че разбират отлично ситуацията.

— Но известно време няма да знаем какво е положението — продължи Сано. — Шогунът е болен и е издал заповед никой да не го безпокои. Аз написах отчет, в който обясних какво съм направил по време на процеса, и го оставих на секретаря на шогуна. Но и съдията Аоки ще изпрати доклад. Просто ще трябва да чакаме и да се надяваме, че когато шогунът ги прочете, ще предпочете моята, а не неговата гледна точка.

Тримата седяха и стискаха купичките си с чай. За да намали напрежението, Сано каза:

— Засега действаме така, все едно разследването продължава. Аз поемам няколко нови следи — и разказа за посещенията на висши служители, чиято цел бе да обвинят в престъпление свои врагове. — Обвиненията може и да са фалшиви, но сме длъжни да ги проверим. А вие какво научихте днес?

— Аз не открих никакви следи нито от Глициния, нито от любовника ѝ от Хокайдо — Хирата сведе поглед. — Нямаше ги в чайните на Суруга, нито в гостилниците на Фукагава, макар че ги претърсих до една. Почвам да се чудя дали този мъж изобщо съществува и дали дневникът не е подправен.

Сано бе потиснат, защото, ако му се наложеше да убеждава шогуна, че разследването трябва да продължи, се нуждаеше от победителни аргументи, а не само от усилия, които неизменно завършваха в задънена улица.

— Твърде рано е да се отказваме. Продължавай да търсиш!

Рейко се обади:

— Струва ми се, че аз попаднах на нещо важно — държането ѝ бе предпазливо, но обнадеждаващо. Тя описа как се бе срещнала със семейството на Глициния и какво бе чула в дома им. — Първо се е опитала да отнеме съпруга на майка си, а после — в израз на отмъщение заради това, че е била продадена в Йошивара — е унищожила дрехите ѝ, което я определя като и егоистична и подла.

— И я прави възможен извършител на убийството, макар че случилото се преди години няма пряка връзка със смъртта на владетеля Мицуйоши — отбеляза Хирата, видимо ободрен от новото развитие на събитията.

Но това описание на Глициния обезпокои сериозно Сано. Куртизанката го бе излъгала за миналото си и той си даде сметка, че знае за нея даже по-малко, отколкото бе смятал. Мисълта, че някогашната му е любовница е убийца, го отврати. Ако успееше обаче да докаже, че финансовият министър Нита е невинен, списъкът на заподозрените щеше да намалее, а вероятността Глициния да е виновна — да нарасне.

— Освен това имам някаква идея, къде може да е заминала — добави Рейко. — Не е изключено Глициния да е подирила подслон при приятелката си от детството — Юя. След като излязох от къщата на майка ѝ, разпитах съседите. Казаха ми, че Юя работела в някаква баня в града.

— Ще наредя детективите ми да претърсят всички бани — заяви Сано.

— Преди около четири години някакъв мъж откупил свободата на Глициния — продължи Рейко. — Майка ѝ няма представа, как се е

озовала обратно в Йошивара, нито знае името на мъжа. Но според слуховете бил самурай на висока длъжност. Мисля, че трябва да опитам да разбера кой е, защото може да ни отведе при Глициния, ако Юя не успее.

Сано бе обзет от смут. В главата му прозвуча сигнал за тревога, лошият ден заплашваше да стане още по-лош. Точно както се опасяваше, диренията на Рейко във връзка с Глициния щяха да я отведат до него. Усетила промяната в атмосферата, Рейко сбърчи чело, недоумявайки:

— Случило ли се е нещо?

Сано видя, че Хирата го наблюдава, за да разбере дали възнамерява да каже на Рейко за връзката си с Глициния. Трябваше ли да разкрие пред съпругата си онова, което бе крил толкова време? При положение че щяха да продължават разследването заедно, нима имаше избор? Обзе го паника.

В този момент на прага се появи един прислужник.

— Извинете, господарю, но току-що пристигна писмо за вас. Пратеникът каза, че е спешно — той му поднесе калъф за свитъци — изработен от бамбук цилиндър, запушен в краищата с дървени тапи.

— Благодаря — изпитал облекчение, Сано отвори калъфа, разгъна писмото и го прочете на глас:

Ако искате да научите нещо важно за убийството на владетеля Мицуйоши, идете в къщата на хълма, която е собственост на хокан Фуджио.

Съобщението завършваше без подпис, но пък имаше упътване, как се стига до споменатата къща.

Сано, Хирата и отряд детективи и войници се отправиха нагоре по хълмовете на север от Едо. Яздеха по криволичещ широк път, който се катереше нагоре по гористите склонове. Конете препускаха по замръзналата земя, по която рядко минаваха хора след края на лятото, когато гражданите на Едо се отправяха към хълмовете да дирят спасение от жегата. На фона на потъмняващото небе изгряваше луната

— увиснал сред звездите бляскав сребърен полумесец с филигранна украса от сенки.

— Когато казах на Фуджио, че държа да претърся къщата му, останах с усещането, че крие нещо — обърна се Сано към Хирата. — Очевидно не е искал да разбере, че има и другаде къща, освен в Имадо, където живее със семейството си.

— Надявам се, ще намерим нещо, което си заслужава — без да знае, Хирата изрече на глас и надеждите на Сано.

Но и двамата бяха скептични по отношение на следата. Преди да напуснат града, се бяха опитали да разберат кой бе изпратил писмото. Беше го доставил един от разносвачите в крепостта, който от своя страна го бе получил от стражите при главните порти. Те казаха, че им го бил донесъл някакъв мъж, но не могли да си спомнят нищо за него, защото приемали безброй съобщения от най-различни хора. Писмото бе написано на евтина, обикновена хартия с непознат за Сано почерк. Макар и двамата с Хирата да се опасяваха, че е фалшиво, не можеха да си позволят да не му обърнат внимание.

Залезът се стопи до бледа червеникава ивица на хоризонта и хълмовете потънаха в мрак. Сано забеляза силует на къща с островърх покрив и издадена напред веранда.

— Ето я — съобщи той.

Оставиха конете си в подножието на стръмна тясна пътека, а с тях и двама войници да ги пазят. Докато се катереха нагоре, стана още по-студено. Пътеката и криволичеше и не можеше да се види какво има напред. Стволите на дърветата и гъстите храсти преграждаха светлината на фенерите и тя бе ограничена в съвсем тясно пространство около Сано и хората му. В гората не помръдваше нищо друго; единствените звуци, които се чуваха, бяха стъпките им по каменистата пътека, тежкото им дишане и тихото ромолене на поток в далечината. Откакто бе станал сосакан сама на шогуна, Сано бе обект на многобройни нападения и ги помнеше отлично.

Дали анонимното съобщение не бе примамка за засада?

Пътеката внезапно свърши при едно сечище. Там се намираше и къщата — малка паянтова колиба. Изглеждаше като евтина лятна вила и въпреки това Сано инстинктивно се напегна, предсещайки дебнеща опасност.

— Внимавайте! — прошепна на хората си.

Стражите вървяха най-отпред, предпазливо вдигнали фенери, докато се промъкваха през високата до колене трева, която шумолеше под стъпките им. Следваха ги Сано и Хирата, а детективите завършваха колоната, като внимателно оглеждаха околността за някакви признаци за опасност. Вятърът утихна и гората потъна в тишина; долавяше се приглушеното ромолене на потока. Някъде далеч се разнесе вой на куче или вълк. Когато групата приближи къщата, фенерите осветиха потъмнели от времето дъсчени стени, сламен покрив, прозорци с дървени решетки и врата, очертана от виещите се стъбла на лози.

Сано спря близо до прага и даде знак на стражите да обиколят и да огледат постройката. Те се подчиниха и скоро след това се върнаха, поклащайки глава, за да покажат, че не са видели никаква заплаха. При втори знак от страна на Сано отвориха вратата и поднесоха фенерите към тъмното пространство на вътрешността. Светлината проникна в тесен и празен коридор и Сано кимна; стражите влязоха пред него. Фенерите разплискаха светлината си върху хартиените стени. Сано пое въздух, опитвайки се да долови мириса на опасност, но студът бе сковал обонянието му и той не усети нищо.

— Тук няма никой — каза Хирата, изричайки на глас онова, което Сано бе установил.

Чу се неясен звук от плъзгане, при който сърцето на Сано подскочи; всички трепнаха. Десниците стиснаха дръжките на мечовете. Един от стражите поднесе фенера си в кухнята, обзаведена с пособия за готвене, подредени на рафтове, и измазано с хоросан огнище. Помещението беше празно, вероятно някой гризач, търсец храна, бе предизвикал звука. Всички си отдъхнаха и топлият въздух от дробовете им замъгли стаята; въпреки това, докато пристъпваха към съседното помещение, Сано усети как инстинктите му изпратиха рязък предупредителен сигнал.

Подът на другата стая бе застлан с татами — сламена рогозка; в нишата се виждаше ваза със сухи цветя. Върху една масичка имаше малка клетка за щурец, съд със саке и сгънато ветрило — останки от лятото. Върху черен дървен сандък бяха оставени някакви хартии. Хирата ги взе и ги подаде на Сано.

Бяха партитури с името на Фуджио. Оставаше една, последна стая. Докато групата приближаваше, Сано забави крачка. Каквото и да

откриеше, трябваше да бъде там.

Тясното пространство, което видя от прага, изглеждаше пусто и безжизнено като останалата част от къщата. От тавана се спускаше бяла муселинова мрежа против комари и се диплеше около сложен на пода футон. Върху него имаше нещо, което на пръв поглед приличаше на голям сгърчен вързоп от плат. После Сано видя, че от единия край на вързопата и извън мрежата против комари стърчи човешка ръка, която завършваше със сгърчени пръсти. Вързопът се оказа човешко тяло — слабо и свито, на жена в пъстро кимоно. Това, че лежеше тъй неподвижно в тази студена и пуста къща, можеше да означава само едно.

— О, небеса! — прошепна Сано.

Останалите се втурнаха в стаята. Сано отметна мрежата против комари и всички възкликнаха ужасени. Тялото бе обезглавено, вратът стърчеше като и грозен пън от обезобразена човешка плът, съсирена и кръв и отсечена кост. В главата на Сано прозвуча момичешки глас: „Тя носеше черно кимоно на морави цветове от глициния и зелени клонки“. Дрехата върху трупа без съмнение отговаряше напълно на описанието, което бе дала камуро Чидори:

— Глициния! — промълви Сано потресен.

* * *

Рейко лежеше в леглото, потънала в неспокоен сън часове след като Сано бе потеглил за къщата на Фуджио. В един момент до съзнанието ѝ стигнаха нечии тихи стъпки в коридора отвън. Тя трепна, събуди се, притаила дъх, и се втренчи в мрака на стаята си.

Рейко знаеше, че имението се охранява добре, но след случая „Черният лотос“ шумовете посред нощ я изпълваха с ужас, че някой може да я нападне. Тя сграбчи кинжала, който държеше до леглото си, и безмълвно се промъкна нататък по коридора, треперейки от студ и страх. Откъм банята проникваше светлина, вътре се движеше човешка сянка. Надничайки предпазливо през отворената врата, Рейко видя Сано, който се събличаше. Тя отпусна кинжала и влезе в помещението.

— Радвам се, че си вече въщи.

Сано кимна навъсен, без да я поглежда. Той пусна пояса си на застлания с дървени плочки под и после разпаса панталоните си. Смъкна робата и чорапите си. Рейко забеляза, че ръцете му треперят. Изваяните мускули на стомаха му се свиваха в спазми, докато махаше препаската си. Той клекна, изпразни ведро с вода върху себе си и потръпна от ледената струя.

Разтревожена от странното му поведение, Рейко остави настрана кинжала и клекна до него.

— Какво се случи в къщата на Фуджио?

Сано взе торбичка със сапун от оризови трици и яростно започна да търка тялото си. Гласът му прозвуча глухо между тракащите му зъби:

— Намерихме труп на жена.

— О-о! — сега Рейко разбра защо Сано се къпеше посред нощ. Искаше да отмие духовното омърсяване от допира със смъртта. Тя отложи въпросите си за по-късно и каза: — Нека ти помогна.

Запали мангала с дървени въглища. За щастие водата в кръглата дървена вана бе все още топла, загрята по-рано за нейната баня. Рейко изми гърба му и го изплакна. Той влезе във ваната, като стенеше, докато се потапяше до брадичката, и после затвори очи. Тя коленичи до него. Постепенно Сано се успокои и престана да трепери.

— Тялото беше облечено в кимоното, което Глициния е носела в нощта на убийството, когато е изчезнала — обясни той отпаднало.

Потисната, Рейко попита:

— Но не знаеш със сигурност дали е нейното тяло?

— Главата на жената беше отсечена.

Рейко ахна приглушено.

— От това ли е умряла?

— Не знам още. Наредих на хората ми да отнесат тялото в моргата на Едо, искам доктор Ито да го огледа. Но без съмнение не е естествена смърт. Била е убита.

— Край нея имаше ли оръжие?

Сано отвори широко очи, които бяха хлътнали в орбитите си и изглеждаха така, сякаш виждаха не Рейко, а сцената на убийството.

— Претърсихме цялата къща, но не открихме нищо. Убиецът може да е отнесъл оръжието или да го е захвърлил някъде в гората. Както и главата ѝ.

Странно усещане за отдалеченост между нея и Сано я изпълни с тревога. Тази вечер разследването, което според очакванията ѝ трябваше да ги сближи, изглежда, ги бе отчуждило още повече. Но може би това бе просто временно състояние, причинено от тягостното му изживяване.

— Мислиш ли, че Фуджио е убил Глициния?

— Тя беше в къщата му. Това го поставя под подозрение.

Рейко усети, че Сано не е разстроен само защото бе открил труп и бе загубил свидетел, имаше и нещо повече. Искаше да го попита какво е, но сдържаността му я възпря. Вместо това му зададе друг въпрос:

— Как се е озовала там Глициния?

— Възможно е Фуджио да я е извел тайно от Йошивара и да я е скрил в къщата си — Сано говореше така, сякаш с мъка изричаше всяка дума; беше се втренчил във водата пред себе си.

— Нима не е могъл да намери друг начин, вместо да я убива в собствената си къща, да оставя трупа ѝ там и да насочва подозренията към себе си?

— Може да е смятал, че никой няма да я открие във вилата. Ако не беше онова съобщение, и аз нямаше да търся там.

Тя усети, че Сано не ѝ казва всичко.

— Ако Фуджио наистина е убил Глициния, това означава ли, че е убил и владетеля Мицуйоши?

— Вероятно.

— Възможно ли е някой друг да е намерил Глициния и да я е убил? — Рейко се чувстваше отвратително, че ѝ се налага да кара Сано да говори, когато той очевидно предпочиташе мълчанието, но двамата трябваше да решат какво значение имаше новото убийство за случая.

— Всичко е възможно — отвърна Сано със същата неохота. — Но кой друг, освен Фуджио би могъл да знае, че тя е в къщата?

— Може би някой пътник, който случайно се е натъкнал на нея?

— По това време на годината по тези хълмове няма много пътници, макар че не е изключено да е била убита от бандити, които извършват грабежи по летните вили. Най-вероятно смъртта ѝ е свързана с убийството на владетеля Мицуйоши; онзи, който я е причинил — също.

Рейко се надяваше, че ако продължат да говорят, Сано ще сподели с нея какво го безпокои.

— Кой би желал Глициния да е мъртва, а убийството ѝ да бъде приписано на Фуджио? — Сано обаче не отговори и тогава Рейко предположи: — Може да е човекът, пратил съобщението.

Сано отпусна глава на ръба на ваната, затвори очи и въздъхна тежко. Тревогата на Рейко нарастваше.

— Болен ли си? Да ти приготвя ли лечебен чай?

Той преглътна през свито гърло:

— Не, добре съм.

— Ако предпочиташ да бъдеш сам... — макар че не ѝ се щеше да го оставя в това състояние, тя се изправи.

— Не си отивай — с явно усилие Сано отвори очи, вдигна глава и срещна погледа ѝ. — Трябва да поговорим.

Рейко изчака, обзета от напрежение заради онова, което ѝ предстоеше да чуе. Един удар на сърцето ѝ отекна в зловещо мълчание. Сано каза:

— Възможно е мъртвата да не е Глициния, а сцената с трупа в къщата да е подготвена нарочно, за да ме отклони по грешна следа.

— И главата да е била отрязана, за да смяташ, че е Глициния — Рейко остана с усещането, че темата на разговор е различна от онази, която Сано бе възнамерявал да подхване първоначално. — Само че ако не е Глициния, тогава кой може да е?

— Надявам се, че доктор Ито ще предложи някакви отговори.

— Това убийство не хвърля ли съмнение върху присъдата на финансовия министър Нита?

— Ако жертвата е Глициния и убийството е станало след задържането на Нита — да. Изчезването ѝ от Йошивара и смъртта на владетеля Мицуйоши са свързани и ако Нита се окаже невинен за едното, вероятно няма вина и за другото.

Тази теория, която оправдаваше решението му да продължи разследването, не разсея меланхолията му.

— През цялото това време бях убеден, че Глициния е жива.

Рейко усети у Сано скрито вълнение, което ѝ се стори по-силно от онова, което очакваше да предизвика в душата му една заподозряна в убийство непозната. Смътна обезпокоителна мисъл прониза съзнанието ѝ.

Обзет от съмнение и тревога, Сано сви рамене.

— Каквото и да представлява това убийство, излишно е да правим заключения, преди да чуем какво има да ни каже Фуджио за онова, което открихме.

Той излезе от ваната. Рейко го посрещна с разтворена кърпа и докато го обгръщаше с нея, отхвърли връхлетялата я мисъл. Безспорно тя бе плод на съмненията, които ѝ бе внушил случаят „Черният лотос“. Каквато и тайна да криеше Сано, не беше възможно да е онова, което за миг я бе накарало да изтръпне.

— Хайде да си лягаме и да се опитаме да поспим през тези няколко часа, които ни остават до утрото — рече Сано. — На сутринта Хирата ще разпита Фуджио, а аз ще отида до моргата на Едо, за да видя каква информация ще ни предостави аутопсията, извършена от доктор Ито. Онова, което ще научим, може да ми помогне да убедя шогуна, че разследването трябва да продължи.

ГЛАВА 21

Селцето Имадо, където живееха разни търговци и работници от Йошивара, се намираше отвъд оризищата и блатата, които го деляха от квартала на удоволствията. Състоеше се от няколко улици с къщи, магазини, гостилници и чайни. След като пристигна там с двама детективи, Хирата се отправи към една от няколкото вили в покрайнините, построени от богати собственици на публични домове.

Къщата на Фуджио се състоеше от няколко постройките, покрити със сламен покрив. Каменен зид ограждаше разположената около нея градина и двор. Отвъд зида се простираше кафява угар, осеяна с къщурките на селяните. Прозирни ивици от бели облаци бяха набраздили бледата синева на небето. Слънцето озаряваше мразовитата и ветровита утрин, когато Хирата и детективите слязоха от конете си пред портата на Фуджио и влязоха в двора.

Хирата почука на вратата и на прага се появи едно момче.

— Дошли сме да се видим с Фуджио.

Накрая с прозявка на уста се показва и самият хокан. Красивото му лице бе подпухнало, косата му — разчорлена. Носеше халат на сини и червени карета и вонеше на алкохол и тютюн. Зачервените му очи замигаха озадачено, втренчени в Хирата, но той се усмихна и се поклони галантно.

— Извинявам се за жалкия си вид, но снощи си легнах късно. Какво мога да направя за вас, господа?

Хирата се представи и после добави:

— Трябва да говоря с вас. Може ли да вляза?

— Ако става въпрос за случилото се с владетеля Мицуйоши, вече казах на сосакан сама всичко, което знам — Фуджио разтри слепоочията си и направи гримаса: — О, небеса, какво главоболие! Наистина не трябва да пия, когато имам представление!

— Става въпрос за къщата ви на хълмовете — поясни Хирата.

Сънливото изражение мигом изчезна от лицето на хокан, заменено от тревога.

— Хм — каза, отстъпи назад и се блъсна в две хубави жени, които се бяха появили на прага зад него. Едната беше млада и красива, в напреднала бременност, а другата — на средна възраст и навъсена.

— Кои са тези мъже? — обърна се към Фуджио по-младата с пронизителен и капризен глас. — Какво искат?

— Не е твоя работа — отвърна ѝ Фуджио с явно раздразнение.

— Как може да си толкова груб и да държиш гостите си на вратата? — укори го по-възрастната. — Покани ги вътре.

Фуджио завъртя очи.

— Жена ми и майка ѝ — обясни той на Хирата. — Може ли да поговорим някъде другаде, ако обичате?

Хирата се съгласи. Фуджио отиде да се облече и се върна с кафяво наметало и кимоно над широки раирани панталони. Двата с Хирата тръгнаха пеша надолу по улицата към селото, а детективите ги последваха. В канавката край пътя се бяха сгушили група патици. В далечината някакъв селянин караше волове през линеещия пейзаж.

— Жена ми и роднините ѝ не знаят, че притежавам онази къща, и не искам да научават. Купих я преди години за лятна вила. — Фуджио го погледна. — Вие женен ли сте?

— Не.

След като прочете писмото на владетеля Ниу предишния ден, Хирата вече се съмняваше, че това изобщо щеше да му се случи някой ден, освен ако не приемеше избраната от баща му невеста. Но нямаше да се откаже да търси начин да помири двата рода, за да може да се ожени за Мидори.

— Е, като се задомите, ще разберете, че една съпруга може сериозно да ограничи свободата ви, особено ако живеете с родителите ѝ. Понякога човек има нужда от уединение.

— Или от компанията на приятелки — добави Хирата.

Фуджио се усмихна дяволито.

— Ами да. Тази къща ми върши работа, ако реша да каня своите почитателки. Но с мен е свършено, ако тъст ми разбере, че съм изневерил на дъщеря му. Ще ме изхвърли. Освен това той е собственик на публичния дом „Великият Миура“ и се ползва с голямо влияние в Йошивара. Повече никога няма да получа работа там.

Дали това бе единствената причина, поради която Фуджио искаше да запази в тайна къщата си?

— Разкажете ми за жената, която сте държали в къщата.

— Какво? — Фуджио се сепна. — Сега там няма никой. Ползвам я само през лятото — замаяността от махмурлука му изведнъж се разсея; той изглеждаше озадачен, но трезвен. — Но кажете, моля, как изобщо разбрахте за къщата ми?

— Сосакан сама получи писмо. Отидохме там снощи и намерихме една мъртва жена.

Дъхът на Фуджио излезе от устата му във вид на бяло облаче, но звук не се получи. Изненадата му изглеждаше неподправена, макар че, както Хирата знаеше, Фуджио притежаваше безспорни артистични умения, необходими за професията му.

— Мъртва жена? В моята къща? — след като заекна още няколко пъти, той се овладя достатъчно, за да каже: — И коя е тя?

— Не знаем. Главата ѝ е била отрязана и отнесена — Хирата внимателно наблюдаваше Фуджио. — Но е облечена в дрехи, които с оглед на предварителните описания, изглежда, принадлежат на Глициния.

— Глициния? О, небеса! — Фуджио отстъпи, залитайки, сякаш разтърсен физически от това, което току-що бе чул. — И какво е правила там?

— Вие ми кажете.

— Чакайте — хокан вдигна предупредително ръце. — Ако смятате, че аз съм убил Глициния, дълбоко се лъжете. Нямам представа, как се е озовала в моята къ... — изведнъж го осени някаква мисъл. — Но мога да предположа. Когато бяхме любовници, ѝ казах за къщата ми. Вероятно си е спомнила и е отишла там, защото е знаела, че ще бъде празна. Направила го е без мое знание или позволение. Нямам нищо общо със смъртта ѝ.

Може и да казва истината, помисли си Хирата, или пък измисля това обяснение, за да се защити.

— Разкажете ми подробно какво сте правили от установяването на смъртта на владетеля Мицуйоши до снощи.

Хоканът се замисли напрегнато, с явното намерение да покаже, че дори не е приближавал до своята тайна къща.

— Точно вървеше изпълнението ми в „Овария“, когато Момоко се втурна в помещението, крещейки, че владетелят Мицуйоши е мъртъв. Портите на Йошивара бяха затворени и преди да ги отворят на

сутринта, полицията дойде и забрани на всички да напускат квартала. Щом ни освободиха, се прибрах вкъщи.

— Какво правихте там?

— Вечерях със семейството си — отвърна Фуджио — и си легнах — след това добави, натъртвайки: — През цялата нощ бях в леглото до жена си.

Хирата възнамеряваше да провери тази история в разговор с жената на хокана и с роднините му по линия на съпругата, макар че те можеха да потвърдят думите му само за да го защитят.

— А на сутринта?

— Отидох в Йошивара. Нямаше какво толкова да се прави, тъй че си стоях в чайната, пийвах и играех карти с приятели.

— През цялото време ли бяхте с тях?

— Не непрекъснато, но не съм им се губил от погледа достатъчно дълго, че да стигна до хълмовете — въпреки това Фуджио поспря, сякаш, докато разказваше, съзря на хоризонта да се мержелее неясна опасност. — Тази нощ имах изпълнение на едно увеселение. Сосакан сама ме завари там. След като говорихме, забавлявах гостите до зори. После...

В далечината отекваха удари на брадва, цепеща дърва.

— После какво? — подкани го Хирата, обзет от нетърпение, тъй като бяха стигнали до изключително важен отрязък от време. Същата сутрин той бе научил, че Фуджио е успял да се измъкне от детективите, пратени да го следят, и е бил извън полезрението им от зори до следобед на същия ден, когато го бяха открили в Йошивара.

— Посетих един приятел — отвърна Фуджио с неохота. — Бях с... моя приятел до вчера следобед, когато се върнах в Йошивара, защото имах изпълнения пред клиенти.

— Кой е този приятел?

— Една жена — въпреки студа лицето на Фуджио бе лъснало от пот. — Не мога да кажа името ѝ. Съпруга е на редовен клиент — той поклати глава с презрение към собственото си развратно поведение. — Как все се замесвам в такива истории?

— Ако искате да ви повярвам, че сте били с нея, тя трябва да потвърди това, което казахте — заяви Хирата.

— Но аз не мога да я издам — възпротиви се Фуджио. — Баща ѝ е изтъкнат самурай. И е твърде сприхав. Разбере ли за нас, ще ме убие.

Според законодателството на Токугава един самурай можеше да убие селянин и да избегне наказанието. Фуджио беше в капан — от една страна, го грозеше отмъщението на съпруга на любовницата му, а, от друга — екзекуция заради извършеното убийство. Според Хирата историята звучеше доста правдоподобно и той вече изпитваше съмнения, че Фуджио е убиецът на жената, която бяха намерили в къщата. Хокан бе умен; ако той бе извършителят, нямаше ли да си измисли по-добро алиби? Освен това предишната нощ Хирата бе огледал мястото на престъплението и резултатите сочеха, че е напълно възможно Фуджио да е невинен.

Нямаше никакви доказателства, че е пребивавал в къщата наскоро. Възможно бе жената да е отишла там по своя воля. Хирата вече се питаше дали изобщо се е криела там. В печката и мангала нямаше следи от скорошен огън, единствената храна в къщата бяха малко стари сушени плодове, а и тоалетната не миришеше така, както би трябвало, в случай че някой я бе използвал напоследък. Жената може да е била отведена там и убита незабавно от човек, който би искал да лепне убийството на Фуджио.

От друга страна, не беше изключено Фуджио да е виновен, но да не е допускал, че трупът ще бъде открит, и затова да не е смятал, че ще има нужда от алиби. Историята за тайнствената любовница може просто да е най-доброто, което успя да изфабрикува, след като бе принуден да дава обяснения.

— Смятам, че вчера си ходил в къщата да видиш Глициния — каза Хирата. — Нищо чудно тя да не е искала да стои сама в студа и да се е оплакала. Ти си се почувствал притиснат, защото не си имал къде другаде да я приютиш. Двамата сте се скарали. Нещата са излезли от контрол. И ти си я убил.

— Изключено — Фуджио промени стойката си, стъпвайки здраво на земята.

— Или пък си възнамерявал да я убиеш от самото начало, защото тя те е видяла да намушкваш владетеля Мицуйоши.

— Убийството му е дело на финансовия министър Нита — обяви Фуджио тържествуващо. — Вече чух новината.

— Ти си убил Глициния, преди да разбереш, че Нита е осъден — предположи Хирата. — Страхувал си се, че ще каже на полицията, че ти си убиецът, и затова не си я оставил жива.

В погледа на Фуджио се мярна разбиране, че нещата изглеждат точно така... и че именно по този начин ще ги изтълкува и съдията, който ще го съди за убийство.

— Не съм убил владетеля Мицуйоши! — заяви разпалено той. — Нито Глициния! Някой е сложил тялото ѝ в къщата ми, за да ме набеди в убийството ѝ — слабата му фигура видимо се напрегна, връхлетяна от паника. Хирата се хвърли напред, за да го сграбчи, но в същия миг хокан се обърна и хукна през оризището.

— Ей! Върни се! — Хирата се втурна след него и извика към детективите си: — Спрете го!

Фуджио се запрепъва в буците пръст, полите на дрехата му се развяваха, а той размахваше отчаяно ръце. Хирата тичаше след него задъхан, опитвайки се да го настигне. Скоро Фуджио забави темпото; краката му все повече натежаваха от умора. Хирата взе да скъсява разстоянието помежду им, накрая се хвърли напред и сграбчи Фуджио през кръста.

Хокан се просна по лице, а Хирата се тръшна отгоре му. Фуджио остана да лежи на земята.

— Арестуван си!

След като финансовият министър бе умрял, отнасяйки със себе си тайната за своята вина или невинност, Хирата не можеше да рискува и да допусне който и да е от останалите двама заподозрени на Сано да избяга. Дори и да се окажеше, че не е убил наследника на шогуна, Фуджио продължаваше да бъде главен заподозрян в убийството на намерената в къщата му жена.

— Пак този мой глупав навик да бягам дори когато съм сигурен, че ще ме хванат — отбеляза Фуджио с пресилен ироничен смях. — Този път обаче си заслужаваше.

* * *

Макар че Сано обикновено се движеше с антураж, който да му оказва съдействие и да бъде в съответствие с високия му ранг, затворът на Едо бе място, където предпочиташе да отиде сам.

Мястото, което представляваше укрепена тъмница, оградена с рушащ се каменен зид и наблюдателници, се извисяваше над бедните

квартири на североизток от Нихонбаши. Вътре тъмничарите подлагаха на мъчения затворниците, за да изтръгнат от тях самопризнания, а осъдените вече престъпници очакваха своята екзекуция. Освен това в затвора се помещаваше и моргата, в която се изпращаха трупове на граждани, починали от естествена смърт, природни бедствия или от упражнено насилие. Там доктор Ито, завеждащият моргата, често оказваше съдействие на Сано със своите медицински познания и вещина в разследванията. Тъй като аутопсията и всякакви други процедури, които се свързваха с чуждоземната наука, се смятаха за незаконни, Сано държеше колкото се може по-малко хора да знаят за посещенията му в затвора на Едо.

Доктор Ито го посрещна на вратата на моргата — ниска постройка с лющещи се хоросанови стени.

— Радвам се да ви видя.

Прехвърлил седемдесетте, доктор Ито имаше бели коси, които увенчаваха мъдрото му, набраздено от бръчки лице като снежен калпак, и носеше синя лекарска престилка. Преди години той бе заловен да упражнява забранена чуждоземна наука, която бе усвоил от холандски търговци. Бакуфу се бяха отказали от обичайната присъда — изгнание, и го бяха осъдили до края на живота му да работи в моргата на Едо. Там, необезпокояван от властите, доктор Ито бе продължил научните си експерименти.

— Ще ми се поводът за срещата ни да бе по-различен от поредната насилствена смърт — добави той.

— На мен също — отвърна Сано. — Не бих ви молил да направите поредната аутопсия, ако имах друга възможност.

Трагедията в „Черния лотос“ се бе отразила тежко и на доктор Ито, макар че той не бе в храма в нощта, когато бяха загинали повече от седемстотин души. Трупове им незабавно бяха откарани извън града и погребани в масов гроб, но много сестри и свещеници бяха починали от раните си или пък бяха извършили самоубийство в затвора и доктор Ито бе подготвял мъртвите тела за кремация. Ужасът, който бе изживял при тази кланица в „Черния лотос“, стана причина да преустанови своята работа — единствената утеха, която правеше поносим затворническия му живот, — а духовното замърсяване от толкова много смърт бе уронило здравето му.

Доктор Ито се усмихна успокоително и покани с жест Сано да влезе в моргата.

— Справедливостта, която заслужава една жертва на убийство, е по-важна от личните чувства.

В просторно помещение вътре в моргата бяха поставени каменни корита, които се използваха за миене на труповете; имаше шкафове, в които се държаха инструменти, подиум, където бяха подредени книги и свитъци, както и три високи до кръста маси. Върху една от тях лежеше тяло, покрито с бяло платно. До него бе застанал Мура, помощникът на доктор Ито, — около петдесетгодишен мъж с гъсти посивели коси и ъгловато интелигентно лице.

— Готови сме да започнем, Мура сан — каза доктор Ито.

Мура беше ета^[1]. Повечето граждани ги избягваха, но доктор Ито се бе сприятелил с Мура, който вършеше цялата физическа работа за изследванията му.

Сано се отправи към масата, като потискаше порива си да хукне навън. Все още не се беше съвзел от стъписването и отвращението, които го бяха обзели при намирането на трупа. Необходимостта да направи оглед на мъртвото тяло на жена, с която бе имал интимни отношения, го изпълваше с ужас.

Мура отмахна бялото платно от трупа, като започна откъм ходилата. Типичната за смъртта вдървеност бе отминала и жената лежеше по гръб с изпънати нозе. Стъпалата ѝ бяха голи, сиво-синкави, напукани и мръсни. Щом се откриха дрехите ѝ, върху кимоното на зелени листа върху морав фон Сано забеляза ръждиви петна. Ноктите ѝ бяха изпочупени, с набита под тях изсъхнала кръв. Мура отгърна и горната половина от тялото, завършваща със зловеща осакатеност там, където трябваше да бъдат главата и раменете ѝ. Сладникавият мирис на гниеща плът го блъсна в ноздрите; стомахът му се преобърна.

— Къде я открихте? — попита доктор Ито.

Сано разказа подробностите около разследването на убийството и описва мястото.

— Имаше ли кръв около тялото?

Споменът за обстановката в онази стая бе обсебил съзнанието на Сано.

— Не много. Няколко пръски на пода, на стената, на футона и на мрежата против комари.

Той знаеше, че Рейко се тревожи за него, щеше му се да се бе държал нормално предишната вечер, но цялата му енергия се бе изчерпала от усилието да овладее гаденето и емоциите си. Това, че се бе затворил в себе си, щеше да ги отдалечи още повече един от друг, но той не можеше да ѝ обясни защо убийството му бе въздействало тъй силно, без да ѝ кажеше онова, което щеше да влоши нещата още повече.

— За да определим какво точно се е случило, трябва да видим и останалата част от нея — доктор Ито направи жест към Мура.

Ета взе нож и разряза кимоното на жената, после отстрани и бялата роба под него, откривайки голото ѝ тяло. То представляваше грозна картина от огромни червени и морави петна, които се открояваха подпухнали върху бледата кожа на корема, гърдите и ребрата ѝ. Върху врата, ръцете и бедрата ѝ се забелязваха по-малки синини. Сано пое рязко въздух през зъби, доктор Ито измърмори нещо стъписан и дори невъзмутимият Мура изглеждаше потресен.

— Моля те, обърни я на една страна, Мура сан.

Мура се подчини и те мълчаливо огледаха покрития със синини гръб и задни части. После доктор Ито заобиколи масата и докато оглеждаше трупа, на лицето му се изписа жалост.

— Тази бруталност говори, че нападателят е по-скоро мъж, отколкото жена, тъй като подобни белези предполагат значителна физическа сила. Синините са причинени от юмруци. По-малките петна на ръцете и врата са оставени от пръсти.

— Отбранявала се е — каза Сано, докато оглеждаше ръцете на жертвата. — Ноктите са изпочупени и набити със съсирена кръв, защото е драла своя нападател.

В съзнанието му отново изникна картината на изцапвания с кръв под и стени, както и двата отпечатъка на ръце и стъпки — едните големи, другите малки — на убиеца и на жертвата. Ако това е Глициния, каква бе неговата отговорност за смъртта ѝ?

— Обърнете внимание на тези тъмни плътни синини по гърба ѝ. След като е паднала, той я е ритал и тъпкал — каза доктор Ито. — Вероятно е издъхнала вследствие на разкъсвания във вътрешните органи.

— Значи е била пребита до смърт?

Повече от всякога Сано съжали, че не бе направил необходимото, за да разбере какво се бе случило с Глициния след края на връзката им, и то не само защото би могъл да спаси живота ѝ.

— Очевидно главата е била отстранена след настъпването на смъртта — каза доктор Ито, — в противен случай в стаята щеше да има много повече кръв.

— Мъртвите не кървят — съгласи се Сано, полагайки усилия да звучи делово, макар че пред очите му изникнаха петната изсъхнала кръв по мрежата против комари. — Първо я е убил, а после я е сложил на футона и я е обезглавил.

— Вижте как е нащърбен по краищата вратът загрижеността в погледа на доктор Ито говореше, че той усеща притеснението на Сано. — Който е сторил това, трябва да е бил обладан от дива ярост.

Откъм постройката на затвора до тях достигнаха воплите на затворниците. Сано си представи как с изкривено от ужас прекрасно лице Глициния се опитва да отблъсне неясния нападател. Чу писъците ѝ, докато юмруците му се сипят върху нея, видя как забива нокти в стената, докато се свлича на пода под порой от удари и ритници... С усилие каза:

— Сега, след като знаем как е умряла, трябва да установим дали това е Глициния и дали убиецът е Фуджио.

— Нека първо определим дали тази жена отговаря на описанието на изчезналата куртизанка — доктор Ито млъкна за момент, очевидно обзет от колебание, дали да попита Сано какво го безпокои, но после се отказа — или заради изражението на Сано, или вежливостта не му бе позволила да прояви любопитство. — На каква възраст е Глициния?

— Двайсет и четири годишна — отвърна Сано. Възрастта ѝ бе едно от нещата, които, макар и научени лично от нея, смяташе, че може да приеме за истина.

— Тази жена е била млада — отбеляза доктор Ито, докато оглеждаше трупа. — Плътта ѝ е гладка и стегната. Двайсет и четири е приемливо предположение за годините ѝ.

Приликата във възрастта може да е съвпадение, помисли си Сано, но растящата празнота в стомаха му подсказваше друго.

— Каква е на ръст Глициния?

— Дребна — отвърна Сано, вдигайки ръка на височината на рамото си, при което мигом го връхлетя споменът, как я бе държал в

обятията се. Опитва се да съпостави спомена за голото ѝ тяло с тялото на мъртвата, но поради липсата на лице и жестоките синини разпознаването бе невъзможно. Той преглътна мъчително и си наложи да продължи: — Слаба, с тесни бедра и малки гърди.

— Също като жертвата — доктор Ито погледна онези части, които Сано съзнателно избягваше, и каза — интимните ѝ части са обръснати, била е проститутка.

Толкова прилики навеждаха на една-единствена мисъл — че най-вероятно това бе Глициния, макар че не можеха да се смятат за безспорни доказателства. Сано почувства как надеждата му, че е жива, взе да се стапя, и се извърна.

— Покрий я, Мура сан — помоли доктор Ито.

Каквито и неистини да бе изрекла, каквито и злини да бе извършила, Глициния бе горда и смела жена. Сано си спомни нейната сдържаност и странна отвлеченост в нощта на последната им среща. Възможно ли бе още тогава да е имала предчувствие, че времето ѝ на земята изтича?

— Мислите ли, че убиецът е хокан!

— Трудно ми е да си представя, че Фуджио е способен на подобна бруталност. Тази сутрин Хирата тръгна към дома му, за да го разпита. Ще видим какво ще научи.

Вперил мрачен поглед през прозореца навън, Сано размишляваше за последствията, които щеше да има за него второто убийство. Сега разследването му можеше да продължи, защото, дори и да смяташе, че убиецът на наследника му вече е наказан, шогунът щеше да очаква Сано да разреши случая с обезглавената куртизанка. Новите разпити можеха да доведат до нови улики, който да докажат кой бе истинският убиец на владетеля Мицуйоши. Несъмнено тази перспектива го удовлетворяваше, но едновременно с това го изпълваше с ужас.

— Мура сан, моля те, остави ни насаме — ета се подчини и доктор Ито се приближи до Сано. — Мога ли да ви помогна с още нещо? — попита той внимателно.

Нуждата да сподели надделя над сдържаността на Сано.

— Аз я познавах — изрече той рязко и разказа на доктор Ито цялата история. — Трудно ми е да бъда обективен, когато съвсем не е изключено жертвата да се окаже моя някогашна любовница — призна

той. — Но продължа ли с разследването, ще трябва да приема възможността трупът да е на Глициния... както и тя самата да е убийца.

Изражението на доктор Ито помръкна и той кимна с разбиране.

— В случай че финансовият министър е бил невинен, единствените останали заподозрени са Глициния, Фуджио и Момоко. Възможно е Глициния да е намушкала владетеля Мицуйоши.

— С други думи... моята някогашна любовница е убила наследника на господаря ми.

Сано се почувства по-зле от всякога.

— Има и още един проблем. Съпругата ми не знае нищо за Глициния. Не съм ѝ разказал за нея, защото доскоро смятах, че е без значение. Сега обаче, ако продължи с разследването си, Рейко може да открие, че аз съм освободил Глициния, и да реши, че не съм ѝ казал, защото имам какво да крия — обзет от тревога, Сано се вкопчи в пречките на прозореца.

Изобщо не бе предполагал, че премълчаването може да прерасне в основна заплаха за брака му, който и бездруго бе сериозно разклатен. — Ще ми се да ѝ бях казал от самото начало. Какво да правя сега?

— Малкото камъче, търкулнало се по склона, може да предизвика огромно свлачище — напомни му доктор Ито. — Смятам, че трябва да кажете на съпругата си възможно най-скоро, защото колкото повече изчаквате, толкова по-сериозни могат да станат проблемите ви.

---

[1] Според деленето на японското феодално общество — най-нисшата, презряната класа, от която произхождат тъмничарите, мъчителите, носачите на трупове и палачите в затвора на Едо. Наследствената връзка на ета с дейности, имащи нещо общо със смъртта, като например касапство и щавене на кожи, предопределя духовната им скверност — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Паланкинът понесе Рейко навън от административния район на замъка Едо. Свита под топлата завивка, тя се возеше покрай оградения с каменни зидове проход към двореца потънала в мрачни размишления.

Поведението на Сано предишната нощ я бе обезпокоило, както и фактът, че тази сутрин бе излязъл от къщи още преди тя да се събуди. Вероятно това последно убийство му бе дошло твърде много. Тя се тревожеше за състоянието на духа му. А и всеки момент шогунът можеше да го накаже заради намесата му в процеса на финансовия министър Нита, както и за безуспешните му опити да разкрие убиеца на владетеля Мицуйоши.

Рейко се притесняваше и за Мидори, която бе дошла в къщата по-рано предишната вечер, за да съобщи, че е получила съобщение от владетеля Ниу, с което той ѝ нареждаше да отиде при него. В момента Мидори бе на път за имението му, а Рейко се бе отправила към женското крило на двореца, където служеше братовчедка ѝ Ери. Ери, основна фигура в информационната мрежа на обитателките в крепостта Едо, вероятно щеше да успее да установи самоличността на самурая, откупил свободата на Глициния. Рейко имаше чувството, че това е по-належащо от всякога. Ако Глициния бе все още жива, може би той знаеше къде е. Ако пък се окажеше, че откритият в лятната вила труп е нейният, възможно бе този човек да разполага с важна информация, която имаше отношение към убийството ѝ.

Мисълта за Глициния я изпълни с още по-голяма тревога за Сано. Беше усетила, че той не желае тя да разследва семейството и миналото на Глициния. Нима имаше нещо, което съпругът ѝ криеше?

Внезапно Рейко долови тропот на копита, който все повече приближаваше. Паланкинът ѝ се разклати и престана да се движи — явно нейните носачи, стражи и прислуга бяха спрели. Рейко подаде глава през прозорчето, за да разбере каква бе причината. Видя колона от войници и слуги, съпровождащи голям черен паланкин, който се

движеше към нея. От прозореца му се показаха две глави — на госпожа Янагисава, и на дъщеря ѝ Кикуко.

Момичето се усмихна и помахна. Рейко отвърна на поздрава ѝ, поклони се и в този момент госпожа Янагисава каза нещо към ескорта си. Капитанът на стражите се обърна към Рейко:

— Съпругата на почитаемия дворецов управител желае да посети съпругата на сосакан сама.

Рейко бе изненадана, че госпожа Янагисава държи да я види отново тъй скоро. Макар че никак не ѝ се искаше да отлага разследването си, нямаше друг избор, освен да нареди на антуража си:

— Отведете ме обратно вкъщи.

Върнаха се в имението на Сано и в гостната госпожа Янагисава и Кикуко коленичиха срещу Рейко. Госпожа Янагисава вежливо отказа поканата на Рейко за сладки и чай.

— Няма да стоим дълго — поясни тя. Съзнателно потисканото вълнение бе нарушило хладнокръвието ѝ, а плоските ѝ страни бяха обагрени от руменина. В скута си държеше малък вързоп, увит в тъмносиня коприна на бели листа. — Съжалявам, че ви създадох притеснения точно когато бяхте поели нанякъде.

— О, няма нищо — отвърна учтиво Рейко. — Радвам се да ви видя отново.

Все пак тя се страхуваше, че познанството им може да се превърне в бreme, ако новата ѝ приятелка изискваше повече внимание, отколкото тя желаете да ѝ окаже. Особеният блясък в тесните очи на госпожа Янагисава притесни Рейко.

— Моля, повярвайте, че не бих прекъснала работата ви... освен по неотложна причина — гласът на госпожа Янагисава се сниши. Тя млъкна за момент, като нервно опипваше с пръсти краищата на вързоп. После довърши рязко: — Миналия път, когато се видяхме... аз ви казах, че ще направя каквото мога, за да помогна в разследването на съпруга ви. Затова дойдох днес.

Кикуко си тананикаше някаква песен без мелодия, като въртеше глава ту наляво, ту надясно. Рейко изгледа госпожа Янагисава изненадано.

— Попаднали сте на информация, която ще подпомогне разследването на убийството? — Рейко беше вперила поглед във

вързопа, който държеше гостенката ѝ, а чувствата ѝ се люшкаха между скептицизма и надеждата.

За момент госпожа Янагисава се намръщи и това помрачи изражението ѝ.

— Ще ми се да можех да кажа, че моята находка ще подпомогне съпруга ви... но се опасявам, че е обратното. Мога ли да обясня?

Рейко кимна и госпожа Янагисава продължи:

— Ето какво донесоха вчера на съпруга ми.

Тя развърза вързопа и отвътре се показва четириъгълен пакет, увит в груба кафява хартия и завързан с дебела връв. Рейко зърна думите:

За почитаемия дворецов управител Янагисава. Лично и поверително, написани с непохватни черни йероглифи.

— Съпругът ми не си беше у дома — продължи госпожа Янагисава. — Чух секретарите му да казват, че не знаят кой изпраща пакета, и да се питат дали да го отворят. Накрая решиха да не го пипат и го оставиха на бюрото на мъжа ми. Това възбуди любопитството ми. Отидох в кабинета, мушнах го в ръкава си и го отнесох в стаята си.

Рейко седеше безмълвна и удивена, че някой може да посмее да открадне от дворецовия управител.

Госпожа Янагисава въздъхна:

— Ако съпругът ми открие какво съм сторила, ще ми се ядоса. Но когато надзърнах в пакета... разбрах, че съм длъжна да поема този риск.

Настоятелният ѝ и изпълнен с копнеж поглед потърси очите на Рейко.

— Вие бяхте тъй мила с мен, ето сега имам възможност да ви се отплатя. Този пакет представлява ужасна заплаха за вашия съпруг. Донесох ви го, за да разберете каква е опасността... и за да може той да защити и себе си, и вас.

— За какво става въпрос? — попита Рейко озадачена и разтревожена.

Кикуко издаде силен тържествуващ звук, след което взе да прави физиономии и да се полюшва напред-назад. Госпожа Янагисава сложи ръка на рамото на момичето, за да го успокои.

— Може би е най-добре да видите сама, вместо аз да ви обяснявам. Моля, приемерте това с най-искрените ми пожелания за сполука и ми позволете да се сбогувам с вас до следващата ни среща.

Тя протегна към Рейко пакета и ѝ го поднесе с поклон.

— Искрени благодарности — каза Рейко, приемайки подаръка.

Веднага щом гостите ѝ си отидоха, тя отнесе пакета в стаята си и затвори вратата. Изгаряща от нетърпение и в същото време скована от страх, отвърза връвта и разопакова хартията. Вътре имаше книга, подвързана с бледолилава коприна. През специално направени за целта дупки близо до основата бе промушена зелена панделка. Тази външност ѝ бе позната и я накара да изтръпне. Рейко отвори книгата.

Първата от близо двайсетината страници от тънка оризова хартия носеше надпис Дневникът на Глициния.

* * *

Даймио притежаваха големи и добре укрепени имения в областите на югоизток от замъка Едо. Провинциалните владетели живееха там през четирите месеца, които прекарваха в столицата всяка година. На това място законодателството на Токугава изискваше от тях да оставят семействата си като заложенници, когато се връщаха в своите провинции, за да се предотвратят евентуални бунтове. Сега Мидори пътуваше в своя паланкин надолу по широка улица, изпълнена със самураи на коне.

Редове от едноетажни постройки, чиито бели гипсови стени бяха украсени с черни плочки, наредени в различни геометрични фигури, заобикаляха всяко имение и осигуряваха подслон на хиляди васали, които служеха на даймио. В именията се влизаше през тежки порти, увенчани с керемидени покриви и високи стражници с неизменни постове. Когато паланкинът на Мидори спря пред портата, която носеше герба на клана Ниу, изобразяващ морско конче, брадичката ѝ затрепери от тревога.

Преди време това бе нейният дом, но мястото тя свързваше с лоши спомени и се връщаше там само при крайна нужда. Ако не беше нареждането на баща ѝ, както и надеждата да възобнови шанса си да се омъжи за Хирата, тя не би стъпила повече тук.

Във вътрешността на имението множество самураи патрулираха из просторен двор или седяха в предназначения за стражите помещения. Постройките за офицерите образуваха вътрешна стена около къщата на даймио — просторен комплекс от наполовина дървени сгради, повдигнати на гранитни основи и свързани с покрити коридори и пресичащи се керемидени покриви. При вратата, водеща към личната стая на владетеля Ниу, Мидори срещна Окита — главния васал на баща ѝ.

— Очаква те — рече ѝ той.

Суровото му лице и безстрастният тон по никакъв начин не ѝ подсказваха какво можеше да очаква.

— Как е той? — попита Мидори.

— Малко по-добре — това означаваше, че владетелят Ниу се е успокоил. — Съветвам те да не го разстройваш.

— Защо иска да ме види?

В отговор Окита отвори вратата. Мидори с неохота пристъпи през прага. Окита я последва, затваряйки вратата след себе си.

Ако не бяха особеностите, известни единствено на онези, които добре познаваха владетеля Ниу, помещението можеше да принадлежи на всеки благородник. Шкафове, сандъци и тайници, разположени в стените и под дъските на пода, съдържаха скрито оръжие — Мидори знаеше това. Върху фреската се виждаха белезите от предмети, които баща ѝ бе запокитвал в стената в пореден пристъп на ярост. Двата стражи от вътрешната страна на вратата пазеха владетеля Ниу, както и всички останали от опасните му изблици. В стаята се усещаше особен сладникав мирис, все едно кръвта, която течеше във вените му, бе примесена с някаква отрова.

Владетелят Ниу бе коленичил на подиума и точеше острието на кинжал. Триенето на метала върху точиларския камък издаваше рязък стържещ звук. Той не показва веднага, че е регистрирал присъствието на Мидори. Докато застава на колене пред подиума, тя си мислеше колко обикновен изглежда баща ѝ този ден — като всеки друг

благородник, който прекарва свободното си време в грижа за оръжията си. И тогава владетелят Ниу вдигна към нея своето изкривено лице.

Тръпка на ужас прониза Мидори. Тя бързо сведе поглед и се поклони.

— Малка курва! Малка предателка! — владетелят Ниу изричаше обидите с приятен, приветлив тон, което ги правеше още по-смразяващи за Мидори. Ръката му продължаваше да прокарва острието на кинжала по повърхността на точиларския камък. — Как можа да предадеш собствения си баща, да се сближиш със сина на врага?

Твърде изплашена, за да отговори, Мидори стисна й устни, за да не им позволи да треперят. Надеждата й, че той бе променил решението си относно сватбата, сега й изглеждаше нелепа.

— Трябва да те убия заради предателството ти — уведоми я владетелят Ниу.

Стъргането на острието върху точиларския камък се ускори, както се ускориха и ударите на сърцето на Мидори. Тя хвърли поглед към Окита и стражите и ги видя да се приближават по-плътно до подиума. До момента владетелят Ниу не бе убивал член на семейството, което обаче не беше гаранция, че няма да го стори.

— Но ти си ми плът и кръв, каквото и да си направила — добави той. Лявото му око проблесна към Мидори. Дясното дремеше. — Кажи ми всичко, което знаеш, за плановите на клана Хирата да ме унищожат.

Мидори изпита неистово желание да побегне, но волята на баща й я държеше пленница и тя трябваше да защитава Хирата.

— Но аз не... Те не са...

— Не се прави, че не знаеш — стъргането престана, тъй като владетелят Ниу спря да точи кинжала. Ръцете му бяха черни от мръсотия; на лицето му бе изписано презрение към Мидори.

— Ти и онова момче сте любовници. Какви тайни ти шепне, докато се въргалите заедно?

Мидори се надяваше, че баща й не знаеше какво бяха сторили с Хирата, нито подозираше, че е бременна.

— Говори! — заповяда й владетелят Ниу.

Отчаянието отвърза езика й.

— Нямам какво да ти кажа. Хирата сан и баща му не воюват срещу теб.

Владетелят Ниу изсумтя с отвращение.

— Опитват се да ме заблудят, че съм в безопасност. И използват собствената ми дъщеря за приносител на лъжите си.

— Казвам ти истината! — извика Мидори. — Те са добри, почтени хора, които дойдоха при теб с мир.

Точиларският камък внезапно изхвъркна от ръката на владетеля Ниу и се блъсна в стената. Мидори изпищя. Окита и стражите се напрегнаха.

— Ти за глупак ли ме вземаш? — изкрещя владетелят Ниу. — Врагът ми иска синът му с измама да проникне в нашия клан, да внесе разкол помежду ни и да отслаби силите ни, за да станем уязвими. Ще ти отсека главата и ще му я пратя като доказателство, че съм разкрил кроежите му.

Той размаха заплашително кинжала и Мидори изхлипа. Допълзя до ръба на подиума, наклони глава и се втренчи в нея. Тя се сви от ужас под свирепия му кос поглед. В следващия миг лявата страна на устата му се изкриви в изпълнена със състрадание усмивка.

— Аха, разбирам — рече той. — Ти наистина не знаеш нищо. Твърде си наивна, за да разпознаеш враговете ми, такива каквито са — чертите му се изкривиха от ярост. — Онзи младок те е залъгал, че те обича, а всъщност през цялото време те е използвал за подлите си цели. Този мръсен, зъл измамник!

Владетелят Ниу скочи на крака и закрачи наперено около подиума, като разсичаше с кинжала пространството около себе си.

— Син на змия! Демон от пъкъла! Много скоро ще го видя унищожен!

Мидори се сви от страх и затисна уши, за да не чува гласа му, но владетелят Ниу продължи да ругае Хирата. Обзета от див, безразсъден ужас, тя изкрещя:

— Престани!

Владетелят Ниу внезапно млъкна и застина неподвижен, с увиснал в ръката си кинжал. Втренчи се в дъщеря си заедно с хората си, всички до един слисани, че тя бе дръзнала да му нарежда. Мидори потръпна от собствената си смелост, но любовта ѝ към Хирата и нуждата да се омъжи за него ѝ вдъхваха кураж. И каза онова, което Рейко бе предположила, че може да склони владетеля Ниу да приеме желанието ѝ.

— Искаш ли да не бъдеш застрашен от враговете си?

Хванат неподготвен и изненадан до степен, в която забрави яростта си, владетелят Ниу отвърна:

— Да?

— Искаш ли да си сигурен, че кланът Хирата никога няма да нападне нашия? — гласът на Мидори трепереше.

Макар и нащрек, владетелят Ниу кимна.

— Тогава най-добрият начин е да обединим двата клана със сватба между мен и Хирата сан — довърши припряно тя. — Женитбата ще означава примирие. Ще станем съюзници, а не врагове.

Лицето на владетеля Ниу придоби замислено изражение. Двете му половини почти се изравниха.

Мидори бе събрала кураж, защото въпреки своите особености владетелят Ниу не бе съвсем неподвластен на логиката. Тя си спомни какво още я бе посъветвала Рейко при срещата им по-рано сутринта.

— Този съюз ще те предпазва и от Токугава. Те няма да нападнат владетел, чиято дъщеря е омъжена за главния васал на сосакан сама на шогуна.

Владетелят Ниу се замисли; нещо се разбуди в дремещото му око. Не беше загубил напълно връзка със света. Мидори знаеше това. Дори и да не си даваше сметка, че Токугава няма да започнат война и да разрушат мира, който поддържаха от близо сто години, той осъзнаваше ползата от това да намериш за дъщеря си съпруг, свързан с клана Токугава. Освен това притежаваше безпогрешен инстинкт да се възползва от предоставения шанс за своя лична облага. Мина една кратка вечност. Мидори чакаше, притаила дъх. В следващия момент владетелят Ниу скочи от подиума и клекна пред нея.

— Толкова ли искаш да се омъжиш?

Изглеждаше тъй загрижен за нея, че сърцето ѝ трепна.

— Да — отвърна едва чуто.

— Е, предполагам, че това може да се уреди — той стана и махна на своя главен васал, който се приближи. Владетелят Ниу зашепна нещо в ухото на Окита, който го изслуша безмълвно, кимна и излезе от стаята. Мидори се почуди какво става. Мислено се молеше баща ѝ да си промени решението за Хирата.

— Влюбена ли си в този младеж?

Мидори си помисли, че не е изключено баща да ѝ е омекнал. Можеше ли това да означава, че бе пратил Окита да се извини на бащата на Хирата и да помоли за нова миай, в която да възобновят разговорите за сватба?

— Да — Мидори бе изпълнена колкото с радост, толкова и със страх.

Постепенно лицето на владетеля Ниу помръкна. Дясното му око леко се отклони встрани.

— Ще ти позволя да се омъжиш, аз самият желая да сключиш изгоден брак. Но ти забранявам да сключиш брак с Хирата.

Мидори зяпна недоумяваща и разочарована.

— Каквито и да са връзките му, нямам доверие нито на него, нито на баща му. Един брак не е достатъчна гаранция за доброто им поведение към мен. Ще ми прережат гърлото веднага щом сватбата приключи, и ще ми заграбят провинцията. Ще се омъжиш за съюзник, на когото вярвам. Почвам да ти търся подходящ съпруг, и то незабавно!

Мидори не желаше да роди извънбрачно дете, но, от друга страна, никога нямаше да допусне детето на Хирата да се роди, след като стане съпруга на някакъв непознат.

— Моля те, почитаеми татко, не искам да се омъжвам за никого друго, освен за Хирата сан — отчаяна, тя се просна в краката на баща си. — Той ме обича също тъй силно, както и аз него! Ние трябва да бъдем заедно!

— Млъкни! — изкрещя яростно владетелят Ниу. — Ще правиш каквото ти казвам!

— Ако не мога да се омъжа за Хирата сан, ще умра! — изплака отчаяно Мидори.

— Заповядвам ти да му откажеш!

— Не, моля те!

— Ще му откажеш или ще те убия!

Владетелят Ниу я сграбчи за косите, натисна главата ѝ назад и опря кинжала в гърлото ѝ. Мидори изхлипа в ужас и паника. Не искаше да отстъпва, но чувстваше студената стомана върху кожата си и знаеше, че баща ѝ не се шегува. По-скоро би го оставила да я убие, отколкото да се откаже от Хирата, но трябваше да защитава нероденото им дете.

— Добре — изкрещя тя. — Отказвам се от Хирата сан. Само не ми причинявай болка!

— Така те искам — владетелят Ниу се усмихна, пусна я и стана.

Мидори рухна в сълзи.

— Сега или ще ми обещаеш да приемеш съпруга, когото ти избира, или ще се омъжиш за първия мъж, когото Окита види да минава покрай портата ни.

— Не! — нов пристъп на ужас възроди непокорството на Мидори.

Владетелят Ниу вдигна рязко глава и се заслуша. Откъм коридора се чуваха нечии стъпки, които все повече приближаваха.

— А, ето го и него.

Окита влезе в стаята. Водеше със себе си един мъж, който беше със сплъстени коси и липсващи зъби, облечен в мръсни дрипи. Носеше в ръка купичка за подаяния, в която имаше няколко монети. Окита го блъсна в краката на владетеля Ниу с лице към пода.

— Заповядайте — покани го владетелят Ниу, все едно бе дошъл на посещение висш сановник. — Хиляди благодарности, че приехте поканата ми.

— За мен е привилегия — заекна просякът, явно обзет от благоговение и слиян, че го е повикал даймио.

Владетелят Ниу блъсна Мидори до просяка. Тя се сви и потръпна от вонята му.

— Това е дъщеря ми — рече владетелят Ниу. — Как ти се струва да се ожениш за нея?

Просякът беше онемял, изумен от онова, което за него бе невероятен късмет.

— С удоволствие, господарю, ако това е желанието ви.

Владетелят Ниу изгледа свирепо Мидори.

— Обещава ли?

Надеждата угасна в душата ѝ, както и волята ѝ да се съпротивява.

— Обещавам — прошепна тя.

ГЛАВА 23

Както си седя и пиша до прозореца, поглеждам надолу към улицата, изпълнена с хора, които се веселят. Засадените в саксии вишневи дръвчета са потънали в розови цветове, чиито листенца се сипят като сняг. Колко мимолетна е красотата им. И колко мимолетно бе щастието, което си мислех, че ще трае вечно.

Преди четири години стоях до Сано сан в салона на публичния дом. Той заяви на собственика: „Аз връщам свободата на Глициния и тя повече не ви принадлежи“.

Помощниците му платиха цяло ковчеже със златни монети, за да ме откупят. Заля ме такава любов към Сано сан, че от очите ми рукоуха сълзи. А неговият поглед искреше от желание да ме има. Нямахме търпение да избягаме от Йошивара заедно, но трябваше да се изпълнят формалностите около заминаването, а такъв изключителен повод, като края на моите страдания, заслужаваше да бъде отбелязан по специален начин.

На другия ден се облякох в изисканата роба, която Сано сан ми бе купил, и раздадох прощалните подаръци, които той ми беше осигурил. Минах заедно с прислугата си през Йошивара, посетих всички приятели, на които връчих пакети с варен ориз и червен боб. Занесох пушена риба тон в чайните и агея, където бях забавлявала клиенти. Всички изпълнители и слуги получиха бакшиш от мен. Всички ми пожелаха дълъг и щастлив живот. После двамата със Сано сан дадохме разточителен банкет. Аз бях пияна от вино и щастие. Ах, влиятелният и богат сосакан сама да ми бъде любовник! Щях да бъда в безопасност и да си имам всичко. Най-накрая ни съпроводиха до портите. Сано сан ми помогна да се кача в един паланкин. Той и антуражът му ме придружаваха през целия път до Едо. Аз се смях, пях и

нито веднъж не погледнах назад към зловещия квартал на удоволствията.

Смятах, че Сано сан ще ме отведе в замъка Едо, но ние спряхме в една махала в Нихонбаши. Хората му внесоха вещите ми в една малка къща.

— Наех я за теб — каза ми Сано сан.

Макар и разочарована, предположих, че човек с неговия ранг не може да се ожени за куртизанка, току-що напуснала Йошивара. Трябваше да мине известно време, преди да си спечеля достатъчно авторитет, за да бъда негова съпруга.

— Хиляди благодарности — отвърнах. — Ще останете ли известно време?

Пламенният му поглед се плъзна по мен.

— Да — отвърна той.

Притегли ме към себе си. Плъзна ръце под робата ми. Тя се отгърна. Застенах от удоволствие, когато взе да ме гали. Разхлабих пояса му, разтворих полите на дрехата му и развих препаската му. Освободен, органът му щръкна. Аз се свлякох на колене и го поех с устни. Ближех го, смучех го и го галех. Той отметна глава назад и застана, като ставаше все по-голям и по-твърд. Вдигна ме и ме отнесе на леглото. Седна, облегнат на възглавниците, и аз го възседнах. Яздех го бавно и нежно, после по-бързо и по-силно. Дъхът и стенанията ни се сляха. Когато сграбчи бедрата ми и взе да прониква в мен с все по-необузdana настойчивост, аз се наведох към него и впих устни в неговите.

Бях научила Сано сан и много други мъже на тази възбуждаща и екзотична техника. Топлото и влажно сливане на устни, език и слюнка го подлуди. Последен мощен тласък и той изкрещя, докато се освобождаваше вътре в мен. Неговият екстаз възпламени и моя. Понесох се на вълните на трескавата наслада. Двамата бяхме едно, слели тела и дух.

Из „Дневника на Глициния“

Рейко застина, стиснала дневника, с раздалечени устни и стъклен поглед, неспособна да превъзмogne шока от онова, което бе прочела.

Тази история не можеше да бъде истина!

Сано изобщо не бе споменавал да е познавал Глициния, не бе възможно той да е любовникът, който я бе освободил от Йошивара. А и можеше да има два дневника. Този със сигурност бе фалшив.

Но още докато изброяваше наум причините да не вярва на тази история, стомахът ѝ се сви на топка от смразяващо усещане, което бе започнало предишната вечер. Този втори дневник съответстваше на описанието на Глициния, докато първият бе просто сноп листа. И нещо още по-ужасно — начинът, по който Сано се бе любил с Глициния, бе предизвикал у нея зловещ отклик.

Сано обичаше да прави любов в позата, описана в дневника. Освен това обичаше устните им да са слети, докато се любеха. Никога не си бе задавала въпроса, откъде ли бе усвоил този начин, за който тя изобщо не бе чувала. Бе приела, че всички мъже го правят тайно. Нима Глициния го бе научила да се люби така?

Рейко бе обзета от неистов страх да не намери доказателства, че Сано е крил от нея информация, или пък да не попадне на още описания на негови бивши любовни авантюри, но въпреки това непреодолимо любопитство я накара да отгърне следващата страница.

Пролетта отмина и чак когато взеха да настъпват горещите дни на лятото, аз си дадох сметка, че съм просто любовница на Сано сан, а не негова годеница. Той ме посещаваше през две-три вечери, всеки път се любехме страстно, но нито веднъж не отвори дума за брак. Изглеждаше доволен, докато аз все повече се отегчавах да стоя сама в малката си къща и да го чакам. Обезпокоена за бъдещето си, започнах да му правя леки намеци.

Казвах например:

— Толкова ми е самотно, когато те няма.

А той ми отговаряше с дяволита усмивка:

— Раздялата е нещо необходимо. Без нея нямаше да съществува радостта от повторната среща.

— Така ми се ще да можах да видя замъка Едо — подхвърлях аз.

— Някой ден и това ще стане — отговаряше ми той.

Настъпи есен, после зима. Отминаващите сезони ме изпълниха с твърде много отчаяние, за да бъда все така предпазлива, и една вечер не се сдържах:

— Кога ще се оженим?

Сано сан изглеждаше изненадан.

— Да се оженим? Ти и аз? — после се засмя и поклати глава: — Никога.

Стъписах се.

— Аз мислех, че ме обичаш, смятах, че ме освободи, за да можем да бъдем заедно.

— Така е, аз наистина те обичам — отвърна той — и много съжалявам, че си се заблудила. Но мъж от моята класа не може да сключи брак с жена от твоята. Смятах, че го разбираш.

Искаше да каже, че аз винаги ще си остана проститутка, достатъчно добра за леглото, но не и за брак. Бях съсипана!

— Освен това съм сгоден — добави той със стеснителна усмивка.

— Сгоден? — ахнах аз. — Никога не си ми го казвал.

— Не исках да те разстройвам. А и реших, че е без значение.

Без значение! Казаното от него ми причини такава болка, сякаш ме бе пронизал в сърцето.

— Коя е тя? — попитах го.

— Дъщерята на съдията Уеда.

Ако чуех нещо повече за нея, болката щеше да стане още по-мъчителна, но не можах да устоя.

— Красива ли е?

Сано сан ми хвърли един от неговите изпълнени с желание погледи.

— Не колкото теб. В нея няма нищо особено. Но баща ѝ е важна фигура. Добра партия е за мен. Сватбата ще бъде около Нова година.

Аз станах и отстъпих назад, олюлявайки се. Притиснах ръце до гърдите си.

— И ти ще отведеш онова момиче в своя дом, в леглото си! — сълзи замъглиха погледа ми. — Не, не мога да го понеса!

Сега Сано сан изглеждаше озадачен.

— Защо се разстройваш така? Бракът ми няма да промени нищо между нас — стана и ме взе в обятията си. — Ще идвам да те виждам както досега.

Искаше да каже, че трябва да го делия с дъщерята на съдията, а той ще се наслаждава на двете ни! Грубостта му ме смрази, а после пламнах от гняв.

— Ако се ожениш за нея, повече няма да ме докоснеш! — извиках и го отблъснах.

Сано сан се засмя.

— Не бъди глупава.

Сграбчи ръката ми, придърпа ме към себе си и притисна устни в моите. Аз го ухапах. Той извика и се отдръпна. По брадичката му потече струйка кръв и аз я вкусих с език.

— Вещица! — изкрещя той.

Зашлеви ми плесница, тъй силна, че паднах на пода.

— Не смей повече да ми причиняваш болка! И да ми казваш какво да правя и какво не!

В този момент го мразех толкова силно, колкото го обичах.

— Напускам те! — изхлипах.

— Сериозно ли? — подигра ми се той. — И къде ще идеш? Как ще живееш без парите, които ти давам?

— Ще си намеря друг мъж — отвърнах. Лицето му потъмня и чертите му се изкривиха от гняв.

— Не, няма — избухна той. — Ти си моя. Платил съм за теб. И ще те притежавам, докогато реша.

Миг по-късно вече беше отгоре ми и дърпаше полите ми, а тялото му тежко притискаше моето.

— Престани! — изкресях побесняла, че се държи така с мен.

Опитах се да се освободя. Блъсках го, мъчех се да се отскубна, но напразно. Накрая се отказах и се предадох. Чувствах органа му твърд и заплашителен в слабините си. Той нахлу в мен и ми причини страшна болка!

— Моля те, имай милост! — изхлипах.

Но Сано сан се засмя, а после застана и засили тласъците, като се наслаждаваше на страданието ми. Докато лежах сред пареща болка, сълзи и унижение, той се избърса в кимоното ми.

— Нека това ти бъде за урок, да си знаеш мястото — каза той.

Обзета от отвращение, Рейко престана да чете. Не успя да потисне тих възглас на негодувание и възмущение. Този мъж, описан в дневника, не беше съпругът ѝ. Сано, когото тя познаваше, бе добър и мил, а не подлец или насилник, какъвто го описваше настоящият разказ. Никога не би се държал грубо с беззащитна жена, нито би се възползвал от нея, и то насила. Но в същото време нежеланието ѝ да повярва бе проядено от съмнение.

Тя си даде сметка, колко малко знаеше за отношенията му с други жени. Съвсем не беше изключено личността му да имаше и страна, която той криеше, докато си бе у дома. Не знаеше нищо и за предишни негови връзки. Нито за миг не бе изпитвала желание да научи, за да не сринеше собствената си фантазия, че Сано не се бе влюбвал в никого, преди да я срещне. Сега невежеството ѝ я остави беззащитна срещу подозрението, а оскъдният ѝ опит с мъжете я правеше твърде слаб познавач на мъжкия характер.

Нима Сано наистина бе говорил тъй пренебрежително за нея пред куртизанката Глициния? Наистина ли бе обичал Глициния и бе възнамерявал да я запази като своя любовница след брака си? Рейко

прегълтна с мъка буцата, която бе застанала на гърлото ѝ. Наложих си да се съвземе и продължи да чете.

Карахме се отново и отново. Недоволството ми го ядосваше, но аз не можех да се откажа да го убеждавам да развали годежа си, дори и с риск да го отблъсна с натякванията си.

В деня преди сватбата му направих такава сцена, че той си тръгна вбесен. И не се върна. Мина месец. Мислех, че ще умра от мъка по него. Отлетях още един месец и собственикът заплаши, че ще ме изгони, защото Сано сан не бе платил наема. Слугите напуснаха, защото не си бяха получавали надниците, а аз трябваше да се храня с чай и юфка от близката гостилница. Малкото пари, които ми беше оставил, свършваха. Написах името му на късче хартия и го скрих, но древната магия не помогна.

Сано сан не дойде. Щях да умра от глад, без подслон, изоставена на улицата!

После, три месеца след брака му, както се бях свила край огъня, запален с последните остатъци от въглищата, вратата се отвори и на прага застана той! Бях толкова щастлива да го видя, че се хвърлих да го прегърна, и избухнах в сълзи.

Сано сан се засмя.

— Много мило посрещане. Може би трябваше да остана далеч още известно време.

Подигравката му ме засегна, но после той ме любеше тъй пламенно, че аз разбрах истината — бе закопнял за мен. Плати на хазяина, нае отново прислугата и ми даде пари. Възобнови посещенията си и аз разбрах, че ако не искам да го загубя окончателно, не бива да му натяквам. Налагаше се да измисля по-добри средства, за да го убедя да се разведе със съпругата си и да се ожени за мен.

Когато беше с мен, се посвещавах изцяло на това да му доставям удоволствие. Галех с език интимните му

части. Често наемах млади момичета да се присъединяват към нас в спалнята. Когато бяхме разделени, правех магия да ми остане верен. Нарисувах картина на интимните му части и я сварих със саке, оцет, соев сос, боя за почерняне на зъби, кал и фитил от лампа. Но мина една година и макар че Сано сан винаги се връщаше при мен, изглежда, ми беше писано да прекарам живота си, запълвайки празноти в неговия.

Въпреки това си наложих да бъда търпелива дори и в нощта, когато ми каза, че жена му току-що е родила техния син. Имаше доказателство, че спи с жена си, макар да ми бе казал, че не я обича. Каква ревност изпитах, колко нещастна се почувствах, че тя му бе родила дете, а моята любов към него бе ялова! Синът му го свързваше още по-здраво с нея, а нас ни разделяше.

Но се засмях и поздравих Сано сан, скривайки чувствата си. Търпението и постоянството бяха единствената ми надежда да го спечеля и накрая те ми се отплатиха.

Беше в годината, когато се роди детето, през месеца на листата, когато Сано сан и аз седяхме на покрива и съзерцавахме пълната луна. Той беше някак умислен.

— Постигнах в живота повече, отколкото съм очаквал, но това не ми е достатъчно. Шогунът се отнася с мен като с лакей. Този презрян идиот никога няма да ми даде по-висок пост, повече богатство или собствена провинция, която да управлявам, защото му харесва да ме държи там, където съм. Когато умре и загубя протекциите му, враговете ми незабавно ще се възползват от възможността да ме унищожат. Единствената ми надежда за оцеляване е синът ми.

На лицето му се изписа лукаво изражение.

— Момчето е силно, умно и красиво. Шогунът няма свои собствени синове и по тази причина няма кой да го наследи. Ще го убедя да осинови моя син като официален негов наследник на режима. Ще отнеме време, разбира се. Синът ми трябва да порасне и да спечели любовта на

шогуна. Има пречки, които трябва да се отстранят от пътя му. Едната от тях е владетелят Мицуйоши, настоящият избраник на шогуна. Но аз знам как да се справя с него. Накрая моят син ще бъде диктатор, а аз, който съм го издигнал до тази власт, ще бъде осигурен до края на дните си.

Бях изумена от дързостта на Сано сан, а после ме обзе задоволство от собствения ми късмет. Сано сан се бе предоставил в моята власт! Сега само трябваше да си изиграя картите, както трябва, и той щеше да ми даде всичко, което пожелаех.

Рейко затвори дневника. Седеше парализирана, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, представяше си Сано, отдаден на сексуална извратеност. Врълхитаха я трескави вълни на ужас. Само като си помислеше, че връзката му с Глициния бе продължила и след брака им! Вероятно бяха престанали да се виждат едва след като тя изчезна.

Но това бе немислимо! Сано я обичаше истински! Тя си спомни първите им месеци заедно и страстта, с която се любеха. Не бе възможно Сано да е прелюбодействал нито тогава, нито когато и да било. Двамата бяха свързани с неповторимо духовно родство, принадлежаха си и между тях нямаше никой.

После Рейко си спомни колко пъти им се бе налагало дни наред да бъдат далеч един от друг. Възможно бе Сано да е посещавал Глициния по време на отсъствията си. А едно от тях бе точно в нощта, когато Рейко бе родила детето им. Сано бе заминал някъде по нареждане на шогуна... или поне така бе казал. Нима любовта им бе фалшива, а доверието ѝ към Сано — заблуда?

Парещи сълзи нахлуха в очите ѝ; усети, че ѝ призлява. Сано винаги бе изглеждал любящ баща, неспособен да изтъргува Масахиро срещу политическа сигурност. Беше изключено да даде сина им на шогуна, който използваше малки момчета за сексуалните си игри. При все това Рейко знаеше колко несигурно бе положението му в двора и какви жертви изискваше постоянната му борба да не загуби благоволенieto на шогуна. Достойният самурай, когото тя познаваше,

никога нямаше да обиди своя господар, нито да крои планове да узурпира властта, но може би Сано се бе поддал на отчаянието и бе станал достатъчно себичен да стори и двете.

Нямаше откъде да знае със сигурност, че не е така, защото двамата се бяха отчуждили и той вече не споделяше с нея. А ако можеше да предаде нея, защо да не предадеше и Масахиро? Стиснала дневника, Рейко се огледа из стаята, която ѝ се стори непозната, сякаш се бе превърнала в чуждо място. Мисълта ѝ продължаваше да добавя брънки към една ужасяваща логическа верига.

Сано криеше нещо от нея.

Той не искаше тя да разследва Глициния.

Държеше се странно, откакто бе открил трупа — сякаш си бе отишъл човек, когото той бе познавал и обичал. Тя вече бе започнала да подозира, че между него и изчезналата куртизанка има нещо. С тревожен вик Рейко захвърли дневника и той падна зад една преграда с декоративна позлата. Все пак не можеше да пренебрегне информацията в него. Освен това не можеше да не си дава сметка, че точно както бе казала и госпожа Янагисава, това бе сериозна заплаха за Сано, и то не само защото излагаше на риск брака му. Почувства се безпомощна в страха и мъката си.

Нищо не можеше да направи, преди Сано да се прибереше вкъщи.

ГЛАВА 24

Редица разговори, които трябваше да проведе във връзка с разследването, отведоха Сано от моргата на Едо в двореца до административния квартал и района на даймио и накрая — до Йошивара. В този момент стражите при портите удряха едно о друго две дървени блокчета, за да оповестят настъпването на полунощ и полицейския час. Фенерите по улиците все още светеха; проститутки примамваха клиенти към чайни и бордеи; самураи и обикновени граждани се шляеха и флиртуваха с куртизанки. Наоколо звучеше весела музика. Малка група мъже, които не искаха да прекарат цялата нощ в Йошивара, се изнизваха през една малка врата встрани от портите. Сред тях бяха Хирата, Сано и осемте детективи, които ги придружаваха. Докато яздеха по тъмния път към града, Сано и Хирата обменяха събраната информация.

— Жената, която открихме в къщата на Фуджио, е била пребита до смърт — каза Сано. — Може да е Глициния, но може и да не е — той самият обаче все повече се убеждаваше, че бе именно тя.

— Възможно е убиецът да не е Фуджио — Хирата описа как бе разговарял с хокана, а впоследствие го бе задържал. — Днес разговарях с жена му, с роднините й, с негови приятели и с любовницата му. Те потвърдиха, че е бил с тях във времето, което той посочи. Ако не лъжат, той не е могъл да извърши престъплението на хълма.

— В такъв случай може и да не е убиецът на владетеля Мицуйоши. Не е изключено истинският виновник да е финансовият министър Нита, а Глициния да е била убита от трети човек — Сано трудно можеше да приеме, че трите убийства са извършени без всякаква връзка помежду им. Но въпреки това не трябваше да изключва и подобна възможност. — Проверих версиите, които научих от съвета на старейшините и от други висши служители — продължи той. — Няма как да се разследват роднините и миналото на Мицуйоши, без това да не излезе наяве. Но научих, че владетелят

Дакуемон и още неколцина, които ми бяха споменати, са били в Йошивара в нощта на убийството. Някои от тях са някогашни клиенти на Глициния. Следващата стъпка е да установим къде са били във времето между изчезването на Глициния и откриването на тялото.

Това можеше да стане без всякакъв проблем, ако я нямаше забраната на шогуна. Сано съжаляваше, че не може да разпита новите заподозрени направо, вместо да действа чрез шпиони и информатори — трудна и твърде продължителна процедура.

— Ако убиецът не е Фуджио или служител от бакуфу, остава любовникът на Глициния от Хокайдо — я добави Хирата. — Но никой в Йошивара не знае нищо за него, а и не получих отговор на запитванията, които разпратих.

Сано стисна юздите; леденият вятър го пронизваше, докато конят му чаткаше копита по замръзналата земя под него. Пейзажът от нивя и осеяно със звезди небе отминаваше тъй бързо и бе тъй еднообразен, че човек губеше усещането за движение.

— Нещата ще изглеждат по-насърчително след един хубав нощен сън.

* * *

Няколко часа по-късно Сано пристигна вкъщи замръзнал и изтощен, за да установи, че Рейко не си е легнала и го чака. Тя стоеше в спалнята им и един-единствен поглед му подсказа, че нещо не е наред. Челюстта ѝ бе скована, а погледът ѝ — изпълнен със страх и едновременно с това — обвиняващ.

— Какво има? — попита Сано, уплашен, че нещо лошо се е случило с нея или с Масахиро.

Тя отстъпи назад, за да избегне ръката, която бе протегнал към нея, и вместо това тикна към него малка книжка.

— Би ли ми обяснил какво означава това? — гласът ѝ бе тъй напрегнат, че всеки момент можеше да секне, изпълнен с ужас и в същото време с укор.

Озадачен, Сано взе книжката, отвори я и се смръщи в недоумение при вида на надписа Дневникът на Глициния.

— Откъде се е взел?

Рейко не отговори. Обезпокоен от странното ѝ изражение, Сано започна да чете страница по страница. Изненадата му се превърна в тревога, а после — в ужас при тази смесица от факти и измислици. Глициния не би могла да напише такава отвратителна клевета за него! Дневникът сигурно бе фалшификат. Но докато четеше, имаше чувството, че чува гласа на Глициния, която изговаряше думите, а и кой, освен нея, би могъл да знае интимните подробности от взаимоотношенията им?

Само ако бе казал на Рейко за мимолетната връзка помежду им! Как можеше сега да я убеди, че повечето от тази история е лъжа, след като си признаеше, че е скрил от нея истината?

Сано прочете последната част, в която бе описано как обижда шогуната и планира тайно да направи Масахиро следващия диктатор. Кръвта му кипна от гняв и обида. Засрамен и с чувството, че е хванат в капан, затвори дневника, забавяйки момента, в който трябваше да погледне Рейко в очите. Когато най-накрая вдигна поглед, тя го изгледа с дръзката предпазливост на воин, срещнал непознат, който с еднакъв успех можеше да се окаже приятел или враг.

— Къде го намери?

— Донесе ми го госпожа Янагисава — и Рейко обясни как анонимният пакет бил пристигнал за дворцовия управител и как нейната нова приятелка била решила да ѝ го донесе. — Истина ли е това, което пише?

От нерви челото му се ороси със ситна пот.

— Нека седнем и поговорим.

Рейко не помръдна, но завъртя очи и Сано видя как гордостта ѝ рухна.

— Значи е истина — прошепна тя. — Била ти е любовница. Мислех, че ние сме... А ти през цялото време си... — тя отчаяно извърна поглед.

— Връзката приключи, преди да се ожения за теб — заяви Сано.

— Тогава защо не ми каза за нея в самото начало на разследването?

— Не исках да те разстройвам — вината му причиняваше физическа болка. Краткото удоволствие, което му бе доставила Глициния, нямаше тази цена.

— Същото си казал и на нея, когато се е разстроила, че си сгоден — Рейко изгаряше от обида, подозрение и гняв. Махна към дневника, който той държеше все още. — Тя е била красива. Ти си я любил. Правила е за теб всичко, което един мъж може да поиска от една жена — горчивина изкриви устните ѝ. — Оженил си се за мен само защото съм от високопоставено самурайско семейство, а не от публичен дом.

— Никога не съм я обичал — възпротиви се Сано. — Между нас имаше само секс и нищо повече — той видя как Рейко присви очи. — Беше просто една кратка връзка без бъдеще.

— Тогава защо си я освободил? — попита рязко Рейко. — Или не си? — добави тя заядливо, което говореше за нуждата ѝ да повярва, че Сано не бе извършил този акт — израз на дълбока привързаност към една куртизанка.

— Освободих я — призна той, макар и да съзнаваше, че така изглежда още по-виновен.

Рейко за миг затвори очи.

— Но не защото исках връзката ни да продължи — колкото и да съжаляваше, че я наранява още повече, Сано си даваше сметка, че трябва да ѝ разкаже цялата история, и побърза да обясни: — Запознах се с Глициния в хода на едно разследване още докато работех в полицията. Тя ми даде информация. И прекарахме нощта заедно.

— През която те е обучила на изкуството да се прави любов?

Долавяйки болката зад сарказма ѝ, Сано кимна неохотно.

— Някои хора бяха недоволни, че Глициния ми помогна. Тя беше наказана. Страданията, които понесе, бяха по моя вина и аз трябваше да я обезщетя и той описа събитията, които бяха направили това и възможно. — Но не съм ходил в Йошивара да я взимам — прелиствайки дневника, той продължи: — Не е имало никаква прощална церемония, нито съвместно пътуване към новия ѝ дом. Бакуфу дадох парите и уредиха всичко. Глициния не е била моя любовница, нито пък аз някога съм възнамерявал да я правя такава.

— И значи повече не сте били заедно? — зад скептичния въпрос на Рейко се долавяше нетърпение.

Макар че мразеше да разочарова съпругата си, Сано отвърна:

— Видяхме се, но само още два пъти — преди да се запознаем с теб. Глициния се държеше с мен враждебно. Аз бях зает да изпълнявам дълга си към шогуна и повече не съм се отбивал в къщата ѝ. Не е

имало бурни свадни, нито сдобрявания, никакъв перверзен секс, нито обиди към шогуна и със сигурност никакви тайни планове да използвам Масахиро чан за собствена облага.

Сано захвърли дневника, отново обзет от гняв заради начина, по който бе описан. Почувства се облекчен, че тайната му бе излязла наяве, но и разстроен, че бе станало по този начин. Вперил поглед в отчаяното, сковано лице на Рейко, каза:

— Аз те обичам. Винаги съм ти бил верен — гласът му звучеше глухо, пропит с искреност и нежност. — Кълна се в живота си.

Рейко изглеждаше разкъсвана между желанието да му повярва и страха да не бъде мамена повече. После се извърна. Сано изруга наум „Черния лотос“ заради мрачното недоверие, което я бе обсебило и бе поразило дори онова, което тя знаеше за него със сърцето си.

— Винаги си казвал, че добрият детектив основава преценките си на доказателства. Как можеш да ме убедиш, че не си прелюбодеец? — тя преглътна мъчително, за да не си позволи да се разридае. — С какво можеш да ми докажеш, че не си замесен в смъртта на владетеля Мицуйоши?

Значи тя дори го подозираше, че е убил Мицуйоши, за да може Масахиро да заеме неговото място като наследник на шогуна! Обзе го отчаяние и той вдигна очи към тавана. Не разполагаше с нищо, което би могло да докаже, че въпросният дневник е фалшификат. Единственият човек, който със сигурност можеше да докаже, че не бе извършил нещата, описани в дневника, бе самата Глициния. Сано си помисли за обезобразения труп и поклати глава. После погледът му попадна на дневника, който лежеше на масата, където го бе захвърлил. В паметта му сега изникна една фраза, която бе отминал без особено внимание, докато четеше. Грабна дневника и трескаво взе да прехвърля страниците, докато намери онова, което му трябваше.

— Рейко сан, виж! — възкликна.

Тя не помръдна. Сано нетърпеливо зачете:

— Беше в годината, когато се роди детето, в месеца на листата, когато Сано сан и аз седяхме на покрива и се наслаждавахме на пълната луна. Няма как да съм бил с Глициния в нощта на пълнолунието през седмия месец, след като ти роди Масахиро чан. Бях с теб. Не помниш ли?

Сега вече Рейко си спомни. Освен това се сети и за онзи пасаж, който бе прескочила, тъй като бе твърде разстроена, за да го прочете внимателно. Заляха я противоречиви чувства, зави й се свят. Слисана, се обърна към Сано.

— Да — в гласа й прозвуча безмълвно облекчение.

Окуражителна усмивка озари разтревоженото лице на Сано.

— Този месец шогунът ти беше дал почивка — продължи тя. — Ти ни взе с Масахиро чан и ни заведе на религиозно поклонение — храмът, където бяха отседнали, бе на три дни път от Едо, почивката им бе продължила общо десет дни и по тази причина Сано не можеше да е ходил при Глициния в Нихонбаши, по което и да е време около пълнолуние.

— След като сложи Масахиро чан да спи, двамата гледахме луната от градината — припомни й Сано.

— И се любихме там — сълзите, които Рейко бе сдържала толкова време, сега рухнаха. Тя се разрида от радост, че една толкова дребна подробност бе доказала, че дневникът просто е изфабрикувана история. Колко жалко, че не го бе разбрала от самото начало. — Ще ми простиш ли, че се усъмних в теб?

— Ако ти ми простиш, че пазих тайна, което трябваше да споделя с теб.

Той изглеждаше толкова искрен и огорчен, че гневът на Рейко се стопи. Без да разбере дали тя бе пристъпила към него или той към нея, се озова в прегръдките му. Усети как риданията й отекваха в него, почувства влажността по бузата си, която можеше да бъде от нейните или от неговите сълзи. Той я галеше с такава нежност, каквато Глициния със сигурност никога не бе получавала от него. Тялото й откликна с вълна от желание. Дъхът му се ускори и той я притисна до себе си.

Следващата стъпка щеше да бъде да се любят, но те се отделиха един от друг, защото трябваше да обсъдят важни въпроси.

Рейко загра съд със саке и двамата коленичиха с дневника и поднос с чашки пред себе си.

— Ако Глициния не е писала този дневник, тогава кой? — чудеше се Рейко, докато сипваше димящото питие.

Докато поемаше чашката, лицето на Сано помръкна.

— Сещам се за един човек, който би искал аз да бъда замесен в убийството и да бъда заклеен като предател.

— Йорики Хошина!

Сано кимна.

— Хошина знае за дневника, знае и как изглежда той, защото чу описанието, което получих от камуро на Глициния. Може самият той да е изработил фалшификата и да е наредил да го доставят анонимно на дворцовия управител. След това е трябвало просто да чака.

— Докато дворцовият управител използва дневника срещу теб? — Рейко поддържа чашката със саке, докато сгрее дланите си, и чак тогава отпи. — А тогава къде остава примирието ти с Янагисава?

— В този случай примирието не би ме спасило — Сано пресуши чашата и си сипа нова. — Дори да иска да запазим сегашните отношения, Янагисава не може да пренебрегне доказателствата, че съм обидил шогуна и съм организиран заговор срещу него или че съм имал причини да убия владетеля Мицуйоши. Той би бил длъжен да даде дневника на шогуна независимо дали смята, че съм виновен или не. Сега Рейко разбра. — Ако прикрива евентуален предател, той самият се превръща в предател.

— Би могъл да изпита известно колебание, как да действа, ако е единственият, който знае за доказателството — каза Сано, — но това не е така. За него знае и авторът на дневника. Макар че двамата с Янагисава вече не сме във война, не сме и приятели. Той никога не би скрил дневника, излагайки се по този начин на опасност заради мен. А Хошина знае как разсъждава неговият любовник. Той отдавна търси начин да ме атакува — Сано впери поглед в дневника. — Това трябва да е негово дело.

Въпреки сериозните основания да смятат, че Хошина бе написал дневника, на Рейко й хрумна и друга възможност.

— А ако авторът не е Хошина... — гласът й заглъхна, защото идеята й се стори едновременно правдоподобна и невероятна.

— Имаш някого друг предвид ли?

— Мисля си за госпожа Янагисава.

Сано я погледна изненадан.

— Как би могла тя да знае, че Глициния е писала дневник или че той е изчезнал?

— Може да е чула, докато дворецовият управител и Хошина са обсъждали случая.

— Дори и да е било така, как би могла да знае какво да напише?

Рейко разбра, че според него нямаше как госпожа Янагисава да е запозната с обичаите в Йошивара, с онова, което се случваше между проститутки и клиенти, и с разни политически кроежи.

— Йорики Хошина може да е научил за теб и за Глициния от шпионите на мецуке, но жените си имат свои начини да установяват разни неща — поясни Рейко.

— Може Глициния да е разказала на свои приятелки или клиенти за връзката си с теб и клюката да е стигнала от Йошивара до замъка Едо, където госпожа Янагисава да я е чула от прислугата си. Освен това вероятно чува доста и от онова, което дворецовият управител и хората му си говорят за различни дела на бакуфу.

— Възможно е. Но историята в дневника звучи така реалистично, че авторът трябва да е добър писател и да е имал опит в подобни ситуации — отбеляза Сано.

— Това описание би подходило повече на Хошина, отколкото на госпожа Янагисава.

— Смятам, че тя е достатъчно умна да напише една убедителна история — каза Рейко, — а липсата на опит може да се компенсира с въображение.

На лицето на Сано се изписа съмнение.

— При положение че наистина е изфабрикувала този дневник, госпожа Янагисава може да е измислила и историята с анонимния пакет, за да те измами. Но нали ти каза, че искала да бъде твоя приятелка. Защо тогава ще се опитва да ти навреди, като пише клевети за мен?

Тук логиката на Рейко рухна.

— Нямам обяснение, но госпожа Янагисава е странна. Не ми харесват начинът, по който ме гледа, както и настойчивостта, с която търси възможности да се сближим точно в този момент.

Интуицията ѝ подсказваше, че съпругата на дворецовия управител иска да се сприятели с нея по някакви тайни причини и с подмолна цел. Но същата тази интуиция я бе подвела да се довери на една

заподозряна в убийство по време на разследването на „Черния лотос“, както и да се усъмни във верността на Сано към нея и в лоялността му към шогуна. Повече от всякога Рейко се страхуваше, че случаят „Черният лотос“ завинаги бе увредил способността ѝ за правилна преценка.

Видя собствения си страх, отразен в изражението на Сано.

— Ако госпожа Янагисава действително иска да ми създаде неприятности, защо тогава ти прави услугата да ти донесе дневника, вместо да го даде на съпруга си и да остави събитията да следват своя естествен ход?

Рейко въздъхна унило.

— Не зная — но подозренията ѝ към жената на дворецовия управител не ѝ даваха мира. С желанието да ги остави за себе си, тя смени темата: — Ако вторият дневник е подправен, тогава може би онзи, който намери Хирата, е истинският дневник на Глициния. Нищо в първия екземпляр не е опровергано с доказателства, макар че не успяхме да намерим мъжа от Хокайдо. Какво смяташ да правиш с втория дневник?

Сано го взе и за момент го задържа в ръка, за да прецени тежестта му, а на лицето му се изписа безпокойство.

— Не обичам да унищожавам улики. Но единствената информация тук е клеветата по мой адрес.

— Може да има следи, които все още не сме разпознали — каза Рейко. — А самият факт, че според дневника ти си замислял държавна измяна в нощта, за която имаш алиби, доказва, че историята е клевета. Възможно е да ти потрябва като доказателство за невинността ти.

— Така е — и все пак Сано бе по-скоро убеден, че дневникът представлява заплаха за него, отколкото че в някакъв следващ момент може да се окаже полезен. — Но дори и да има някаква стойност, твърде опасно е да го пазя.

Той развърза панделката, която придържаше страниците, и ги хвърли една по една в мангала. Те лумваха, сгърчваха се и се превръщаха в пепел. Накрая сложи лавандуловите корици и зелената панделка върху жаравата.

— Ще ми се да можех да повярвам, че това е край на историята — каза Рейко, докато отваряше прозореца, за да проветри от дима.

— И на мен — добави Сано, — но за съжаление не е. Който е изфабрикувал този дневник, ще очаква дворецовият управител Янагисава да предприеме някакви действия и аз да бъда унищожен. И щом това не се случи, ще разбере, че планът му е бил погрешен.

— И тогава ще се опита отново да те замеси в убийствата?

Сано кимна.

— Трябва да разбере кой е авторът, преди да е изфабрикувал други фалшиви доказателства срещу мен. Трябва, освен това по най-бързия начин да установя кой е убиецът на владетеля Мицуйоши, тъй че, ако подозренията паднат върху мен, да докажа, че извършителят не съм аз.

Вторият дневник усложняваше разследването, въпреки това Рейко се опита да не губи вяра в успеха:

— Засега сме в безопасност. Може би авторът на дневника е убиецът на владетеля Мицуйоши и на Глициния. Ако това е така, трябва да намерим само един човек, за да разрешим случая и да избегнем опасността.

Макар и изтощени от изпълненото с напрежение денонощие, на следващата утрин Сано и Рейко станаха рано с ясното съзнание за многото работа, която ги очакваше. Точно бяха седнали да хапнат ориз, бульон и риба, когато на прага на стаята им се появи Хирата.

— Има ново развитие — съобщи му Сано. — Трябва да ти съобщим нещо.

Той му описа новия дневник. След като обсъдиха възможните последствия от появата му, Хирата заяви:

— Дойдох да ви съобщя, че съдията Аоки е наредил Фуджио да бъде изведен от затвора и откаран в съда. Един наш информатор току-що донесе вестта. Освен това шогунът желае да ви види незабавно.

— Съдията се намеси отново — отбеляза Рейко разтревожена.

— Сякаш положението и без това не е достатъчно сложно, та шогунът трябва да ме вика да му обяснявам защо съм защитавал финансовия министър Нита на процеса му — неприятно предчувствие прониза Сано. Той стана и нареди на Хирата: — Иди в съда и разбери какво става. Аз ще бъда в двореца.

* * *

Когато пристигна в приемната на шогуна, Сано установи, че членовете на съвета на старейшините вече са заели своите обичайни два реда на по-високото ниво на пода. Шогунът седеше на подиума, дворецовият управител Янагисава бе коленичил на по-долното ниво, вдясно от него, а полицейският началник Хошина бе седнал от лявата му страна. Токугава Цунайoshi имаше болнав вид, беше със зачервени очи и тъмни сенки. Като трепереше видимо, втренчи гневен поглед в Сано.

Смразен от ужас, докато коленичеше и се покланяше, Сано си даде сметка, че точно както се опасяваше, бе предизвикал бурния гняв на шогуна.

— Безкрайни извинения, че съм предизвикал гнева ви, ваше превъзходителство — макар и треперещ, той се опитваше да изглежда спокоен. — Не можех да оставя съдията Аоки да осъди финансовия министър и да приключи следствието, след като имаше сериозна вероятност Нита да се окаже невинен.

— Разбира се, че Нита беше невинен! — гласът на шогуна се извиси до истеричен кръсък. И докато Сано слушаше изумен, Токугава Цунайoshi продължи: — Не той е убил братовчед ми, убиецът си ти!

Сано усети как шокът отекна в тялото му. Шогунът го обвиняваше? Какво ставаше тук? Ужасен, той се огледа и погледът му се спря на Хошина.

— Сосакан сама изглежда озадачен, ваше превъзходителство — отбеляза Хошина с изражение на самодоволство и злорадство. — Ще позволите ли да го осветля?

Токугава Цунайoshi кимна и се разтърси от ридание. Хошина се обърна към Сано:

— Аз намерих изчезналия дневник на Глициния. В него се говори за гнусна връзка между двама ви. Тя пише, че сте я използвали за удоволствие и после сте я захвърлили. Пише, освен това, че сте наричали негово превъзходителство жалък идиот и че сте възнамерявали да убиете владетеля Мицуйoshi, за да няма пречки негово превъзходителство да осинови вашето момче и да го направи свой наследник. Аз показах дневника на уважаемия дворецов управител. Двамата заедно решихме, че трябва да го предоставим на негово превъзходителство, както и сторихме.

Янагисава наклони глава в знак на мълчаливо съгласие със своя любовник. Тревога и смут обзеха Сано. Госпожа Янагисава бе казала на Рейко, че съпругът ѝ е получил дневника от анонимен приносител. Дали беше излъгала, или Хошина тайно бе отворил пакета, след което се бе престорил, че е намерил дневника другаде, за да впечатли своите господари?

Но както и да е излязъл наяве, дневникът е бил предоставен на шогунa и прочетен от него, преди госпожа Янагисава да го открадне. Опитът ѝ да помогне на Рейко бе пропаднал. Сано бе унищожил дневника твърде късно и Хошина го бе използвал срещу него.

— Никога не съм обиждал негово превъзходителство — рече Сано, а паниката му се неутрализираше от гнева, който изпитваше към своя враг. — Нито съм бил каквато и да е заплаха за владетеля Мицуйоши. Не съм го убил и не кроя планове да издигна сина си във властта. Дневникът е подправен.

Хошина го изгледа със самонадеяна усмивка.

— Клиенти от публичния дом „Великият Миура“ го разпознаха като дневника на Глициния.

— Ти подкупи ли ги? Или ги заплаши, че ще ги убиеш, ако не кажат онова, което искаш? Ти си го написал, за да ме унищожих — Сано вече беше убеден, че е така. — Признай си!

Озадачен, шогунът отмести поглед от Сано към Хошина, който седеше невъзмутимо.

— Аз не съм авторът на този дневник. Сосакан сама се опитва да се спаси, като обвинява мен.

— Нека го огледаме и сравним почерка с вашия — тъй като дневникът бе вече само пепел, Сано се надяваше, като принуди Хошина да признае, че дневника вече го няма, това да намали опасността за него самия.

— Дневникът изчезна — заяви Хошина невъзмутимо.

— Колко удобно за теб, че никой не може да го огледа внимателно — отбеляза Сано.

Хошина го изгледа с насмешка.

— И колко още по-удобно за вас, ако го бяхте откраднали, преди да го прочетем, а не след това.

Хошина дръзваше да го набеждава в кражба и едновременно с това в убийство и държавна измяна!

— Нямах представа, че дневникът се е появил — каза Сано. — Как бих могъл да го открадна? — но изпита страх, че всеки можеше да усети, че се преструва, че не знае за съществуването му. Той се обърна към шогуна: — Макар и основателно разстроен от написаното за мен в дневника, моля, вземете предвид, че няма доказателства което и да е от нещата, споменати вътре, да са се случили в действителност.

— Така е... ъ-ъ... наистина — гневът, изписан на лицето на Токугава Цунайюши, се поуталожи. — Ти винаги си ми бил верен в миналото. А онзи... ъ-ъ... описаният в дневника беше мерзавец, който изобщо не приличаше на теб.

Неочаквано проявеният здрав разум от страна на шогуна поуспокои Сано, но Хошина заяви:

— Връзката между сосакан сама и куртизанката Глициния бе потвърдена от мои информатори. А това е страница от счетоводната книга в публичния дом, от която се вижда сумата, платена от Сано Ичиро за освобождаването на Глициния — Хошина протегна ръка, в която държеше лист хартия.

— Това доказва единствено факта, че съм я освободил, нищо повече — каза Сано, отвратен от усърдието, с което Хошина се опитваше да убеди присъстващите, че дневникът е истински.

— Всяка доказана подробност допринася за достоверността на останалите — заяви Хошина. — Освен това намерих и къщата, където Глициния е живяла, след като е напуснала Йошивара. Съседите казаха, че си имала любовник самурай. Описанието му съвпада с външния вид на сосакан сама. Те казват, освен това, че двамата с Глициния са се карали често и бурно точно както е описано в дневника.

Сано не можеше да признае, че е посещавал Глициния, и по този начин да изглежда още по-виновен.

— Никога не съм се карал с нея. Значи лъжат или свидетелите, или ти. Доказателствата ти са клевета, скалъпена от няколко незначителни факта!

Шогунът се стресна от разпалеността на Сано.

— Виждате го как беснее, когато някой го раздразни — обърна се към събралите се Хошина, а на лицето му бе изписано задоволство. — Това е сприхавостта, която го е карала да наранява Глициния.

Вбесен още повече, Сано погледна към дворцовия управител. Янагисава отвърна на погледа му с предупредително изражение, с

което заявяваше, че примирието им не ги правеше съюзници и Хошина разполагаше с пълна свобода на действие. Старейшините наблюдаваха с безпристрастност, която разпали гнева на Сано. Те очакваха той да разгроми враговете им вместо тях, на свой риск и за своя сметка, а сега не правеха нищо, за да му помогнат. Презрени подлеци! Потискайки порива си да им се разкреци, Сано успя да се овладее и заяви на шогунa:

— Това, че съм имал връзка с Глициния, за която Хошина е разбрал, не доказва, че съм убиец или предател.

— Това, че сосакан сама се опита да скрие връзката си, означава, че е виновен — намеси се бързо Хошина.

Сано се обърна към врага си:

— Кога точно се посочва в дневника, че аз кроя планове срещу негово превъзходителство и владетеля Мицуйоши? Или цялата история е толкова неясна по отношение както на датите, така и на истината?

Хошина присви очи, обзет от предпазливост.

— Глициния е записала датата като Генроку, година пета, месец седми, в нощта на пълнолунието.

— Искате да кажете, че вие сте записали тази дата. Когато сте изфабрикували този дневник, сте допуснали грешката да определите точното време. Съпругата ми ще се закълне, че съм бил с нея същата нощ.

— Аз не съм писал дневника и това не подлежи на съмнение. А съпругата на един лъжец не е по-честна от самия него — изсмя се презрително Хошина. — Всички знаят, че госпожа Рейко е много привързана към съпруга си и би казала или направила всичко, за да го защити. Тя не представлява надежден свидетел.

— А ти изобщо разполагаш ли с някакъв свидетел, който може да потвърди, че съм казал нещата, записани в дневника?

— Ваше превъзходителство, единственият свидетел, който може да потвърди или да отхвърли думите му, е куртизанката Глициния, която е била убита. Тялото ѝ е било открито преди една нощ — престъплението не бе убягнало на Хошина и шпионите му. — Колко удобно за сосакан сама, че тя не може да даде показания срещу него — Хошина хвърли язвителен поглед към Сано.

— Не е изключено тялото да не е на Глициния — възрази Сано. — Открито бе в една къща, собственост на хокан Фуджио. Той е главен заподозрян в това убийство, както и в убийството на владетеля Мицуйоши. Има и други заподозрени, в това число придружителката на Глициния, а може да има и още, но да не знаем за тях, тъй като разследването не е приключило.

— Разследването се води от сосакан сама от самото начало — отбеляза Хошина с презрение. — Заподозрените, които той спомена, просто са хора, които не могат да докажат невинността си. Той ги преследва, за да може да защити себе си.

— Вие арестувахте Момоко — подчерта Сано.

— Защото той ме подмами да го направя — обърна се Хошина към шогунa. — Дори защитаваше финансовия министър Нита на процеса му, за да накара всички да повярват, че го е грижа за справедливостта. Но разследването му е фарс, а добрият му нрав — прикритие. Куртизанката Глициния е написала в дневника си, че иска да накара сосакан сама да се ожени за нея. Той ѝ е дал оръжието, от което се е нуждаела, като е обидил ваше превъзходителство и е заплашил владетеля Мицуйоши. Очевидно е, че Глициния се е и опитала да изнуди сосакан сама и той я е убил, за да не каже на никого какво е говорил пред нея. Той е предател, който е убил веднъж, за да уреди сина си като наследник на шогунa, и втори път — за да прикрие престъплението си.

— Наистина — Токугава Цунайоши отправи гневен поглед към Сано.

Сано почувства как паниката плъзва по нервите му. Каквото и да кажеше в своя защита, Хошина изопачаваше думите му и го караше да изглежда още по-виновен. Ужасен от кошмара, който го бе уловил в мрежите си, бесен на Хошина, на старейшините, на и шогунa и на несправедливостта, с която се сблъскваше, Сано прибягна до коварство — единственото му средство за оцеляване.

— Ваше превъзходителство — каза той, — моля ви, позволете ми да припомня на всички, че вие сте върховната власт. Вашата мъдрост и способност да преценявате надхвърлят тези на простосмъртните. Полицейският началник Хошина ви дължи извинение заради опитите си да ви наложи собственото си неубедително мнение.

Безпокойство изтри самодоволството от лицето на Хошина:

— Той се опитва да ви ласкае, за да ви накара да мислите по-добро за него и по-лошо за мен, ваше превъзходителство.

Но шогунът, явно петимен за хвалебствия, се навъси, раздразнен от думите на Хошина, и му махна с ръка, за да го накара да замълчи.

— Продължавай — нареди Токугава Цунайюши на Сано.

— Вие сте благоразумен властелин с изключителна способност да разграничава правдата от неправдата. Нима ще заклейте един човек само защото ваш подчинен ви казва да го сторите? — Сано продължи, макар че изпитваше срам заради начина, по който манипулираше своя господар. — Ще позволите ли действителният убиец да остане на свобода само защото Хошина сан иска аз да бъда обвинен в убийството на владетеля Мицуйюши?

Докато Хошина гледаше в безсилна ярост, бръчки на нерешителност набраздиха челото на шогуна.

— Аз... Не... струва ми се — отвърна той и впери поглед в Сано, търсейки одобрението му.

— Разбира се, че няма да го сторите — окуражен от предимството, което бе спечелил, Сано продължи: — Вашето чувство за чест изисква нещо повече от един дневник със съмнителен произход и обвиненията на Хошина сан, преди да решите дали човекът, когото сте удостоили с доверието си, е престъпник. Вие изисквате факти.

— Факти. Да, точно така — шогунът се хвана за думата, сякаш доволен, че една тъй сложна ситуация бе сведена до една-единствена проста мисъл. После лицето му помръкна и на него се изписа смущение. — Но как да се сдобия с тях?

— След като питате за скромното ми мнение, предлагам да ми заповядате да продължа разследването на убийството, докато не открия истинския извършител и докажа твърдението си, че съм невинен и че съм набедеден от своите врагове.

Изражението на шогуна се проясни, но преди да успее да каже каквото и да е, Хошина се намеси:

— Моля да ме извините, ваше превъзходителство, но на сосакан сама не бива да му се позволява да обвини невинен човек за неговите престъпления — тонът му бе разпален и в него звучаха нотки на отчаяние.

— В интерес на справедливостта полицейският началник Хошина трябва да получи разрешение да търси доказателства за моята вина — добави Сано.

Хошина зяпна, без да може да повярва на ушите си. Шогунът се замисли. Той погледна към дворцовия управител Янагисава, който леко повдигна рамене, отказвайки да поеме отговорност за решението. Тогава шогунът се обърна към старейшините, но те стояха безмълвни и безстрастни, като дървета, застинали неподвижно в очакване силният вятър да отшуми.

Най-накрая Токугава Цунайоши кимна:

— Това звучи... ъ-ъ... разумно.

Старейшините също закимаха, клатейки глава едновременно. Сано усети вълна на облекчение, което обаче не потуши гнева му към всички присъстващи. Той бе спечелил възможност да спаси себе си, но заслужаваше много повече.

Изпълнен с негодувание, Хошина се обърна към Янагисава. Дворцовият управител погледна Сано. Това в очите му уважение ли бе или искрица на забавление? Сано се бе научил от дворцовия управител как да манипулира шогуна. Сега той забавляваше ли се да гледа как Сано достига неговото равнище?

Сано внезапно проумя защо Янагисава не се вълнуваше кой всъщност бе убил владетеля Мицуйоши и дали убиецът щеше да бъде заловен, и предпочиташе да не се намесва в спора. Мислите му бяха насочени към бъдещето, а не се ограничаваха единствено в настоящия сблъсък.

В този момент Цунайоши махна към Сано и Хошина.

— Аз... заповядвам ви да отидете и да сторите онова, което предложи сосакан сама. Но не забравяйте следното — той втренчи зачервените си очи в Хошина: — Ако ти не успееш да докажеш, че Сано сан е виновен, ще бъдеш наказан, задето... ъ-ъ... си го наклеветил — после предупредителният поглед на шогуна се отмести към Сано: — А ти, не докажеш ли невинността си, ще бъдеш екзекутиран за убийството на моя наследник.

ГЛАВА 26

Голяма и шумна тълпа изпълваше двора на къщата на съдията Аоки и продължаваше навън по улицата. Съпроводен от трима детективи, Хирата трябваше със сила да си проправи път през портата. Хората го блъскаха и надзъртайки над главите на останалите, се опитваха да наблюдават къщата. Сред тях имаше млади мъже, чието крещящо облекло подсказваше, че са артисти; имаше и компаньони, сводници и разни други представители на модния, ползващ се със съмнителна репутация свят, но повечето от чакащите бяха жени.

Съпруги на самураи, облечени в копринени одежди и охранявани от войници, се бяха скупчили около желязна каца, в която гореше огън, за да сгрява двора. Монахини с бръснати глави бяха коленичили в периферията на събралите се около топлината на пламъците и с напевен глас произнасяха молитви. Зад тях стояха пременени с пищни одежди съпруги и дъщери на търговци. Множеството от присъстващите, сгущени покрай каменния зид и постройките, представляваха прислужници, момичета от чайните и жени със съмнителна репутация. Някои от тях плачеха, други шепнеха вкупом, видимо разстроени. Няколко дошини поддържаха реда сред тълпата.

— Какви са тези хора? — попита Хирата един от дошините, когото познаваше.

— Семейството, приятели и почитатели на хокан Фуджио.

А вероятно и негови любовници, помисли си Хирата. Всички тези хора бяха дошли на бдение, докато трае процесът му.

Когато Хирата влезе в съдебната зала, възрастният съдия Аоки и секретарите му вече бяха заели местата си на подиума пред публика от длъжностни лица. Фуджио бе коленичил върху ширасу. Беше облечен в дрипава роба от коноп, а ръцете и голите му нозе бяха оковани във вериги. Щом вратата хлопна зад гърба на Хирата и детективите му, Фуджио се обърна. Красивото му лице бе изпито от мъка, но той намери сили да отправи към Хирата мимолетна храбра усмивка.

— Фуджио, обвинен си в убийството на куртизанката Глициния — обяви съдията Аоки.

Хирата не бе изненадан; той бе очаквал това положение, след като знаеше как Аоки бе избързал да изправи на съд финансовия министър Нита. Но когато коленичи в страничната част на помещението заедно с хората си, Хирата забеляза, че близо до Фуджио върху ширасу бе застанала и една жена. Тя също носеше конопена роба и бе окована във вериги. Сивите ѝ коси бяха сплетени на плитка, която се спускаше по мършавия ѝ гръб. Елегантният ѝ профил носеше отпечатъка на отчаянието. Това бе Момоко — ярите на Глициния. Хирата бе озадачен. Какво търсеше тя в съдебната зала?

— Момоко, ти си обвинена в съучастничество за това, че си съдействала на Фуджио в убийството — набразденото от бръчки, подобно на пъпеш лице на съдията Аоки придоби надменно и самодоволно изражение. — Ето защо двамата ще бъдете съдени заедно.

Хирата и детективите му си размениха смаяни погледи. Трупът в къщата все още не бе категорично разпознат като Глициния. Уликите срещу Фуджио бяха обезсилени, след като семейството и приятелите му потвърдиха, че той се е намирал далеч от къщата по времето, в което е било извършено убийството. А нямаше никакви доказателства, въз основа на които Момоко можеше да бъде замесена в престъплението. Какво правеше тогава съдията Аоки?

В следващия миг Хирата разбра. Аоки бе обзет от колебание относно присъдата на финансовия министър и вече допускаше, че е сбъркал. Докато имаше други заподозрени, той бе изправен пред възможността Сано да докаже, че някой от тях е виновен за смъртта на владетеля Мицуйоши, както и че съдията е злоупотребил с властта си, изневерявайки на справедливостта. Аоки искаше да отстрани Фуджио и Момоко, та дори и шогунът да реши, че Нита е бил осъден неправилно, възможните други извършители вече да са екзекутирани. Той щеше да е в безопасност, тъй като нямаше да има причини разследването на Сано да продължи. Второто убийство бе предоставило възможност на Аоки да осъществи подмолните си цели за сметка на двама души, които можеха да се окажат невинни. Хирата бе възмутен.

— За да не губим време, няма да се впускам в обичайните формалности, а ще обобща най-важните факти по случая — съобщи на събралите се Аоки. — Фуджио е имал любовна връзка с Глициния, която е продължила тайно и след брака му с дъщерята на собственика на публичен дом „Великият Миура“. Глициния го е заплашила, че ще съобщи на тъста му за връзката им, ако Фуджио не я освободи от Йошивара. Но той не е имал достатъчно пари, за да я откупи, а и не е искал да загуби съпругата си, дома си и средствата си за препитание, в случай че тъстът му е научел за прелюбодеянието му. Ето защо Фуджио решава да убие Глициния, за да я накара да замлъкне завинаги.

Хирата слушаше и не можеше да повярва на ушите си. Колкото и правдоподобно да звучеше тази история, Аоки не предлагаше никакви доказателства за истинността ѝ. Освен това очевидно не възнамеряваше да призове каквито и да било свидетели. А и доколкото му бе известно, такива изобщо нямаше.

— Фуджио казва на Глициния, че ще ѝ помогне да избяга — продължи съдията Аоки. — Наема паланкин и носачи, които да чакат отвън пред портите на Йошивара. Планира да изведе скришом Глициния от агея. Подкупи ли стражите, те ще я пуснат да излезе. Паланкинът ще я отнесе до уединената му вила, където може да я убие.

Но Хирата си даде сметка, че ако решише, Аоки имаше властта да мине и без законния протокол. Докато наблюдаваше обвиняемите, изпита жалост към тях, макар че допускаше възможността да са виновни. Фуджио седеше безмълвен, запазвайки присъствие на духа, но Момоко изглеждаше подплашена като ранено животно и Хирата долавяше бързото ѝ свистящо дишане. Това бе типичен случай, в който двама представители на простолюдието са планирали убийството на трети. Фуджио и Момоко нямаха силата да се противопоставят на едно такова решение, а бакуфу изобщо не се интересуваше какво се случва с тях.

Отвън се разнесоха пронизителни писъци и блъскане по стената на постройката. Съдията Аоки не обърна внимание на шума.

— Видно е обаче — продължи той наизидателно, — че Фуджио не би могъл да извърши престъплението без чужда помощ. Същата нощ той е имал изпълнение в агея. Не е можел да рискува да бъде хванат,

докато помага на куртизанка от публичния дом на тъста си да избяга, защото тайната му ще излезе наяве. А появата му на сцената ще му предостави необходимото алиби във връзка с изчезването на Глициния. И затова той си намира съучастник — съдията махна със съсухрена ръка към Момоко. — Тази ярите ревнува Глициния и изпитва към нея непреодолима омраза.

Освен това Момоко е приятелка на Фуджио и когато той ѝ разкрива плана си, тя с радост приема да му помогне. Докато той пее на увеселението, Момоко се промъква на горния етаж в стаята, където Глициния забавлява владетеля Мицуйоши. Късно през нощта е, любовниците вече са пили доста. Момоко пристига и ги заварва заспали — или така си мисли, докато не вижда, че Мицуйоши е мъртъв. По-рано същата вечер финансовият министър Нита се е промъкнал в стаята и го е намушкал, докато Глициния е спяла.

Момоко изхлипа потръпвайки, от което веригите ѝ издрънчаха.

— Тя е ужасена — продължава съдията Аоки, — но продължава да действа според плана на Фуджио. Събужда Глициния, помага на изплашената куртизанка да се предреши в наметало с качулка, което ѝ е донесла специално за целта. После двете слизат бързо по стълбите, минават през задната врата, излизат на улицата и крадешком стигат до портите на Йошивара.

Извън съдебната зала отново се разнесоха пронизителни писъци. Вратата се разтресе от неистово блъскане. От външната ѝ страна се разнесоха умоляващи женски гласове; мъже се развиваха заплашително. Публиката и стражите се обърнаха стреснати.

— Какъв е този адски шум? — попита Аоки.

— Изглежда, жените от тълпата отвън са проникнали в къщата — отвърна един от секретарите — и искат да видят обвиняемия.

Фуджио погледна през рамо и отправи към Хирата печална, но горда усмивка — дори и когато бе принуден да приеме своята обреченост, той се наслаждаваше на популярността си.

— Няма да им позволя да прекъснат този процес — извиси глас над нарастващата врява Аоки. — Момоко подкупва стражите при портите на Йошивара с пари, които е получила от Фуджио. Те пускат Глициния да излезе от квартала на удоволствията и тя отпътува с наетия предварително паланкин. После Момоко се връща бързо в агея. Казва на Фуджио, че Глициния е избягала и вече е в безопасност, но че

владетелят Мицуйоши е убит. Ужасена е, че ще обвинят нея за убийството, тъй като за оръжие на престъплението е използвана нейната фиба. Фуджио разумно ѝ нарежда да се качи отново на горния етаж и после да слезе шумно, оповестявайки с ужасени писъци, че владетелят Мицуйоши е мъртъв, все едно току-що е намерила тялото му. Момоко по-късно е арестувана, но Фуджио е извън подозрение и е свободен да действа, както реши. Той отива в къщата, където се крие Глициния, пребива я до смърт и оставя тялото ѝ да се разлага.

Историята звучеше достатъчно правдоподобно, тъй че Фуджио и Момоко наистина можеха да са извършителите на убийството на владетеля Мицуйоши, както твърдеше съдията Аоки. Въпреки това обаче Хирата не би приел тази версия без убедителни доказателства за достоверността ѝ.

В този момент съдията се втренчи строго в обвиняемите.

— Имате ли да кажете нещо в своя защита?

Хирата загуби всякаква търпимост към тази пародия на справедливост. Преди Фуджио или Момоко да успеят да отговорят, той стана и се отправи към подиума. Всички впериха погледи в него.

— Ваша светлост, преустановявам този процес, докато не представите никакви реални доказателства, че тези хора са сторили онова, което вие твърдите — заяви той.

Очите на съдията Аоки проблеснаха като тъмен кремък, когато отправи към Хирата презрителен поглед.

— Твоят господар се опита да спре едно друго мое дело. Ти няма да успееш там, където той се провали. И ако не искаш да си спечелиш репутацията на човек, възпрепятстващ закона, най-добре си мълчи.

В този момент вратата се отвори с трясък и тълпа жени нахлуха в съдебната зала.

— Фуджио сан! Фуджио сан! — пищяха те. Обзети от истерия и плам, съпруги на самураи и търговци, монахини и прислужнички се втурнаха към хокана. Фуджио им замаха, усмихвайки се.

— Спрете! — извика съдията Аоки към жените, а после нареди на стражите: — Изведете ги от тук!

Пазачите се захванаха да избутват назад тълпата. Жените стенеха, блъскаха се, съпротивяваха се, скубеха си косите и ридяха. Врхлетяха върху стражите, подминаха ги и паднаха на колене, заемайки всяко свободно място в съдебната зала. Аоки ги огледа с

изражение на погнуса и насочи вниманието си обратно към Фуджио и Момоко.

— Имате ли да кажете нещо в своя защита? — попита, явно решен да не обръща внимание на възникналата суматоха.

— Не съм го извършила! — отчаяният вопъл на Момоко се извиси над шума в залата.

Все още до подиума, Хирата наблюдаваше с ужас и жалост как ярите се усмихва, опитвайки се да умилостави съдията. Тя затрепка с ресници, заизвива тяло в гротесков опит да го съблазни и извика:

— Моля ви, повярвайте, аз съм невинна!

Студеният поглед на съдията остана безмилостен.

— Обявявам те за виновна като съучастник в убийство. Осъдена си на смърт.

Почти в несвяст, ридаещата Момоко се озова в ръцете на стражите, които я понесоха през тълпата навън от помещението. Аоки се обърна към Фуджио:

— А ти какво ще кажеш за себе си?

Залата утихна — жените чакаха своя кумир да заговори. Фуджио произнесе с ясен и звънък глас:

— Признавам се за виновен.

Разнесоха се писъци и ридания. Млади момичета взеха да бият чело о пода, монахините заредиха напевни молитви. Съдията Аоки извика на жените да запазят тишина и нареди на стражите да ги отстранят. Фуджио с мъка се изправи на крака, затруднен от веригите. Бавно се обърна към тълпата. Благородната му и тържествена осанка накара жените да замлъкнат. Те впериха погледи в него, а на лицата им се изписа скръбно обожание.

— Благодаря ви, Хирата сан, че се опитвате да ми помогнете. Благодаря ви, уважаеми дами, за благосклонността ви. Но аз зная кога съм победен, и бих искал да напусна този живот с достолепие. Затова ще изпея моето признание в песен, която съчиних.

Фуджио погледна към съдията Аоки, който се намръщи, но кимна. Поемайки дълбоко въздух, той придоби съсредоточено изражение. Остана безмълвен за миг на прага на изпълнението си, което щеше да отбележи върха на кариерата му, а от напрежението се възцари пълна тишина в съдебната зала. После запя с вълнуващ, изпълнен с тъга глас:

*Любовта е градина многоцветна,
В която розата, божурът и перуниката
Своите пъпки разтварят към слънцето.
Градина от красиви жени животът ми бе,
Из нея аз бродех за наслада на душата си.*

*Но в градината се крие цвете на смъртта,
Сокът му отрова е, а бодлите — остри,
Ножове същи.
В живота ми се появи Глициния
И хубостта ѝ — съблазън неустоима,
в бездната на моето падение запрати ме.
Двамата се любехме със страст,
Като лятото гореща, изобилна,
Докато отровен беше раят ни
От гняв и от омраза.
Аз посиних мекия листец на кожата ѝ,
Смазах крехкото стъбло на тялото ѝ,
Живителния сок — кръвта ѝ, аз изпих,
И накрая моята Глициния мъртва
В нозете ми лежеше.*

С обърнати нагоре длани, с грохнало тяло и трагично изражение Фуджио остави последния тон на песента му да заглъхне удавен в тишината. Последва гръм от аплодисменти, възторжени викове и сърцераздирателни ридания. Фуджио се поклони. Съдията Аоки изглеждаше раздразнен от представлението.

— Обявявам те за виновен в убийство и те осъждам на смърт чрез обезглавяване — отсече той.

Когато стражите тръгнаха да извеждат Фуджио от съдебната зала, жените го последваха в скръбно, разтърсвано от ридания шествие. Със свито сърце Хирата си помисли как ще каже на Сано, че

още преди да са успели да възобновят разследването, последните им двама заподозрени ще са мъртви.

ГЛАВА 27

— Подреди войниците, Масахиро чан — каза Рейко. Клекнал на пода в детската стая, малкият внимателно редеше своите конници, стрелци и воители с мечове под зоркия поглед на бавачката си Осуги.

— Много добре — Рейко се усмихна на сина си, но мисълта ѝ бе заета със Сано. Откакто бе тръгнал за двореца, тя го чакаше със страх и напрежение да се върне от срещата с шогунa. Изгаряше от нетърпение да разбере как се развиват събитията.

Внезапен трясък отвън ги стресна. Прозвуча така, сякаш някой бе съборил портата към градината. В следващия миг Рейко чу мърморене и тежки стъпки. Озадачена, тя стана, отвори вратата и излезе на верандата. В градината видя Сано — свел глава и стиснал юмруци, той крачеше гневно между дърветата и залитайки, тъпчеше цветните лехи.

— Не мога! — изрече той на себе си. Дъхът му излизаше на бели облачета, които бързо се разпадаха във въздуха на студения, но иначе слънчев ден. — Не мога да издържам повече!

Разтревожена от странното му поведение, Рейко избърза към него през градината.

— Какво се е случило? — извика.

Сано се устреми към нея. Погледът му бе като на обезумял, а лицето му бе изкривено от чувства, които явно вече не бе в състояние да владее.

— Госпожа Янагисава ти е донесла дневника твърде късно — той продължи да крачи трескаво из градината, а Рейко подтичваше след него. — Шогунът вече го е чел. Сега той ме подозира в убийството на владетеля Мицуйоши!

— О, не! — Рейко замръзна намясто и затисна уста с ръка, връхлетяна от ужас. Никога не бе виждала Сано толкова разстроен, тъй като в общия им живот до този момент не се бе случвало нищо чак толкова лошо.

— Този жалък, подъл и коварен Хошина се е добрал до дневника. Постарал се е негово превъзходителство да го види — докато разказваше несвързано за срещата, Сано отмахваше ядно клоните на храстите, които се изпречваха на пътя му. Рейко си даде сметка, че той е не просто разстроен, а бесен. — Хошина ме заклейте като предател! Едва успях да убедя шогуната да ми даде възможност да докажа невинността си! — Рейко успя да го настигне и се опита да хване ръката му.

— Всичко ще бъде наред — опитваше се тя да го успокои въпреки собствения си ужас.

Но Сано се втурна обратно през тревата, като крещеше:

— През тези четири години съм изпълнявал всичко, което шогунът е искал от мен. Проливал съм кръвта си в името на честта — спря и разтвори рязко дрехите си, за да покаже белезите по тялото си. — Зная, че негово превъзходителство не ми дължи нищо в замяна, а и не съм искал нищо, освен да ме възприема като верен негов васал, какъвто винаги съм бил!

Рейко забеляза, че Осуги и Масахиро бяха застанали на верандата и стъписани наблюдаваха гневния изблик на Сано.

— Приберете се вътре — извика им тя и после се обърна към Сано: — Успокой се, моля те! Хайде да влизаме, преди да си замръзнал.

Той сякаш не я чуваше.

— Поне веднъж... един-единствен път негово превъзходителство да бе показал, че вярва в мен, да бе отхвърлил клеветите на враговете ми! — възкликна Сано, обръщайки се към целия свят. — Но не... Той веднага приема онова, което Хошина му говори против мен. Готов е да ме осъди тутакси, без дори да пожелае да изслуша моята версия за случилото се! — Сано се изсмя горчиво. — Единственото, което ме спасява, е, че съм бил в подобно положение достатъчно често, та да знам какво да кажа, за да изляза от него.

Макар че несправедливостта, която шогунът често проявяваше към Сано, я терзаше, Рейко никога не бе чувала съпруга си да се оплаква. Случаят „Черният лотос“ бе поставил на изпитание търпимостта му, която след днешното оскърбление накрая бе рухнала. Изплашена за него и стресната от поведението му, Рейко предпазливо го приближи.

— Ще се измъкнеш и този път. Шогунът отново ще ти гласува доверие.

— О, не, няма! — с потъмнели от гняв очи Сано се отдръпна. — Аз бях дотук. Стига ми толкова насилствена смърт и политически трикове, достатъчно съм се опитвал да угодя на един господар, който вечно ме заплашва със смърт — той стисна юмруци и отметна назад глава. — До гуша ми дойде от всичко това!

Рейко ахна.

— И какво ще направиш? — попита тя и усети, че гласът ѝ трепери от страх. Ако откажеше да служи на шогуна, Сано щеше да изгуби прехраната си, дома си, както и своята чест. Притисна ледени длани до страните си. — Къде ще отидеш?

— Не знам — Сано отново закрачи гневно из градината. — Не ме интересува, стига да е далеч от замъка Едо и всички тук!

— Но ти не можеш просто ей така да се откажеш от всичко — възрази Рейко, докато го следваше, обзета от паника. — Моля те, помисли за бъдещето на Масахирос! — Сано отлично знаеше какво е да растеш като син на ронин. Със сигурност нямаше да иска същото за Масахирос.

— Точно за това мисля! Няма да допусна синът ми да бъде хванат в капана на същите непоносими обстоятелства като мен!

Клонче от храст азалия се закачи за ръкава му. В изблик на ярост той изкрещя, измъкна меч и започна бясно да сече храста. При всеки удар на острието му наоколо хвърчаха клонки и листа, а в това време той сипеше проклетия. Рейко се отдръпна, а в широко отворените ѝ очи се четеше нескрит ужас. Това не бе и нейният съпруг, а зъл демон, който го бе обсебил. Внезапно Сано спря. С отчаян стон захвърли оръжието си. Свече се на колене пред обезобразения храст, изчерпан от изблика си на ярост. Тялото му се разтресе в конвулсии. Ужасът на Рейко отмина. Тя отиде при Сано и го прегърна.

* * *

Седнал в стаята си, увит в топла завивка, Сано пиеше гореща билкова отвара, която Рейко му бе приготвила, за да го успокои и да възвърне силите му, а тя бе коленичила до него и го гледаше с тревога.

— Съжалявам — каза той.

И наистина съжаляваше — че бе изрекъл толкова ужасни неща, че се бе поддад на емоциите си и бе показал слабост, че бе унищожил храста в пристъп на недостоеен гняв, че бе изплашил Рейко. Не си бе давал сметка, колко отрицателна енергия се бе натрупала в него. След като я бе изхвърлил от себе си, бе изпълнен с въодушевяващо усещане за свобода. Сега обаче, макар че бе обзет от покой, който не бе изпитвал от много дълго време, се терзаше от срам. А и нищо не се бе променило. Шогунът все така го подозираше за убийството на владетеля Мицуйоши, а полицейският началник Хошина бе обладан от същата решимост да докаже вината му. Искаше ли да оцелее, Сано не биваше повече да си позволява да губи самообладание.

— Наистина ли възнамеряваш да се откажеш от поста си? — попита Рейко със стаена тревога.

— Не — Сано нямаше друг изход и не можеше да жертва честта си или бъдещето на семейството си. Нито пък можеше да загърби призванието си, което бе да следва Пътя на воина — строгия кодекс на дълга, подчинението и смелостта, според който живееха самураите.

— Тогава какво ще правиш?

— Ще открия истинския убиец, ще докажа невинността си и ще си върна доверието на шогуна — у него отново се бяха разгорели решимостта и волята за справедливост. — Ще бъде трудно, защото уликите до този момент ни отведоха в задънена улица, но все още има надежда.

Двамата с Рейко вдигнаха поглед, тъй като на прага се появи Хирата.

— Сумимасен — извинете, но има лоши новини — той бе видимо разстроен. — Съдията Аоки току-що осъди Фуджио за убийството на Глициния, а Момоко бе призната за виновна като негова съучастничка. Отведоха ги на мястото за екзекуции.

Рейко изрече нещо неясно, обзета от тревога. Откакто бе разбрал, че Аоки свиква процес, Сано очакваше присъда за Фуджио, но присъдата на Момоко го изненада.

— Влизай. Заповядай, седни и обясни — Хирата се подчини. От разказа му Сано с удивление заключи, че съдията Аоки бе основал присъдата си на история, съчинена от самия него, за която липсваха каквито и да било доказателства. След като Хирата приключи, той

рече: — Това, изглежда, е денят за лошите вести — и разказа на Хирата какво се бе случило с него.

— И тримата ни заподозрени вече са осъдени — лицето на Хирата изразяваше обзелия го ужас. — Това ви превръща в единствена мишена за гнева на шогуна.

Когато тежкото бреме се стовари върху плещите му, Сано долови грандиозно разместване на космични сили и приближаващ съдбовен тътен. Рейко каза:

— Може Фуджио, Момоко или финансовият министър Нита наистина да са убили владетеля Мицуйоши. Те все още представляват важни заподозрени и си струва да бъдат разследвани, дори и да не са между живите.

— Можем да продължим да търсим доказателства за тяхната вина — Хирата се присъедини към опита на Рейко да се погледне на събитията от добрата им страна.

— Надявам се да съществуват такива — каза Сано, — защото се опасявам, че ако не можем да намерим свидетел или някакви категорични улики, сочещи към някой друг, а не към мен, единственото нещо, което ще убеди шогуна, че съм невинен, ще бъдат самопризнанията на убиеца — доста трудна работа, като се има предвид, че трябва да ги получим от един мъртвец.

Останалите кимнаха мрачно в знак на съгласие. Хирата каза колебливо:

— Полицейският началник Хошина е способен да фалшифицира улики срещу вас. Този втори дневник намира свъд на негово дело. Нищо чудно да изфабрикува и още „доказателства“, че сте предател.

Сано присви устни. Бе наясно, че Хирата има предвид да последват примера на Хошина и също да подхвърлят доказателства срещу Фуджио, Момоко или финансовия министър, за да го спасят. В очите на Рейко проблесна разбиране.

— Фалшиво обвинение към мъртъв човек е по-малко опасно за мъртвеца, отколкото за някой жив — каза тя с предпазлива надежда.

Фактът, че Хирата и Рейко обсъждаха като ход подобна измама, означаваше, че нямат друг вариант за действие.

— И на мен ми хрумна тази възможност — призна си Сано. — Но не съм чак толкова отчаян, че да набеждавам някого, който би могъл да е невинен, независимо дали е жив или мъртъв. Особено, при

положение че има цяла група въпроси, които все още не сме разследвали.

— Какво ни е останало? — попита Рейко.

— Владетелят Мицуйоши — отвърна Сано.

Хирата се навъси.

— Шогунът ви забрани да разследвате роднините му.

— Неприятно ми е да престъпя забраната му — при самата мисъл, че ще предизвика своя господар, Сано почувства противния вкус на позора. — Но Мицуйоши представлява пряка връзка към убиеца. Разследването на личния му живот и на близките му ще ни предостави нови улики. А иначе какъв избор имаме? Можем да продължим да разследваме Фуджио, Момоко и Нита и да открием нови доказателства на територия, която вече сме покрили. Можем също така да се надяваме да изникнат нови заподозрени, да се появи тайнственият любовник на Глициния от Хокайдо или полицейският началник Хошина внезапно да умре — Сано видя как Рейко и Хирата поклатиха глава, поставяйки под съмнение вероятността да се случат тези събития. — Можем да се молим за чудо.

— Разследването на владетеля Мицуйоши наистина изглежда най-обещаващата насока на действие — отбеляза Рейко.

— Шогунът ще ви накаже за неподчинение — напомни Хирата на Сано.

— Ще поема този риск, защото, ако не докажа невинността си, той ще заповяда да ме екзекутират.

— Може и да ви прости, когато разбере, че не сте предател — предположи Хирата с надежда.

Изгледите във вреда на Сано надделяваха над тези в негова полза. Той каза:

— Може и да успеем да разрешим случая, без шогунът да разбере, че съм нарушил забраната му и преди Хошина или някой от останалите ни врагове да ни причини нови неприятности.

* * *

Госпожа Янагисава стоеше сама в стаята си и чакаше да я посети единственият гост, когото някога бе канила.

Тя кършеше студените си, влажни от пот ръце и дишаше дълбоко, полагайки усилие да овладее тревогата, от която стомахът ѝ се бе свил на топка. Ужасяваше се, че трябваше да приеме непознат човек и че някой щеше да оскверни личната ѝ стая, която бе нейното светилище. Но посещението трябваше да се осъществи тук, в уединението, от което се нуждаеше.

На прага се появи главната ѝ прислужника:

— Едно момиче ви е дошло на посещение.

Сърцето на госпожа Янагисава се сви и тя с мъка устоя на порива да побегне и да се скрие.

— Доведи я тук.

Решимостта ѝ вдъхна смелост. Тя вече бе предприела стъпка срещу Рейко, но последствията бяха твърде несигурни. Ако очакваше да наклони везните на съдбата в своя полза, госпожа Янагисава трябваше да прояви твърд характер въпреки съжалението за проявената злост към приятелката си.

В стаята влезе Охана — една от бавачките на Рейко. Беше облечена в модерно червено кимоно с десен на изсъхнали клони, отрупани със сняг. Жадното любопитство, прозиращо през смиреното ѝ поведение, не съответстваше на колебливите ѝ стъпки.

— Добре дошла — измърмори госпожа Янагисава и стисна треперещите си ръце, скрити под широките ѝ ръкави, уплашена от дръзкото красиво лице на Охана. Охана коленичи и се поклони.

— За моята незначителна личност е привилегия да се намирам във ваше присъствие, уважаема госпожо Янагисава — гласът ѝ преливаше от нетърпение да спечели благоволението на домакията. — Хиляди благодарности, че ме поканихте.

В лицето на Охана госпожа Янагисава бе разпознала подходящ бъдещ съучастник веднага щом бе зърнала момичето в къщата на Рейко, но имаше нужда от още една възможност да прецени характера ѝ. Тя коленичи срещу гостенката си и се насили да я погледне в лицето. Очите на момичето искряха с ентузиазъм и лукавство, които я отвратиха и в същото време ѝ доставиха удоволствие.

— Мога ли да ти предложа нещо да се подкрепиш?

Докато чакаха някой от прислугата да поднесе чай и сладки, Охана каза:

— Вашата стая е по-хубава, отколкото на госпожа Рейко.

Острият ѝ поглед веднага забеляза позлатените стенописи, рафта с антични порцеланови съдове, масите от черно лакирано дърво и шкафовете и сандъците, инкрустирани със злато и седеф. — А и имението ви е много по-голямо от имението на сосакан сама.

Госпожа Янагисава със задоволство отбеляза, че момичето явно харесва скъпи неща и има амбицията да постигне нещо повече, а не да остане бавачка. Каквато и лоялност да изпитваше към настоящата си господарка, тя вероятно щеше да бъде по-малко важна за Охана от възможността да се свърже с човек, способен да ѝ даде онова, което ѝ липсваше при Рейко.

— Моля те, чувствай се удобно, докато се намираш в моя дом — самоувереността на госпожа Янагисава нарасна.

— Толкова сте мила. Благодаря ви най-сърдечно — и като се усмихваше широко, Охана добави: — Когато получих съобщението ви, не можех да си представя какво бихте могли да искате от мен.

Не беше нейна работа да насочва разговора към причината за поканата. Охана бе твърде пряма и това невинаги бе за нейно добро, но пък идеално устройваше госпожа Янагисава. Нейните цели щяха да спечелят от дръзката инициативност на момичето.

— Ще го обсъдим след малко — увери я тя.

Почерпката бе сервирана. Твърде напрегната, за да си вземе каквото и да било, госпожа Янагисава наблюдаваше как Охана яде сервиран в портокалова кора хайвер от пъстърва, сашими — сушена риба, скариди, а пълнени с яйца от пъдпъдъци, както и различни сладки. Бавачката ядеше много бързо, сякаш някой щеше да ѝ отнеме храната, преди да си вземе достатъчно. Госпожа Янагисава хареса липсата на чувство за сигурност у нея, както и алчността ѝ.

— Много беше вкусно — каза момичето, облизвайки устни. — Колко съжалявам, че аз, бедната бавачка, не мога да ви предложа нещо в замяна.

Госпожа Янагисава се усмихна. Свенливостта ѝ се стопи, когато усети, че печели надмощие над момичето.

— Можеш да ми разкажеш за себе си.

Охана повдигна вежди изненадана, че дама от висшето общество може да проявява интерес към една обикновена слугиня, но се подчини с радост.

— Баща ми е чиновник в галантериен магазин „Хинокия“. Един от войниците на сосакан сама е негов клиент. Той се сприятели с баща ми и ми уреди да стана бавачка на Масахиро чан. Аз всъщност не исках да ставам прислужничка, а предпочитах да се ожения. Но работата не е много тежка, а и замъкът Едо ми харесва. Тук мога да срещна по-добри мъже, отколкото вкъщи. Надявам се да си намеря съпруг, който да може ми осигури хубава къща и красиви дрехи, та да не ми се налага повече да се грижа за прехраната си сама.

Госпожа Янагисава бе доволна да установи, че Охана иска нещо толкова обикновено и лесно за постигане.

— Аз мога да го уредя.

— Какво? — попита Охана слисана.

— Добра партия за теб, брак със самурай на Токугава.

Парите на госпожа Янагисава и положението на съпруга ѝ щяха да бъдат достатъчни, за да примамят някого да се ожени за хубаво момиче от простолудията. Охана изглеждаше смаяна от късмета си и дори озадачена.

— И вие ще направите това за мен? — тя докосна гърдите си. После в погледа ѝ се мярна подозрение — не беше глупава — знаеше, че благоразположението си има цена. — Защо?

— Защото има нещо, което искам ти да направиш за мен — каза госпожа Янагисава. Сърцето ѝ заблъска в гърдите от желание да спечели съдействието на Охана и от страх, че няма да успее да го стори.

— Какво? — макар че в гласа ѝ звучеше предпазливост, Охана се наклони напред, сякаш готова да скочи, за да сграбчи тъй желаната от нея възможност.

— Първо, искам да ми казваш всичко, което прави госпожа Рейко. И, второ... засега не мога да ти го кажа.

— Искате да сторя нещо на господарката Рейко? — Охана повехна; лицето ѝ придоби придиричиво изражение. — Не бих искала да ѝ причинявам болка — „Момичето е амбициозно, но не и зло“, даде си сметка госпожа Янагисава. — И освен това не искам да си създавам неприятности.

Тя имаше инстинкт за самосъхранение, който бе по-силен от всякаква нейна привързаност към Рейко. Това откритие насърчи

госпожа Янагисава. Бе разбрала, че Охана може да бъде убедена, ако е сигурна, че няма да бъде уличена.

— Обещавам ти, че няма да ти се наложи да докоснеш с пръст госпожа Рейко и че няма да се замесваш в никакви неприятности — увери я тя. — Нека се уговорим така. В най-скоро време ще ти дам инструкции, какво да правиш. Ти ще ги следваш. След това ще ти уредя брак с богат и красив самурай на Токугава и няма да си лишена от нищо.

Охана се поколеба, очевидно съпоставяйки стойността на възнаграждението с неясните опасности. Накрая поклати глава със съжаление:

— Не мога да реша, без да знам какво искате от мен.

Отчаянието плъзна студени пипала по тялото на госпожа Янагисава, но тя имаше план за действие, при положение че Охана откажеше предложението ѝ. Тя каза:

— Виждаш ли онази зелена кутийка на рафта с порцелановите съдове? — Охана погледна натам и кимна. — Иди и погледни какво има вътре. Охана стана, отиде до рафта и отвори кутийката.

Извади малко квадратно пакетче от червена хартия и зяпна, когато почувства тежките златни монети, увити в него.

— Поднасям ти този подарък в знак на добрите си чувства. Приеми предложението ми и пакетът ще е твой.

Охана застина неподвижна, с пакетчето в отворената си длан. Втренчи се в него, сякаш се опитваше да разбере дали държеше в ръце своята най-прекрасна мечта или отровна змия, която щеше да я ухапе.

Госпожа Янагисава я наблюдаваше, притаила дъх от тревога. Ами ако Охана откажеше? Дали щеше да каже на Рейко за предложението? И ако да, какво щеше да се случи и как би могла госпожа Янагисава да постигне целта си без Охана?

Върху лицето на момичето — все едно върху брулена от вятъра пясъчна повърхност, се изписаха коварство, алчност, недоверие и страх.

— Аз... трябва да помисля.

— Тогава мисли и за това, че съпругът ми е най-влиятелният човек в Япония — тихият равен глас на госпожа Янагисава по никакъв начин не издаде емоциите ѝ. — Хората, които вредят на него или на роднините му, плащат скъпо. Много са убитите или екзекутираните.

Други изчезват и повече не се появяват. Никой не знае какво става с тях. Но аз мога да направя така, че ти да разбереш.

Бавачката вдигна поглед към госпожа Янагисава. Очите ѝ блестяха от ужас и желание. Накрая въздъхна тежко, оповестявайки поражението си. Кимна и бавно склочи пръсти около пакетчето с монетите.

Госпожа Янагисава усети, че я залива мощна вълна от триумф. В същото време потръпна, обзета от внезапна тревога, тъй като току-що бе предприела втората си стъпка в действията си срещу Рейко и успехът щеше да ѝ коства приятелството на съпругата на сосакан сама. Предчувствието за загуба обви съзнанието ѝ като облак, носещ мрак и безутешност. Въпреки това се обърна към новата си съучастничка спокойно и властно:

— Сега тръгвай. Ще пратя някого да му предадеш информацията за делата на Рейко. Скоро ще получиш и следващите ми указания.

ГЛАВА 28

Семейството на владетеля Мицуйоши живееше в специална част от крепостта Едо, запазена за изтъкнати членове на клана Токугава. Там Сано и двама от детективите му поеха по застланите с плочи алеи през дървесни насаждения, и които делиха една от друга представителни къщи, заобиколени с градини и опасани с каменни зидове. Тази част беше пуста, отдалечена от бурния живот в града. По небето бързо се разпростираха сиви облаци, но Сано вдъхваше надежда от чистия, наситен с мирис на борове въздух. Може би решението на проблема му го очакваше вътре в този дом, собственост на владетеля Мацудайра — бащата на Мицуйоши. След като се представи на стражите при входа, той каза:

— Моля, уведомете владетеля Мацудайра, че трябва да говоря с него.

Стражите предадоха молбата му и тъй бързо получиха разрешение да го пуснат да влезе, че той дръзна да се надява, че владетелят Мацудайра все още не е разбрал за случилото се в двореца и затова няма да бъде предубеден към госта си. Изпратен за целта слуга придружи него и хората му до едно помещение, предназначено за посещения, където завариха разположени покрай стените стражи и самия домакин, вече седнал на подиума.

— Какво ви води насам? — попита владетелят Мацудайра.

Той притежаваше аристократичните черти на шогуна, но разположени върху по-широко и по-интелигентно лице; беше с добро телосложение, от което лъхаше сила, и носеше черна официална роба. С ръце на кръста и заобиколен от войните си като генерал на полеви лагер, бе вперил гневен поглед в Сано, който с тревога осъзна, че домакинят му вече знаеше, че в двореца бяха заклеили сосакан сама като убиеца на Мицуйоши.

Сано се поклони бързо и рече:

— Преди да обясня, моля, позволете ми да ви поднеса своите съболезнования за загубата на сина ви.

Владетелят Мацудайра отпусна ръце, наклони глава и се втренчи така, сякаш не можеше да повярва на това, което бе чул.

— Няма да приема лицемерно съчувствие от човека, който го е убил — гласът му бе дрезгав от възмущение.

— Моля ви, разберете, че сте получили погрешна информация — каза Сано, а хората му се приближиха плътно до него, за да го предпазят от евентуална опасност. — Аз не съм убил Мицуйоши сан.

— Така твърдиш ти — отвърна гневно владетелят Мацудайра. — Из крепостта се говори, че убийството е твое дело. Мислиш ли, че не знам за присъдата ти, изречена от шогуната? — отвращение и омраза изкривиха лицето му, когато пристъпи към Сано. — Знам и за дневника, който описва заговора ти срещу моя син и негово превъзходителство. Тази сутрин полицейският началник Хошина ми разказа всичко.

Явно Хошина се бе постарал да разпространи вестта, да настрои общественото мнение срещу Сано и да му попречи да ангажира семейството на Мицуйоши да му съдейства в разследването му, помисли си Сано.

— Дневникът е фалшификат. Обвинението е изфабрикувано от Хошина. Не е тайна, че той иска главата ми.

Владетелят Мацудайра махна с ръка — жест, с който подмина обясненията на Сано като неубедително извинение.

— Шогунът, дворецовият управител, старейшините и полицейският началник смятат, че ти си убиец и предател. Това за мен е достатъчно доказателство.

— Шогунът още не е решил дали съм виновен въпреки дневника и клеветите на Хошина. Негово превъзходителство ми позволи да продължа разследването на престъплението и да докажа своята невинност.

— Умният ти език те е спасил от екзекуция — отбеляза владетелят Мацудайра презрително. — Но аз ще и използвам цялото си влияние и власт, за да си получиш смъртното наказание — докато се придвижваше към ръба на подиума, той размаха левия си юмрук към Сано, а с десницата стисна дръжката на меч си.

После внезапно го задавиха ридания и той извърна лице.

Сано си помисли за репутацията, която имаше владетелят Мацудайра — добър господар на предоставените му от Токугава земи,

които управляваше с вещина. Освен това долови, че искрено скърби за сина си, а не за политическите облаги, на които се бе радвал като баща на наследника на шогуна. Той изпита съчувствие към този опечален и объркан човек.

— Би било по-добре, ако използвате собствената си власт и влияние, за да разкрием истината около смъртта на сина ви. Дошъл съм да разбера какво съдействие ще ни окажете в разкриването на истинския убиец.

Владетелят Мацудайра завъртя рязко глава, а в насълзените му очи проблесна гняв.

— Дошъл си да ми разиграваш сцени на невинност и да злорадстваш над нещастиято, което причини на този род! Аз няма да помогна да отървеш кожата си! — той скочи от подиума, устреми се към Сано и когато двамата се озоваха на една крачка разстояние, тикна лице в неговото, така че Сано виждаше червените жилки в пламтящите му очи. — Единствената причина, поради която те пуснах вътре, бе да мога да ти кажа лично, че ти, който унищожи сина ми и предаде нашия господар, си най-безчестното същество на тази земя!

Обидата порази Сано и той отстъпи назад, макар че каза:

— Моля ви, изслушайте ме! В повечето случаи на убийство извършителят е някой от близкото обкръжение на жертвата. Някакви негови деяния или проблеми в отношенията му с другите може да са довели до престъплението и...

— Дръзваш да обвиняваш сина ми за собственото му убийство? — прекъсна го владетелят Мацудайра, обзет от гневно възмущение. — Ти си дори по-лош от злодея, който описва в дневника си куртизанката. Срамувам се, че някога те смятах за достоен самурай!

— Аз не обвинявам владетеля Мицуйоши — побърза да поясни Сано. — Вината е изцяло на неговия убиец. Просто исках да кажа, че ключът към разрешаването на случай на убийство обикновено се крие в миналото на жертвата.

Владетелят Мацудайра поклати глава, отказвайки с презрение да приеме твърдението на Сано.

— Вашият син трябва да е имал някакъв враг — настоя Сано. — Вие сте го познавали, сигурно знаете с какво се е занимавал, с кого е общувал, кои са местата, които е посещавал... — Сано протегна ръка и

насити гласа си с цялата убедителност, на която бе способен. — Моля ви, помогнете ми да открия врага, който е отнел живота на сина ви!

— Синът ми бе почтен и уважаван млад мъж, хората го харесваха. Той нямаше врагове и не е умрял, защото нещо се е случило в личния му живот.

Сано си помисли, че владетелят Мацудайра не е най-добрият източник на информация за Мицуйоши, който, след като си бе спечелил славата на развратник, очевидно имаше какво да крие от баща си.

— Възможно е други членове на семейството да са били по-запознати с делата на сина ви — предположи Сано. — Може те да са по-склонни да разговарят с мен — макар че му се струваше малко вероятно владетелят Мацудайра да му позволи да разпита когото и да било в имението, все пак беше длъжен да попита.

Владетелят Мацудайра се вбеси от това поредно оскърбление.

— Съпругата ми се поболя от мъка. Няма да ти позволя да я тормозиш с въпроси или измислици по адрес на сина ни.

— Тогава може ли да говоря с братята на Мицуйоши? Или с личните му васали?

В този момент забеляза, че един от стражите го наблюдава по-внимателно от останалите. Мъжът, вероятно около трийсет и пет годишен, имаше мощно телосложение на боец и интелигентно лице на учен. Погледите им се срещнаха за миг. Сано разпозна в и него един от хората на Мицуйоши, които бе видял в Йошивара в самото начало на разследването.

— Това убийство беше чисто политическо, както всички знаете — заяви владетелят Мацудайра. — Моят син стана жертва на твоите стремежи за властта. Ти си го убил, за да може твоят син да заеме мястото му като наследник на шогуна. Той стана случайна жертва на твоята атака срещу режима на Токугава. А сега си търсиш изкупителна жертва, за да прикриеш престъплението си и да избегнеш присъдата за държавна измяна.

— Аз не съм нито убиец, нито предател! — възрази яростно Сано. — Невинен съм и ще го докажа!

Владетелят Мацудайра заби пръст в гърдите на Сано.

— Братята и васалите на Мицуйоши знаят кой си, и ако ги доближиш, ще те убият, за да отмъстят за неговата смърт. Приеми, че

ти правя услуга, като не ти позволявам да говориш с тях. Аз не бих се намесил съзнателно в правото на негово превъзходителство да реши съдбата ти, но ако дойдеш тук още веднъж или доближиш някого от семейството ми... — той извади меча си, размаха го към Сано и изкрещя: — ще те убия със собствените си ръце и ще спестя усилията на палача!

Детективите скочиха и застанаха между Сано и меча на владетеля Мацудайра. Стражите извадиха оръжията си в очакване да се разрази сражение.

— Дори и сега, докато ме обвинявате и заплашвате, истинският убиец е на свобода — каза Сано. — Ако не решите да окажете съдействие на разследването ми, вие се присъединявате към враговете ми и отказвате на своя син справедливостта, която той заслужава. Убиецът ще се отърве безнаказано.

След като отправи към Сано дълъг и враждебен поглед, владетелят Мацудайра каза:

— Придружете сосакан сама, докато напусне имението, преди аз лично да съм решил да раздам справедливост.

* * *

Веднага щом Сано и Хирата я оставиха, за да започнат разследването сред роднините на владетеля Мицуйоши, Рейко се отправи към двореца, за да се заеме със своите задачи. Беше се надявала да склони братовчедка си Ери, нейните приятелки сред наложниците на шогуна, както и прислужничките им да ѝ кажат каквото знаят за владетеля Мицуйоши. Но главната надзираваща на женското крило в двореца каза, че всички са твърде заети и нямат време за разговори. Студеното ѝ държане подсказа на Рейко неприятната истина — жените бяха научили, че Сано е на ръба на провала, и сега страняха от съпругата му, тъй като не искаха неприятности. Посещенията на приятелки и роднини в административния район завършиха по същия начин и Рейко се върна у дома с чувството на низвергната от обществото.

Както си седеше в стаята, ужасена, че вече няма власт да помогне на Сано, на прага се появи един от детективите му.

— Разполагам с информация, която сосакан сама ми нареди да предам на вас, ако той отсъства. Намерих банята, където работи Юя — някогашната приятелка на Глициния — и той ѝ съобщи някакъв адрес в Нихонбаши. — Претърсих мястото тази сутрин, но там нямаше и следа от Глициния. Всички отрекоха да знаят нещо за нея... аз обаче мисля, че Юя лъже.

Рейко бе въодушевена, тъй като посещението ѝ у семейството на куртизанката бе предоставило вероятна следа. Може би ако успееше да поговори с Юя, щеше да разбере истината.

— Моля, осигурете ми ескорт, който да ме отведе до банята веднага.

Детективът излезе, за да изпълни нареждането. Рейко избърза към стаята си, за да се преоблече за пътуването. Точно беше завързала кинжала под ръкава си, когато в стаята боязливо се промъкна бавачката Охана.

— Напоследък сте много заета, уважаема господарке — отбелязватя.

Рейко се намръщи при това натрапничество. Подозираше, че Охана подслушва.

— Да, така е — отвърна с тон, който не даваше надежди за разговор. Тя забеляза, че Охана изглежда напрегната и очите ѝ блестят повече от обикновено.

Девојката не обърна внимание на намека да си върви.

— Пак ли излизате? — попита тя нетърпеливо.

— Да — неприязънта, която Рейко изпитваше към Охана, се бе засилила, макар че момичето ѝ бе направило услуга, като я бе представило на семейството на Глициния. Сега сетивата ѝ се изостриха в предчувствие за някакво зло от страна на Охана. Вътрешно се упрекна за опасенията си, които не се основаваха на разума, а единствено на въображението. Как можеше да разбие заклинанието на „Черния лотос“, да престане да си въобразява, че вижда заплахи, които не съществуваха, и да се съсредоточи върху реалните опасности? — Чух, че сосакан сама бил обвинен в убийство и държавна измяна — Охана се приближи до нея. — Колко ужасно!

— Наистина — отвърна Рейко рязко. Охана бе прекрачила границите на приличието, споменавайки проблемите на Сано, и

съпругата му изпита негодувание към бавачката заради явния ѝ глад за непристойни подробности.

— Съжалявам. Сигурно сте много разтревожена заради онова, което става — Охана коленичи предпазливо, също като котка, която се настанява на някое несигурно място. — Надявам се, че не съм ви разстроила още, като отворих дума за това.

Вместо да се поддаде на порива си да заповяда на момичето да се върне към задълженията си, Рейко си наложи да се усмихне:

— Няма нищо — Охана просто ѝ предлагаше съчувствие тъй както тя умееше. Личните ѝ проблеми не бяха извинение за раздразнението, което проявяваше към една невинна прислужничка.

— Вие със сосакан сама сте добри към мен и ще ми е неприятно, ако ви се случи нещо лошо — добави Охана. Странна, потайна нотка прозвуча в гласа ѝ, все едно чувстваше точно обратното на онова, което бе изрекла. След кратка пауза изтърси: — Ще ми се да можех да направя така, че всичките ви неприятности да изчезнат.

Рейко не си позволяваше да се поддаде на подозренията си, тъй като нямаше причина да смята, че Охана ѝ желае злото.

— Благодаря — каза тя по-сърдечно. — Съжалявам, ако ти се струвам рязка, но съм малко притеснена.

Охана се изчерви, свивайки глава между раменете си в необясним срам.

— Не заслужавам извиненията ви — измърмори тя.

И все пак в поведението ѝ имаше нещо подозрително, което Рейко не можеше да отдаде на собственото си прекалено живо въображение.

— Защо, случило ли се е нещо?

— Нищо! — момичето изпъна рамене, сякаш някой я бе смушкар в гърба. — Много сте любезна, че питате, но аз съм добре — и отпрати към Рейко пресилено ведро усмивка. — Притеснявам се за вас. Какво възнамерявате да правите?

Без да може да се отърве от съмненията си, Рейко я изгледа внимателно.

— Ще се опитам да разбера кой е убил владетеля Мицуйоши, и да докажа невинността на съпруга си.

— Аз може да съм ви полезна с нещо. Да дойда ли с вас?

Готовността на Охана да се натрапи повторно породя нови подозрения у Рейко.

— Можеш да ми помогнеш, като останеш тук и си изпълняваш задълженията.

— Да, уважаема господарке.

Сянка на разочарование и незадоволено любопитство премина през лицето на Охана, но тя се поклони смирено, стана и напусна стаята. Рейко забърза към паланкина, който я очакваше навън.

* * *

Сано и детективите му се спускаха надолу по пасажа, който водеше навън от обособения район на фамилията Токугава. През отворите за оръдията и процепите за стрелите в закритите коридори, които минаваха над високите зидове, Сано чу стражите да си говорят, докато чакаха да открият стрелба по всеки, дръзнал да нападне крепостта. Той гледаше съсредоточено пред себе си и полагаше усилия да запази безстрастна физиономия, скривайки страха си, докато минаваше под наблюдателните кули, при които стояха на пост още стражи. Тук човек, обвинен в държавна измяна, не можеше да бъде в безопасност. Той се чувстваше като воин от противникова армия, хванат в капан, защото мощта на Токугава щеше да се обърне срещу него, ако не успееше по някакъв начин да се сдобие с информацията, която не му се удаде да получи от владетеля Мацудайра, и да възстанови честното си име.

— Сосакан сама — викът бе съпроводен от бързи стъпки зад него. — Ако позволите, може ли да разговарям с вас?

Сано се обърна и видя по пасажа към него да тича стражът, който го бе наблюдавал настоятелно в имението на Мацудайра.

— Да — отвърна Сано. Запъхтян от тичането, пазачът с усилие спря пред него и се поклони. — Кажете.

Пазачът се огледа предпазливо, а финото му лице бе изопнато от напрежение. Той изрече полугласно:

— Насаме, ако не възразявате?

— Щом желаете — Сано даде знак на хората си да продължат напред, а самият той пое редом с пазача.

— Благодаря ви — макар че изрече това със задъхано облекчение, мъжът продължи да върви, свил глава между раменете, като се озърташе напрегнато.

Сано го огледа, докато го чакаше да се успокои.

Мъжът правеше особена гримаса, сбръчквайки клепачи, и имаше деликатна уста, която му придаваше уязвим вид въпреки мускулестото телосложение.

— Как се казвате? — попита Сано.

— Уада — отвърна стражът, сякаш правеше признание за вина.

— Не се страхувайте, Уада сан. Оценявам това, че идвате при мен.

Повървяха двайсетина крачки мълчаливо и едва тогава Уада изрече тихо:

— Репутацията на фамилията е много важна за моя господар. Той обичаше сина си и иска да запази само добри спомени за него.

— Но човек, който не е свързан пряко със сина на владетеля, би могъл да разкрие истината за смъртта му? — предположи Сано.

Уада се поколеба, преди да отговори, забил поглед в земята.

— Моят господар е забранил на семейството си, на васалите си и на прислугата да говорят с вас. Аз не искам да нарушавам заповедта му.

И без съмнение не искаше да бъде наказан, помисли си Сано. Дали пък не очакваше подкуп? Сано огледа внимателно профила на Уада, но не откри в лицето му алчност, а само тревогата на човек, разкъсван между лоялността и желанието да каже онова, което мислеше.

— Вашият върховен дълг е към шогуна — каза Сано. — Негово превъзходителство ми нареди да разследвам убийството на владетеля Мицуйоши и вие трябва да ми окажете съдействие, като ми кажете всичко, което ви е известно и което може да се окаже съществено за разследването.

Чертите на Уада се поотпуснаха, но той продължаваше да изглежда притеснен.

— Моят род служи на Мацудайра от пет поколения — каза той. — Аз бях част от свитата на владетеля Мицуйоши от деня на раждането му и съм се грижил за него през целия му живот. Обичах го като по-малък брат. Не желая да загубя поста си, но не бих могъл да

понеса, ако за убийството му бъде наказан не който трябва, а истинският убиец се отърве, защото аз съм мълчал.

— Ще направя всичко, което е във властта ми, за да отмъстя за смъртта на Мицуйоши — обеща Сано.

— Е... — макар че Уада изглеждаше поуспокоен, колебанието накъсваше думите му с неловки паузи. Когато Мицуйоши беше малък, ясновидецът на клана предсказа, че един ден той ще управлява Япония. От този момент нататък животът му бе подготовка за върховния пост на шогун. Баща му нае учители, които да карат Мицуйоши сан да учи от дебелиите книги и да тренира бойни изкуства по цял ден, както и свещеници, които да дисциплинират духа му. Накрая го представиха на шогуна, който го хареса. Всичко изглеждаше така, сякаш предсказанието щеше да се сбъдне. По всяка вероятност той щеше да наследи режима и по тази причина от него се очакваше толкова много, че...

— Че той се разбунтува? — предположи Сано.

Кимайки, пазачът продължи с неохота:

— Той беше момче с характер. Копнееше за приключения. Когато стана на шестнайсет, постоянната дисциплина и охрана му дойдоха до гуша. Нареди ми да му помогна да се измъкне от двореца. Бродеше из града, докато баща му смяташе, че учи. Мицуйоши сан обичаше кварталите за забавления. Беше красив, имаше чар и пари, бързо се сприятеляваше с клиенти от чайни и игрални домове. Скоро откри Йошивара и бедите започнаха. Една нощ, когато шогунът бе пожелал неговата компания, не успяха да го открият никъде. Владетелят Мацудайра научи, че синът му посещава някаква куртизанка. Когато Мицуйоши сан се прибра у дома, двамата се скараха жестоко. Баща му беше бесен, че е разочаровал шогуна и е рискувал да загуби благоволението му. Мицуйоши сан помоли за малко свобода в замяна на това, че бе приел да се жертва заради амбициите на клана. Те и двамата искаха той да бъде следващият шогун, но цената плащаше Мицуйоши.

Очевидно Мицуйоши бе станал сексуален обект на шогуна и това не му бе харесало особено.

— Какво се случи после?

— Свадите продължиха — отвърна Уада. — Владетелят Мацудайра нареди на Мицуйоши сан да се посвети на целта да

удовлетворява желанията на шогуна. Мицуйоши сан пък преследваше собствените си удоволствия и шогунът скоро започна да се оплаква, че когато се нуждаел от него, той никога не бил на разположение. Накрая баща му прекрати издръжката му, та да няма средства да поддържа навиците си. Мицуйоши сан започна да обръща повече внимание на шогуна, защото не искаше да се прости с шанса и си да стане негов наследник, но въпреки това ние продължихме да излизаме заедно, ходехме в чайни и публични домове, където често му сервирах на вересия, тъй като той беше самурай от клана Токугава и любимец на шогуна. Но веднъж си навлече неприятности. Става дума за един игрален дом в Нихонбаши, клиентите в който са престъпници и гангстери.

Сано усети вътрешно напрежение, тъй като това бе сигнал за важна улика.

— Задлъжня им с пари?

Уада кимна с мрачно изражение.

— Не трябваше изобщо да се замесва с тях, но той обичаше тръпката от съприкосновението с престъпния свят на Едо. Не трябваше изобщо да им задлъжнява, защото са опасни. Собственикът на това място е див, безскрупулен ронин, който няма страх от никого, дори и от Токугава. Една нощ, докато двамата с Мицуйоши сан бяхме в града, той ни издебна и поиска Мицуйоши сан да плати това, което дължеше на него и на приятелите му. Мицуйоши сан каза, че не може, и тогава този ронин го заплаши, че не си ли върне дълга, ще го убие.

Най-накрая изникваше възможен заподозрян, различен от екзекутираните трима. Сано бе обзет от въодушевление.

— Кога бе отправена тази заплаха?

— Преди около два месеца... — Уада се замисли за момент. — Но още преди Мицуйоши сан да задлъжне, този ронин вече го беше намразил. Между тях имаше вражда.

— Мицуйоши сан изплати ли си дълга към тях? — вълнението на Сано нарастваше.

— Не, доколкото знам — след поредната пауза Уада добави: — Макар че финансовият министър Нита бе осъден заради убийството, а сега и вие сте обвинен в него, все си мисля, че този ронин има нещо общо със смъртта на Мицуйоши сан.

Сано бе на същото мнение. Но вината на новия заподозрян тепърва трябваше да се докаже.

— Първоначално не споменах този ронин нито пред вас, нито пред полицията — каза Уада, — защото знаех, че моят господар няма да иска репутацията на сина му да бъде съсипана. После, когато финансовият министър бе осъден, смятах, че убиецът е заловен и не е необходимо да говоря — той сведе глава. — Съжалявам.

Сано не можеше да се ядосва на пазача, че бе скрил важна информация, тъй като си даваше сметка за кодекса на лоялността, който обвързваше и двамата. Освен това разбираше и мъчителното чувство за вина, което Уада изпитваше, задето бе нарушил този кодекс в името на истината.

— Искам да предложа обезщетение за неприятностите, които съм причинил, като ви разкажа всичко, което знам, в това число нещо, свързано със самото убийство — каза Уада сериозно. — Същата нощ онзи ронин беше в Йошивара. Когато отидох с Мицуйоши сан в агея за срещата му с куртизанката Глициния, го видях в тълпата отвън.

Сано вдъхна свежата, въодушевяваща атмосфера на предполагаемия радостен изход; сърцето му ликуваше, защото сега имаше нов заподозрян и съвсем нова посока на разследване.

— Кой е този ронин и къде мога да го открия? — Сано бе обзет от желание да падне на колене и да благодари на боговете за тази нова възможност да докаже, че не е нито убиец, нито предател.

— Ако искате, веднага ще ви отведе до игралния дом — предложи Уада, — но не знам истинското му име. Всички го наричат Светкавица.

ГЛАВА 29

Банята, където работеше Юя, бе разположена близо до открит канал, който пресичаше бедняшката част на търговския квартал Нихонбаши. През прозореца на паланкина си Рейко с любопитство оглеждаше паянтовите постройките, по чиито балкони се бяха скупчили играещи деца, а при портите се свиваха възрастни люде. На едно място се бе насъбрала тълпа от простовати жени. Те се разделиха на две, за да направят път на паланкина и конната охрана, които прекосяваха пазара. Запалените купчини боклук тлееха и разпръсваха наоколо вонлив пушек. Каналът — мътен поток, който се точеше лениво между каменните си брегове — бе изпълнен с лодки, които служеха и за домове на своите собственици. Отвъд се простираха още по-грозни бедняшки квартали, замъглени от дим и сипеца се суграшица. Рейко усети тежката воня на риба от канала и зърна банда хулигани, които се движеха стиснали метални прътове. Като потисна тръпките, които я пронизаха, тя се надвеси навън от прозореца и нареди на ескорта си: — Спрете зад ъгъла на банята. Те се подчиниха. Шествието спря и носачите оставиха паланкина на земята. Рейко вдигна качулката на наметалото си и излезе навън под примесения със сняг дъжд, обзета от колебание, задето се осмеляваше да се появи на такова враждебно място. Но щом искаше информация, която би могла да спаси Сано, трябваше да рискува. Кинжалът, прикрепен с кожен ремък за ръката ѝ и скрит от широкия ръкав, ѝ вдъхваше увереност.

— Следвайте ме на разстояние — нареди тя на капитана на охраната си. — Изчакайте ме на същата улица, малко по-надолу от банята — предполагаше, че Юя ще бъде по-склонна да разговаря, ако не е уплашена от войниците. — След като вляза вътре, броят бързо до петстотин. Ако не съм излязла, влезте и ме намерете.

Капитанът се поклони и кимна. Рейко тръгна сама покрай арки и сводове, които водеха към лабиринти от усойни улички, където постройките от потъмнели от времето дъски и ронещ се гипс кънтяха от врявата на обитателите си. Различни миризми на гозби се смесваха в

тежък мирис на гранясало. Хората, които Рейко подминаваше, сякаш не я забелязваха, но тя усещаше скритите им любопитни погледи.

Озова се на улица от къщи с препречени с решетки прозорци и разположени навътре врати. Влезе в една порта, над която се вееше раздран син флаг с бял знак, бележещ наличие на топла вода. От покрива излизаше пара, която бързо се превръщаше в ситни капчици върху плочките. От стрехите се отцеждаше влага. Около постройката на банята се въртяха навъсени мъже. Рейко похлопа на вратата. След малко тя се отвори и на прага се появи млада жена. Беше боса и носеше халат на цветя, който бе увила плътно около пицното си тяло. Косите ѝ бяха събрани на висок неугледен кок.

— Тази баня е само за мъже — каза тя, оглеждайки Рейко с любопитство.

— Аз не искам да ползвам банята, търся Юя.

На лицето на жената се изписа подозрение.

— Аз съм Юя.

Имаше кръгло лице с пълни страни, заострена брадичка и пухкави устни, оцветени в алено. Кожата ѝ притежаваше влажния и брашнен цвят и вид на престояло тофу. Очите ѝ, пронизващи и изпитателни под подпухналите клепачи, отправиха към нея бдителен поглед.

— Коя сте вие?

— Казвам се Рейко.

— Какво искате?

— Да говоря с теб.

Юя огледа Рейко и в очите ѝ се появи враждебност.

— Не — тя понечи да затвори вратата.

— Ще ти платя — обеща припряно Рейко. Бръкна в ръкава си и извади хартиеното пакетче, което бе скрила там. Разви го и от вътре се показаха сребърни монети. Юя се втренчи жадно в тях. Пресегна се да ги вземе, но Рейко ги дръпна към себе си.

— След като разговаряме.

Жената изкриви алени устни и измърмори с неохота:

— Елате вътре.

Докато влизаха, Рейко зърна един от стражите си да стои до съседния вход. Такива места криеха опасности и тя се чувстваше напрегната. Сумрачният коридор вонеше на урина. Рамката на една от

вратите очерта татуираното тяло на здравеняк, седнал зад тезгях, както и голяма дълбока вана. Голи двойки се отдаваха на сладна наслада във вдигащата пара вода. Мъжете стенеха и гърчеха лица, жените стоически мълчаха. Глухо сумтене, плисък и тропане, разнасящи се от съседните помещения, говореха за присъствието и на други любовни двойки. Рейко се опита да прикрие обзелото я смущение, но Юя го усети и се изсмя.

— Досега не сте били в обществена баня, нали? — тя кимна мъдро. — Не и в такава, където момичетата предлагат и други услуги на клиента, освен да му изтрият гърба.

Рейко си даде сметка, че всъщност банята бе незаконен публичен дом, Юя си беше проститутка. Свита от срам, последва Юя в една от стаите. Двете седнаха вътре. Юя напълни лула с тютюн, запали я с жив въглен от мангала, а през това време Рейко се опитваше да не гледа в осеяния с петна футон.

— Е? — Юя отметна глава и издиша струя дим.

Рейко мина веднага на въпроса:

— Ти си познавала Глициния, нали?

— Да, така е — усмивка на неприязън изкриви устните на Юя.

— Кога я видя за последен път?

— Може би преди три години. Тя дойде тук, на това място.

Това бе много преди убийството на владетеля Мицуйоши, но за Рейко всякаква информация бе добре дошла.

— А как се случи така, че Глициния дойде тук?

— Хората разправяха, че мъжът, който я освободил от Йошивара, ѝ бил дал пари, с които да се издържа, но тя беше с широки пръсти. Искаше да живее пак така нашироко, както бе живяла като куртизанка. Нае си голяма къща, купи си скъпи мебели и кимона, често и правеше увеселения. Парите изчезнаха за нула време, Глициния взе назаем още и задължня много. Накрая ѝ се наложи да си продаде вещите, да напусне къщата и да избяга от лихварите, които я издирваха, за да се разплатят с нея.

Това бе съвсем различен сценарий в сравнение с описания във втория дневник, помисли си Рейко, а Юя имаше по-малко причини да лъже от човека, който бе изфабрикувал дневника, за да злепостави Сано.

— Накрая Глициния се озова в банята като много жени, сполетени от трудности — Юя се изкиска на нещастieto на Глициния. — Когато дойде тук, взе да се държи като императрица, говореше с пренебрежение на останалите, очакваше ние да ѝ прислужваме. Смяташе се за нещо повече от всички тук.

— Защото е била таю? — попита Рейко.

— Ами... и затова — каза Юя, — само че ако питате мен, курвата си е курва, няма значение, каква ѝ е цената — тя изтръска в мангала пепелта от лулата си. — Глициния беше любовница на собственика на това място. Двамата се знаеха от едно време, още когато бяхме съвсем млади. Господарят тогава ѝ беше любовник и все още бе луд по нея. Тя живееше тук, но не ѝ се налагаше да обслужва клиенти както останалите му жени.

В гласа на Юя прозвуча неприязън.

— Ние я хранехме с труда си. А когато сторехме нещо, което я засягаше, тя казваше на господаря и той ни биеше.

Колкото повече научаваше за Глициния, толкова по-малко привлекателна ѝ се струваше куртизанката. И все пак всичко, което разказа Юя, се бе случило много отдавна и може би нямаше връзка с убийството на владетеля Мицуйоши.

— Всичките момичета тук бяхме доволни, когато изпратиха Глициния обратно в квартала на удоволствията — каза Юя с отмъстителна усмивка.

— А защо Глициния се озова пак в Йошивара? — Рейко бе все още нетърпелива да чуе края на историята. Може би щеше да бъде добре да представи Юя на шогуната като свидетел, чийто разказ за живота на Глициния щеше да опровергае фалшивия дневник и по този начин щеше да изчисти името на Сано.

— Господарят представяше Глициния на свои познати търговци. Тя спеше с тях и те ѝ даваха пари. Но стана твърде алчна. Една вечер един богат търговец на вино я отведе в дома си и след като заспа, тя му откраднала кутия, пълна със златни монети, и се измъкнала. На следващия ден той открил, че е изчезнала, а с нея и златото му. Съобщил за това в полицията. — Юя сви рамене и не довърши тази често срещана приказка за жена, престъпила закона, осъдена и пратена в Йошивара.

— Тогава ли я видя за последен път?

Юя кимна, но зад категоричния ѝ поглед се мярна колебание. Сърцето на Рейко заби учестено.

— Да не би да си я виждала наскоро?

— Аз лично не, но тя дойде тук. Бях в тази стая с клиент, когато нощният пазач пусна някого в къщата — Юя се размърда неловко. — Беше господарят с Глициния. Познах ги по гласовете.

— Кога беше това? — Рейко притаи дъх в очакване.

— Преди три дни.

Рейко усети въодушевлението, което винаги съпътстваше някое успешно разкритие. Глициния е била тук, след като е изчезнала от Йошивара! Рейко бе попаднала на следа, оставена от куртизанката.

— Как се казва господарят ти? — попита, нетърпелива да разкрие самоличността на мъжа, който вероятно бе забъркан в бягството на Глициния, както и в убийството на владетеля Мицуйоши.

Юя понечи да отговори, но после стисна устни, макар и със закъсняла предпазливост.

— Защо искате да разберете кой е? Мислех, че се интересувате от Глициния.

— Възможно е да са свидетели на престъпление — отвърна Рейко. — Трябва да разбера какво са видели.

— Искате да кажете, че според вас той може да е убил наследника на шогуната? — Юя бавно остави настрана лулата си, сякаш за да освободи ръцете си за самозащита, но с желанието да скрие страха си от Рейко.

— Кажете ми какво точно чу, докато бяха тук — подкани я Рейко.

— Нищо. Те влязоха в банята. Не можах да разбера какво си говореха.

Рейко усети, че лъже.

— Говореха ли за владетеля Мицуйоши?

— Не знам. Казах ви, не успях да ги чуя. А-а, чакайте, знам коя сте. Чух за вас. Вие сте съпругата на сосакан сама — Юя се отдръпна от Рейко с отвращение, внезапно прозряла истината. — Вие ще кажете на съпруга си какво съм ви разправила, и той ще тръгне да преследва моя господар.

— Те споменаха ли кой го е убил? — настоя Рейко.

Юя не успя да се сдържи и избухна в задъхан нервен смях. Поклати глава и стана с протегнати към Рейко длани.

— Не искам да се замесвам в това. Вие попитахте за Глициния и аз ви обясних. Нямам какво повече да ви кажа.

— Моля те! — възкликна Рейко. Отчаянието я сграбчи отново. Бе толкова близо до истината, която щеше да спаси съпруга ѝ, но сега тази възможност ѝ се изплъзваше. Стана и изрече умолително към Юя: — Трябва да ми кажеш. Къде е господарят ти сега?

— Не зная. Двамата с Глициния тръгнаха на следващата сутрин.

— Къде отидоха?

— Не знам! — Юя отстъпи към вратата.

Отвън груб мъжки глас извика:

— Юя! Имаш клиент!

В очите на Юя се появи страх; подпухналите ѝ очи се отвориха широко.

— Това е управителят. Трябва да се връщам на работа — обясни и протегна ръка: — Дайте ми парите и си тръгвайте.

— Много е важно — настоя Рейко. — На смъртна опасност са изложени хора.

Тя хвана Юя за ръката. Проститутката изпищя, зашлеви я през лицето и двете се сборичкаха. В това време управителят изкрещя:

— Какво става там? — мъжете в съседните помещения взеха да ругаят. Уплашена, че може да избухне свада, Рейко пусна Юя и ѝ подаде парите.

— Ето какво ще ви кажа — изсъска Юя. В очите ѝ се четеше паника. — По време на буря удрят светкавици. Гангстерите са опасни, когато някой ги ядоса. Моят господар и Глициния се скараха жестоко, докато бяха тук. Чух я да пици. Звучеше така, все едно той я убиваше. Ако той разбере какво съм ви казала, със сигурност ще ме убие!

Рейко потръпна от въодушевление, тъй като този опасен и брутален човек представляваше решение на проблемите на Сано.

— Благодаря ти за помощта. Ако господарят ти се върне или ако научиш къде е, ще ме уведомиш ли? Ще ти платя.

Юя кимна припряно, сякаш готова да се съгласи с всичко, само и само да се отърве от Рейко.

— Прати ми съобщение в замъка Едо.

Тя мина бързо покрай татуирания мъж на гишето и излезе от къщата. Видя капитана на стражите си на улицата и той я придружи обратно до паланкина. Тя се качи и нареди на ескорта си да я отведе

обратно въщи. Трябваше да каже на Сано какво бе открила, за да можеше той да почне разследване на новия заподозрян.

ГЛАВА 30

— Как така не мога да вляза? Какво искаш да кажеш? — попита Хирата.

— Достъпът до двореца е забранен за сосакан сама и за всички от свитата му — каза стражът, застанал при портата към женското крило на замъка Едо.

— Шогунът нареди да не бъдете допускани.

Хирата се втрени в него с удивление и ужас. Това, че Сано бе лишен от достъп до двореца, означаваше, че шогунът го смяташе за виновен в убийство и държавна измяна, макар че сосакан сама бе получил шанс да докаже невинността си. Очевидно Токугава Цунайоши се страхуваше от него и смяташе, че представлява заплаха за личната му сигурност! Това много приличаше на първия етап от неизбежния крах на Сано и на всички, свързани с него.

— Аз просто се отбих да видя госпожица Мидори — каза Хирата. — Бихте ли й казали да излезе?

Стражът затръшна портата под носа на Хирата. За миг той остана вцепенен от безсилен гняв, а после бързо заобиколи постройката. Следобедът бе влажен и наоколо бе пусто. По голите клони блестяха капчици дъжд, набраздяваха повърхността на езерото и пронизваха Хирата, който с тежки стъпки прекоси мократа тревна площ, за да се озове при прозореца на стаята на Мидори. Подслони се под стрехата и похлопа на дървените решетки, които препречваха прозореца.

— Мидори сан — извика той.

Капаците се отвориха и от вътре се показа Мидори с огромни, изпълнени със страх очи.

— Хирата сан — възкликна тя шепнешком.

— Съжалявам, че те изплаших — прошепна й в отговор Хирата, — но пазачът не ме пуска.

Мидори притисна лице до пречките на прозореца и заговори припряно и задъхано:

— Господарките казват, че сосакан сама е убил владетеля Мицуйоши, за да може един ден Масахиро чан да стане шогун. Казват, че бил предател, както и ти, защото си негов главен васал. Кажи ми, че не е истина — изрече умолително тя.

— Разбира се, че не е — отвърна Хирата, разтревожен от това, колко бързо новината се бе разпространила из замъка. — Не обръщай внимание на тези слухове. Сосакан сама е обвинен несправедливо.

Мидори въздъхна с облекчение; устните ѝ трепнаха в нетърпелива усмивка.

— Това казвах и аз на всички, които ви критикуваха — после лицето ѝ угасна. — Но служителите в двореца ми казаха да стоя далеч от теб, защото си в беда и че аз също може да си изпатя. Казват, че ако вас двамата и със сосакан сама ви осъдят, мен може да ме изхвърлят от замъка или дори да ме екзекутират заедно с вас — гласът ѝ затрепери от страх. — Нещата не са толкова зле, нали?

Докато Хирата търсеше думи, за да ѝ обясни нежно и да я утеши, лицето му вероятно бе изразило ужасната истина. Мидори изхлипа:

— О, не!

— Съжалявам. Аз ти нося само нещастие — макар че мисълта да се откаже от Мидори го ужасяваше, трябваше да помисли за благополучието ѝ. Направи усилие, за да продължи: — Може би е по-добре повече да не се виждаме. Това ще удовлетвори нашите семейства. И ти ще бъдеш в безопасност.

— Не! — очите на Мидори, от които се стичаха сълзи, се изпълниха с ужас и тя се вкопчи в решетките на прозорците.

Хирата едва намери сили да продължи:

— Аз те обичам — каза с хриплив глас. — Не искам да се разделям с теб. Но не мога да те оставя да страдаш заради мен. Трябва да си кажем сбогом, преди моите беди да унищожат и теб.

Той отстъпи назад, а в това време Мидори трескаво се мятеше ту към единия, ту към другия край на прозореца подобно на затворено в клетка обезумяло животно.

— Не ме изоставяй! — извика тя. — Ако не се оженим, с мен е свършено! — плачът ѝ стана почти истеричен, тя се сгърчи и зарови обляното си в сълзи лице в шепите. — О, не, не, не!

Обречеността, която прозвуча във воплите ѝ, го накара да спре. Тя бе по-разстроена, отколкото бе нормално за случая.

— Какво има?

Мидори заклати отчаяно глава, като все още ридаеше. Хирата се върна при прозореца.

— Каж ми! — настоя озадачен.

Наклони се към нея и след миг отговорът ѝ прозвуча като немощен писък:

— Чакам дете — след което тя отново избухна в сълзи.

— О! — промълви Хирата и стомахът му се преобърна от шока. Сега разбра, паниката ѝ. Разкая се за последствията от техните забранени удоволствия.

— Не можех да ти кажа по-рано — прошепна Мидори. — Толкова ме беше срам. Страхувах се, че ще ми се ядосаш.

Хирата се пресегна през пречките на прозореца.

— Не съм ядосан. Вината е моя. Трябваше да се овладее — когато Мидори притисна обляното си в сълзи лице към ръката му, той изпита мъчителна болка и за двамата; и все пак тя щеше да страда повече от него, раждайки тяхната рожба без сключен брак. Страхуваше се за детето, чиито перспективи бяха окаяни.

— Какво ще правим? — простена отчаяна Мидори. Макар че обстоятелствата около тях никога не бяха изглеждали по-тежки, Хирата усети, че го обзема неочаквана надежда.

— Ще намерим някакъв изход. Детето е доказателство, че ни е съдено да бъдем заедно.

— Дали е така? — Мидори впери в него поглед, изпълнен с копнеж.

— Да. Любовта ни е по-силна от всякога — тя изпълни сърцето му и възобнови увереността му. Детето бе още едно основание да не се предава. — Скоро ще се оженим, обещавам ти!

Върху лицето на Мидори се изписа съмнение, примесено с надежда.

— Но как?

— Първо ще намеря доказателства, които да изчистят подозренията от името на сосакан сама. Тогава всичко ще се оправи.

Мидори кимна, поуспокоена от уверенията му. На Хирата му се искаше да има повече вяра в думите си. Дори ако неговият господар успееше да си върне благоволението на шогунa, това нямаше

автоматично да разреши проблемите, които препречваха пътя към брака му с Мидори.

— Сега трябва да свърша още нещо по разследването. Ще се върна с добри новини възможно най-скоро.

Когато той дръпна ръката си от прозореца, Мидори го пусна с неохота, сякаш се страхуваше, че повече няма да го види.

* * *

Хирата пристигна в Йошивара с двама от детективите на Сано. По това време вечерните развлечения бяха в разгара си. Той разпита куртизанките, които владетелят Мицуйоши бе излъгал, че ще му станат съпруги, но и трите успяха да докажат, че са били другаде в нощта на убийството в „Овария“. Когато напуснаха публичния дом, дъждът беше спрял; мокрите керемидени покриви и улици отразяваха фенерите със златисти ивици. Слуги, разнасящи подноси с храна, бързаха през шумната тълпа. Момичета водеха клиенти до публичните домове; търговец продаваше хрупкави оризови сладки, примесени с любовни стихове. Докато Хирата приближаваше „Овария“, към портата се отправи една куртизанка с ескорт. Той бе обладан от измамното усещане, че се е пренесъл обратно във времето и че пред него е куртизанката Глициния, която пристига за срещата си с владетеля Мицуйоши.

Илюзията се засили, когато Хирата влезе в агея и завари увеселение вътре. Гостите не бяха същите, като онези, които бяха присъствали в нощта на убийството, а и хокан, който пееше за тях, не бе Фуджио, но Хирата разпозна куртизанките, които бе разпитвал на сутринта след престъплението. Сякаш внезапно се бе отворила възшебна врата към миналото; сърцето му заби учестено от предчувствието, че тази нощ ще открие важни улики.

Собственикът обикаляше из салона и разговаряше с гостите. Хирата отиде при ниския набит мъж с посивели коси.

— Здравейте — каза собственикът, като се усмихваше неловко. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Искам да знам дали вие или вашият персонал сте си спомнили нещо повече за нощта, в която бе убит владетелят Мицуйоши —

поясни Хирата.

Мъжът се сви и се огледа из помещението, очевидно без всякакво желание да разваля веселбата с разговори за убийство.

— Вече ви казах. Бях зает с гостите. Не съм чул и не съм видял нищо необичайно. Ще ми се да можех да ви помогна, но не мога. Съжалявам.

Хирата и детективите разпитаха куртизанките и прислугата. Един след друг те заявиха, че не си спомнят нищо повече за онази нощ. Хирата си мислеше с копнеж за Мидори и за брака им, който изглеждаше по-невъзможен от всякога. Докато обмисляше мрачно следващия си ход, усети, че някой го наблюдава. Обърна се и видя, че на вратата към задната част на къщата бе застанало малко момиче, облечено в кимоно на борови клонки. Погледите им се срещнаха и Хирата разпозна Чидори — камуро, която бе прислужвала на Глициния. Момичето пребледня от страх. Обърна се рязко и избяга. Без да разсъждава, Хирата се втурна след нея. Тя тичаше надолу по тъмен студен коридор. В следващия миг свърна рязко, за да избегне един мъж, който търкаляше бъчва вино навън от склада. Хирата подмина кухнята, в която работеха слуги, и извика:

— Чидори чан! Спри!

Коридорът свършваше при една затворена врата. Чидори се опита да я отвори, но тя бе залостена здраво. Застана там, притиснала гръб до вратата, безпомощна, обърнала ужасеното си лице към Хирата.

— Не се страхувай — Хирата спря на няколко крачки от нея и вдигна ръце в успокоителен жест. От веселбата в салона за гости се носеха музика и смях. — Няма да ти сторя нищо лошо.

Вероятно бе успял да я успокои с поведението си, защото напрегнатата ѝ стойка се поотпусна.

— Защо хукна да бягаш?

— Аз... чух ви да задавате въпроси — отвърна тя шепнешком.

Някакво вътрешно чувство му подсказа, че пред него се намира свидетел с важна за него информация.

— Знаеш ли нещо за убийството на владетеля Мицуйоши, което все още не си ни казала?

Камуро погледна настрана и прехапа устни.

— Не исках никой да пострада.

— Знам, че е така — каза Хирата, но я изглежда ужасен. Възможно ли бе тя да е намушкала владетеля Мицуйоши? Това ли криеше, затова ли избяга, щом разбра, че я бе видял? Малките ѝ зъби бяха изцапани с червило, а по намазаните ѝ с белило мършави страни се стичаха сълзи. Беше съвсем дете.

— Той ме заплаши, че ако не направя каквото ми казва, ще ми причини болка — изплака Чидори.

— За кого говориш? — попита Хирата озадачен.

Чидори въздъхна и произнесе тихо:

— Светкавица.

— Кой е Светкавица? — попита Хирата и усети как пулсът му се ускорява. До този момент това име не се бе появявало във връзка с убийството. Камуро Чидори бе споменала евентуален нов заподозрян, който бе останал извън полезрението им. Хирата прилекна пред нея и сложи ръце на раменете ѝ. Усети костите ѝ — крехки като на птичка.

— Разкажи ми — подкани я.

Чидори заклати глава така отчаяно, че редките ѝ коси се замятаха.

— Не мога. Той ме накара да дам дума, че ще мълча. Страх ме е от него.

— Не се тревожи. Аз ще те защитавам — обеща Хирата.

Тя се озърна, за да се увери, че наоколо няма никой, и после измърмори:

— Той е любовник на Глициния.

— Искаш да кажеш някой от клиентите ѝ?

— Не. Той не си уговаряше срещи и не плащаше за нея. Господарят не знаеше за тях двамата с Глициния. Никой друг не знаеше, само аз — сега Чидори заговори припряно, сякаш бе почувствала облекчение от признанието си. — Те ме караха да им помагам да се срещат тайно.

Изненадан, Хирата се изправи рязко.

— Този мъж от Хокайдо ли е?

— Не знам откъде е.

Все пак Хирата си помисли, че най-накрая се бе добрал до следа за тайнствения любовник, описан в първия дневник, който по всяка вероятност бе истинският. Дали мъжът беше от Хокайдо, нямаше

никакво значение — възможно е Глициния да бе променила подробностите, за да прикрие самоличността му.

— Разкажи ми как си помагала на Глициния и Светкавица да се срещат — настоя Хирата.

— Трябваше да гледам за него — поясни Чидори. Когато идваше, той заставаше на улицата пред къщата и щом го видех, казвах на Глициния. И тогава тя слагаше сънотворно в питието на клиента си. От време на време излизах навън, за да проверявам за сигнал на прозореца ѝ. След като клиентът ѝ заспеше, тя увиваше червен плат около фенера в стаята си, така че светлината да стане червена. Щом видеше червената светлина, Светкавица отиваше при задната врата на агея. Първо се уверявах, че няма никой наоколо, и после го пусках.

И той е любел Глициния, докато клиентът ѝ е спял, точно както бе писала в дневника си, помисли си Хирата.

— Не исках да го правя — продължи Чидори. — Куртизанките не трябва да забавляват мъже безплатно. Не биваше да помагам на Глициния да нарушава разпоредбите. Моят господар щеше да ме набие, ако ме беше хванал в неподчинение. Веднъж казах на Глициния, че вече няма да ѝ помагам, защото не искам да ме накажат. Следващия път Светкавица дойде... — Тя потръпна и ръцете ѝ се вкопчиха трескаво в предницата на кимоното ѝ. — ... Само че аз се направих, че не го виждам. Не му отворих вратата. На сутринта, когато отидох на пазара, той ме беше проследил и ме хвана в една уличка. Каза, че щял да ми даде хубав урок — Чидори извърна лице от Хирата, разтвори кимоното си и прошепна: — И направи това.

През средата на мършавите гърди на момичето минаваше грозен белег, който се спускаше до пъпа ѝ. Хирата потръпна съчувствено.

— И ти си разбрала, че заплахата е сериозна. Пусна ли Светкавица в агея в нощта на убийството?

Свела изпълнен с безнадеждност поглед, камуро загърна кимоното си и кимна. Илюзията за връщане във времето отново връхлетя Хирата. Той си представи как Чидори отваря вратата, и видя мъглява фигура на мъж, който се промъква в къщата.

— Какво се случи след това? — попита Хирата.

— Той ме заплаши, че ако кажа на някого, че е бил тук, ще ме убие. После се качи горе. А аз се върнах на работа.

Хирата се заслуша — хокан изпълняваше някаква похотлива песен и на моменти гостите избухваха в гръмък смях. Представи си как Глициния прегръща своя любовник, а в това време Мицуйоши лежи безчувствен. Усети мътилката от страст и насилие, останала след убийството.

— Друго не знам — каза Чидори и Хирата беше сигурен, че казваше истината. Момичето изхлипа: — Ще ме арестувате ли?

— Не — успокои я Хирата. — Светкавица те е принудил да му се подчиниш. Ти нямаш вина за убийството.

— Но ако аз не го бях пуснала, може би владетелят Мицуйоши щеше още да е жив.

Това бе възможно, но Хирата каза:

— Неговата смърт не е по твоя вина. Виновен е онзи, който е извършил убийството — би могла да бъде Глициния, финансовият министър Нита, Фуджио или някой друг, чиято самоличност все още не бе изяснена, но Хирата би заложил на Светкавица. Човек, който можеше да нанесе такава рана на малко момиче, бе достатъчно брутален да наръга владетеля Мицуйоши.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за Светкавица. Има ли друго име?

Чидори сбърчи чело, напрягайки се да си спомни.

— Аз поне не съм чувала.

— Как изглежда?

— Не е много висок. Но е силен — момичето разпери ръце, за да очертае масивно тяло. В отговор на въпросите на Хирата обясни, че носел два меча, пътувал на кон и носел косата си на кок, без темето му да е бръснато. — И очите му са едни такива... шарят непрекъснато.

Описанието не беше кой знае какво, но Хирата заключи, че любовникът на Глициния е ронин.

— Сещаш ли се още нещо?

— Светкавица идва в Йошивара винаги с група приятели. И те изглеждат страшни като него.

Една незначителна подробност от първия ден на разследването придоби ново значение за Хирата. Той си даде сметка, колко добре пасваше Светкавица на всичко, което вече бе известно за престъплението.

Чидори изгледа Хирата с тревога.

— Ами ако Светкавица се върне? Ако разбере, че съм го издала?

— Не се тревожи. Няма да се върне — увери я Хирата, твърдо решен да залови този човек, преди да стори още злини.

След като благодари на Чидори за помощта ѝ, се върна при другарите си. Те напуснаха агея и бързо се отправиха надолу по „Наканочо“. Нощта искреше в светлините на фенерите, цвърчеше с различните аромати на гозбите, отекваше във веселата музика, носеща се от чайните. В още по-голяма хармония с миналото, Хирата тръгна по пътя, който убиецът на владетеля Мицуйоши вероятно бе поел на излизане от Йошивара. Почти виждаше призрачните му стъпки. Когато заедно със спътниците си стигна до портата, завари същите стражи, които бе разпитвал при първия оглед на местопроизшествието.

— Искам да поговорим за нощта, в която бе убит владетелят Мицуйоши. Кажете ми още веднъж кой напусна Йошивара след вечерния час.

— Финансовият министър Нита — отвърна мършавият пазач.

Хирата се интересуваеше повече от останалите, които бе пренебрегнал в онзи момент, когато фокусът на разследването му бе Нита.

— Кой друг?

— Търговецът на масло Кинуе — отвърна смуглият.

— И гангстерите от рода Мори — добави мършавият.

У Хирата припламна въодушевление.

— В бандата Мори има ли мъж по прякор Светкавица?

— Не знам — отвърна мършавият.

— Те са крадци, скандалджии и убийци — поясни смуглият. — По-добре е да не ги познаваш.

— Този, за когото говоря, е нисък, но мускулест и очите му шарят непрекъснато — добави Хирата.

Мършавият каза:

— По описанието ми прилича на водача им. Другарят му кимна.

Хирата бе обхванат от въодушевление, защото стражите потвърдиха теорията му. Гангстерите очевидно бяха приятелите, които Чидори бе споменала, че неизменно придружават Светкавица. Сега, след като ги бе свързал с Глициния и убийството, те представляваха нова възможност да разреши случая и да реабилитира Сано.

— Те споменаха ли нещо, от което да ставаше ясно накъде се бяха отправили? — попита Хирата. Кланът Мори имаха бърлоги за хазарт из цяло Едо. Когато стражите поклатиха глава, той продължи: — Опишете ми точно какво ги видяхте да правят.

— Приблжиха се до портата — каза мършавият.

— Движеха се бързо, пробивайки си път през тълпата — добави другият.

— Водачът им крепеше един от останалите — младо момче, което изглеждаше пияно.

— Момчето беше бледо и се препъваше, а очите му бяха затворени. Водачът им го поизправи и му прошепна нещо, когато стигнаха до нас. Но не можах да чуя какво му каза.

— После ни нареди да пуснем бандата. Когато му казахме, че е твърде късно, той ни хвърли няколко монети и каза: „Хайде сега, отваряйте портата!“ — Това и сторихме. И те бързо излязоха.

— Метнаха се на конете. Водачът им помогна на пияния момък да се настани на седлото и седна зад него. После всички поеха по пътя си.

Хирата усети, че го обзема възторг, след като бе успял да възстанови важна липсваща брънка в поредицата от събития, свързани със смъртта на владетеля Мицуйоши. Беше уверен, че както късметът му, така и разследването бяха претърпели положителен обрат.

— Току-що си спомних нещо — каза мършавият. — Когато Мори пристигнаха в Йошивара по-рано същата вечер, ги преброих деветима, ама на излизане бяха десетима.

* * *

— Десетият всъщност е била Глициния — каза Хирата, обобщавайки разкритията си пред Сано и Рейко. — Тя е била пияният момък от бандата на Светкавица.

Сано кимна, поемайки чашката чай, която Рейко му поднесе. Храмовите камбани удариха полунощ. Те седяха в кабинета на Сано; въглените в мангала леко пукаха.

— Всичко пасва — каза той. — Червеното парче плат и космите до тоалетката в стаята на Глициния в агея, фактът, че не можахме да

намерим никакви свидетели, които да са я видели да напуска квартала. Тя е дала знак на Светкавица да дойде. Отрязала си е косите, облякла се е в мъжки дрехи, за да изглежда като момче. Излязла е от Йошивара като член от бандата Мори и никой не я е разпознал.

Удовлетворение и надежда прогониха отчаянието, което Сано бе изпитал предишната нощ, макар че облакът на подозрението бе все така надвиснал над него. Днешните разкрития бяха лъч светлина, пронизващ кошмара, в който живееше, откакто шогунът го бе обвинил в убийство и държавна измяна.

— Онова, което научих тази сутрин, потвърждава факта, че Глициния е избягала с гангстер — каза Рейко. Лицето ѝ бе пламнало от възмущение. Тя описа посещението си при Юя — проститутката в обществената баня. — Юя не пожела да ми каже името на мъжа, който притежава банята и е завел Глициния там, но преди да си тръгна, думите ѝ бяха: „По време на буря удрят светкавици“, и после спомена някакви гангстери. Тогава не знаех какво има предвид, но сега разбирам, че ми е дала знак. Мъжът сигурно е същият любовник, който се е вмъкнал в стаята на Глициния в нощта на убийството и я е отвел.

— Сега вече знаем, че Светкавица е замесен в убийството на владетеля Мицуйоши, знаем и едно от местата, където са се крили с Глициния — Сано погледна Рейко и Хирата. Заля го вълна от признателност за тяхното постоянство и лоялност. — Благодаря ви — от възмущение гласът му бе станал дрезгав.

Той им се поклони и те му отвърнаха с поклон. След кратко неловко мълчание каза:

— Ето и допълнително доказателство, че Светкавица е убиецът — и разказа на Рейко и Хирата за своя разговор с васала на Мицуйоши. — Според Уада Светкавица е заплашвал да убие Мицуйоши, ако не си плати дълговете от комар. Двамата са били врагове. Светкавица е имал мотив за убийство, както и възможност да го извърши.

— Възможно е той да е убил и Глициния — предположи Рейко. — Според Юя между тях е избухнал ужасен скандал. Може тя да го е отвела в къщата на Фуджио, за да се скрият там, но после да са се скарали отново и той да я е пребил до смърт.

— Бандитите Мори са зли зверове — каза Хирата. Когато бях полицаи, съм виждал нападнати от тях момичета от чайните, както и

продавачи, убити, защото не са приемали да бъдат изнудвани. Жена се влюбва в един от тях и това е нейната гибел.

Умножаващите се доказателства, че Глициния е мъртва, все повече подриваха надеждата на Сано да я открие жива. Той каза:

— Трябва да издирим Светкавица. Уада вече ме отведе в неговия игрален дом. Нямахме го там. Мястото беше затворено. Цял ден търсих друга следа, но напразно. Мога обаче да изпратя хора да наблюдават обществената баня, в случай че отиде там отново. На този етап той представлява най-добрата ни възможност да разрешим случая.

Животът на Сано зависеше от залавянето на Светкавица.

— Това, че е разпознат като член от бандата Мори, за нас е щастливо обстоятелство — каза Сано, — защото знаем откъде да започнем издирването му утре.

ГЛАВА 31

Централният рибен пазар на Едо се събуди за живот на разсъмване. Когато Сано пристигна рано на следващата сутрин, рибарите вече бяха завързали своите лодки на брега на канала, който минаваше под моста Нихонбаши, и започваха да разтоварват улова си. Търговци, слуги от именията на даймио и собственици на гостилници подвикваха различни цени. Вътре, в подобната на пещера постройка, в която се помещаваше самият пазар, носачи мъкнеха към сергиите ведра с жива риба. Търговци подреждаха стоката си и поздравяваха прииждащите купувачи. Сано мина по пътеките, вече хлъзгави от люспи и слуз. Макар че чистачките припряно бършеха и търкаха, въздухът бе просмукан с миризмата на престояла риба.

Сано приближи един търговец, който работеше като негов информатор.

— Добро утро, Каору сан.

— Добро утро, сосакан сама — нисичкият приветлив мъж точно разрязваше огромна риба тон, а ножът му се движеше тъй бързо, че розовото месо сякаш се режеше само. — С какво мога да ви услужа днес?

— Търся един човек на име Светкавица — обясни Сано. — Член на бандата Мори.

Щом търговецът чу името, ножът му се отплесна. От пръста му бликна кръв и изцапа рибата, но той продължи да реже.

— Съжалявам, не познавам никаква Светкавица.

— Виждал ли си го тук наскоро? — настоя Сано.

— Не, господарю — страхът от Мори очевидно превишаваше нуждата на търговеца от платата, която Сано му осигуряваше. — Съжалявам.

Нататък по пътеката Хирата се караше с един продавач на чай:

— Знам, че Мори ви изнудват и всички тук им плащате. Затова не ми разправяй, че изобщо не си чувал за тях!

Сано наблюдаваше потиснат как детективите му разпитват други хора, които поклащаха глава с ужасено изражение. Пазарът бе средище на престъпната активност на Мори и гангстерите обикновено върхлитаха тук като паразити, но днес се бяха изпокрили.

Когато Сано се присъедини към хората си във от постройката, Хирата каза:

— Сякаш Мори са подушили, че идваме, и са изчезнали. А и са сплашили всички, за да мълчат.

— Знам още едно място, където да опитаме — Сано скри отчаянието, което все повече го завладяваше.

Бе минал само един ден, откакто шогунът го бе обвинил в убийство и държавна измяна, но времето му изтичаше. Колкото повече се протакаше разследването, толкова повече нарастваше възможността на полицейския началник Хошина да съсипе репутацията му и да изфабрикува съкрушителни улики против него. Сано се опасяваше да съсредоточи разследването изцяло върху Светкавица. Ако независимо от всички улики, които указваха вината на Светкавица, някой друг бе убил владетеля Мицуйоши, той билееше ценно време.

Въпреки това все още смяташе Светкавица за главния заподозрян. Сега поведе хората си по лабиринт от улички, които заобикаляха пазара. Тук порутените постройки осигуряваха подслон на различни дейности, обслужващи търговията с риба. Работници изпълваха гостилници за ястия с фиде и суши. Магазинчета за мрежи, ведра и рибарски такъми бяха претъпкани със стока, която бе изложена и на самата улица.

Сано спря пред една чайна. Даде знак на Хирата и двама от детективите да заобиколят отзад. После той и останалите трима извадиха мечовете си и се гмурнаха под синята завеса, закриваща входа.

Трима мъже вътре скочиха на крака. Всички бяха престъпници, облечени в дрипи. Единственият самурай сред тях се втурна към задната врата, докато другарите му извадиха кинжали и пристъпиха към Сано и хората му. Едно от момичетата, които сервираха, изпищя, изпусна поднос с чашки саке и се сгуши и в ъгъла.

— Хвърлете оръжията и никой няма да пострада! — извика Сано.

Главорезите останаха навъсени, все така готови да се бият, когато изведнъж детективите на Сано се втурнаха вътре през задната врата. Те приклешиха престъпниците в гръб и избиха ножовете им. След тях влезе и Хирата, хванал самурая, който се бе опитал да избяга. Вече с отнето оръжие, той продължаваше и да се съпротивява в здравата хватка на Хирата.

— Да видим сега кого сме задържали — каза Сано.

Макар че никой от мъжете не отговаряше на описанието на Светкавица, внезапното нападение си струваше. — Това е капитан Ногучи, бивш оръжейник в замъка Едо. Търсех те.

Капитан Ногучи бе кокалест мъж, чиито диви немигащи очи се бяха втренчили в Сано с враждебност.

— Кажи на лакеите си да ме пуснат — изръмжа той.

— Какво толкова, нима се страхуваш да посрещнеш наказанието си за това, че си ограбил оръжейната на Токугава, за да снабдиш с оръжие сектата „Черният лотос“? — попита Сано. — Или си смятал, че можеш да се криеш вечно?

Макар че повечето членове на „Черния лотос“ бяха заловени, някои все още бяха на свобода. Сано продължаваше да полага усилия да очисти града от тази измет.

— Просто следвах истинския път на съдбата — лицето на Ногучи бе озарено от фанатизъм. — Аз съм невинна жертва на политическо преследване, което ти си организирай срещу мен — злият разрушител, който иска да унищожи всички мои хора и да обрече света на вечно страдание!

— Спести ни излишния си — под ключицата на Ногучи Сано забеляза неясен знак. Дръпна рязко кимоното му и отдолу се показва белег, който не беше успял да закрие съвсем татуирания символ на „Черния лотос“, а под него още една татуировка на дракон.

— Значи си станал член на бандата Мори — отбеляза Сано, разпознавайки герба на престъпния клан. — Явно си намерил надеждни приятели след разпускането на сектата. Къде е Светкавица?

— Не знам! — изплю злобно думите Ногучи.

Сано го сграбчи за гърлото и го стисна здраво.

— Идвал ли е тук?

Ногучи изкрещя от болка и страх. Очите му се завъртяха и той се опита да се отскубне от Сано, но Хирата го задържа. Макар че не

обичаше да прилага сила срещу свидетели, той не изпитваше угризения да упражни насилие върху този човек, който бе откраднал оръжието на техния господар, за да изколи стотици в храма „Черният лотос“. Освен това Ногучи бе връзката му с бандата Мори и Сано нямаше никакво намерение повече да пилее нито време, нито търпение.

— Казвай! — настоя той, като забиваше пръсти в гръкляна на Ногучи.

С мораво лице капитанът се гърчеше в хватката на Хирата и отчаяно се опитваше да си поеме въздух.

— Виждал ли си Светкавица? — Сано мразеше да злоупотребява с властта си, но в същото време с удоволствие би удушил Ногучи.

В очите на Ногучи се мярна паника. Гласът му прозвуча подобен на грак:

— Добре, ще ти кажа. Само ме пусни!

Сано и Хирата го оставиха да си поеме дъх. Ногучи се олюля, като хриптеше и се давеше.

— Светкавица беше тук вчера — изрече той със стържещ глас. — Взе всичките пари от касата. Но оттогава никой не го е виждал. Кълна се, това е истината!

* * *

Скоро след като Сано излезе да дири Светкавица, за Рейко пристигна писмо. Тя отвори бамбуковия калъф за свитъци, донесен от пратеник на двореца. Съобщението вътре бе надраскано на евтина хартия. Рейко прочете:

Открих къде е Глициния. Ако искате да я видите, идете на сергията за юфка зад ъгъла при банята, кажете на някого да ме извика и аз ще ви заведа при нея. Не се бавете много, иначе тя ще избяга. И донесете парите, които ми обещахте.

Юя

Рейко се развълнува от вестта, че в края на краищата Глициния се бе оказала жива, но надеждата ѝ да получи новини, които биха помогнали на Сано, бързо се стопи и отстъпи място на силно подозрение. Предишния ден Юя бе толкова против да ѝ помогне, че Рейко се запита какъв ли мотив се криеше зад това съобщение. Какво я бе накарало да промени решението си? Рейко крачеше напрегнато из стаята, стиснала писмото в ръка, докато разсъждаваше как да постъпи.

Страхуваше се да не попадне в капан, макар че на пръв поглед нямаше причина Юя да иска да ѝ причини зло. Рейко определи настоящото положение като момент, в който инстинктът трябваше да откликне на нуждата, и реши по-скоро да последва указанията на Юя, отколкото да изпусне каквато и да било възможност да се добере до ценни факти. Тя имаше съмнения относно евентуална среща с Глициния и се колебаеше дали да отиде сама, но не разполагаше с време да се допита до Сано; дори не знаеше къде да го търси, а и не можеше да се бави, за да не изпусне възможността да го спаси. Рейко нареди на един слуга да повика двама от най-добрите детективи на Сано. За щастие те още не се бяха включили в диренето на Светкавица. Когато детективите Маруме и Фукида се появиха, тя им показа съобщението и каза:

— Моля ви, съберете отряд войници и ме отведете при Юя.

Докато детективите и войниците придружаваха паланкина ѝ навън от двора, Рейко зърна Охана, която я наблюдаваше мрачно от вратата.

Шествието прекоси бързо града и скоро се озова в район с бедняшки паянтови постройки. Пронизващ вятър завърташе във вихрушка боклуци по улицата, хлопаше по къщите и набраздяваше водата в канала. Рейко остави антуража си отвън и влезе в гостилницата — тясно помещение зад една бакалия. Вътре една раздърпана жена, застанала до огнището, бъркаше врящи гърнета. В някаква стая зад кухнята се дърлеха деца.

— Искam да видя Юя — каза Рейко.

Жената кимна и изпрати едно от децата си до банята. Рейко чакаше напрегнато. Скоро Юя се шумугна в стаята. Носеше протритото наметало и изглеждаше обзета от скрито вълнение.

— Къде е Глициния? — попита веднага Рейко.

В отговор Юя се нацупи и придоби мъченическо изражение.

— Първо ми купете нещо да хапна — тя коленичи на пода, — заради вас си изпуснах обяда.

Рейко изгаряше от нетърпение, но въпреки това ѝ поръча купичка фиде в бульон от соеви зърна и ориз. Двете седяха заедно, докато Юя се хранеше с влудяваща мудност.

— Снощи се събудих, защото някой тропаше по прозореца ми и викаше името ми — взе да разправя Юя. — Погледнах навън и видях на улицата Глициния. Плачеше. Попитах я: „Какво правиш тук?“ а тя ми отвърна, че се нуждае от помощта ми и че няма към кого друг да се обърне. Лицето ѝ бе цялото в синини и кръв.

С гримаса Юя смукна фидето. Рейко потисна порива си да я прикани да побърза.

— Глициния ми каза, че имала голям скандал със Светкавица — собственика на обществената баня — продължи Юя. — Той я набил така жестоко, че тя вече се страхувала за живота си. Изчакала го да излезе и после избягала. Откраднала част от парите му, но не знаела къде да отиде. Каза, че ще ми плати, ако ѝ намеря място да се приюти. Молеше ме така отчаяно, че аз я отведох в една странноприемница, където щеше да е в безопасност. Сега е там.

— Можем ли да отидем при нея? — попита Рейко с тревога.

Юя я погледна недоволно и протегна към нея наполовина пълната си купичка.

— Глициния ми каза, че ѝ е омръзнало да се крие. Иска да се предаде и да разкаже онова, което знае за убийството.

— А какво знае? — сърцето на Рейко подскочи и тя се наклони към Юя.

Проститутката се ухили самодоволно на нетърпението ѝ.

— Видяла Светкавица да убива владетеля Мицуйоши. След това той я извел от Йошивара. Тя не искала да тръгне с него, но той я заплашил, че в противен случай ще я убие.

Рейко усети порив на въодушевление, примесено с недоверие. Макар че разследванията често се натъкваха на щастлива находка, тази вест, която щеше да оправдае Сано, изглеждаше твърде хубава, за да е истина.

— Глициния не отишла в полицията, защото се страхувала, че ще си навлече неприятности — продължи Юя, явно без да подозира за

съмненията на Рейко. — Каквото и да каже, хората могат да си помислят, че лъже, за да се защити. Щом Светкавица го няма, всички по-скоро ще обвинят нея.

Историята звучеше смислено според Рейко, дори и да беше изфабрикувана, но за целта бе нужно повече въображение от онова, с което можеше да се похвали Юя. И въпреки това смътни подозрения ѝ пречеа да откликне на нуждата си да ѝ повярва.

— Казах на Глициния, че сте идвали при мен — продължи Юя. — Убедих я, че ако вие разговаряте с нея и повярвате на историята ѝ, ще убедите съпруга си, че е невинна. Тя се съгласи да се предаде на вас, ако сосакан сама ѝ помогне.

Юя остави на пода празната купичка и повдигна въпросително вежди. Рейко се поколеба и Юя добави:

— Светкавица ще търси Глициния и ако се добере до нея преди вас, ще я убие.

Рейко реши, че имаше по-малко да губи, отколкото да печели, ако повярваше на думите на Юя. В случай че историята се окажеше истина, можеше да отведе Глициния при Сано още днес. Куртизанката щеше да бъде в безопасност, защитена от Светкавица и властите, а Сано — оправдан след обвиненията в убийство и държавна измяна.

— Добре — съгласи се тя.

Юя отправи към нея самодоволна заговорническа усмивка и протегна ръка.

— Първо ми платете.

— Ескортът ми идва с нас — каза Рейко, докато вадеше от ръкава си пакетче с пари.

Проститутката сви рамене.

— Все ми е едно — рече и прибра парите в дуплите на робата си. Двете напуснаха гостилницата и се качиха в паланкина.

— Вървете направо още четири пресечки и после свийте вдясно — обясни Юя.

Рейко предаде на детективите тези указания, както и следващите. Докато шествието криволичеше из уличките, все по-силна тревога и напрегнато очакване стягаха гърдите ѝ. Любопитството да се срещне с жена, която бе имала интимни отношения със съпруга ѝ, бе примесено със страха от измама. Юя се бе излегнала на възглавниците, но остротата в погледа ѝ нямаше нищо общо с привидно отпуснатата ѝ

поза. Рейко държеше под око спътничката си и в същото време се опитваше да следи околността — бедняшки махали, които твърде много си приличаха, затрудняваха опитите ѝ да прецени какъв път бяха изминали.

— Колко ни остава още?

— Почти стигнахме.

След близо час Рейко попита с нарастващо подозрение:

— Всъщност знаеш ли къде е Глициния?

— Разбира се — тросна се ядно Юя. — Вие сте дама от висшето общество, а аз някаква си проститутка, но ако наистина искате да стигнете до Глициния, по-добре се дръжте любезно с мен.

Паланкинът излезе на главния път изток-запад, който пресичаше Едо. Един даймио на кон, съпровождан от много войници и слуги, бе препречил движението. Пешеходци коленичиха и се кланяха, а шествието на Рейко се придвижваше бавно след последните стражи на даймио. От гърдите на Юя се изтръгна безшумна въздишка, тялото ѝ се отпусна леко. При този почти незабележим пропуск в самообладанието ѝ сърцето на Рейко се сви от зловеща сигурност.

Юя я водеше на безцелно пътуване. Ако изобщо стигнеха до някоя странноприемница, там нямаше да намерят никаква Глициния и Юя щеше да каже, че куртизанката е избягала. Сега Юя бе довольна от забавянето, защото искаше измамата да трае колкото се може по-дълго.

— Историята ти за Глициния беше лъжа — Рейко бе категорична в своята убеденост. — Това е измама.

— Не, не е — Юя я изгледа недоверчиво. — Защо ми е да ви мамя?

Изведнъж смътните страхове на Рейко добиха съвсем ясни очертания. Някои случки, които по-рано изглеждаха без връзка и значение, сега се наместиха в смразяваща схема. Неочакваната готовност на Юя да ѝ съдейства, неканеното приятелство в подходящо време, странното поведение и щедрият жест с неясен мотив — всичко това, съсредоточено около спомена за Охана, която наблюдаваше как паланкинът с Рейко и ескортът ѝ напускат имението. Логиката възстанови връзките там, където фактите липсваха, и оформи картината на брилянтното предателство на една безумна жена.

— Искаш да ме примамиш далеч от дома ми — Рейко бе стъписана. — Колко ти плати за това?

— Кой? Не знам за кого говорите.

Но вината се изписа върху тежките клепачи на Юя и тя замига учестено, изправи гръб и изпъна рамене. Сега Рейко си даде сметка, че опасността, която бе усетила, не бе тук, нито бе насочена към нея. Досега тя не бе ставала пряка мишена на злонамереност. При мисълта за ужасяващата истина изтръпна. Сграбчи Юя за китката и попита настоятелно:

— Какво прави тя, докато ти ми отвличаш вниманието?

— Пуснете ме! — извика Юя. Двете с Рейко се сборичкаха, разклащайки паланкина. — Говорите глупости. Защо се нахвърляте върху мен? Да не сте полудели?

— Кажи ми! — изкрещя Рейко, обезумяла от паника.

Детектив Маруме яздеше отстрани на паланкина.

Той надникна през прозорчето и попита:

— Какво става там вътре? Госпожо Рейко, добре ли сте?

Рейко усети инстинктивно предупредителния сигнал, който не можеше да бъде заглушен от никакъв разум. Не знаеше какво точно щеше да се случи, но можеше да предположи последствията. Улицата се бе освободила и нейната процесия отново се устреми напред, отвеждайки я все по-далеч от дома ѝ, където всъщност ѝ беше мястото.

— Спрете! — извика тя към Маруме.

Шествието спря. Юя се отскубна от Рейко, блъсна вратата на паланкина ѝ изскочи навън. Хукна надолу по улицата, войниците понечиха да се спуснат след нея.

— Оставете я. Отведете ме обратно вкъщи!

Шествието зави тромаво и пое обратно към замъка Едо. Рейко седеше отчаяна и трескава — сърцето и биеше до пръсване от страх, че бе допуснала грешка — и в същото време скована от увереността, че е права за всичко въпреки липсата на доказателства.

Все още се надяваше, че не бе пропиляла възможността да разкрие извършителя на убийството и да спаси Сано. Молеше се да пристигне навреме вкъщи и да предотврати надвисналата опасност.

ГЛАВА 32

— Светкавица и бандата Мори са избягали — каза Сано на Хирата, докато яздеха по моста Рьогоку, който свързваше Едо с предградията на изток от река Сумида.

— Това обяснява защо ги няма на обичайните места — отбеляза Хирата.

По високите сиви вълни под високия дървен свод на моста се мятаха лодки и шлепове. На източния бряг зад Сано и Хирата се намираше популярен увеселителен район, известен с името Хонджо Муко — „Другата страна“ — Рьогоку. Двамата бяха прекарвали ранния следобед в претърсване на чайни, магазини и игрални домове, посещавани от бандата Мори, но не попаднаха на никакви следи от гангстерите.

— Не можем до безкрайност да обикаляме наоколо с надеждата да се натъкнем на Светкавица — каза Сано.

— Няма достатъчно време, а районът, който трябва да покрием, е прекалено голям.

Той впери поглед в далечината към Едо. Подгонени от вятъра, облаците скриваха хълмовете и затулваха цялото небе. Около крепостта се простираше огромна площ, осеяна с къщи, в които живееха близо един милион души. Някъде там в гъмжащия град бяха детективите, на които бе наредил да дирят Светкавица. Сано мислеше за хората си, докато бавно и трудно претърсваше улиците. Обзе го отчаяние:

— Нищо чудно вече да е напуснал града.

— Детективите, които сме разпратили по междуградските пътища, ще дебнат за него при пропускателните пунктове — успокои го Хирата.

— Той няма да се движи по главните пътища. Хора като него не пътуват открито — каза Сано. — За да го хванем извън Едо, ни трябва цяла армия, разпръсната из околността, която да претърси всяка гора, хълм или село. Аз все още имам съюзници, които могат да ни отпуснат

войски за национално издирване. Това може да се окаже единствената ни възможност, след като вече изчерпахме всичките си връзки и няма къде да търсим.

— Полицията трябва да има информация за клана Мори. Навремето можех да разчитам на тяхната помощ. Но под управлението на Хошина вече не мога да получа и най-незначителното сведение — засмя се горчиво Хирата. — Родът ми служи в силите на реда от няколко поколения, а сега появата ми в полицията е нежелана.

— При все това ще опитаме и там — реши Сано. — Вече нямаме какво да губим.

— Голяма част от дошините са ми роднини — каза Хирата. — Може и да успея да ги убедя, че дългът им да ми помогнат да намеря Светкавица стои по-високо от лоялността, която се изисква от тях към Хошина.

Те поеха към полицейското управление, което бе разположено в ограден район в южния край на административен квартал Хибия. Там слязоха от конете пред един от задните входи, влязоха в двора и бързо минаха по алеите, разделящи кухните от крилото на прислугата, с надеждата да привлекат колкото се може по-малко вниманието върху себе си. Пристигнаха в казармите на дошините — няколко двуетажни, наполовина дървени постройки и прилежащи конюшни, разположени край малък двор.

Зад гърба им прозвуча безапелационен глас:

— Сосакан сама.

Сано спря, обърна се и видя полицейски началник Хошина, който крачеше към тях, съпроводен от йорики Хаяши и Ямага. Хирата изруга под нос, а Сано се смути. На устните на Хошина играеше язвителна усмивка; Ямага и Хаяши гледаха кръвнишки. Двете страни се изправиха лице в лице. Сърцето на Сано заби учестено в онзи прилив на енергия, който се усеща преди сражение.

— Дошли сте да се предадете ли? — попита Хошина.

Сано отправи към Хошина жлъчен поглед, след като си даде сметка, че може да забрави за идеята си да потърси някакви сведения от полицията. Служещите там вероятно биха му помогнали тайно, но не и пред своите началници, а Хошина щеше да се лепне за него като бодил и нямаше да го остави на мира, преди да го види, че напуска района.

Бързо сменяйки стратегията си, каза:

— Дойдох, за да получа съдействието ви, Хошина сан.

— Съдействието ми? — явно объркване изтри язвителната му усмивка. — А защо трябва да ви помагам?

— С оглед на общите ни интереси — отвърна Сано.

Ямага и Хаяши изглеждаха озадачени, но Сано видя, че в погледа на Хирата просветна разбиране.

— Ние нямаме общи интереси — отвърна Хошина с изпълнен с презрение тон. — Да не сте обезумели?

— Не — отвърна Сано, — но определих самоличността на вероятния убиец на владетеля Мицуйоши.

Полицейският началник придоби надменно изражение.

— Спестете ми лъжите си. Толкова отчаяно се опитвате да се спасите, че сте готов да набедите някой невинен.

Насред враждебността, която изпълваше въздуха наоколо, Сано произнесе една-единствена дума:

— Светкавица.

Хошина трепна; чертите му неволно се напрегнаха.

— Очевидно знаете кой е Светкавица — отбеляза Сано.

— Разбира се — член от бандата на клана Мори — Хошина възвърна самоувереността си. — Значи сте избрали Светкавица за своя изкупителна жертва? Колко удобно. Ние и двамата обаче знаем, че той няма нищо общо с убийството.

Но Сано видя как зад фасадата на невъзмутимото изражение Хошина размишляваше усилено. Полицейският началник трескаво се опитваше да определи дали собственото му разследване бе пропуснало важен заподозрян, или Сано блъфираше.

— Ние и двамата пренебрегнахме Светкавица, защото бяхме насочили вниманието си към по-явни заподозрени — каза Сано. — Но Светкавица е любовник на Глициния и същата нощ е бил в Йошивара.

— Както и много други мъже — отбеляза презрително Хошина. — Това не означава нищо.

Сано усети, че Хошина се опитва да прецени важността на онова, което знаеше за Светкавица, съпоставяйки го с известните факти, свързани с убийството. Полицейският началник не можа да скрие смущението си от съзнанието за това, колко добре пасваше на престъплението един брутален и безскрупулен гангстер.

— Разполагаме със свидетели, които доказват участието на Светкавица в убийството — продължи Сано. — Камуро на Глициния призна, че Светкавица я е принудил да го пусне в агея, където Глициния в този момент е забавлявала Мицуйоши. След това е подкупил стражите, за да го пуснат да излезе от квартала на удоволствията. Те са забелязали, че е влязъл в Йошивара с девет мъже, а е излязъл с десет. Новият член всъщност е била предрешената като мъж Глициния.

— Вие сте принудили тези хора да кажат онова, което ви е угодно — заяви Хошина. — Историята ви е абсурдна измислица, а аз съм твърде зает, за да ви слушам повече.

— Зает да замисляте нови фалшиви улики срещу мен, предполагам — подигра му се Сано. — Смятате ли, че наистина ще спечелите тази игра?

— Не ме разсмивайте.

Но Сано виждаше, че вестта за Светкавица бе разклатила самоувереността му. Ямата и Хаяши се размърдаха неловко; Хирата прикри усмивката си.

— Съотношението на силите се промени — каза Сано. — Сега вие сте толкова застрашен от гибел заради кроежите си, колкото и аз. Това е основата на общите ни интереси, за които споменах, и причината, поради която е по-добре да се вслушате в онова, което ще ви кажа.

Погледът и стойката на Хошина се промениха. Изражението му стана напрегнато и съсредоточено, докато се опитваше да реши дали да се съобрази със Сано. Той напомняше на Сано човек, който скача от камък на камък, прекосявайки дълбока и бурна река. Хошина се обърна към двамата йорики:

— Оставете ни.

Те се отдалечиха с неохота. Хошина впери поглед в Сано.

— Ако успеете да убедите шогуна, че съм убиец и предател, аз ще бъда екзекутиран — каза Сано. — Но ако аз заловя Светкавица първи и той се окаже убиецът, тогава вие ще бъдете заклеймен като измамник, който е спъвал усилията ми да отмъстя за смъртта на владетеля Мицуйоши. Всички ще се обърнат срещу вас също тъй бързо, както се обърнаха срещу мен под ваше давление. И този, който ще умре, ще сте вие. Сега си помислете какво ще спечелите, ако ме

унищожите. Миг на обществено признание? Благоволението на шогуна, което се променя с вятъра? — Сано насити гласа си с презрение. — Заслужават ли тези награди да рискувате живота си?

Хошина неволно отстъпи встрани, после замръзна на място, сякаш бе достигнал средата на течението и вече нямаше камъни, на които да стъпи. Сано и Хирата чакаха в напрежение, защото бъдещето им зависеше от това, дали щяха да успеят да преборят Хошина. Мъртва тишина поглъщаше обичайните за полицейското управление шумове. Светът извън този двор сякаш бе престанал да съществува.

— По-добре да отложим съперничеството помежду си и да си сътрудничим — рече Сано тихо.

Полицейският началник гледаше втренчено, с изопнато от гняв лице; после поражението отпусна мускулите му. Той придоби вид на победен и смазан, но въпреки това омразата продължаваше да се излъчва от него подобно на топлина от залята с вода жарава.

— Какво искате? — попита глухо.

Сано изпита огромно облекчение. Знаеше, че Хошина бе склонен да отстъпи, когато се чувстваше достатъчно застрашен; но не беше убеден, че можеше да го надвие.

— Искам да се споразумеем. Аз ще ви отдам дължимото за оказано съдействие при разрешаването на случая, ако ми помогнете да хвана Светкавица. Той е напуснал всички обичайни за бандата места на рибния пазар и в Хонджо Муко Рьогоку. Кажете ми къде другаде може да е отишъл.

— Очаквате от мен да ви предам убиеца срещу няколко празни хвалебствия? — като гледаше Сано с мрачна неприязън, Хошина поклати глава. — Аз мога сам да заловя Светкавица и да оберa всички лаври.

— Направете каквото ви казвам, и ще останете жив още някой и друг ден — каза Сано. — Откажете и аз ще се постарая шогунът да разбере как сте се опитали да се домогнете до властта през трупите на наследника му и на неговия сосакан сама.

— Значи ми предлагате да се задоволя с факта, че ще оцелея? Е, не ми е достатъчно — безсрамната алчност вдъхваше смелост на Хошина, юмруците му се свиваха и отпускаха. — Искам повече или няма да има споразумение и двамата ще се осланяме на късмета си.

— Какво искате? — попита Сано, готов да направи компромис.

— Услуга.

— Каква услуга?

По лицето на Хошина пробяга лукава усмивка.

— Аз ще реша какво искам и кога. А вие по-добре отстъпете.

Хирата отвори широко очи и ги завъртя към Сано, който осъзна колко много щеше да му струва евентуалното съдействие от страна на Хошина. Той не обичаше да се обвързва предварително с нещо, което едва ли щеше да иска да извърши; в същото време нямаше голям избор, след като и собственото му оцеляване бе изложено на риск.

— Приемам — каза Сано.

Хошина реагира с изражение, което обещаваще възмездие, макар че признаваше победата на Сано.

— Бандата на Мори държи под наем един склад на брега на реката. Имам шпиони, които наблюдават мястото, тъй като подозирам, че бандата го използва да съхранява и да продава крадена стока. Светкавица може да е отишъл там.

* * *

В стаята си госпожа Янагисава коленичи пред Кикико и закопча подплатената ѝ копринена наметка.

— Ето — рече, — готова си за тръгване.

Душата ѝ представляваше котел от бурни емоции. Това бе денят, в който тя щеше да получи всичко, което бе желала. Предстоящите критични часове представляваха мост между настоящия ѝ живот на страдания и бъдещето ѝ, благословено с щастие. Тя бе обладана от замайващо чувство, сякаш ветровете на промяната бяха увлекли тялото ѝ. Странни светлини и сенки се мерзееха пред очите ѝ подобно на слънчеви лъчи, пронизващи буреносни облаци.

— Ще дойдеш ли и ти, мамо? — попита Кикико.

— Не, скъпа — отвърна госпожа Янагисава, тъй като тя трябваше да изглежда невинна по отношение на случилото се на мястото, където плановете ѝ щяха да достигнат своята кулминация.

— Защо не?

— Не мога — отвърна госпожа Янагисава. — Някой ден ще ти обясня.

Скоро Кikuко щеше да може да разбере и да оцени какво бе направила майка ѝ за нея. Сега госпожа о Янагисава каза:

— Руми сан ще те вземе — и махна към възрастната прислужничка, която чакаше на прага. Тя положи ръце на раменете на Кikuко и впери поглед в лицето на дъщеря си. — Помниш ли всичко, което ти казах?

— Помня — отвърна Кikuко и кимна тържествено.

— Знаеш ли какво трябва да направиш?

Кikuко кимна отново. Госпожа Янагисава бе положила много усилия, за да обучи дъщеря си; двете бяха репетирали многократно, докато Кikuко бе изпълнила всичко безупречно. Сега можеше само да се надява, че Кikuко щеше да следва указанията ѝ, когато моментът настъпеше.

— Тръгвай тогава — каза госпожа Янагисава. Тя прегърна Кikuко отчаяно, а ветровете на съдбата виеха все по-силно. През буреносните облаци, които се бяха скупчили в съзнанието на госпожа Янагисава, засия образът на нейния съпруг. Той ѝ се усмихна с нежността, за която тя така отчаяно копнееше, и протегна ръка, приканвайки я да мине по моста, който бе изградила, за да може да го достигне.

Госпожа Янагисава пусна Кikuко и стана.

— Бъди добро момиче.

Кikuко изтопурка навън, последвана от прислужничката. Госпожа Янагисава остана сама. Предоставила съдбата си в ръцете на дъщеря си, единственото, което можеше да стори, бе да чака.

* * *

Покрай река Сумида имаше дълга редица от складове — високи постройки с варосани гипсови стени. Върху табели бяха изписани имената на собствениците. С герба на Токугава бяха означени оризовите складове на бакуфу. Алеи между постройките водеха към реката, където пристаните навлизаха навътре в бурните мътни води. Откъм кея носачи и волски коли пренасяха стоки по булевард, който вървеше успоредно на реката и нагоре по улиците през махали, разположени на полегатия терен.

Сано, Хирата и петдесетината им войници яздеха надолу по една улица, оградена от магазини откъм реката. Спряха конете си на известно разстояние от булеварда.

— Ето там е складът, който спомена Хошина — каза Сано.

— Онзи, около който не се забелязва никакво движение — уточни Хирата.

Масивната дървена врата беше затворена; прозорците и на двата етажа бяха със спуснати капаци. Сано видя работници да влизат и да излизат от съседните постройките, но складът, който Хошина им бе посочил като собственост на бандата Мори, изглеждаше пуст.

— Да се надяваме, че Светкавица се крие вътре рече той.

Напрежението му растеше, докато водеше войниците през булеварда. Пред склада всички слязоха от конете. Сано чу викове на мъже, които работеха недалеч, шум от стоварване на стоки на пода в съседни постройките и удари от чук от строителната площадка по-нататък. Но складът на Мори бе все така потънал в пълна тишина. Сано раздели петдесетината детективи между себе си и Хирата. Двете групи се спуснаха по алеите от двете страни на постройката. В задната ѝ част намериха още една затворена врата и още закрити с капаци прозорци, които гледаха към двор, който се спускаше към изоставен док. Сано прати десет детективи да застанат на пост зад постройката и после поведе останалите си хора обратно към предната врата.

Похлопа силно върху потъмнелите от времето дъски и изчака. Вътре не помръдна нищо, но той долови зад вратата нечие присъствие, нещо подобно на топъл човешки мирис.

— Отворете! — извика Сано и похлопа отново.

И пак не последва никакъв отговор. Той пробва вратата, но тя бе здраво залостена отвътре. Тогава махна на трима от най-силните детективи.

— Разбийте я.

Сано, Хирата и останалите се оттеглиха назад, а тримата заблъскаха вратата с рамо. Ударите разтресоха дъските и напънаха пантите. Дървото взе да се пука, първо се появиха малки, а после и по-големи цепнатини. Внезапно във въздуха зад гърба на Сано се разнесе съскане. Той разпозна звука и приклепна предвидливо. Чу леко тупване, сведе поглед и видя стрела, която се заби в земята близо до краката му.

— Внимавайте! Обстрелват ни.

Вдигна поглед в посоката, от която бе долетяла стрелата, и видя, че трите прозореца на втория етаж са отворени. От всеки един се бе надвесил по един самурай, въоръжен с лък. Започнаха да стрелят срещу Сано и войниците му.

— Отстъпете! Отговорете на стрелбата! — заповяда Сано на детективите си.

Те се разпръснаха и се прегрупираха от другата страна на булеварда. Стрелците между тях се прицелиха в самураите на прозорците, а те отвърнаха на стрелбата. Пешеходците по улицата се разkreсяха ужасени. Една стрела засегна крака на минаващ наблизо носач, той пусна товара си и изпъзля назад. Работници от близките складове побързаха към тях, за да видят каква бе причината за суматохата.

— Приберете се вътре! — извика Сано, като им махаше да не се приближават.

Прелетяха нови стрели и хората се изпокриха. Миг по-късно мястото около постройката опустя, а отвън останаха само Сано и войниците му, както и противниците им по прозорците. Той усети как една стрела рикошира от бронираната му туника, видя как друга се забива в гърлото на стоящ наблизо детектив, който я сграбчи и рухна на земята, а от раната бликна кръв. И макар че битката го ужасяваше, го обзе въодушевление, защото бе успял да открие бандата Мори.

— Влизаме вътре, за да заловим Светкавица — каза Сано на Хирата.

Двамата приклекнаха и заедно с отряд детективи се придвижиха на зигзаг през булеварда с мечове в ръка, докато покрай главите им свистяха стрели. Един от бандитите изkreся, претърколи се през перваза на прозореца и падна с трясък, пронизан от стрела в стомаха. През капандурите се показаха мъже, които взеха да замерят Сано и хората му с камъни.

Сано вдигна ръка да се предпази и един камък го уцели болезнено в лакътя. Погледна нагоре и видя как един гангстер сграбчи стрелата, забита в гърдите му, хлъзна се надолу по покрива и тупна на земята. Един детектив близо до Сано рухна под дъжд от камъни. Докато Сано, Хирата и другите приближаваха вратата, силен мъжки глас извика:

— Спрете!

Сано се закова намясто, вдигна поглед и в рамката на прозореца над вратата видя застанал прав мъж. Той бе широкоплещест и мускулист, с лице, чиито ъгли и равнини сякаш бяха издялани от камък. Непокорни коси се бяха измъкнали от кока му и падаха над веждите му, сключени в навъсена гримаса. Очите му шареха неестествено бързо, мятайки наоколо искрящи погледи. Сано се сепна.

— Спрете стрелбата! — нареди той на хората си. Дъждът от стрели секна. Испита въодушевление, защото това бе мъжът, който според него бе убил владетеля Мицуйоши и Глициния и представляваше неговото спасение.

— Светкавица! — извика той.

— Сосакан сама — отвърна гангстерът с груб подигравателен тон. — Ти ме откри.

— Предай се! — нареди Сано. Стрелците му се прицелиха в Светкавица. — Излез навън!

Светкавица се изсмя подигравателно и дръпна пред себе си някакъв дребен човек в избеляла лилава роба, с бръснато теме и кок на самурай. Но деликатните черти на лицето не съответстваха на мъжките одежди. Стъписан, Сано се втренчи в кръглите прекрасни очи, които някога бяха предизвикали възхищението му, а сега бяха изцъклени от ужас.

Това бе Глициния.

— Ето ти един човек, когото търсиш отдавна — каза му Светкавица. — Или ме оставяш да си ида, или ще й видя сметката!

Слисан, Сано се втренчи в Светкавица и Глициния, а в това време мислите му препускаха трескаво.

Глициния бе жива все пак и все още носеше мъжките одежди, с които бе избягала от Йошивара с бандата на Мори. Бе открил местонахождението на своя главен заподозрян, но присъствието на Глициния затрудняваше залавянето на Светкавица.

Докато Сано и хората му стояха вцепенени, Светкавица се хилеше отмъстително. Глициния извика умолително:

— Сано сан!

Дрезгавият ѝ глас събуди у Сано спомени и предизвика съчувствието му. Тя очевидно се страхуваше от спътника си, което провокира естествената му нагласа да се притече на помощ на

изпаднала в беда жена. Необходими бяха бързи действия, за да спаси живота на Глициния, която бе и главният му свидетел в разследването по убийството на владетеля Мицуйоши.

— Хванете го! — заповяда той на войниците си. От двете му страни стрелците вдигнаха лъкове с насочени към Светкавица стрели.

— Пусни Глициния да излезе! — нареди той на гангстера.

Светкавица бързо отмести поглед встрани и дръпна Глициния пред себе си. Тя се заоглежда трескаво в панически ужас.

— Кажи на хората си да хвърлят лъковете! — нареди му в отговор Светкавица.

— Хвърлете ги — заповяда Сано на войниците, тъй като не можеха да стрелят в Светкавица без риск да улучат Глициния.

Стрелците се подчиниха. Светкавица измъкна кинжала си и опря острието в гърлото на Глициния. Докато тя пицеше и се гърчеше, той извика към Сано:

— Отдръпнете се или е мъртва!

Всяка негова фибра се разбунтува срещу подобна възможност, но той отстъпи. Войниците му и Хирата го последваха.

— По-назад, още по-назад! — излая Светкавица.

Когато между тях и склада вече имаше двајсетина крачки, той изкрещя:

— Спрете!

Сано и хората му се подчиниха.

— Ако убиеш Глициния, това няма да ти помогне — каза му Сано. — Няма да се измъкнеш!

— О, напротив — Светкавица се изсмя предизвикателно, после се обърна и каза нещо на някого. Зад другия прозорец на втория етаж се забеляза раздвижване, след което на всеки от тях се показа по един гангстер с горящ метален фенер.

— Този склад е пълен с масло за лампи и разни други неща, които горят — каза Светкавица. — Или ми помагате да се измъкна от тук невредим, или подпалвам цялото място... заедно с мен самия и Глициния.

Сано застина смаян. Чу хората си да роптаят слисани, както и приглушеното възклицание на Хирата.

— Не искаш това да се случи, нали? — присмя им се Светкавица. — Добре тогава — ще ти кажа точно какво да направиш.

Първо, отпрати войниците си.

Хирата отмести тревожен поглед от гангстерите към Сано.

— Няма да го оставим да се измъкне, нали?

— Не можем — отвърна Сано, ужасен от своята дилема. — Ако Светкавица е убил владетеля Мицуйоши, тогава те двамата с Глициния са единствената ми надежда да докажа по безспорен начин, че съм невинен. Но не мога да не се съобразя с исканията му и да го оставя да осъществи заплахите си.

— Дали наистина би се подпалил? — попита Хирата с недоверие.

— Във вените му тече самурайска кръв. А един самурай би предпочел да умре, вместо да се предаде.

Глициния извика:

— Моля ви, дайте му каквото иска! Той ще изпълни заканите си!

Внезапно задуха силен вятър, който ужаси Сано. Най-голямата заплаха за града бе пожарът. Ако Светкавица наистина подпалише склада, прелитащи искри щяха да разпрострят огъня из Едо. Имаше опасност да изгорят стотици постройки и да загинат стотици люде. Тогава Сано щеше да бъде виновен за бедствие, в сравнение с което възстановяването на честта му, спасяването на живота му и възвръщането на благоволенieto на шогунa представляваха незначителен проблем.

Той се обърна към войниците си:

— Извикайте хората, които пазят зад склада, и уведомете гражданите в околността да се подготвят за евентуален пожар. Да напълнят кофи с вода и да намокрят стените и покривите си. После се скрийте наблизо, наблюдавайте склада и чакайте заповеди.

Войниците яхнаха конете си и побързаха да се подчинят, оставяйки Сано и Хирата сами:

— Много добре, сосакан сама — каза Светкавица с тон, който издаваше колко се наслаждава на властта си. — А сега васалът ти ще ми донесе хиляда кобан.

— Мразя да плащам на престъпници — измърмори ядно Хирата.

— И аз — добави мрачно Сано.

Светкавица продължи:

— След като ми донесете парите, бандата ми и аз ще напуснем града заедно с Глициния. Вие няма да ни последвате, защото, ако го

сторите, ще я убия, преди да сте ме докоснали.

— Донеси парите — нареди Сано на Хирата, — за да можем да се пазарим за живота на Глициния и за безопасността на града, докато измислим как да го заловим — след което извика към гангстера: — Ясно, разбрахме се.

— Не бързай толкова. Ти ще дойдеш и ще чакаш вътре при мен.

Ужасен, Хирата възкликна:

— Иска да ви вземе за заложник!

Сано вече нямаше никакви съмнения, че Светкавица е убиецът на владетеля Мицуйоши, и изобщо не възнамеряваше да му се предоставя доброволно.

— Или ще чакам тук, или няма да получиш никакви пари.

Светкавица тутакси се разгневи и бързо даде някаква команда на другите гангстери. Те поднесоха снопове сено към фенерите. Сеното пламна и те го хвърлиха навън. Вятърът взе да подмята горящата слама и Сано бе обзет от паника.

— Не блъфира. Нямаме друг шанс, освен да играем по правилата му.

Носещи се из въздуха пламтящи сламки достигнаха покривите на съседните складове. Хирата изгледа Сано с ужас, докато стъпкваха димящата слама, която бе паднала на земята близо до тях.

— Нали не смяташ да влезеш вътре?

— Променихте ли си вече решението? — изкрещя към тях Светкавица.

Гангстерите продължиха да хвърлят горящо сено, което вятърът отвя към града. Изправен пред избора да изложи на опасност себе си или безброй други хора, Сано вдигна ръка в знак на съгласие.

— Спрете! Идвам вътре.

По заповед на Светкавица гангстерите престанаха да хвърлят сено. Сано тръгна към вратата на склада. Светкавица изкомандва:

— Чакай! Хвърли оръжието си на земята!

Сано се поколеба, тъй като не искаше да влиза невъоръжен, но после с неохота откачи мечовете си и ги остави на земята. Хирата препречи пътя му към склада.

— Не мога да ви позволя да го сторите — каза разтревожен.

— Ще вляза, може и да успея да убедя Светкавица да се предаде. Върви и донеси парите — нареди му Сано с тон, който трябваше да

успокои Хирата, но и да го накара да му се подчини.

След като Хирата тръгна, макар и против волята си, Светкавица и хората му затвориха прозорците. Сано огледа голата фасада на склада, както и пустата околност. Почувства се разголен и уязвим без оръжията си и изпита гняв, че бе принуден да се озове в това положение. Но имаше твърде много случаи в миналото, когато се бе обвинявал за смъртта на други хора. Нямаше да допусне Глициния да стане поредната подобна жертва. А и в склада бе ключът към разрешаването на случая с убийството на владетеля Мицуйоши.

Сано тръгна към неизбежната си участ.

* * *

Стражите, разположени пред имението на Сано, отвориха портата за Кикуко и бавачката й Руми.

Кикуко заподскача весело през двора към голямата къща. Беше щастлива, защото харесваше това място. Тук живееха малкото момченце и майка му. Момченцето беше толкова забавно, също като кукла, която може да върви и да говори. А и майка му беше толкова красива. Кикуко ги харесваше. Толкова се радваше да дойде отново, че взе да си тананика весела песничка.

Някаква жена отвори входната врата и излезе на верандата. Беше бавачката на момченцето. Кикуко не я харесваше много. Имаше нещо подло в лицето й дори и когато се усмихваше, а сега тя не се усмихваше. Изглеждаше разстроена и тъжна. Мама често беше тъжна и това натъжаваше и Кикуко. Но след днес двете щяха да бъдат винаги щастливи. Мама бе обещала.

Бавачката въведе Кикуко и Руми в голямата къща, те събуха обувките си и свалиха връхните си дрехи. Тя каза на Руми:

— Ти можеш да почакаш в гостната.

После хвана Кикуко за ръка и я поведе през къщата. Кикуко вървеше с охота, но беше объркана, защото днес къщата беше тъй тиха и празна. Къде бяха отишли всички? Не попита, защото бавачката малко я плашеше, макар мама да каза, че й била приятелка. Влязоха в стаята на момченцето и там вече Кикуко се почувства добре.

То седеше съвсем самичко и си редеше играчки животни. Кикуко беше малко разочарована, че красивата му майка я нямаше там, но ѝ беше хубаво, че вижда него.

— Здравей, здравей! — извика тя, заподскача и замаха с ръце.

Момченцето се усмихна и каза:

— Кику.

Двамата избухнаха в смях. Бавачката остана за миг така, вперила поглед в тях, и после си отиде. Кикуко се сети за играта, дето мама ѝ беше заръчала да си поиграе с момченцето, и се почувства горда, че не я беше забравила. Не би искала да разочарова мама и да я натъжи. Започна да тича из стаята, като махаше дългите ръкави на розовото си кимоно.

— Аз съм пеперуда — каза тя на малкото момче. — Хвани ме!

Той хукна след нея, като се смееше от въодушевление. Кикуко му се измъкна няколко пъти и после изтича до вратата, която водеше навън. Бутна я и изтича на верандата.

— Хвани ме! — извика отново.

Момченцето се завтече неуверено след нея. Тя заподскача надолу по стълбите, а той се спусна по тях по корем. Градината бе великолепно място за игра, макар че денят бе студен и облачен. Кикуко припикаше около дървета, храсти и камъни. Момченцето подтичваше след нея с радостни викове. Тя се радваше, че наоколо нямаше възрастни, които да им нареждат да пазят тишина. Така играта беше още по-забавна.

Кикуко се озърна и веднага забеляза изкуственото езеро — несиметрична елипса вода сред голи вишневи дръвчета. Втурна се към него и застана на ръба. Водата беше мътна, а на повърхността ѝ плаваха повехнали водни лилии. Кикуко сбърчи нос с отвращение. Но трябваше да се подчини на мама.

Момченцето тичаше към Кикуко с разперени встрани ръчички, радостно, защото мислеше, че ей сега ще я хване. Кикуко се поколеба, но после нагази във водата. О, колко беше студена! Тя потръпна, тъй като при първата крачка студът проряза глезените ѝ. Още една крачка — и вече беше във водата до колене.

Обърна се към момченцето и отново извика:

— Хвани ме!

Щом Сано прекрачи прага на склада, двама гангстери го сграбчиха за ръцете и го блъснаха в просторно мрачно помещение, което миришеше на сено, тор и пушек. Покрай три от стените Сано мярна струпани щайги, вързопи и грънчарски съдове; по протежение на четвъртата кротуваха няколко коня, отделени с прегради един от друг. Като го блъскаха грубо, придружителите му го преведоха през каменния под до дървена стълба, която водеше към открит плевник на втория етаж. На горния ѝ край бе застанал Светкавица. Недалеч от него се бе свила Глициния. Още шестима гангстери бяха наклекали из плевника. Всички го наблюдаваха как се качва по стълбата. Горящи метални фенери висяха на стените и хвърляха наоколо причудливи сенки. Нагрят, въздухът трептеше над мангалите с дървени въглища. От тях се виеше пушек.

Когато Сано изкачи последното стъпало, придружителите му го блъснаха силно. Той залитна и се озова в плевника на четири крака. Вдигна гневен поглед към Светкавица, който се извисяваше над него.

— Вижте гордия воин на Токугава — рече Светкавицата с жестока усмивка. На светлината на фенерите очите му блестяха трескаво. Изглеждаше доста напрегнат, тъй като се полюшваше и ту стискаше, ту отпускате ръце.

Сано понечи да се надигне, но Светкавица го срита по брадичката и го събори отново.

— Колко си смел без оръжията си, без войниците си и без твоят шогун да те пази? — присмя му се Светкавица и после заповяда: — Покажи ми уважението си!

Обзет от ярост, Сано преглътна порива си да отвърне на този брутален и необуздан човек и да влоши още повече и бездруго тежкото положение. Той коленичи, поклони се и каза:

— На твоите услуги.

Светкавица се ухили самодоволно, очевидно поуспокоен, макар че в погледа му просветна предпазливост. Сано се обърна към Глициния. Лицето ѝ бе в синини, обръснатата ѝ глава предизвикваше съжаление, а красотата ѝ бе повехнала и изнурена.

— Добре ли си?

Глициния кимна и го погледна със странно изражение, пълно с надежда и тревога. Докато гангстерите го пазеха, Светкавица шареше из плевника.

— Трябва да се измъкна от тук — каза той, скърцайки със зъби.
— Кога ще донесе парите твой човек?

— Веднага щом успее — Сано бе обезпокоен от нетърпението на Светкавица, като се питаше какви бяха шансовете му да го убеди да се предаде без бой, при положение че гангстерът беше вече толкова напрегнат.

— Съжалявам, че стана така — прошепна тя. Припълзя по-близо до него и добави припряно: — Моля ви, не му позволявайте да ме отведе.

— Няма — обеща Сано с привидна увереност.

Светкавица се устреми към тях:

— Какво правиш? — попита той Глициния. — Опитваш се да го прелъстиш, че да те отърве? — и вдигна ръка, за да я удари.

Глициния се сви до Сано. Той я прегърна, за да я предпази.

— Никой не се опитва нищо. Успокой се.

Но гангстерът се разкрещя вбесен:

— Не я докосвай! Ти я имаше едно време, но сега тя е моя! Свали си мръсните ръце от нея или ще ги отсека!

Бясната му ревност ужасиха Сано, както и фактът, че Светкавица знаеше за някогашната му връзка с Глициния. Той бързо се отдръпна от нея със съзнанието, че шансовете му да уговори Светкавица да се предаде са още по-нищожни, отколкото бе предполагал, тъй като гангстерът го възприемаше като съперник.

Желаейки да спечели надмощие в създалото се положение, каза:

— Всички ще прекараме известно време заедно, тъй че защо не седнеш и да поговорим?

— Затваряй си устата и не ми казвай какво да правя!

Сега вече Светкавица извади меча си. Сано се изправи и механично посегна към собственото си оръжие, но ръката му остана празна. Обзе го паника. Глициния се сви уплашена. Откъм другите гангстери се разнесоха възклицания на протест.

— Не се месете! — заповяда им Светкавица и тръгна към Сано.

Той отстъпи назад, като се опитваше да го вразуми:

— Ако ме нараниш, няма да получиш парите.

Но Светкавица продължи напред, докато Сано се озова в един ъгъл, притиснат до стената. Светкавица опря острието на меча си в гърлото му и се спря. Дишането му бе необичайно трескаво, а мускулите по лицето му подскачаха. Сано съзря необуздана ярост в святкащите му очи и жажда за кръв в озъбената му уста.

— Хайде да видим дали ще умреш като самурай или като страхливец, какъвто си! — изкрещя Светкавица.

— Убий ме, ако искаш — Сано преглътна ужаса, породен от съзнанието, че Светкавица наистина е в състояние да го убие. — Но никога няма да се измъкнеш безнаказано. Моите хора ще те открият и ще отмъстят за смъртта ми.

Мина един безкраен миг. Единственият звук, който Сано чуваше, бяха тежките удари на собственото му сърце и дишането на неговия мъчител. Напрежението бе парализирало всички, освен Светкавица. Той отметна назад глава и избухна в зловещ смях.

— Изплаших те, нали? — прибра меча си в ножницата и отстъпи назад. — Не съм толкова прост да убия заложник, който все още ми е необходим. След като прибера парите, ще те взема със себе си, за да ми осигуриш безопасно пътуване вън от Едо. Но щом се озова на сигурно място... ще ти видя сметката.

Мимолетното облекчение на Сано премина в безмълвен ужас от смъртта, която можеше да го застигне в някое отдалечено място. Може би Светкавица дори нямаше да изчака да стигнат толкова далеч; може би бе обречен да умре днес. Помисли си за Рейко и Масахиро и решимостта му да оцелее повдигна духа му. Щеше да остане жив и отново да види семейството си. Щеше да предостави на правосъдието убиеца на владетеля Мицуйоши и да докаже собствената си невинност.

Стига да успееш да обуздае Светкавица и да не му позволиш да убие него и Глициния, както и всеки друг, който се намираше наоколо.

* * *

Госпожа Янагисава бе застанала на верандата. Отпуснала ръце върху парапета и изложила лице на вятъра, обгръщаше с поглед небето над своя дом. Очакваше с трескаво нетърпение вестта, че кървавото жертвоприношение е пренаредило космическите сили.

Знаеше точно как щеше да я получи. Вятърът щеше да запее ликуваща песен. Трагедията от смъртта на Масахиро щеше да обгърне Рейко като плътен черен покров, а госпожа Янагисава щеше да бъде въздигната от блаженство. Съпругът ѝ щеше да я обожаваше. Кикико щеше да бъде освободена от проклятието на слабоумието. Сивите небеса щяха да се отворят, слънцето да изгрее, дърветата да се разлистят и въздухът да се изпълни с ухание като през пролетта — такава щеше да е утрото в новия живот на госпожа Янагисава.

Но тъй като миговете отминаваха, а студеният и мрачен следобед не се променяше, очакването ѝ бе смутено от лошо предчувствие. Тя си спомни за гостоприемството, което Рейко ѝ бе оказала. Помисли си за пухкавия сладък Масахиро. Представи си как водата се сключва над него и започва да изпълва дробовете му, представи си ужаса, който го обзема, и стомахът ѝ се сви в спазъм. В съзнанието ѝ нахлуха картини от собственото ѝ майчинство. Спомни си как държеше невръстната Кикико, как се възхищаваше на ръчичките и краченцата; долови пронизителния глас на дъщеря си, усети мириса на меката ѝ нежна кожа, прочете обожанието в очите ѝ. Ако Кикико умреше, госпожа Янагисава щеше да се спомине от непоносима скръб.

Може ли да причини такава скръб на една жена, която бе тъй мила с нея?

Планът ѝ път към радостта ли беше, или бе зло, с което щеше да се прероди в безкраен кръговрат от беди?

Тя прозря огромната бездна между онова, което искаше да постигне, и онова, което бе сторила. Внезапно осъзна, че нямаше никаква логическа причина действията ѝ да предизвикат чудеса. Кръвта ѝ закипя от стълкновението между вярата и нерешителността ѝ. Ветровете вътре и вън от нея задухаха още по-силно; госпожа Янагисава се олюля, загуби равновесие и се вкопчи в парапета. Видението ѝ за бъдещето придоби неясни очертания; небето потъмня, взе да се спуска здрач. Вместо неземна песен тя чу мъжки гласове. Видя от другата страна на градината група хора, които вървяха по закрития коридор, свързващ отделните постройките. Най-отпред беше съпругът ѝ, следван от свитата си. Сърцето на госпожа Янагисава трепна. Може пък стореното да даваше резултат. Може съпругът ѝ да идваше при нея.

Дворцовият управител обърна глава към верандата. Застинала на ръба на блаженството, госпожа Янагисава чакаше. Погледът му регистрира присъствието ѝ и... се отмести.

Госпожа Янагисава изпита непоносимо разочарование. Смазващото безразличие на съпруга ѝ прекърши духа ѝ. Ветровете внезапно секнаха. Обгърна я вакуум, сетивата ѝ се промениха, предизвиквайки кошмарен ефект.

Тя се видя дребна и незначителна, изолирана в своя нищожен свят, далече от другия — големия и важния, който управляваше съпругът ѝ. Докато го наблюдаваше как влиза в една от постройките и изчезва от погледа ѝ, осъзна, че се бе опитала да манипулира събитията подобно на дете, редящо играчките си. Можеше ли с някакви свои действия да подчини на желанията си своя съпруг или съдбата?

Копнежите ѝ рухнаха, смазани от реалността в ужасяващата неподвижност на ясната мисъл. Ами ако желанията ѝ я бяха подвели докрай? До какво щеше да доведе замисълът ѝ?

Щеше да причини смъртта на невинно дете и да превърне дъщеря си в съучастник в убийство.

Дори и да повярваше, че смъртта на Масахиро е нещастен случай, Рейко никога нямаше да прости на Кикуюко или на госпожа Янагисава.

Животът на госпожа Янагисава щеше да продължи по същия начин, както и досега, но без приятелство, което да ѝ носи упование. Щеше да е по-самотна от всякога.

Ужас връхлетя госпожа Янагисава подобно на ято черни хищни птици. От дълбините на духа ѝ се надигна мъчително стенание. Съмненията ѝ относно разумността на стореното се засилиха, както и копнежите ѝ. Трябваше ли да поеме риска да сътвори нещо толкова кошмарно в името на това да постигне мечтата си? Или трябваше да спре развитието на събитията, които бе привела в ход?

Беше ли вече твърде късно да промени решението си?

ГЛАВА 34

Атмосферата в склада беше наситена с предчувствие за гибел. Откакто Светкавица го бе взел за заложник, Сано бе чул храмовите камбани да отброяват един час, после още един. Сега бе коленичил недалеч от Глициния, която се бе свила, притисната от бремето на страха, с вперени в пода очи. Светкавица крачеше из плевника, надничаше от прозорците през няколко минути и мърмореше нещо ядно. Осмината гангстери бяха приклеknали на известно разстояние един от друг с каменни лица. Всеки път, когато Сано се опитваше да говори, Светкавица му нареждаше да пази тишина. Но Сано продължаваше да смята, че единствената надежда да оцелеят както той самият, така и Глициния — се криеше в евентуално споразумение със Светкавица.

Не след дълго, шарейки непрестанно нагоре-надолу, гангстерът се озова близо до Сано. При належащата нужда от действие Сано рискува:

— Къде ще отидем, след като излезем от тук?

В неспокойните очи на Светкавица проблесна гняв, но той се спря до Сано и отвърна:

— Не знам.

— Имаме ли провизии за пътуване?

— Престани да ме дразниш с брътвежите си!

— Съжалявам, но трябва да говорим — Светкавица сграбчи дръжката на меча си. Глициния ги наблюдаваше с ужас. Сано побърза да добави: — Това, че ме държиш заложник, няма да гарантира свободата ти. Полицията знае, че си убил владетеля Мицуйоши. Началникът на полицията е мой враг. Той с радост ще ни атакува и ще ме остави да умра, за да те залови. Това ни поставя от една и съща страна.

Светкавица изсумтя презрително, отхвърляйки съждението му, че двамата са другари по съдба. Сано погледна към гангстерите, като се

питаеше дали бяха по-загрижени да спасят собствената си кожа, отколкото да докажат лоялността си към Светкавица.

— Трябва да действаме заедно — Сано гледаше останалите и даже повиши глас, за да могат да го чуят. — Да си помогнем взаимно.

Гангстерите отказаха да срещнат погледа му, а изразенията им останаха непроницаеми. Сано не можа да разбере дали бяха схванали смисъла на думите му, че ако му помогнат да хване Светкавица, после той ще им съдейства, за да не бъдат наказани заради престъпленията на водача им.

— Никъде няма да сме в безопасност. Ще ни преследват докрай — продължи, надявайки се да внуши на гангстерите, че ако останат със Светкавица, бъдещето им ще бъде доста безрадостно. — Всички ще умрем... ако не сме достатъчно умни да избягаме, когато ни се открие възможност за това.

— Ако смяташ, че можеш да ме изплашиш толкова, че да се предам, се лъжеш — заяви Светкавица с раздражение. — По-скоро ще умра в битка, отколкото да се предам — гангстерите не обърнаха внимание на намека да дезертират.

Надеждите на Сано угаснаха. Светкавица каза на хората си:

— Искам питие. Донесете ми саке.

Трима души слязоха по стълбите и Сано ги чу как ровят из стоките в склада. Само един от тях се върна със стъкленица саке. Светкавица сякаш не забеляза този факт; просто взе стъкленицата и отпи. Но при мисълта, че другите двама са избягали и планът му е приведен в действие, Сано бе обзет от въодушевление.

— За теб най-добрият облог е да се предадеш — заяви той на Светкавица.

— Ти луд ли си? — гангстерът избърса уста в ръкава си и се втренчи в Сано. — Шогунът ще ме екзекутира за убийството на скъпоценния му наследник.

С крайчеца на окото си Сано зърна други двама мъже, които се примъкваха крадешком към долния етаж. Светкавица отвори единия прозорец, погледна навън и каза:

— Няма да е зле твоят човек да побърза и да донесе парите!

— Може да се наложи месеци наред да бягаме. Как ще издържиш да се криеш още толкова време? Пленничеството може да се окаже по-лошо от смъртта.

— Никога няма да се предам! — Светкавица захвърли опразнената стъкленица. Тя се строши на пода на долния етаж. Глициния потръпна.

— Ще гледам да си запазя главата на раменете колкото мога по-дълго, а открият ли ме, преди да умра, ще се постарая да изтрепя колкото може повече войници.

Той се обърна към четиримата си другари:

— Идете и вижте някой да не се опитва да се промъкне вътре.

Мъжете тръгнаха и оставиха Сано сам със Светкавица и Глициния. Сано зачака напрегнато. Никой от тях не се върна. Светкавица отново захвана да крачи нервно. Когато се озова в другия край на плевника с гръб към тях, Сано улови погледа на Глициния и ѝ даде знак да избяга по стълбата, преди Светкавица да ги приближи отново или да се досети какво става. Но Глициния отказа с гримаса — тя не беше разбрала, че гангстерите са изчезнали. Внезапно от долния етаж се разнесе тропот на копита. Сано бе обзет от отчаяние, тъй като едва сега си даде сметка, че гангстерите са чакали да се съберат долу и тогава да избягат заедно, яхайки конете си, без повече да се стараят да пазят тишина.

Светкавица замръзна.

— Ей, какво става там? — изтича до края на плевника и се втренчи недоумяващ в празния склад. Сано чу как конете се отдалечават, препускайки в галоп. — Тези страхливци ме зарязаха!

Той се обърна и Сано видя как чертите му се сгърчиха от паника.

— Сега вече нямам почти никакъв шанс да оцелея, защото останах съвсем сам! — изкрещя той и отмести поглед към Глициния. — И това е заради теб!

Като повечето насилници, той черпи сила от сподвижниците си и им прехвърля отговорността за неприятностите си, отбелязва мислено Сано. Глициния погледна Светкавица в очите.

— Не е по моя вина — отвърна тя дръзко и предизвикателно, след като гангстерът бе останал без поддръжката на другарите си. — Ако не беше убил владетеля Мицуйоши, сега щяхме да сме в безопасност.

Светкавица се дръпна назад, изненадан, че бе посмяла да му се противопостави. Дишайки тежко, сякаш всеки миг щеше да избухне от ярост, каза:

— Престани да обвиняваш всички за собствените си грешки. Ако не беше смахнатият ти план, нищо от това нямаше да се случи.

— Ако беше постъпил така, както те бях помолила, сега всичко щеше да бъде наред — отвърна рязко Глициния. — Ама не — ти не искаше да слушаш. Трябваше да го намушкаш със собствените си ръце. И сега плащаме ние, вместо да плащат само те!

Разговорът им обърка Сано. Очевидно около убийството имаше нещо повече от онова, което предполагаше.

— За какво говорите?

— Хайде, кажи му! — погледът на Светкавица прониза Глициния.

Тя се отдръпна от гангстера и се обърна към Сано с тих и смирен глас:

— Когато бях съвсем млада, двамата със Светкавица се влюбихме един в друг. След време разбрах, че е лош, и се опитах да го напусна, но той ме заплаши, че ще ме убие, ако прекратя връзката ни. Когато се озовах в Йошивара, той ме принуждаваше да го пускам тайно в стаята си. Онази нощ дойде и завари там владетеля Мицуйоши. Двамата бяха врагове, защото и Светкавица мразеше всички мъже, с които бях спала, а владетелят Мицуйоши беше отказал да плати на Светкавица парите, които му дължеше. Светкавица толкова ревнуваше Мицуйоши, че го наръга смъртоносно. После ме отвлече, за да не мога да кажа на никого какво съм видяла.

Това бе сценарият, който Сано си бе изградил, но размяната на реплики между Глициния и Светкавица, както и изуменото изражение на гангстера очевидно и говореха за доста по-различна версия. Светкавица и възкликна яростно и сграбчи Глициния за раменете, след което я блъсна към стената.

— Лъжкия! Не стана така!

Зашлеви я през лицето. Тя изпищя, сгърчи се и вдигна ръце да се предпази. Сано се подвоуми дали да се хвърли върху гангстера и да му отнеме оръжията, но реакциите на Светкавица бяха тъй бързи, а нагласата му — тъй войнствена, че опитах ли се да го обезоръжи, най-вероятно щеше да свърши мъртъв. Затова каза:

— Ако тя лъже, тогава ти ми кажи какво точно се случи.

Скърцайки със зъби и с изкривено от ярост лице, Светкавица се раздвояваше между порива си към насилие и необходимостта да изложи

собствената си версия.

— Тя поиска от мен да ѝ помогна да се махне от Йошивара и да си отмъсти.

— На кого? — Сано бе по-озадачен от всякога.

— На Фуджио. На ярите Момоко. На финансовия министър Нита.

— Не го слушайте! — изрече умолително Глициния. Очите ѝ бяха пълни с ужас, докато се свиваше до стената. — Той е луд.

— Тя открадна фибата на Момоко — продължи Светкавица. — После изчака, докато остане насаме с Мицуйоши, и то по време, когато в публичния дом се намират и Фуджио, и финансовият министър Нита. Същата нощ, след като камуро ме пусна да вляза, Глициния каза, че моментът е подходящ да пристъпим към изпълнение на плана ѝ. Аз трябваше да убия Мицуйоши. Тя щеше да си отреже косите и да се предреши в мъжки дрехи, които бе скрила в стаята си, и после да напусне Йошивара заедно с мен. По-късно Момоко щеше да бъде обвинена за убийството на Мицуйоши. А за Фуджио и Нита имаше други планове.

Убийството е било идея на Глициния? Слисан, Сано я погледна.

— Ти трябваше само да го раниш — сгълча го тя с груб глас. — Той не биваше да умре!

Тя отправи поглед към Сано и челюстта ѝ увисна, тъй като съвсем глупаво току-що бе признала вината си. Сано онемя от изненада. Светкавица се изкиска тържествуващо.

— Тя знаеше, че Фуджио и Нита ще бъдат заподозрени за убийството и за нейното изчезване или и за двете. Нита беше достатъчно глупав да ѝ признае, че е крадял от хазната. Тя пък каза на Фуджио, за да може той, когато полицаите го разпитват, да издаде Нита и министърът да бъде осъден на смърт. После аз трябваше да убия някаква жена и да оставя трупа ѝ във вилата на Фуджио.

— Коя беше тя? — попита Сано, докато съпоставяше новите разкрития с фактите, които вече му бяха известни.

— Една проститутка от обществената баня — отвърна Светкавица.

Сано забеляза по китките на гангстера кървави следи от ноктите на жертвата.

— И Глициния ми е пратила анонимната вест, за да намеря аз тялото?

Светкавица кимна.

— Фуджио трябваше да бъде обвинен за убийството на Глициния. Всички трябваше да смятат, че тя е мъртва, и да престанат да я търсят.

— Ти пък трябваше да оцапаш дрехите ми с животинска кръв и да ги оставиш в къщата, както бях ти казала — сопна се Глициния на Светкавица. — Само че ти никога няма да пропуснеш възможността да убиеш някого — разтревожена и решена да се защити, тя се обърна към Сано: — Никой друг не трябваше да пострада, освен Момоко, Нита и Фуджио. А пък те си го заслужавах. Момоко направи живота ми ад, а Нита и Фуджио ме излъгаха, макар че ми бяха обещали да се оженият за мен. Трябваше да им отмъстя.

Сано бе удивен, че Глициния таеше такава злоба. Красотата и чарът ѝ бяха прикривали истинската ѝ същност. Той се бе оказал прав в предположението си, че Светкавица е убиецът на Мицуйоши, но изобщо не бе предполагал, че в основата на престъплението стои Глициния. Сега си спомни за уликите, които намекваха за истината.

— Финансовият министър призна на своя процес, че ти е отказал да се ожени за теб, макар че ти си настоявала — каза Сано. — Унищожила си дрехите на майка си, защото тя те е продала в Йошивара. Сега Момоко, Фуджио и Нита са мъртви, защото са те засегнали — съдията Аоки неволно бе подпомогнал изпълнението на плана ѝ. — И може би щеше да избегнеш последствията, ако не беше избрала съучастник, когото не си в състояние да контролираш — себичността и покварата ѝ ужасиха Сано.

— Това не бяха единствените хора, които си беше наумила да унищожи — отбеляза Светкавица. — Знаеш ли коя беше последната ѝ мишена?

— Млъкни! — изпищя Глициния. — Вече стори достатъчно зло! Светкавица посочи с пръст Сано и се изхили.

— Ти!

— Аз? — изумен, Сано впери поглед в Глициния.

— Тя написа в дневника си, че си замислил да убиеш наследника на шогуна, за да може един ден синът ти да управлява Япония — каза Светкавица. — После го изпрати на дворцовия управител. Да я беше

видял колко бе довольна, когато чухме, че са те обвинили в убийството на владетеля Мицуйоши.

Сано беше стъписан. Дневникът, който смяташе за подправен, се оказа истински. Полицейският началник Хошина нямаше друга вина, освен че бе използвал дневника в своя полза. Глициния бе смесила лъжи за Сано с действителни факти от връзката им и после бе подхвърлила своята клевета на Хошина. Осъзнал най-накрая истинската ѝ същност, Сано се сбогува с последните си илюзии за Глициния. От ужас и изумление пристъпи към тази зла непозната, която някога бе негова любовница.

— Но защо? — попита с приглушен глас, сключил вежди в усилие да я разбере.

Устните ѝ трепнаха в усмивка, молеща за милост; тя изглеждаше тъй малка и беззащитна. Сано обаче я оприличи на героиня от пиеса в театър Но^[1], представяна от актьор, чиято маска е с подвижни части; в един миг чертите се променят и красавицата се превръща в грозен зъл демон.

— Беше грешка. Моля ви, позволете ми да обясня — тя дишаше учестено. — Преди четири години вие ми зададохте въпроси за едно убийство. Аз бях наказана, защото разни хора по високи места не искаха вие да разследвате случая, нито някой да ви помага. Аз бях понижена до хаши — най-нисък ранг на куртизанка. Отнеха ми стаята и хубавите дрехи. Бях принудена да живея в претъпкан таван, който гъмжеше от въшки, да се храня с остатъци от чиниите на други хора и да нося евтини кимона. Загубих скъпите си клиенти. Трябваше да обслужвам най-бедните и най-грубите — по трима-четирима на нощ. Изстрадах много заради вас.

Сано прие вината си, но въпреки това бе удивен от крайностите, до които бе стигнала, за да си отмъсти. Очите на Глициния потъмняха от спомени и омраза.

— После научих, че сте се издигнали и възнамерявате да ме освободите. Смятах, че ще ме отведете в замъка Едо, за да живея с вас. Но вие само пратихте и човек да плати на публичния дом и да ми даде пари — гласът ѝ стана дрезгав от гняв. — А по-късно ме посетихте и се възползвахте от мен за удоволствие, сякаш нямаше значение, че ме бяхте оставили да се боря сама.

Сега Сано разбра защо Глициния се бе държала тъй студено с него по време на тези посещения. Тя бе очаквала от него повече и той я бе разочаровал.

— Тя обаче загази и се върна в Йошивара — Светкавица закричи около Глициния и Сано, като искрено се наслаждаваше на драмата, която бе предизвикал. — Смяташе, че си длъжен да я спасиш отново. Но ти не го стори и тя искаше да те накара да си платиш.

Искра от гняв припламна у Сано, когато си спомни какво бе казала Юя на Рейко.

— Ти си пропиляла парите, които ти дадох — напомни ѝ той. — Направила си дългове и си започнала да крадеш. Аз те обезщетих за страданията, които трябваше да изтърпиш заради мен. Онова, което си сторила след това, си е твоя вина, не моя.

Ядът се разпали в гняв. Стиснал юмруци, Сано пристъпи към Глициния.

— Ти ме набеди в убийство и държавна измяна, защото не успя да се справиш със свободата си. Замалко да унищожиш не само мен, но и цялото ми семейство, вместо да понесеш отговорността за собствените си грешки! — прегрешението му по отношение на Глициния не оправдаваше злонамерените ѝ действия срещу него. И последната капчица съчувствие към нея се изпари. — Като си помисля, че рискувах живота си, за да те спася!

— Сега знам, че допуснах грешка. Съжалявам, че ви причиних зло — взе да се извинява Глициния с благ тон. Отправи към него престорено свенлива усмивка, която обаче не успя да скрие ужаса от гнева му. — Моля ви, простете ми.

Падна на колене, сграбчи ръцете на Сано и ги притисна към гърдите си. Опитът ѝ да го умилюва го отврати. Той отдръпна ръце и в този момент Светкавица я сграбчи за косите.

— Мислиш си, че можеш да ме обвиниш за всичко, за да спасиш собствената си кожа? — изкрещя той. — Е, няма да се измъкнеш. Всичко, което става, е по твоя вина, тъй че ще си плащаш!

Той я зашлеви през лицето. Блъсна я на пода и я срита. Глициния се сгърчи и захлипа жално.

— Помощ! — изпищя тя към Сано. — Той ще ме убие!

Сано се почувства изкушен да излезе и да остави Глициния на Светкавица. Като си помисли, че тя можеше да прати съпругата му,

детето му и всичките му васали на екзекуция само за да го накаже за грехове, които бе преувеличила неимоверно, изпита задоволство от болката ѝ. Но честта му осъждаше жаждата му за мъст. Той не можеше да допусне още едно убийство, а и Глициния продължаваше да бъде свидетел, който му бе нужен жив. Законът на Токугава щеше да въздаде справедливост. В този момент Светкавица извади меча си и го вдигна високо над Глициния, която изпищя от ужас.

— Спри! — заповяда Сано. Хвърли се напред и го хвана за ръката. Светкавица успя да се отскубне и замахна към Сано. Той приклекна, за да избегне удара, и в това миг Глициния запълзя към стълбите. Светкавица се втурна след нея, вдигнал меч, за да я посече. Сано хукна след него, когато изведнъж отвън се разнесе вик:

— Светкавица! Сосакан сама — прозвуча гласът на Хирата. — Донесох парите.

* * *

Рейко не изчака паланкинът да я отнесе до вратата.

Щом влязоха в административния квартал, скочи на земята, хукна нагоре по улицата и влетя в портата на имението им. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Прекоси двора тичешком. Изпитваше смразяващ страх, от който ѝ приляваше, че онова, което искаше да предотврати, вече се бе случило. Със заседнал в гърлото ѝ вопъл се втурна в къщата.

— Масахиро чан! — извика, докато бързаше по коридора.

Гласът ѝ отекна в празнотата. Ужас стегна дробовете ѝ. Подхлъзна се, докато завиваше на ъгъла, и замалко не се строполи при вратата. Вътре в стаята видя всичките пет прислужнички и три от бавачките на Масахиро заспали на пода. Очите им бяха затворени. Въздухът излизаше с тихо свистене от устата им. На една от масите бяха разхвърляни чаши от вино.

Подозренията ѝ се оказаха сходни с реалността и тя се огледа тревожно. Госпожа Янагисава вероятно бе упоила прислугата, за да действа спокойно в къщата и да няма свидетели за деянието ѝ. Рейко хукна към детската стая.

По пода имаше разхвърляни играчки, но Масахиро не се виждаше никъде. Вратата към градината беше отворена и в стаята

беше студено. Обладана от ужас, Рейко излезе навън.

— Масахиро чан — извика отново.

Вятърът я блъскаше, докато трескаво оглеждаше пустата морава и лехите с повехнали цветя. В следващия миг долови детски смях и плиск на вода. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Втурна се покрай вишневите дръвчета към езерото.

Кикуко стоеше там до кръста във водата. Държеше нещо под повърхността, като го натискаше с две ръце. Водата се плискаше и я обсипваше с пръски. Тя се заливаше от смях и продължаваше да натиска. Рейко видя малки ритаци крачета и размахващи се отчаяно ръчички. Прониза я див ужас. Пое дълбоко въздух и изкрещя:

— Не!

Паниката я тласна напред да спаси Масахиро. Изведнъж измежду боровете от другата страна на езерото изскочи някаква фигура. Беше госпожа Янагисава. Болка бе изкривила лицето ѝ почти до неузнаваемост. Полите на сивото ѝ кимоно се развяваха зад нея, докато тичаше непохватно към езерото.

— Спри, Кикуко чан!

Малкото момиче вдигна поглед, видя майка си и сбърчи чело озадачено. Съпротивата на Масахиро взе да отслабва. Рейко и госпожа Янагисава се хвърлиха в езерото. Студената вода преряза краката на Рейко и накваси дрехите ѝ. Краката ѝ затънаха в тиня. Госпожа Янагисава сграбчи Кикуко за ръката и я запрати встрани от Масахиро. Майка и дъщеря загубиха равновесие и паднаха, разплисквайки водата точно когато Рейко стигна до Масахиро.

Той лежеше по очи на дъното на езерото. Светлите му дрешки се виждаха през мътната вода. Разперените му крачета и ръчички помръдваха едва-едва.

— О, не, не! — изстена Рейко.

Тя го вдигна. Гушна натежалото телце, от което се стичаше вода, и се отправи залитайки обратно към брега. Госпожа Янагисава я последва, влачейки Кикуко. Двете, мокри и окаляни, се строполиха на земята и впериха поглед в Рейко, която внимателно постави Масахиро по гръб.

— Масахиро чан! — извика тя.

Очите му бяха затворени, устните му — отпуснати, а кожата му — бледа. Не издаваше звук, нито помръдваше. Отчаяна, Рейко го

разтърси, а после натисна стомаха му. От устата му изхвъркна струя вода. Той се закашля и се сгърчи. После примига и отвори очи. Втренчи се в Рейко и се разплака силно.

Тя възкликна с облекчение. Вдигна Масахиро и обви наметалото си около замръзналото му треперещо телце.

— Всичко е наред — успокои го тя. Закъснели сълзи рукнаха от очите ѝ и се затъркаляха по страните ѝ. Погледна над главата на сина си към жената, чиято дъщеря едва не бе причинила смъртта му. Госпожа Янагисава се бе вкопчила в Кикуко.

— Много съжалявам! — изрече тя искрено. — Доведох Кикуко да си играе с Масахиро. Моля ви, повярвайте, никога не съм предполагала, че може да се случи нещо подобно. Досега Кикуко не е правила така.

Извиненията на жената не можеха да отрекат онова, което Рейко бе видяла със собствените си очи — госпожа Янагисава бе пожелала Масахиро да умре. И случилото се не беше нещастен случай. Тя бе отстранила слугините и бе пратила Кикуко да го убие. Това, че бе променила решението си в последния момент, не я оневиняваше.

— Ще можете ли някога да ни простите? — тонът на госпожа Янагисава бе тревожен, умолителен.

Недоверието и всички подозрения на Рейко към госпожа Янагисава бяха получили своето потвърждение. Този път интуицията ѝ не я беше подвела. И макар че можеше само да предполага защо другата жена бе пожелала да причини зло на Масахиро, знаеше с абсолютна сигурност, че госпожа Янагисава е неин враг.

— Махайте се от тук! — изрече Рейко с треперещ от гняв глас.

* * *

Гласът на Хирата отвън накара Светкавица да замръзне с вдигнат меч, готов да посече Глициния. Както се бе втурнал да спре гангстера, Сано се закова на място. Глициния бе застанала на лакти и колене, закрила глава с ръце. Тя предпазливо вдигна поглед. Сано бе затаил дъх, а складът бе потънал в тишина.

— Светкавица! — извика Хирата отново. — Сосакан сама!

Сано видя как гневът изчезва от лицето на Светкавица, заменен от задоволството, че ще получи парите. Гангстерът си беше спомнил, че първоначалната му цел бе да избяга, а сега вече разполагаше и със средствата за бягството. Той свали оръжието си, сграбчи Глициния за яката и я дръпна рязко да се изправи. Взе да отстъпва от Сано към предната част на плевника, като влачеше Глициния със себе си.

— И ти идваш с нас — предупреди той Сано. — Опиташ ли се да направиш нещо, тя е мъртва.

Сано пое след тях, а мисълта му работеше трескаво как да се възползва от създадените обстоятелства, за да залови Светкавица.

— Отвори прозореца! — изкомандва го гангстерът.

Сано се подчини. Гаснещият ден освети склада; вътре влетя леден вятър. Все още стиснал меча си и без да пуска Глициния, Светкавица се надвеси през прозореца и извика:

— Ей!

Хирата извика в отговор:

— Преди да ти дам парите, искам да видя сосакан сама.

Светкавица отстъпи встрани и дръпна Глициния със себе си. После направи знак с глава на Сано.

— Хайде, отивай!

Сано пристъпи към прозореца и видя Хирата, който стоеше на улицата и държеше обемиста кутия, а на лицето му бе изписана тревога. Той се усмихна с облекчение, когато видя Сано жив и здрав.

— Трябваше да отида чак до улица „Тютюнева“, за да взема парите — извика той.

Настоятелният му тон предполагаше някакъв скрит смисъл, но Сано остана озадачен. Не можеше да проумее защо Хирата бе споменал улица „Тютюнева“, на която имаше магазинчета за тютюн и складове, но нямаше хора, които можеха да му отпуснат пари.

В този момент мечът на Светкавица мушна бронираната му туника, подканвайки го да се отдалечи от прозореца.

— Донеси парите до вратата и почукай — извика Светкавица към Хирата. — После си върви.

— Добре.

Изведнъж Сано си спомни за едно разследване, което навремето го беше отвело с Хирата на улица „Тютюнева“. Осени го прозрение. Схвана намерението на Хирата и в този миг на вратата се почука три

пъти. Отчетливият звук отекна в празния склад. Светкавица се подвоуми, явно не бе решил как точно да вземе парите и в същото време да държи под контрол заложиците си. Задиша шумно, а погледът му зашари още по-бързо. Стисна по-здравомеча си и яката на Глициния. Сано видя, че затрудненото положение, в което бе изпаднал гангстерът, го подтиква към повече насилие, а не към разумни действия. Глициния затвори очи и сгърчи лице, сякаш очакваше фаталния удар на острието.

— Всички ще слезем долу — каза Сано, като разсъждаваше трескаво как да помогне на Хирата да осъществи успешно плана си. — Ти можеш да държиш Глициния, а аз ще донеса парите.

След миг колебание Светкавица се съгласи:

— Добре. Ти тръгни първи.

Сано пое надолу по стълбите, а Светкавица и Глициния вървяха няколко стъпала зад него. Всички заедно прекосиха склада. Сано махна резето и бавно отвори вратата, а спътниците му останаха да чакат в сумрака. Пулсът му заби учестено. Дървеното сандъче стоеше пред вратата. Сано се наведе, за да го вдигне. И тогава откъм покрива се разнесе неясен шум.

— Какво е това? — възкликна Светкавица, а в гласа му прозвуча паника.

Докато се обръщаше, Сано видя как гангстерът се завъртя, вперил поглед в тавана, но без да изпуска Глициния. Капандурите горе се отвориха, повдигнати от войниците на Сано, които се бяха покатерили на покрива на склада, и в помещението влетяха няколко тъмни предмета с размера и формата на ряпа. Всеки от тях имаше къса пламтяща опашка. Светкавица извика и приклезна. Предметите нападаха по пода около него. Сано се хвърли към Глициния. Успя да хване ръката ѝ точно когато бомбите взеха да избухват една след друга с оглушителен трясък и да бълват гъст жълтеникав дим, който замъгли склада. Светкавица изрева, обладан от ярост и ужас. Глициния изпищя. Сано я дръпна към вратата — правоъгълник от светлина, който едва се виждаше през дима, — но в следващия момент я изпусна, изненадан от мощно дръпване от противоположната страна. Серен пушек изпълни очите му и замъгли зрението му. Чуваше как Хирата викаше него, Светкавица и Глициния, но не виждаше нищо, освен жълта мъгла. Съжали, че не бе успял да изведе Глициния от постройката, оставяйки

Светкавица на дима. Дробовете му се раздираха от мощна кашлица, но въпреки това не можеше да излезе и да остави Глициния тук с гангстера.

— Помощ! — пищеше тя, давейки се.

Закрил носа и устата си с ръкав, Сано тръгна пипнешком към гласа. През облаците дим проникваше мъждива светлина от фенери. Изведнъж инстинктът му подаде сигнал за опасност. Той се приведе и острието на Светкавица проблесна над главата му. Нови вопли за помощ се разнесоха откъм Глициния. Светкавица ту ругаше, ту хриптеше безпомощно. Из пушека като призраци се носеха размазани очертания, а острието за пореден път изсвистя покрай Сано. Той се хвърли на пода и се претърколи встрани. Глициния изкрещя в агония.

Разнесоха се трясъци и силен шум от сцепено дърво. Въоръжени с брадви, войниците на Сано се бяха заели да трошат капаците. Докато свежият въздух разнасяше дима, Сано се изправи на крака в средата на помещението. Видя как Светкавица залитайки се отправя към вратата, като се давеше и плюеше, и в този момент детективите му се втурнаха вътре с извадени мечове. Светкавица се олюляваше в средата, като диво размахваше оръжие в отчаян опит да избяга или да умре, но да не се предаде. Сано се хвърли към гангстера. Сграбчи го за краката и той се тръшна на пода. Хората му се хвърлиха върху него и му отнеха меча. Гангстерът се съпротивяваше като хванат див звяр, сипейки нечленоразделни ругатни.

— Вие добре ли сте? — обърна се Хирата към Сано. Сано кимна, задъхан от изтощение, закашля се и докато се изправяше, се изхрачи.

— Къде е Глициния? — попита.

Тогава дочу стенание и я видя. Лежеше на една страна, подпряна на лакът, и се опитваше да се примъкне към вратата. Чертите ѝ бяха изкривени от болка. Краката ѝ бяха потънали в кръв, посечени от Светкавица. Сано почувства как ненавистта, която бе изпитвал към нея до този момент, отстъпи място на съжалението. Двамата с Хирата я доближиха. Когато ги видя, тя напрегна тяло и изстена в последен напразен хрип към свободата. После рухна и осъзнала поражението си, избухна в сълзи.

---

[1] Традиционна японска драма с музика и танци, изградена върху религиозни сюжети или легенди — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

— Хирата сан — Мидори го видя да бърза по алеята към нея и изтича на верандата на женското крило в замъка Едо. В червеното си копринено кимоно тя бе топло цветно петно наред сивата градина в мразовития облачен следобед. — Какво стана?

— Светкавица бе осъден за убийството на владетеля Мицуйоши и задето е пребил до смърт проститутката — Хирата бе доволен, че най-накрая можеше да ѝ поднесе добри новини. От залавянето на гангстера бяха минали два дни и Хирата току-що бе излязъл от съдебната зала след края на делото, ръководено от съдията Уеда. — Глициния бе осъдена за съучастие в убийство и държавна измяна.

Той се качи на верандата при Мидори и докато ѝ описваше събитията, довели до процеса, тя го гледаше с широко отворени очи, пълни с благоговение.

— Какво ще стане с Глициния и Светкавица?

— Водят ги към мястото за екзекуции. Отсечените им глави ще бъдат изложени до моста Нихонбаши като предупреждение към бъдещите престъпници — законът на Токугава бе отсъдил безмилостно наказание за тежките престъпления на двойката.

— В безопасност ли си вече? — попита Мидори тревожно.

— Да. Сосакан сама е оправдан. Двамата с него бяхме на аудиенция при шогуна. Негово превъзходителство се извини, че се е усъмнил в Сано сан, и му заяви, че с охота го удостоява отново с благоволенieto си — Хирата завърши с облекчение: — Заплахата за всички приближени на сосакан сама отпадна.

— Толкова се радвам за теб! — усмихна се Мидори със сияещи очи. — А идеята ти за димката бе изключителна!

Хирата бе използвал тактика, приложена преди време срещу него и Сано на улица „Тютюнева“. Беше горд със съобразителността си и доволен, че Сано бе разбрал намека му да смъкне Светкавица на долния етаж, за да могат да го заловят. После лицето на Мидори помръкна и тя въздъхна безутешно.

— Само че всичко това не прави брака ни по-възможен.

— Напротив — възрази Хирата, тъй като разкритията по случая най-неочаквано бяха поднесли решение на проблема им. — Хайде, ела. Отиваме в града. Ще ти обясня по пътя.

Скоро Хирата и отряд детективи вече седяха в една чайна в Нихонбаши. Владетелят Ниу влезе с охраната си и със своя главен васал Окиа.

— Моите почитания — Хирата се поклони на владетеля Ниу. — Благодаря ви, че дойдохте.

— Поканата ти подсказваше, че си готов да обсъдиш поражението си — владетелят Ниу изглежда Хирата презрително. — Това означава ли, че си се вразумил?

— Да, наистина — отвърна любезно Хирата.

Владетелят Ниу и хората му седнаха. Хирата направи знак на едно от момичетата и то сипа на всички по чашка саке.

— Крайно време е да разбереш, че кампанията ти срещу мен е безплодна — отбеляза владетелят Ниу.

— Вашият клан е много по-могъщ от моя — каза Хирата с престомена смиреност. — А вие сте прекалено умен, за да ви победи с коварство.

Злорадо задоволство заля лицето на даймио.

— Много си прав.

— Особено умно от ваша страна бе да напишете онези страници за Глициния и нейния любовник от Хокайдо, а после да платите на Следящия кон, за да ми ги продаде като липсващия дневник — продължи Хирата.

Двамата със Сано бяха проследили последната останала неизяснена подробност, която ги бе отвела до владетеля Ниу. След като Глициния бе признала, че е изфабрикувала дневника, който замалко не бе набедил Сано в убийството на владетеля Мицуйоши, Сано и Хирата бяха разпознали другия дневник като и фалшификат. Хирата си спомни, че тези страници му бяха доставени буквално в ръцете — и съвсем неслучайно, както бе осъзнал впоследствие. Някой бе решил той да получи фалшивото копие и да се полъже по изфабрикуваните в него улики. Освен това Хирата познаваше само един човек, който го мразеше толкова, че да го подведе по този начин и да го застраши с унищожение. Владетелят Ниу се разсмя искрено:

— Как само те пратих да търчиш из целия град и да търсиш човек, който не съществува!

— В такъв случай вие признавате, че този дневник е ваше дело? — Хирата искаше категорично потвърждение, че даймио бе авторът на фалшифицираните страници, за да може да превърне измамата в свое предимство. — И сте ги дали на Горобей със заповед да измисли подходящ начин да ми ги пробута, като ме излъже за обстоятелствата, при които ги е намерил?

— О, да — потвърди владетелят Ниу с горда усмивка, която повдигна левия край на устата му. — Добра примамка за теб.

— И аз се хванах — Хирата скри задоволството си, като се престори на огорчен. Когато разказа на Мидори какво е направил баща ѝ, тя бе ужасена, но Хирата ѝ обясни каква изключителна възможност им бе предоставил неволно владетелят Ниу. — Предполагам, че целта ви е била аз да се опозоря и да бъда екзекутиран.

Владетелят Ниу кимна самодоволно.

— Дъщеря ми не би могла да се омъжи за мъртвец. Когато чух, че сосакан сама е разрешил случая въпреки моята намеса, аз планирах друг начин да те съсипя. Но сега, след като си решил да се предадеш, ще ти пощадя живота.

— Не — каза Хирата. — Аз ще пощадя вашия живот, а вие ще бъдете принуден да се признаете за победен.

С гримаса на изненада и недоумение владетелят Ниу вирна глава.

— Какви глупости говориш?

— Мидори сан — извика Хирата.

Тя се появи несигурна и уплашена от задната стаичка на чайната и се промъкна до Хирата. Той я хвана за ръка и тя коленичи до него.

— Какво става тук? — попита владетелят Ниу. Гневно скочи на крака и се обърна към Мидори: — Казах ти да стоиш далеч от него. Излез от тук!

Хирата стисна здраво ръката ѝ.

— Сега ще обсъдим условията на вашето поражение.

— Никога!

— Вие току-що признахте, че сте подхвърлили фалшива улика в провежданото от сосакан сама разследване на убийство — каза Хирата. — Това е саботаж, целящ да осуети диренето на

справедливост от страна на шогуна за убийството на неговия наследник.

Шок скова владетеля Ниу, от което изкривеното му лице пребледня. Очевидно той изобщо не бе разглеждал създадената интрига в подобна светлина.

— Ако кажа на негово превъзходителство какво сте направили — заяви Хирата, — той ще ви конфискува земите и ще ви отнеме титлата. Ще си загубите васалите, поданиците и богатството. Членовете на семейството ви ще живеят като просяци. Аз ще се ожена за Мидори и вие няма да имате властта да ме спрете.

В очите на владетеля Ниу проблесна знака на поражението, което в следващия миг бе заменено от дива ярост.

— Ти ме изигра! — изрева той.

— Една добра интрига заслужава достоен отговор — каза Хирата, без да изпитва каквото и да било съчувствие към даймио. Мидори изхлипа, а Хирата продължи: — Но аз предпочитам да не съсипвам бащата на жената, която обичам. И няма да го сторя... ако се съгласите на споразумение.

— Няма да се принизявам и да се договарям с такива като теб! — владетелят Ниу трепереше от негодувание, а лицето му потръпваше.

Хирата продължи спокойно:

— Ще отидете при баща ми, ще му се извините за обидата и ще му дадете честната си дума, че слагате край на враждата с нашия клан. После ще дадете съгласието си за брак между Мидори и мен.

— Не! — изкрещя владетелят Ниу, стисна юмруци и тръгна към Хирата.

— В замяна аз ще забравя за вашия саботаж — завърши Хирата. — Шогунът никога няма да научи за него.

— Ще те убия!

Владетелят Ниу посегна към оръжието си, но стражите му го хванаха и задържаха. Докато той се съпротивяваше и ругаеше необуздано, Окита каза:

— Съветвам ви да приемете условията му. Ръката на вашата дъщеря е малка цена, за да запазите титлата и имота си.

— Никога няма да се унижа да му се кланям!

Но Хирата усети, че даймио вече не вилнее с такава ярост.

— Духовете на предците ви ще се отрекат от вас, ако не съхраните наследството си! — каза той.

Даймио изрева за последен път, откъсна се от хората си и после се свлече на колене. Едва си поемаше дъх от отчаяние и гняв, смазан от поражението.

— Приемам — измърмори той.

Двамата с Хирата се поклониха един на друг, след което всеки изпи своята чашка саке. Хирата усети, че сърцето му ликува, когато Мидори му отпрати лъчезарна, изпълнена с възхита усмивка. Той съзря убийствената мъст, стаена в погледа на владетеля Ниу, и потръпна при мисълта, че ще трябва да живее с невменяем тъст, който освен това го ненавижда. Но каквото и да се случеше, двамата с Мидори щяха да сключат брак и тяхното дете щеше да се роди със законни родители. Това бе достатъчна причина за радост.

* * *

Рейко никога не бе предполагала, че отново ще стъпи в резиденцията на дворцовия управител Янагисава, но важни дела я бяха довели тук отново. Когато стражите поведоха нея и ескорта ѝ по оградената с дървета алея през охранявания район, на невъзмутимото ѝ лице нямаше и сянка от гнева, който бушуваше в нея.

Госпожа Янагисава я прие в уединена стая във вътрешността на имението. Двете коленичиха една срещу друга в тежко и изпълнено с напрежение мълчание, наситено със спомена за последната им среща. Болезнена червенина, бе избила по страните на госпожа Янагисава, чертите ѝ изразяваха покруса, а ръцете ѝ бяха здраво стиснати в широките ръкави. Тя сведе глава, сякаш очакваше наказание. Докато наблюдаваше домакинята, омраза разпали гнева на Рейко в бушуваща огнена буря, която тя едва успя да потуши. Пое дълбоко въздух с волята да запази хладнокръвие.

— Съжалявам, че бях груба с вас при езерото ни онзи ден — Рейко говореше със скован, официален тон. — Бях разстроена и не биваше да ви говоря по този начин. Моля да ми простите.

Думите горчаха в устата ѝ. Несправедливата необходимост да се извини на жената, която замалко не бе причинила смъртта на

Масахиро, я вбесяваше. Но политически съображения я принуждаваха да се подложи на това унижение пред госпожа Янагисава. Дворцовият управител бе по-вишестоящ по ранг от Сано и всяка обида, която Рейко отправеше към неговата съпруга, се отнасяше и за него. Когато разказа и на Сано какво бе сторила госпожа Янагисава, той бе изумен и ужасен, но дори не беше необходимо да ѝ казва как трябваше да постъпи. Рейко разбираше какъв бе дългът ѝ. Ето защо бе дошла тук против волята си, но по собствено желание, за да възстанови опорочените отношения между себе си и госпожа Янагисава. Съпругата на дворецовия управител вдигна към нея изпълнен с облекчение поглед и изрече задъхано:

— Няма какво да ви прощавам... Имахте всички основания да бъдете разстроена... Онова, което се случи, беше ужасно.

— Благодаря ви за разбирането и великодушието — Рейко се владееше единствено заради съзнанието, че трябва да пази Сано, в противен случай би разкъсала своята домакия с голи ръце.

— Масахиро чан добре ли е? — попита госпожа Янагисава.

Освен проявената загриженост в гласа ѝ прозвуча и вина. Рейко бе убедена, че госпожа Янагисава бе наясно, че тя знаеше истината за „инцидента“ с Масахиро.

— Беше малко уплашен, но вече е добре.

— Толкова се радвам... — с явно желание да се помирят госпожа Янагисава попита: — Мога ли да направя нещо за вас?

Рейко искаше да я накара да си признае, че тя бе подучила Кикико да удави Масахиро, че е потърсила приятелството ѝ с единствената цел да се сближи с нея достатъчно, за да може да ѝ причини зло. Но вместо това каза:

— Вероятно не бихте възразили да отговорите на два въпроса.

— Разбира се. Стига да мога — този път нетърпението ѝ бе заменено от предпазливост.

— Преди да ми донесете дневника на Глициния, знаехте ли дали съпругът ви и полицейският началник Хошина са го прочели?

Госпожа Янагисава се поколеба. На лицето ѝ се изписа първо изненада, а после нерешителност. Тя сведе поглед и кимна.

Рейко се бе питала поради каква причина госпожа Янагисава бе рискувала да си навлече гнева на дворецовия управител, открадвайки дневника. Защо се бе изложила на опасност, за да помогне на Сано,

когато покушението над Масахиро бе доказало, че е искала да нарани Рейко? Сега всичко ѝ се изясни. Желанието на госпожа Янагисава е било Рейко да прочете историята за Сано и Глициния и да страда заради изневяратата на съпруга си. Била е сигурна, че и да даде дневника на Рейко, това по никакъв начин е нямало да помогне на Сано, защото Хошина вече е възнамерявал да го използва срещу него. Рейко си помисли за болката, която ѝ бе причинила прочетената история, и неприязънта, която изпитваше към госпожа Янагисава, се засили, благородният жест на тази жена бе само прелюдия към опита ѝ да убие Масахиро.

— А вторият ви въпрос? — попита госпожа Янагисава.

— Нека предположим... просто така, разсъждавайки, че има две жени приятелки, и двете омъжени за висши държавни служители, и двете майки на малки деца — Рейко подбираше думите си много предпазливо, без да откъсва поглед от госпожа Янагисава. — Защо едната от тях би искала да причини зло на другата?

Кожата около очите на госпожа Янагисава се сбръчка, придавайки ѝ вид на котка, със снишени от тревога уши. Тялото ѝ потръпна. Тя се изправи, извърна се встрани и отговори с приглушен глас:

— Може би е смятала, че като съсипе щастието на приятелката си, ще получи онова, което другата е изгубила.

Тези думи бяха равностилни на признание и обяснение, а и Рейко не бе очаквала повече. Макар че бе предположила какъв може да е бил мотивът ѝ, изречен гласно, той я стъписа. Рейко въздъхна, усетила как към гърлото ѝ се надига неприятна тежест. Съпругата на дворцовия управител не бе просто зла, тя бе невменяема.

— Но после тя поправи стореното... и всичко завърши добре — продължи госпожа Янагисава. — Няма да има никакви лоши последствия.

— Да, така е — потвърди Рейко.

След като Масахиро не се бе удавил, госпожа Янагисава бе убиец по умисъл, но не и като реално деяние. Никой, освен нея и Рейко не бе видял как Кикуко натиска Масахиро под водата. След това Сано и Рейко бяха установили, че бавачката Охана е изчезнала. Бяха заключили, че госпожа Янагисава е подкупила Юя да примамва Рейко далеч от дома ѝ, както и Охана да упои останалите прислужнички с

приспивателна отвара и да пусне Кикуко в къщата, където Масахиро бе останал съвсем самичък. Сано бе наредил да издирят Охана, но засега от нея нямаше и следа. Бавачката вероятно бе напуснала града от страх, че Сано и Рейко ще я накажат за предателството ѝ. Никой, освен Рейко и госпожа Янагисава не знаеше истината, без да се смяташе Кикуко, която не би могла да я изкаже.

Освен това, дори и да разполагаше с реални доказателства срещу госпожа Янагисава и Кикуко, Рейко не би могла да ги осъди за опит за убийство. Властта на дворецовия управител закриляше съпругата му и дъщеря му от закона. И да бяха убили Масахиро, пак щяха да избегнат наказанието.

— Може би жената, нападнала своята приятелка, е по-щастлива, отколкото заслужава — каза Рейко. Тя стана, за да си тръгне, преди да каже или да стори нещо, за което после щеше да съжалява. Искаше да се озове колкото се може по-далеч от госпожа Янагисава и никога повече да не я види.

Домакинята ѝ се обърна към нея с очи, изпълнени с откровена молба:

— Ще си останем приятелки, нали?

Самата идея да продължат познанството си, сякаш нищо не се бе случило, стъписа Рейко. Стори ѝ се невъзможно да пусне тази жена отново в дома си, да оставя децата им да си играят заедно, никога да не е сигурна дали госпожа Янагисава се е освободила от моментния си порив да убива, или е безнадеждно луда, да живее в неизменен страх. Испита неописуем ужас, когато си даде сметка, че не можеше нито да откаже на съпругата на втория по ранг след шогуна, нито да отблъсне госпожа Янагисава и да я подтикне към нови нападения. В този момент Рейко осъзна, че се е сдобила с най-опасния враг — онзи, който копнее за любовта ѝ и в същото време за унищожението ѝ.

— Разбира се — отвърна тя.

* * *

Студена дъждовна нощ обгръщаше крепостта Едо. Вън от къщата на Сано ледът бе сковал голите клони на дърветата в градината и бе обточил стрехите с блестящи висулки. Вътре Сано и Рейко лежаха

в леглото си, покрити с дебела завивка. Между тях, дишайки едва чуто, спеше Масахиро. Приятна топлина се излъчваше от горящия мангал с дървени въглища; фенерът сияеше като малко слънце. Сано се наслаждаваше на усещането, как напрежението от последните няколко дни го напуска и духът му се отдава на покой.

— Резултатите от разследването се оказаха смайващи — каза Рейко. — Приятелката ми се оказа мой враг. Твоят враг ти предостави следата, която те отведе при убиеца. Дневникът, който смятахме за фалшив, се оказа истинският.

— Животът е непредсказуем — съгласи се Сано. — Нещата невинаги са онова, което изглежда.

— Освен това жената, която смятахме за жертва на убийство, се оказа фактическият извършител на престъплението, както и виновникът за смъртта на Фуджио, Момоко и проститутката — Рейко се обърна към Сано със загрижено изражение. — Това безпокои ли те?

Тревожни спомени нахлуха в съзнанието на Сано и разстроиха покоя му.

— Докато представях доказателствата по време на процеса, Глициния ме гледаше с ужас и ожесточена омраза в очите. Зная, че обвинява мен за падението си. Когато съдията ѝ позволи да каже нещо в своя защита, думите ѝ бяха: „Те ме тласнаха към всичко това“. Тя винаги е смятала, че всичко, което прави, е оправдано заради онова, което другите са ѝ причинили. Пое към смъртта си, без да поеме отговорност за собствените си действия.

— Глициния бе обладана от желанието си за мъст. В крайна сметка то я унищожи — каза замислено Рейко. — Толкова я съжалявам, че мога да ѝ простя за неприятностите, които ти причини.

— Аз също — добави Сано.

Двамата лежаха мълчаливо и разсъждаваха над опасната сила на отмъщението, изпълнени със съжаление заради натрапчивата идея на куртизанката и с дълбока признателност към съдбата за това, че ги бе предпазила от разрухата, която Глициния бе замислила за Сано. След известно време той каза:

— Добре поне, че това разследване доведе и до нещо хубаво. Твоята интуиция спаси живота на Масахиро. Повече недей да се съмняваш в нея.

Рейко се усмихна, горда и в същото време смирена.

— Притеснен съм, че госпожа Янагисава се очертава като постоянна заплаха за теб и Масахиро — каза Сано.

— Предполагам, че рано или късно щяхме да се сдобием с нов враг, тъй като светът ни изобилства от зложелатели — отбеляза Рейко с въздишка на примирение.

— Между другото чух една интересна новина — каза Сано. — Съдията Аоки е понижен, задето се е намесил неправомерно в разследването и е осъдил неправилно Фуджио и Момоко. Сега е секретар на своя заместник.

— Значи все пак има някаква справедливост и за корумпирани люде като него — отбеляза Рейко, — макар че това далеч не е достатъчно.

— А дворецовият управител Янагисава е представил сина си на шогуна — продължи Сано. — Много е възможно негово превъзходителство скоро да се сдобие с нов наследник.

Устните на Рейко трепнаха в мрачна ирония.

— Имай вяра в дворецовия управител — той ще извърши точно онова, в което беше обвинен ти... и действията му ще останат без последствия — после лицето ѝ се проясни. — Има и по-добри новини. Мидори казва, че баща ѝ и бащата на Хирата са се помирили и са дали своето съгласие за брака им. Очаквам с нетърпение сватбата им в най-скоро време.

— Аз пък изобщо не очаквам с нетърпение услугата, която полицейският началник Хошина ме изнуди да му направя — отбеляза кисело Сано.

— Все ще измислиш нещо, като му дойде времето — успокои го Рейко и после се усмихна: — Онова, което и двамата можем да очакваме с радост, е следващото ни общо разследване.

Те сплетоха ръце над спящото си дете. Студените дъждовни капки трополяха по покрива, докато двамата постепенно потънаха в сън, закриляни от своята задруга, силни с вярата си, че ще се справят, каквото и да им поднесе бъдещето.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

Агея — специален дом за уговорени срещи в квартала на удоволствията, предназначен за куртизанки от най-висока класа, които обслужват богати клиенти;

аригато — благодаря;

бакуфу — военно феодално правителство на Япония;

банчо — жилищен район на потомствените васали на Токугава;

даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония;

джите — отбранително оръжие на по-низшите служители в силите на реда;

дошин — низш служител в силите на реда и полицейски патрул;

ета — най-низшата прослойка в социалната йерархия, презрян човек;

йорики — началник на отдел в силите на реда;

камуро — младо момиче на обучение за проститутка, пратено в услуга на куртизанките, за да се учи на занаят и да заработва храната и подслона си; задълженията ѝ включват да се грижи за вещите на таю;

кейсей — разрушителки на дворци;

кобан — старинна японска монета;

мецуке — таен шпионин на шогуна, правителствен шпионин;

миай — официална среща между младите в присъствието на родителите им при сватосването им, сгледа;

ронин — самурай без господар;

сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ;

сепуко — ритуално самоубийство, при което коремът се разпаря с кинжал; привилегия на кастата на воините след опозоряване или при смъртна присъда;

сашими — тънки ивици филе сурова риба, пушена пъстърва и зеленчуци;

сосакан — личен следовател на шогуна;

сумимасен — извинете;

татами — сламени рогозки, стандарт за определяне размерите на стая;

таю — заемащи най-високо положение куртизанки;

футон — сламени рогозки;

цумиягу но кото — демонстриране богатството и привързаността на покровителя на куртизанката, който ѝ осигурява средства, за да си купи елегантни завивки, които тя оставя пред дома, за да могат всички да им се възхитят; дори когато жените предпочитат да изплатят с тези средства част от дълговете си и да намалят срока си на служба, обичаят в Йошивара изисква от тях да демонстрират безгрижие и липса на практичност; ако не харчи разточително, куртизанката би изглеждала стисната, което би означавало да си спечели лошо име и никога да не постигне свободата си;

чан — суфикс в японския език, който се добавя след личното име за образуване на умалителни и галени имена;

хатамото — наследствен васал на Токугава;

хаши — най-нисък ранг на куртизанка;

ширасу — част от пода, покрита с бял пясък, символ на истината;

хокан — изпълнител, който пее и свири на различни инструменти за гостите на Йошивара, както и за богати благородници и търговци в околностите на Едо;

шамисен — японска старинна триструнна китара;

яшики — огромни укрепени имоти на феодалните владетели даймио;

ярите — жена от бордеите, обикновено бивша проститутка, наета да служи като наставница на куртизанките, да обучава новите момичета на изкуството да доставят удоволствие на мъжете, да се грижи подопечните ѝ да се държат подобаващо и да урежда срещи между таю и видни клиенти.

Издание:

Лора Джо Роуланд. Кейсей

ИК „Труд“, София, 2002

ISBN 954-528-423-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.